

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

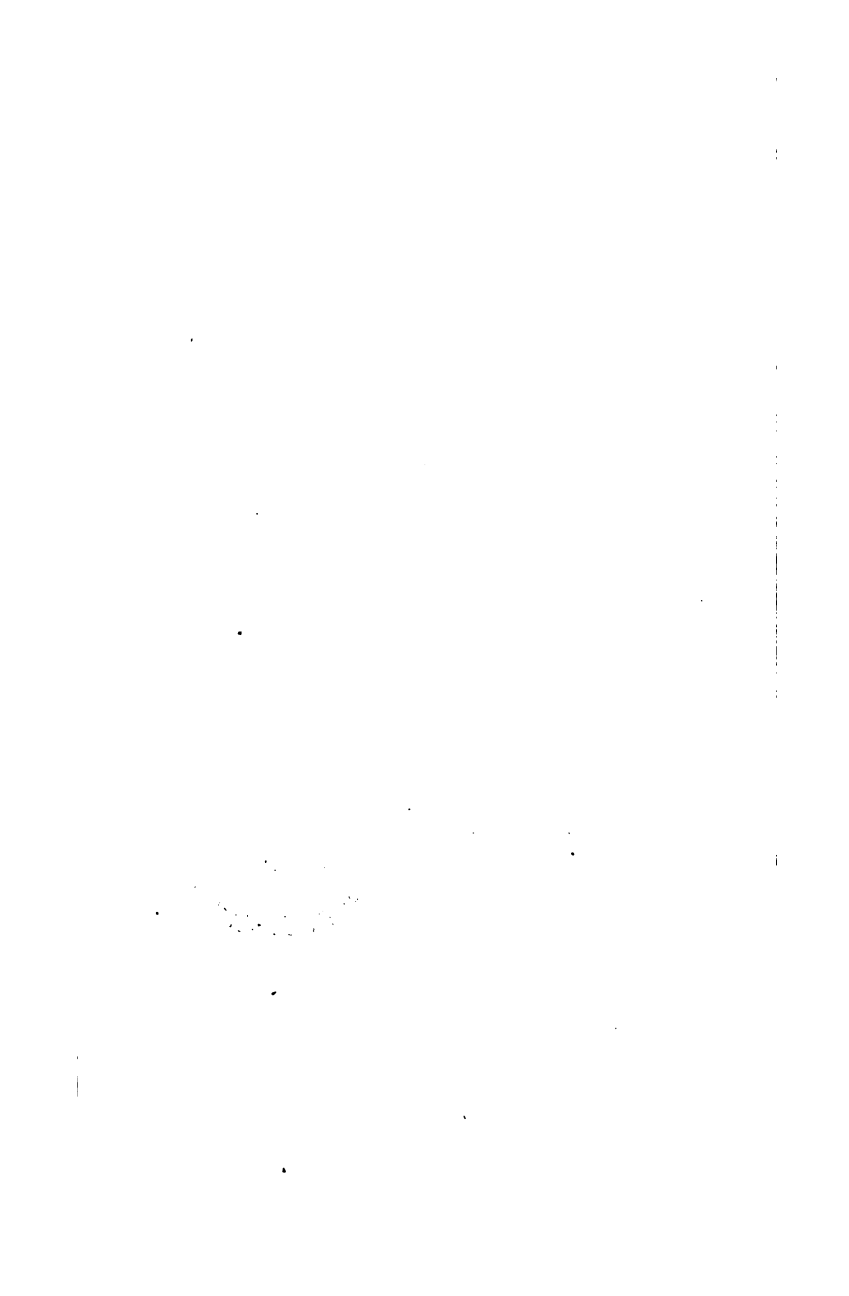
600085400N

ANTHOLOGIA GRAECA

ANTHOLOGIA GRAECA

PASSAGES FROM THE

GREEK POETS

SELECTED AND ARRANGED WITH NOTES BY THE

REV. FRANCIS ST. JOHN THACKERAY, M.A.

LATE FELLOW OF LINCOLN COLLEGE, OXFORD

ASSISTANT MASTER AT ETON COLLEGE

SECOND EDITION REVISED AND ENLARGED

LONDON

GEORGE BELL AND SONS YORK STREET

COVENT GARDEN

1877

292. 9. 70.

**CHISWICK PRESS :—C. WHITTINGHAM, TOOKS COURT,
CHANCERY LANE.**

PREFACE TO THE SECOND EDITION.

N preparing this Edition, the object kept in view has been to render the volume more serviceable as a class-book. In the text, scarcely any alteration has been made, beyond the insertion of two passages of Hesiod. The Notes have been re-written, explanations of difficulties added, and a fresh Introduction prefixed to the First Book. Of the illustrative quotations contained in the earlier edition, while many have been omitted, others that at all tend to bring out the meaning of the text it seemed best to retain. In so large a collection of passages as those which are here brought together, many points of comparison or contrast would naturally present themselves. Copious references have therefore been made to other parts of the book; these have been carefully verified, and their frequency will, it is hoped, be justified by the convenience of reference to parallel passages occurring in the same volume, and by the light they will often

mutually throw upon each other, in regard to construction, usage of words, and similarity in the sentiment, the subject, or the mode of treatment.

The works to which I have most often referred in the Notes and Introductions, are Curtius' *Principles of Greek Etymology*, translated by A. S. Wilkins and E. B. England, Dr. Clyde's *Syntax*, the best editions of the poets, and also those portions of standard authors which treat of the history of Greek poetry in its successive stages.

Eton College,
May, 1877.

PREFACE TO THE FIRST EDITION.

 HIS Volume is designed to be a companion to a similar selection from the Latin Poets. In attempting a representative Greek Anthology, greater difficulty has naturally been experienced in proportion to the longer period which the subject embraces, the richer and more varied stores which it presents, and the far greater vitality and superior originality which characterize the Poetry of Greece. In that of Rome, no really great names before the Augustan age can be mentioned but Lucretius and Catullus; while of the writers of the Silver Age, all, except Juvenal, are more or less imitative. The case was very different with the many-sided genius of Hellas. When her Epic, Lyric, and Dramatic poetry had passed away, the hand of Theocritus awoke from her lyre a music which had not yet been heard, and even among the later epigrammatists there is a sweetness of

expression, combined with a depth of feeling, not unworthy of earlier days.

In selecting from so wide a field, it is obvious that much must be omitted from a volume intended as a handbook for frequent and familiar reference. Such a manual may, it is hoped, be of use to students in the Highest Forms of Schools, and at the Universities, as a treasury of lofty thought and choice expression, while possessing at the same time sufficient variety to stimulate the exercise of individual taste and judgment. Even to the mature scholar, the Collection may perhaps not be wholly unacceptable, as presenting a view of the progressive development of one branch of Greek Literature.

In the arrangement of the subject, the three broad divisions of the Pre-Athenian, Athenian, and Post-Alexandrian epochs have been borne in mind; each of these however embraces distinct styles, according to which the passages are grouped, generally in chronological order. On the relative amount of space assigned to each poet, there may be a difference of opinion. An undue proportion may by some be thought to have been devoted to "the Ionian father of the rest." But, whether the ballad-theory of their origin be maintained or not, the *Iliad* and *Odyssey*, from the greater unity of their separate parts, appear to be spe-

cially adapted to collections of the present kind. In the extracts from the Dramatists, no more has been attempted than to bring together some of the numerous gems, rhetorical, lyrical, and descriptive, with which they abound. Many plays, where the plot and structure may be open to censure, yet contain very beautiful passages. An obvious example of this is afforded by Euripides.

Some omissions it may be as well here to notice. It did not seem necessary to include the homely Didactic of Hesiod, or the Theogony, as being of more interest in connection with the religion than with the poetry of the Greeks. For the same reason no specimens of the Orphic Hymns are given. Lycophron, from his general obscurity, was unsuited for the object of the present volume. The later Byzantine period has been very lightly handled;—and few will probably regret that no larger space has been allotted to the futile attempts of the school of Nonnus, to galvanise into an unnatural existence the Myth and the Epos, from which the living spirit had long since departed.

The few notes which have been added are chiefly illustrative, rather than explanatory. In the case of a writer so difficult as Theocritus, the size of the volume permitted little more than a general reference to Mr. Paley's edition of the Idylls.¹

¹ Since this was written Mr. Kynaston's excellent school edition has supplied a want that was much felt.

To the *Fragments of the Comedy* rather fuller annotations have been added, as the voluminous work of Meineke may be less generally accessible. At the end of the book is given the text of each author which has been followed, with rare exceptions mentioned in the notes. Very corrupt or obscure passages have, as a general rule, been avoided.

Eton College,
March, 1867.

CONTENTS.

BOOK I. Homer and the Homeric Hymns . . .	Page 1
BOOK II. Ionic and Aeolic Poetry (700—300 B.C.) . . .	100
BOOK III. Choral Lyric Poetry. Skolia . . .	135
BOOK IV. The Drama	157
BOOK V. Poetry of the Philosophers	272
BOOK VI. The Alexandrian School	294
BOOK VII. Epigrams. Specimens of the Later	
 Poets	327
NOTES	355
INDEX OF PASSAGES	465
TEXTS OF THE AUTHORS	474
CHRONOLOGICAL TABLE OF AUTHORS	475

ERRATA.

- Page 51, l. 9, for "οἱ γ'" read "οἱ γ'."
- Page 94, l. 14, for "ὀλόλοξαν" read "ὀλόλυξαν."
- Page 133, l. 6, for "ταῖς δ'" read "ταῖσδ'."
- Page 216, l. 4, for "πηδᾶν" read "πηδᾶν."
- Page 246, l. 8, for "πρόσχειτι" read "πρόσχειτι."
- Page 253, l. 4, for "μιτῇ" read "μιτῇ."
- Page 296, l. 15, dele "τά" before "πρώαν."
- Page 299, l. 21, for "κλισμῶ" read "κλισμῶ."
- Page 379, l. 28, for "πήγυμι" read "πήγνυμι."
- Page 436, l. 8, for "illuminate" read "illumine."
- Page 452, last line but two, for "ἄπαλῶ" read "ἄπαλῶ."

ANTHOLOGIA GRAECA.

BOOK I.

THE ILIAD.

I.

The Pestilence sent by Apollo.

ΩΣ ἔφατ', ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων καὶ ἐπείθετο μύθῳ,
βῆ δ' ἀκέων παρὰ θίνα πολυφλοίσβοιο θαλάσ-
σης.

πολλὰ δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε κιὼν ἡρᾶθ' ὁ γεραῖος
'Απόλλωνι ἄνακτι, τὸν ἡύκομος τέκε Λητώ.

Κλυθὶ μιν, 'Αργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε Ζαθέην, Τενέδοιό τε ἱφί ἀνάσσεις,
Σμινθεῦ. εἵποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα,
ἦ εἰ δὴ ποτέ τοι κατὰ πτόνα μηρί' ἔκηα
ταύρων ἢ δ' αἰγῶν, τόδε μοι κρήνηνον ἐέλδωρ
τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.

"Ὡς ἔφατ' εὐχόμενος· τοῦ δὲ κλύει Φοῖβος 'Απόλλων

βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, χωόμενος κῆρ,
 τόξ' ὤμοισιν ἔχων ἀμφορεφία τε φαρέτρην·
 ἔκλαξαν δ' ἄρ' οἱστοὶ ἐπ' ὤμων χωόμενοιο,
 αὐτοῦ κινηθίντος· ὁ δ' ἦγε νυκτὶ ἰοικώς·
 ἔζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἔηκεν·
 δεινὴ δὲ κλαγγὴ γένητ' ἀργυρέοιο βιοῖο.
 οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπ' ἔχτο καὶ κύνας ἀργούς
 αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλος ἔχεπευκὲς ἰφιεῖς
 βάλλ'· αἰεὶ δὲ πυραὶ νεκύων καίοντο θαμειαί.

Bk. I. v. 33-52

II.

The Quarrel of Achilles and Agamemnon.

ΤΟΝ δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς
 Ἀχιλλεύς.

ὦ μοι, ἀναιδείην ἐπιειμένε, κερδαλεόφρον.
 πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσιν πείθηται Ἀχαιῶν,
 ἢ ὁδὸν ἐλθόμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἴφι μάχεσθαι;
 οὐ γὰρ ἐγὼ Τρώων ἔνεκ' ἤλυθον αἰχμητῶν
 δεῦρο μαχησόμενος· ἐπεὶ οὔτε μοι αἵτιοι εἰσίν·
 οὐ γάρ πώ ποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν, οὐδὲ μὲν ἵππους,
 οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ
 καρπὸν ἰδηλήσαντ'· ἐπεὶ ἢ μάλα πολλὰ μεταξὺ
 σῦρεά τε σκίοντα, θάλασσά τε ἠχῆεσσα·
 ἀλλὰ σοί, ὦ μέγ' ἀναιδὲς, ἡμ' ἐσπόμεθ', ὄφρα σὺ
 χαίρῃς,

τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάω, σοὶ τε, κυνῶπα,
 πρὸς Τρώων — τῶν οὔτι μετατρέπη, οὐδ' ἀλεγίζεις·
 καὶ δὴ μοι γέρας αὐτὸς ἀφαιρήσεσθαι ἀπειλεῖς,
 ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, δόσαν δέ μοι υἱὲς Ἀχαιῶν.
 οὐ μὲν σοὶ ποτε ἴσον ἔχω γέρας, ὅκπότ' Ἀχαιοὶ
 Τρώων ἐκπέρσωσ' ἐν ναιόμενον πτολίεθρον·
 ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυνάκος πολέμοιο
 χεῖρες ἔμαι δέπουσ'· ἀτὰρ ἦν ποτε δασμὸς ἔκηται,
 σοὶ τὸ γέρας πολὺ μείζον, ἐγὼ δ' ὀλίγον τε φίλον τε
 ἔρχυμ' ἔχων ἐπὶ νῆας, ἐπεὶ κε κάρμυ πολεμίζων.
 νῦν δ' εἰμι Φθίηνδ', ἐπεὶ ἡ πολλὸ φέρτερόν ἐστιν,
 οἴκαδ' ἵμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσιν· οὐδὲ σ' ὅλω
 ἐνθάδ' αἴτιμος ἰὼν ἀφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.
 φεῦγε μάλ', εἰ τοι θυμὸς ἐπέσσεται. οὐδέ σ' ἔγωγε
 λίσσομαι εἵνεκ' ἐμείο μένειν· πᾶρ' ἔμοιγε καὶ ἄλλοι,
 οἳ ἐγὼ με τιμήσουσι, μάλιστα δὲ μητίετα Ζεὺς.
 ἔχθιστος δέ μοι ἔσσι διοτρεφέων βασιλῆων·
 αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε.
 εἰ μάλ' αἰσχερόν ἐσσι, θεὸς που σοὶ τόγ' ἔδωκεν.
 οἴκαδ' ἰὼν σὺν νηυσὶ τε σῆς καὶ σοῖς ἐτάροισιν,
 Μυρμιδόνεσσιν ἀνασσε. σίθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω,
 οὐδ' ὄθομαι κοτίοντος· ἀπειλήσω δέ τοι ὦδε.
 ὥς ἑμ' ἀφαιρεῖται Χρῦσηίδα Φοῖβος Ἀπόλλων,
 τὴν μὲν ἐγὼ σὺν νηὶ τ' ἐμῇ καὶ ἑμοῖς ἐτάροισιν·
 πέμψω, ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηίδα καλλιπάρηον,
 αὐτὸς ἰὼν κλισίηνδε, τὸ σὺν γέρας· ὅφρ' ἐν εἰδῆς,
 ὅσσον φέρτερός εἰμι σίθεν, στυγίη δὲ καὶ ἄλλος

ἴσον ἔμοι φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην.

* * * * *

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖσι ἔπεσσιν,
 Ἀτρεΐδην προσέειπε, καὶ οὗ πω λῆγε χόλοιο·
 Οἶνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἑλά-
 φοιο,

οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῶ θωρηχθῆναι,
 οὔτε λόχονδ' ἵεναι σὺν ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
 τέτληκας θυμῷ· τὸ δέ τοι κῆρ εἶδεται εἶναι.
 ἢ πολὺ λωῖόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν
 δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅς τις σέθεν ἀντία εἴπῃ.
 δημοβόρος βασιλεύς· ἐπεὶ οὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις·
 ἦ γὰρ ἄν, Ἀτρεΐδῃ, νῦν ὕστατα λωβήσαιο.
 ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω, καὶ ἐπὶ μέγαν ὕρκον ὁμοῦμαι·
 ναὶ μὰ τὸδε σκήπτρον, τὸ μὲν οὐποτε φύλλα καὶ ὄζουι
 φύσει, ἐπεὶ δὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λείλοιπεν,
 οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἐ χαλκὸς ἔλεψεν
 φύλλα τε καὶ φλοιόν· νῦν αὐτὲ μιν υἷες Ἀχαιῶν
 ἐν παλάμῃς φορέουσι δικασπόλοι, οἳ τε θέμιστας
 πρὸς Διὸς εἰρύαται· ὁ δέ τοι μέγας ἔσσεται ὕρκος·
 ἢ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἔξεται υἷας Ἀχαιῶν
 σύμπαντας· τότε δ' οὔτι δυνήσεται ἀχνύμενός περ
 χραυσμεῖν, εὖτ' ἂν πολλοὶ ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνοιο
 θνήσκοντες πίπτωσι· σὺ δ' ἐνδοθι θυμὸν ἀμύξεις
 χυόμενος, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας.

III.

The Nod of Zeus.

Ως φάτο· τήν δ' οὔτι προσέφη νεφεληγερέτα
Ζεύς,

ἀλλ' ἀκίων δὴν ἦστο· θέτις δ' ὥς ἤψατο γούνων,
ὡς ἔχετ' ἐμπεφυῖα, καὶ εἶρετο δεύτερον αὐτίς·

Νημερτές μὲν δὴ μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον,
ἢ ἀπόειπ'· ἐπεὶ οὐ τοι ἔπι δέος· ὄφρ' ἐδ' εἰδῶ,
ὅσσον ἐγὼ μετὰ πᾶσιν ἀτιμοτάτη θεός εἰμι.

Τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη νεφεληγερέτα Ζεύς·
ἦ δὴ λoίγια ἔργ', ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις
Ἥρην, ὅτ' ἂν μ' ἐρίθῃσιν ὀνειδείοισι ἔπεισιν.
ἦ δὲ καὶ αὐτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
νεκεῖ, καὶ τέ μέ φησι μάχῃ Τρώεσσιν ἀρήγειν.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὐτίς ἀπόστιχε, μή τι νοήσῃ
Ἥρην· ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσω.
εἰ δ', ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποιθήσῃ
τοῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιστον
τέκμων· σὺ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν
οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅτι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἀνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο· μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὀλύμπου.

Τῷ γ' ὥς βουλευσάντε διέτμαγεν· ἡ μὲν ἔπειτα
εἰς ἄλλα ἄλτο βαθεῖαν ἀπ' αἰγλήεντος Ὀλύμπου,

Ζεὺς δὲ ἐὼν πρὸς δῶμα. θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἀνέστησαν
ἐξ ἐδρέων, σφοῦ πατρὸς ἐναντίον. οὐδέ τις ἔτλη
μεῖναι ἐπερχόμενον, ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες.

v. 511-535.

IV.

The Greeks pour forth to the Agora.

Ως ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἤρχε νέεσθαι.
οἱ δ' ἐπανίστησαν, πείθοντό τε ποιμένοι λαῶν,
σκηπτοῦχοι βασιλῆες· ἐπεσσεύοντο δὲ λαοί.
ἥύτε ἔθνεα εἰσι μελίσσάων ἀδινάων,
πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων·
βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἀνθισιν εἰαρινοῖσιν·
αἱ μὲν τ' ἔνθα ὤλις πεποτήγεται, αἱ δὲ τε ἐνθα·
ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἡμόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχώωντο
ἱλαδὸν εἰς ἀγορήν· μετὰ δὲ σφισιν Ὅσσα δεδήει,
ὀτρύνουσ' ἵεναι, Διὸς ἄγγελος· οἱ δ' ἀγέροντο.
τετρήχει δ' ἀγορή, ὑπὸ δὲ στεναχίζετο γαῖα
λαῶν ἰζόντων, ὕμαδος δ' ἦν· ἐννέα δὲ σφεας
κῆρυκες βοδῶντες ἐρήτυον, εἴποτ' αὐτῆς
σχοίατ', ἀκούσειαν δὲ διοτρεφῆων βασιλῆων.
σπουδῇ δ' ἔζετο λαός, ἐρήτυθεν δὲ καθ' ἔδρας,
πασσάμενοι κλαγγῆς· ἀνά δὲ κρείων Ἀγαμέμνων
ἔστη, σκῆπτρον ἔχων, τὸ μὲν Ἡφαιστος κάμε τεύχων.

Bk. II. v. 84-101.

V.

The Marshalling of the Forces.

ΗΥΤΕ πῶρ αἰδήλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην
 σῆρος ἐν κορυφῇς, ἕκαθεν δέ τε φαίνεται
 αὐγή·

ὥς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ θεσπεσίοιο
 αἶγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἵκεν.

Τῶν δ', ὥς τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
 χηνῶν ἢ γεράνων ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
 Ἄσιψ ἐν λειμῶνι, Καῦστρίου ἀμφὶ ρέεθρα,
 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσιν,
 κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, σμαραγεῖ δέ τε λειμῶν·
 ὥς τῶν ἔθνεα πολλά νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
 ἐς πεδῖον προχέοντο Σκαμάνδριον· αὐτὰρ ὑπὸ χθῶν
 σμερδαλίον κονάβιζε ποδῶν αὐτῶν τε καὶ ἵππων.
 ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι Σκαμανδρίῳ ἀνθεμόεντι
 μυριοί, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὦρη.

Ἦύτε μυριάων ἀδινάων ἔθνεα πολλά,
 αἶ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνῆιον ἡλάσκουσιν,
 ὦρη ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει·
 τόσσοι ἐπὶ Τρώεσσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ
 ἐν πεδίῳ ἴσταντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.

Τοὺς δ', ὥς τ' αἰπόλια πλατὲ' αἰγῶν αἰπόλοιο ἄν-
 δρες

ῥεῖα διακρίνωσιν, ἐπεὶ κε νομῶ μεγέωσιν·
 ὥς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα

ὕσμινηνδ' ἵεναι· μετὰ δὲ κρείων Ἀγαμέμνων,
 ὄμματα καὶ κεφαλὴν ἱκελος Διὶ τερπικεραύνῃ,
 "Ἀρεὶ δὲ ζώνην, στίρνον δὲ Ποσειδάωνι.
 ἡύτε βοῦς ἀγέληφι μέγ' ἔξοχος ἔπλετο πάντων
 ταῦρος· (ὁ γάρ τε βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσιν)
 τοῖον ἄρ' Ἀτρείδην θῆκε Ζεὺς ἤματι κείνῃ,
 ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον ἡρώεσσιν.

v. 455-483.

VI.

Helen on the Walls of Troy.

Οἷ δ' ὥς οὖν εἶδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργῳ ἰοῦσαν,
 ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπια πτερόεντ' ἀγόρευον.

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ ἐυκνήμιδας Ἀχαιοὺς
 τοιῷδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολλὸν χρόνον ἄλγεα πάσχειν·
 αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεαῖς εἰς ὧπα ἔοικεν.

ἀλλὰ καὶ ὥς, τοίη περ ἐοῦσ', ἐν νηυσὶ νέεσθω,
 μῆδ' ἡμῖν τεκέεσσιν ἵ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο.

"Ὡς ἄρ' ἔφην Πρίαμος δ' Ἑλένην ἐκαλέσσατο
 φωνῇ·

δεῦρο πάροιθ' ἔλθοῦσα, φίλον τέκος, ἵζευ ἱμεῖο,
 ὄφρα ἴδῃ προτέρων τε πόσιν πηοὺς τε φίλους τε·
 οὔτι μοι αἰτίη ἔσσι· θεοὶ νῦ μοι αἰτιοὶ εἰσιν,
 οἳ μοι ἐφώρμησαν πόλεμον πολὺδακρυν Ἀχαιῶν.
 ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνυχς,
 ὅς τις ὕδ' ἐστὶν Ἀχαιὸς ἱνὴρ ἡύς τε μέγας τε.

ἦ τοι μὲν κεφαλῇ καὶ μείζονες ἄλλοι ἴασιν
καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὐ πω ἶδοι ὀφθαλμοῖσιν,
οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆι γὰρ ἀνδρὶ ἔοικεν.

Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισιν ἀμείβετο, διὰ γυναικῶν
αἰδοῖός τε μοί ἐσσι, φίλε ἑκυρή, δεινός τε·
ὥς ὄφελεν θανάτος μοι ἀδεῖν κακός, ὅππότε δεῦρο
νιῖ σῶ ἐπόμεν, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα
παῖδά τε τηλυγέτην καὶ ὁμηλικίην ἐρατεινήν.
ἀλλὰ τά γ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα.—
τοῦτο δέ τοι ἔρέω ὃ μ' ἀνείρεαι ἡδὲ μεταλλᾶς·
οὐτός γ' Ἀτρεΐδης, εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων,
ἀμφοτέρων, βασιλεύς τ' ἀγαθὸς κρατερός τ' αἰχμη-
τῆς·

δαῆρ αὐτ' ἐμὸς ἔσκε κυνώπιδος, εἴ ποτ' ἔην γε.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέν τε·
ὦ μάκαρ Ἀτρεΐδῃ, μοιρηγενές, ὀλβιόδαιμον,
ἦ ρά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν·
ἦδη καὶ Φρυγίην εἰσέηλυθον ἀμπελόεσσαν,
ἔνθα ἴδον πλείστους Φρύγας, ἀνέρας αἰολοπῶλους
λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος ἀντιθέοιο,
οἳ ρά τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο·
καὶ γὰρ ἐγὼν ἐπίκουρος ἐὼν μετὰ τοῖσιν ἐλέχθην
ἤματι τῷ ὅτε τ' ἦλθον Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι·
ἀλλ' οὐδ' οἱ τόσοι ἦσαν ὅσοι ἐλίκωπες Ἀχαιοί.

Δεύτερον αὖτ' Ὀδυσῆα ἰδὼν ἱρέειν ὁ γεραίος·
εἰπ' ἄγε μοι καὶ τόνδε, φίλον τέκος, ὅς τις ὅδ' ἐστίν
μείων μὲν κεφαλῇ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδασ,
εὐρύτερος δ' ὠμοῖσιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι.

τεύχεα μὲν οἱ κεῖται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
αὐτὸς δὲ κτίλος ὥς ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.
ἀρνευῶ μιν ἔγωγε ἴσχω πηγεσιμάλλω,
ὃς τ' ἰδίων μέγα πῶν διέρχεται ἀργεννῶν.

Τὸν δ' ἡμείβεται ἔπειθ' Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα·
οὗτος δ' αὖ Λαερτιάδης πολύμητις Ὀδυσσεύς,
ὃς τράφη ἐν δῆμῳ Ἰθάκης κραναῆς περ ἰούσης
εἰδὼς παντρίους τε δόλους καὶ μῆδεα πυκνά.

Τῇν δ' αὖτ' Ἀντήνωρ πεπνυμένος ἀντίον ἤυδα·
ὦ γύναι, ἡ μάλα τοῦτο ἔπος νημερτὲς εἶπες·
ἦδη γὰρ καὶ δεῦρο ποτ' ἤλυθε Διὸς Ὀδυσσεύς·
σεῦ ἔνεκ' ἀγγελίης, σὺν ἀρηιφίλῳ Μενελάῳ.
τοῖς δ' ἐγὼ ἐξείνισσα καὶ ἐν μεγάροισι φίλησα,
ἀμφοτέρων δὲ φυὴν ἐδάην καὶ μῆδεα πυκνά.
ἀλλ' ὅτε δὴ Τρώεσσι ἐν ἀγρομένοισιν ἔμιχθεν,
στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὦμους,
ἄμφω δ' ἰζομένω, γεραώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.
ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μῆδεα πᾶσιν ὕφαινον,
ἡ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευεν,
παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολὺμυθος
οὐδ' ἀφαρματοεπής, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν.
ἀλλ' ὅτε δὴ πολύμητις ἀναΐξειεν Ὀδυσσεύς,
στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας;
σκηπτρον δ' οὗτ' ὀπίσω οὔτε προπρηνὲς ἐνώμα,
ἀλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν αἰδρεῖ φωτὶ ἰοικώς·
φαίης κε ζάκοτόν τέ τιν' ἔμμεναι, ἄφρονά τ' αὐτῶς.
ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπα τε μεγάλῃν ἐκ στήθεος ἴει,
καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἰοικότα χιμερίησιν,

οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος·

Τὸ τρίτον αὐτ' Αἴαντα ἰδὼν, ἐρέειν' ὁ γεραίός·
τίς τ' ἄρ' ὄδ' ἄλλος Ἀχαιῶς ἀνὴρ ἡὺς τε μέγας τε,
ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν τε καὶ εὐρέας ὦμους;

Τὸν δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἀμείβετο, διὰ γυναι-
κῶν

οὔτος δ' Αἴας ἐστὶ πελώριος, ἕρκος Ἀχαιῶν·

Ἴδομενεὺς δ' ἐτέρωθεν ἐνὶ Κρήτεσσι θεὸς ὤς,

ἔσθηκ'· ἀμφὶ δέ μιν Κρητῶν ἀγοὶ ἡγερέθονται,

πολλάκι μιν ξείνισσεν ἀρηίφιλος Μενέλαος

οἴκῳ ἐν ἡμετέρῳ, ὅποτε Κρήτηθεν ἵκοιτο.

νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας ὁρῶ ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς.

οὓς κεν ἐὺ γνοίην, καὶ τοῦνομα μυθησαίμην

δοιῶ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορι λαῶν,

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεια,

αὐτοκασιγνήτω, τῷ μοι μία γείνατο μήτηρ.

ἢ οὐχ ἐσπέσθην Λακεδαιμόνος ἐξ ἱρατεινῆς;

ἢ δεύρω μὲν ἔποντο νέεσσ' ἐνὶ ποντοπόροισιν,

νῦν αὐτ' οὐκ ἐθέλουσι μάχην καταδύμεναι ἀνδρῶν,

αἴσχεα δειδιώτες καὶ ὀνείδεα πολλ' ἃ μοι ἔστιν.

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχεν φρεσὶ ζοὺς αἶα

ἐν Λακεδαιμόνι αὐθι, φίλῃ ἐν πατρίδι γαίῃ.

VII.

The Meeting of the Hosts.

Ως δ' ὅτ' ἐν αἰγιαλῷ πολυηχεί κῦμα θαλάσσης
 ὄρνυτ' ἐπασσύτερον, Ζεφύρου ὕπο κινήσαν-
 τος·

πόντῳ μὲν τε πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει, ἀμφὶ δὲ τ' ἄκρας
 κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται, ἀποπτύει δ' ἄλδς ἄχνην·
 ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες
 νωλεμέως πόλεμόνδε. κέλενε δὲ οἷσι ἕκαστος
 ἡγεμόνων· οἱ δ' ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν—οὐδὲ κε φαίης
 τοσσον λαὸν ἔπεσθαι ἔχοντ' ἐν στήθεσιν αὐδῆν—
 σιγῇ δειδιότες σημάντορας· ἀμφὶ δὲ πᾶσιν
 τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε, τὰ εἰμένοι ἐστιχόωντο.
 Τρῶες δ', ὥστ' ὅιες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ
 μυρίαὶ ἐστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν,
 ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὅπα ἀρνῶν·
 ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὴν ὀρώρει.
 οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος οὐδ' ἴα γῆρυς,
 ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμκτο· πολύκλητοι δ' ἔσαν ἄνδρες.
 ὥρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμάνῃ,
 Ἄρεος ἀνδροφόνιοι κασιγνήτη ἐτάρη τε·
 ἦτ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
 οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.
 ἦ σφιν καὶ τότε νεῖκος ὁμοῖον ἔμβαλε μέσσω,

ἐρχομένη καθ' ὕμιλον, ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν.

Οἱ δ' ὅτε δὴ ῥ' ἐς χῶρον ἔνα ξυνιόντες ἴκοντο,
σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μίνε' ἀνδρῶν
χαλκεοθωρήκων· ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
ἔπληντ' ἀλλήλῃσι, πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.
ἔνθα δ' ἄμ' οἰμωγὴ τε καὶ εὐχολὴ πῆλεν ἀνδρῶν
ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων· ῥίε δ' αἵματι γαῖα.
ὥς δ' ὅτε χεῖμαρροι ποταμοὶ κατ' ὄρεσφι ῥέοντες,
ἐς μισγάγειαν συμβάλλετον ὀμβριμον ὕδωρ
κρουνῶν ἐκ μεγάλων, κοίλης ἔντοσθε χαράδρης·
τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὐρεσιν ἔκλυε ποιμήν·
ὥς τῶν μισγομένων γίνετο ἰαχὴ τε φόβος τε.

Bk. IV. v. 423-456.

VIII.

Athena arming for Battle.

ΑΥΤΑΡ Ἀθηναίη, κούρη Διὸς αἰγιόχοιο,
πέπλον μὲν κατέχευεν ἱανὸν πατρὸς ἐπ' οὐδὲι,
ποικίλον, ὃν ῥ' αὐτὴ ποιήσατο καὶ κάμε χερσίν·
ἣ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα Διὸς νεφεληγερέταο,
τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήσσετο δακρυόεντα.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν
δεινὴν, ἣν πέρι μὲν πάντῃ φόβος ἴστεφάνωται,
ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰώκη,
ἐν δὲ τε Γοργεῖη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου
δεινὴ τε σμερδνὴ τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.
κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον

χρυσείην, ἑκατὸν πολίων πρυλῆεσσ' ἀραρυῖαν.
 ἱς δ' ὄχρεα φλόγεα ποσὶ βήσεται, λάζετο δ' ἔγχος
 βριθὲ μέγα στιβαρόν, τῷ δάμνησι στίχας ἀνδρῶν
 ἡμῶν, τοῖσιν τε κοτέσσεται ὀβριμοπάτρη.
 "Ἡρῇ δὲ μάστιγι θοῶς ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους·
 αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ, ὅς ἔχον Ὀραι,
 τῆς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς Οὐλυμπός τε,
 ἡμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος ἥδ' ἐπιθεῖναι.
 τῇ ῥα δι' αὐτῶν κεντρηνεκίας ἔχον ἵππους.
 εὖρον δὲ Κρονίωνα θεῶν ἄτερ ἥμενον ἄλλων
 ἀκροάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμπιοιο.

Bk. v. v. 733-754.

IX.

Meeting of Hector and Andromache.

HΡΑ γυνὴ ταμίη· ὃ δ' ἀπέσσυτο δώματος
 "Ἐκτωρ,
 τήν αὐτὴν ὁδὸν αὖτις, ἐκτιμένας κατ' ἀγυίας.
 εὔτε πύλας ἵκανε διερχόμενος μέγα ἄστυ
 Σκαιάς (τῇ γὰρ ἔμελλε διεξίμεναι πεδίοις)
 ἐνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
 Ἀνδρομάχη, θυγάτηρ μεγάλητορος Ἡετίωνος,
 Ἡετίων, ὃς ἔβαιεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕληέσῃ,
 Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κελίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσω·
 τοῦπερ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' "Ἐκτορι χαλκοκορυστῇ.
 ἢ οἱ ἔπειτ' ἦντησ', ἅμα δ' ἀμφίπολος κίεν αἴτῃ
 παῖδ' ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ' ἠταλάφρονα, νήπιον αὐτῶς,

Ἐκτορίδην ἀγαπητόν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ
 τὸν ῥ' Ἐκτωρ καλῆσκει Σκαμάνδριον, αὐτὰρ οἱ ἄλλοι
 Ἀστυάνακτ'· ὅλος γὰρ ἱρύετο Ἴλιον Ἐκτωρ.
 ἦ τοι ὁ μὲν μείδῃσι ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ·
 Ἀνδρομάχῃ δέ οἱ ἄγχι παρίστατο δάκρυ χέουσα,
 ἔν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνύμαζεν·
 Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος· οὐδ' ἑλαιαίρεις
 παῖδά τε νηπίαχον καὶ ἔμ' ἄμμορον, ἢ τάχα χήρῃ
 σεῦ ἔσομαι· τάχα γάρ σε κατακτανίουσιν Ἀχαιοί,
 πάντες ἐφορμηθέντες· ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη
 σεῦ ἀφαρματούσῃ χθόνα δέμεναι· οὐ γὰρ ἐγ' ἄλλῃ
 ἔσται θαλπωρή, ἐπεὶ ἂν σὸγε πότμον ἐπίσπης,
 ἀλλ' ἄχε'. οὐδέ μοι ἐστι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ.
 ἦ τοι γὰρ πατέρ' ἄμὸν ἀπικτανε δῖος Ἀχιλλεύς,
 ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλικῶν ἐν ναιετάωσαν,
 Θήβην ἐν ψίπυλον· κατὰ δ' ἔετανεν Ἡετίωνα,
 οὐδέ μιν ἐξενάριξε· (σεβάσσατο γὰρ τό γε θυμῷ),
 ἀλλ' ἄρα μιν κατίκευ σὸν ἔντεσι δαιδαλίοισιν
 ἠδ' ἐπὶ σῆμ' ἔχεεν· περὶ δὲ πτελέας ἐφύτευσαν
 Νύμφαι ὀρεστιάδες, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο.
 οἳ δέ μοι ἐπτά κασίγνητοι ἔσαν ἐν μεγάροισιν,
 οἱ μὲν πάντες ἐγὼ κίον ἤματι Ἀἴδος εἴσω·
 πάντας γὰρ κατέπεφνε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς,
 βουσίην ἐπ' εἰλεπόδεσι καὶ ἀργεννῆς ὀίσσιν.
 μητίερα δ' ἢ βασιλευεν ὑπὸ Πλάκῃ ὕλησση,
 τὴν ἐπεὶ ἄρ' δεῦρ' ἤγαγ' ἄμ' ἄλλοισιν κτεάτεσσιν,
 ἀψ' ὅ γε τὴν ἀπέλυσε λαβῶν ἀπερείσι' ἄποινα,
 πατρός δ' ἐν μεγάροισι βάλλ' Ἀρτεμὶς ἰοχίαυρα.

Ἔκτορ, ἀτὰρ σύ μοι ἔσσι πατήρ καὶ πότνια μήτηρ
 ἡδὲ κασίγνητος, σὺ δὲ μοι θαλερὸς παρακοίτης.
 ἀλλ' ἄγε νῦν ἐλάαιρε καὶ αὐτοῦ μίμν' ἐπὶ πύργῳ.
 μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήγης χήρην τε γυναιῖκα.
 λαὸν δὲ στῆσον παρ' ἐρινεόν, ἔνθα μάλιστα
 ἀμβατός ἐστι πόλις καὶ ἐπιδρομον ἔπλετο τείχος.
 τρίς γὰρ τῇ γ' ἐλθόντες ἐπειρήσανθ' οἱ ἄριστοι
 ἀμφ' Αἴαντε δύω καὶ ἀγακλυτὸν Ἰδομενῆα
 ἡδ' ἀμφ' Ἀτρεΐδας καὶ Τυδείος ἄλκιμον υἱόν·
 ἢ πού τις σφιν ἔνισπε θεοπρόπιων εὐεϊδώς,
 ἢ νῦ καὶ αὐτῶν θυμὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

Τὴν δ' αὖτε προσέειπε μέγας κορυθαίολος Ἔκτωρ·
 ἦ καὶ ἐμοὶ τάδε πάντα μέλει, γύναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
 αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους,
 αἷ κε κακὸς ὥς νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο.
 οὐδὲ με θυμὸς ἄνωγεν, ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς
 αἰεὶ καὶ πρώτοισι μετὰ Τρώεσσι μάχεσθαι,
 ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἡδ' ἐμὸν αὐτοῦ.
 εὐ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
 ἔσσεται ἡμῶν ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή
 καὶ Πρίαμος καὶ λαὸς ἐνμμελίῳ Πριάμοιο.
 ἀλλ' οὐ μοι Τρώων τόσσον μέλει ἄλγος ὀπίσω,
 οὔτ' αὐτῆς Ἑκάβης οὔτε Πριάμοιο ἀνακτος
 οὔτε κασιγνήτων, οἳ κεν πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ
 ἐν κονίεσι πέσοιεν ὑπ' ἀνδράσι δυσμενέεσσιν,
 ὅσσον σεῦ, ὅτε κέν τις Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων
 δακρυόεσσαν ἄγεται, ἐλεύθερον ἡμῶν ἀποθρᾶς.
 καὶ κεν ἐν Ἀργεὶ ἐοῦσα, πρὸς ἄλλης ἱστὸν ὑφαίνοις

καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηίδος ἢ Ὑπερίης,
 πόλλ' ἀεκαζομένη, κρατερὴ δ' ἐπικείσεται ἀνάγκη·
 καί ποτέ τις εἴπῃσιν, ἰδὼν κατὰ δάκρυ χίουσας·
 "Ἐκτορος ἦδε γυνή, δς ἀριστεύεσκε μάχεσθαι
 Τρώων ἱπποδάμων, ὅτε Ἴλιον ἀμφεμάχοντο.
 ὥς ποτέ τις ἐρέει· σοὶ δ' αὖ νῖον ἴσσεται ἄλγος
 χήτει τοιοῦδ' ἀνδρός, ἀμύνειν δούλιον ἡμαρ.
 ἀλλὰ με τεθνηῶτα χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι,
 πρὶν γ' ἔτι σῆς τε βοῆς σοῦ θ' ἔλεθμοιο πυθέσθαι.

"Ὡς εἰπὼν οὐ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος" Ἐκτωρ.
 ἀψ δ' ὁ πᾶς πρὸς κόλπον ἐυζώνοιο τιθήνης
 ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὅψιν ἀτυχεῖς,
 ταρβήσας χαλεόν τ' ἠδὲ λόφον ἱπποχαίτην,
 δευνὸν ἀπ' ἀεροτάτης κόρυθος νεύοντα νοήσας·
 ἐκ δ' ἐγέλασσε πατὴρ τε φίλος καὶ πότνια μήτηρ.
 αὐτίκ' ἀπὸ κρατὸς κόρυθ' εἴλετο φαίδιμος" Ἐκτωρ,
 καὶ τὴν μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὶ παμφανώσας·
 αὐτὰρ ὃ γ' ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλὲ τε χερσίν,
 εἶπεν ἐπενεζάμενος Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν.

Ζεῦ, ἄλλοι τε θεοί, δότε δὴ καὶ τόνδε γενέσθαι
 παῖδ' ἐμόν, ὥς καὶ ἐγὼ περ, ἀριπρεπεία Τρώεσσιν,
 ὥδε βίην τ' ἀγαθόν, καὶ Ἴλιον Ἰφι ἀνάσσειν·
 καί ποτέ τις εἴπῃσι, πατρὸς γ' ὅδε πολλὸν ἀμείνων·
 ἐκ πολέμου ἀνιόντα· φέροι δ' ἔναρα βροτόεντα,
 κτείνας δῆιον ἄνδρα, χαρεῖν δὲ φρένα μήτηρ.

"Ὡς εἰπὼν ἀλόχοιο φίλης ἐν χερσὶν ἔθηκεν
 παῖδ' ἐόν· ἢ δ' ἄρα μιν κηῶδεῖ δέξατο κόλπῳ
 δακρυόεν γέλασασα. Πόσις δ' ἐλέησε νοήσας,

χειρί τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
 δαιμονίη, μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ·
 οὐ, γάρ τις μ' ὑπὲρ αἴσαν ἀνὴρ Ἄϊδι προϊάψει·
 μοῖραν δ' οὐ τίνα φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν,
 οὐ κακόν, οὐδὲ μὲν ἰσθλόν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται.
 ἀλλ' εἰς οἶκον ἰούσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμιζε,
 ἰστόν τ' ἡλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
 ἔργον ἐποίχεσθαι. Πόλεμος δ' ἀνδρεσσι μελήσει
 πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τοὶ Ἰλίου ἐγγεγάασιν.

Bk. VI. v. 390-493.

Σ.

The Trojan Watchfires.

Ως Ἐκτωρ ἀγόρευ· ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν.
 οἱ δ' ἵππους μὲν λῦσαν ὑπὸ ζυγοῦ ἰδρώοντας,
 δῆσαν δ' ἱμάντεσσι παρ' ἄρμασιν οἷσιν ἕκαστος·
 ἐκ πόλιος δ' ἄζοντο βόας καὶ ἵφια μῆλα
 καρπαλίμως· οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζοντο
 σῖτόν τ' ἐκ μεγάρων, ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο.
 ἔρδον δ' ἀθανάτοισι τεληέσσας ἐκατόμβας,
 κνίσην δ' ἐκ πεδίου ἀνεμοὶ φέρον οὐρανὸν εἰσω.

Οἱ δέ, μέγα φρονέοντες, ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας
 εἶατο παννύχιοι· πυρὰ δὲ σφισι καίετο πολλά.
 ὥς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρο φαιεινὴν ἀμφὶ σελήνην
 φαίνεται ἀριπρεπέα, ὅτε τ' ἐπλετο νήνεμος αἰθήρ·
 ἐκ τ' ἔφαιναν πᾶσαι σκοπιαὶ καὶ πρόωνες ἄκροι,

καὶ νάπαι· οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπερράγη ἄσπετος
αἰθήρ,

πάντα δέ τ' εἶδεται ἄστρο· γέγηθε δὲ τε φρένα
ποιμήν·

τόσσα μεσηγὼ νῆων ἥδ' Ἰάνθοιο ῥοάων,
Τρώων καϊόντων, πυρὰ φαίνεται Ἰλιόθι πρό.
χίλι' ἄρ' ἐν πεδίῳ πυρὰ καίετο· πὰρ δὲ ἐκάστῳ
ἔατο πεντήκοντα, σέλαι πυρὸς αἰθομένοιο.
ἵπποι δὲ κρὶ λευκὸν ἑρεπτόμενοι καὶ ὀλύρας,
ἑσταότες παρ' ὄχεσφιν, ἐύθρονον Ἡῷ μίμνον.

Bk. VIII. v. 542-565.

XI.

The Mission to Achilles.

Τῷ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσ-
σης,

πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιήοχῳ Ἐννοσιγαίῳ,
ῥηιδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκίσθην·
τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ,
καλῇ, δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν·
τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων, πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσας·
τῇ ὅγε θυμὸν ἔτερπεν, αἶεде δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Πάτροκλος δὲ οἱ ὅλος ἐναντίος ἦστο σιωπῇ,
δέγμενος Αἰακίδαην, ὅποτε λήξειεν αἰδῶν.
τῷ δὲ βάτην προτέρῳ, ἡγείτο δὲ διος Ὀδυσσεύς·

στάν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλ-
λεύς,

αὐτῇ σὺν φόρμιγγι, λιπῶν ἔδος, ἐνθα θάασσεν.
ὥς δ' αὐτως Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὥκους Ἀχιλλεύς·

Χαίρετον· ἡ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον. ἡ τι μάλα
χρεώ·

οἳ μοι σκυζομένῃ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστον.

Ὡς ἄρα φωνίσας προτέρῳ ἄγε διος Ἀχιλλεύς,
εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέαισιν·
αἶψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγὺς ἔοντα·

Μείζονα δὴ κρητῆρα, Μενoitίου νιέ, καθίστα·
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἐντυνον ἐκάστω·
οἱ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ἤπιασι μελάθρῃ.

Ὡς φάτο· Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.

Bk. IX. v. 182-205.

XII.

The Refusal of Achilles.

ΔΙΟΓΕΝΕΣ Λαερτιάδῃ, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῖ,
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγείως ἀποειπεῖν,
ᾗ περ δὴ φρονέω τε, καὶ ὥς τετελεσμένον ἔσται·
ὥς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
ἐχθρὸς γάρ μοι κῆνος ὁμῶς Ἀίδαο πύλῃσιν,
ὅς χ' ἔτερον μὲν κεύθῃ ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἶπρ.
αὐτὰρ ἐγὼν ἱρέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.

οὐτ' ἐμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισμένον οἶω
 οὐτ' ἄλλους Δαναούς· ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν,
 μάρνασθαι δηλοῖσιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
 ἴση μοῖρα μένοντι, καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
 ἐν δὲ ἰγ' τιμῇ ἡμὲν κακός, ἡδὲ καὶ ἰσθλός·
 κάτθαν' ὁμῶς ὃ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὃ τε πολλὰ ἔοργός.
 οὐδέ τί μοι περίκειται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ,
 αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
 ὥς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρῃσιν
 μάστακ', ἐπεὶ κε λάβῃσι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πῆλει αὐτῇ·
 ὥς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἱανον,
 ἤματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων,
 ἀνδράσι μαρνάμενος δάρων ἔνεκα σφετεράων.
 δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
 πεζὸς δ' ἑνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
 τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἰσθλὰ
 ἐξελόμεν, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
 Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὅπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θεῶσιν
 δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
 ὥσσα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσιν,
 τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
 εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρῆα· τῇ παριαύων
 γερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμίζεσθαι Τρώεσσιν
 Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
 Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἑλένης ἔνεκ' ἠυκόμοιο;
 ἢ μοῦνοι φιλείουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
 Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ, ὅστις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων,
 τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κηδεταί, ὥς καὶ ἐγὼ τὴν

ἐκ θυμοῦ φίλεον, δονρικτητὴν περ ἰοῦσαν.
 νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο, καὶ μ' ἀπάτησιν,
 μή μεν πειράτω, εὖ εἰδότοξ' οὐδὲ με πείσει.
 ἀλλ' Ὀδυσσεῦ σὺν σοὶ τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν
 φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξιμέναι δῆιον πῦρ.
 ἦ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμῆο,
 καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἤλασε τάφρον ἐπ' αὐτῷ
 εὐρεῖαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
 ἀλλ' οὐδ' ὥς δύναται σθένος Ἑκτορος ἀνδρόφονοιο
 ἴσχειν. ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον,
 οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἑκτωρ,
 ἀλλ' ὅσον ἐς Σκαιάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἵκανεν·
 ἐνθα ποτ' οἷον ἔμμνε, μόγις δὲ μεν ἔκφυγεν ὁρμήν.
 νῦν δ', ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμίζεμεν Ἑκτορι δίῳ,
 αὔριον ἱρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσιν,
 νηήσας εὖ νῆας, ἐπήν Ἰλαδὲ προερεύσω,
 ὄψεται, ἣν ἐθέλῃσθα, καὶ αἱ κέν τοι τὰ μεμήλῃ,
 ἥρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
 νῆας ἐμάς, ἐν δ' ἄνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
 εἰ δὲ κεν εὐπλοίην δῶν κλυτὸς Ἑννοσίγαιος,
 ἡματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
 ἔστι δέ μοι μάλα πολλὰ, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων
 ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν
 ἠδὲ γυναικας ἐνζώνους πολιὸν τε σίδηρον
 ἄξομαι, ἅσθ' ἔλαχόν γε· γέρας δὲ μοι, ὅς περ ἔδωκεν,
 αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
 Ἀτρεΐδης· τῷ πάντ' ἀγορευέμεν, ὥς ἐπιτέλλω,
 ἀμφαδόν, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοί,

εἰ τινὰ που Δαναῶν ἐτι ἔλπεται ἑξαπατήσιν
 αἶν ἀναιδείην ἱππιμένους. οὐδ' ἂν ἔμοιγε
 τετλαίη κύνέος περ ἰὼν εἰς ὦπα ἰδίσθαι.
 οὐδέ τί οἱ βουλὰς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον
 ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
 ἑξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλλος δέ οἱ. ἀλλὰ ἔκηνος
 ἱρρέτω· ἐκ γὰρ εὖ φρένας εἵλετο μητίετα Ζεὺς.
 ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρδὸς αἴσῃ.
 οὐδ' εἰ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίῃ
 ὅσσα τέ οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἰ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
 οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα θήβας
 Αἰγυπτίας, ὅθι πλείεστα δόμοις ἐν κτήματα κείται,
 αἱ θ' ἐκατόμυλοι εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἐκάστας
 ἄνδρες ἐξοιχνεύσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν·
 οὐδ' εἰ μοι τόσα δοίῃ ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
 οὐδέ κεν ὥς ἐτι θυμὸν ἐμὸν πείσει· Ἀγαμέμνων,
 πρίν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγία λώβῃ.
 κόρυην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο,
 οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
 ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκῶπιδι ἰσοφαρίζοι·
 οὐδέ μιν ὥς γαμέω· ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλίσθω,
 ὅς τις οἱ τ' ἐπέοικε καὶ δὲ βασιλεύτερός ἐστιν.

XIII.

Speech of Phoenix.

Α ΔΑ' Ἀχιλεῦ δάμασον θυμὸν μίγαν· οὐδὲ τι
 σε χρή
 νηλιές ἤτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
 τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
 καὶ μὲν τοὺς θύεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῶσιν
 λοιβῶ τε κνίσῃ τε παρατρῶπῶς· ἄνθρωποι
 λισσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἀμάρτη.
 καὶ γάρ τε Διταὶ εἰσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο,
 χῳλαὶ τε ῥυσαὶ τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ·
 αἶ ῥά τε καὶ μετόπισθ' Ἀτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
 ἢ δ' Ἀτὴ σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, οὐνεκα πάσας
 πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δὲ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν
 βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
 ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κόουρας Διὸς ἄσπον ἰούσας,
 τὸν δὲ μίγ' ὤνησαν καὶ τ' ἐκλνον εὐξαμένοιο·
 ὅς δὲ κ' ἀνήνηται καὶ τε στερεῶς ἀποείπη,
 λίσσονται δ' ἄρα ταίγε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι
 τῷ Ἀτὴν ἄμ' ἐπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
 ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἐπεσθαι
 τιμὴν, ἥτ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπει νόον ἐσθλῶν.
 εἰ μὲν γάρ μὴ δῶρα φέροι, τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
 Ἀτρείδης, ἀλλ' αἶν ἐπιζαφελῶς χαλεπαῖνοι,
 οὐκ ἂν ἔγωγέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην

Ἀργείοισιν ἀμυνίμεναι, χατίουσί περ ἔμπης·
 νῦν δ' ἄμα τ' αὐτίκα πολλά διδοῖ, τὰ δ' ὀπίσθιν
 ὑπέστη,

ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροΐηκεν ἀρίστους,
 κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαικόν, οἷτε σοὶ αὐτῷ
 φιλτατοὶ Ἀργείων· τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξεις,
 μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔτι νειμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
 οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπενθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
 ἡρώων, ὅτε κῖν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἔκοι·
 ὠρητοὶ τε πύλοντο, παράρρητοί τ' ἐπίεσσιν.

v. 496-526.

ΣΙΝ.

Ajax.

Ως εἰπὼν ὁ μὲν ἦρχ', ὁ δ' ἄμ' ἔσπετο ἰσόθεος
 φῶς.

εὐρον ἔπειτ' Ὀδυσῆα δίφμιλον· ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
 Τρῶες ἔπονθ' ὥς εἴ τε δαφοινοὶ θῶες ὄρεσφιν
 ἀμφ' ἔλαφον κεραδὸν βεβλημένον, ὃν τ' ἔβαλ' ἀνήρ
 ἰῶ ἀπὸ νευρῆς· τὸν μὲν τ' ἤλυξε πόδεςσιν
 φεύγων, ὅφρ' αἶμα λιαρόν καὶ γούνατ' ὀρώρη·
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὸν γε δαμάσσεται ὥκως διστός,
 ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσιν
 ἐν νέμει σκιερῷ· ἐπὶ τε λῖν ἤγαγε δαίμων
 σίντην· θῶες μὲν τε διέτρεσαν, αὐτὰρ ὁ δάπτει·
 ὥς ῥα τότε ἀμφ' Ὀδυσῆα δαίφρονα ποικιλομήτην

Τρῶες ἔπον πολλοί τε καὶ ἄλαιοι· αὐτὰρ ὃ γ' ἦρως
 αἰσῶν ᾧ ἔγχει ἀμύνετο νηλεὲς ἡμάρ·
 Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σάκος ἥύτε πύργον,
 στῇ δὲ παρέξ. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

* * * * *

Ζεὺς δὲ πατὴρ Αἴανθ' ὑψίζυγος ἐν φόβον ὤρσεν·
 στῇ δὲ ταφῶν, ὅπιθεν δὲ σάκος βάλεν ἑπταβόειον·
 τρέσσει δὲ παπτήνας ἐφ' ὀμίλου, θηρὶ ἰοικώς,
 ἐντροπαλιζόμενος, δλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων.
 ὥς δ' αἰθῶνα λέοντα βοῶν ἀπὸ μεσσαύλοιο
 ἰσσεύοντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροῖῳται,
 οἱ τε μιν οὐκ εἰῶσι βοῶν ἐκ πῖαρ ἐλέσθαι
 πῦννυχοι ἐγρήσσοντες· ὃ δὲ κρειῶν ἐρατίζων,
 ἰθύει, ἄλλ' οὔτι πρήσσει· θαμέες γὰρ ἄκοντες
 ἀντίοι αἰσσοῦσι θρασειάων ἀπὸ χειρῶν,
 καϊόμεναί τε δεταί, τάς τε τρεῖ ἐσσύμενός περ·
 ἡῶθεν δ' ἀπονόσφιν ἔβη τετιηότι θυμῷ·
 ὥς Αἴας τότε' ἀπὸ Τρώων τετιημένος ἦτορ
 ἦε, πόλλ' ἀέκων· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν.
 ὥς δ' ὅτ' ὄνος παρ' ἄρουραν ἰὼν ἐβιήσατο παῖδα,
 νωθής, ᾧ δὴ πολλὰ περὶ ῥόπαλ' ἀμφὶς ἐάγη,
 κείρει τ' εἰσελθὼν βαθὺ λήιον· οἱ δὲ τε παῖδες
 τύπτουσιν ῥοπαλοῖσι· βίη δὲ τε νηπίη αὐτῶν·
 σπόνδῃ τ' ἐξήλασαν, ἐπεὶ τ' ἐκορέσσατο φορβῆς·
 ὥς τότε' ἔπειτ' Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν,
 Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλέκλητοί τ' ἐπίκουροι
 νύσσοντες ξυστοῖσι μέσον σάκος αἰὲν ἔποντο.
 Αἴας δ' ἄλλοτε μὲν μνησάσκετο θούριδος ἀλεῆς,

αὐτῖς ὑποστρεφθεῖς, καὶ ἱρητύσασκε φάλαγγας
Τρώων ἱπποδάμων· ὅτι δὲ τρωπάσκετο φεύγειν.

Bk. XI. 472-486; 544-568.

XV.

Colloquy between Hector and Polydamas.

△ Ἡ τότε Πουλυδάμας θρασὺν Ἑκτορα εἶπε
 παραστάς

Ἑκτορ, αἰ μὲν πῶς μοι ἐπιπλήσσεις ἀγορῇσιν
ἰσθλὰ φραζομένῳ, ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ἴοικεν,
δῆμον ἰόντα παρὲξ ἀγορευόμεν, οὐτ' ἐνὶ βουλῇ,
οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ, σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν·
νῦν δ' αὐτ' ἐξερέω ὥς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
μὴ ἴομεν Δαναοῖσι μαχησόμενοι περὶ νηῶν.
ὥδε γὰρ ἐκτελέεσθαι οἴομαι, εἰ ἔτεόν γε
Τρωσὶν ὃδ' ὄρνις ἐπῆλθε, περησέμεναι μεμαῶσιν,
αἰετὸς ὑψιπέτης ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἑέργων,
φοινῆεντα δράκοντα φέρων δυνύχεσσι πέλωρον
ζωόν· ἄφαρ δ' ἀφέηκε, πάρος φιλα οἰκί' ἱέεσθαι,
οὐδ' ἐτέλεσσε φέρων δόμεναι τεκέεσσιν ἐοῖσιν.
ὥς ἡμεῖς, εἰ περ τε πύλας καὶ τεῖχος Ἀχαιῶν
ῥηξόμεθα σθένει μεγάλῳ, εἴξωσι δ' Ἀχαιοί,
οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἔλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα·
πολλοὺς γὰρ Τρώων καταλείψομεν, οὓς κεν Ἀχαιοὶ
χαλκῷ δῃώσουσιν, ἀμυνόμενοι περὶ νηῶν.
ὥδε χ' ὑποκρίναίτο θεοπρόπος, δς σάφα θυμῷ

εἰδείη τεράων καὶ οἱ πειθοίατο λαοί.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη κορυθαίολος

Ἔκτωρ·

Πονηδάμα, σὸ μὲν οὐκέτ' ἔμοι φίλα ταῦτ' ἄγο-
ρεύεις·

οἶσθα καὶ ἄλλον μῦθον ἀμείνονα τοῦδε νοῆσαι.

εἰ δ' ἔτεδν δὴ τοῦτον ἀπὸ σπουδῆς ἀγορεύεις,

ἐξ ἄρα δὴ τοι ἔπειτα θεοὶ φρένας ὤλεσαν αὐτοί,

ὃς κέλειαι Ζηνὸς μὲν ἐριγδούποιο λαθῆσθαι

βουλήων, ἃς τέ μοι αὐτὸς ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν·

τύνη δ' οἰωνοῖσι τανυπτερύγεσσι κελεύεις

πειθῆσθαι, τῶν οὐ τι μετατρέπομ' οὐδ' ἀλεγίζω,

εἴτ' ἐπὶ δεξι' ἴωσι πρὸς ἧῶ τ' ἡέλιόν τε,

εἴτ' ἐπ' ἀριστερὰ τοί γε ποτὶ Ζόφον ἡερόεντα.

ἡμεῖς δὲ μέγαλοιο Διὸς πειθώμεθα βουλῇ,

ὃς πᾶσι θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει.

εἷς οἰωνὸς ἄριστος, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Bk. XII. v. 210-243.

XVI.

Simile.

Ως τῷ γε προβοῶντε μάχην ὠτρυνον Ἀχαιῶν.
τῶν δ', ὥς τε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμναι
ἡματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὠρετο μητίετα Ζεὺς
νεφέμεν, ἀνθρώποισι πιφασκόμενος τὰ δ' κῆλα·
κοιμήσας δ' ἀνέμους χεῖει ἔμπεδον, ὄφρα καλύψῃ

ὑψηλῶν ὀρέων κορυφάς καὶ πρόυνας ἀκροὺς
καὶ πεδία λωτοῦντα καὶ ἀνδρῶν πύονα ἔργα,
καὶ τ' ἐφ' ἄλδς πολιῆς κέχυται λιμήσιν τε καὶ ἀκταῖς.
εὐμα δέ μιν προσπλάζον ἐρύκεται· ἄλλα τε πάντα
εἰλύαται καθύπερθ', ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος·
ὥς τῶν ἀμφοτέρωσι λίθοι πωτῶντο θαμναιί,
αἱ μὲν ἄρ' ἐς Τρῶας, αἱ δ' ἐκ Τρώων ἐς Ἀχαιοὺς,
βαλλομένων τὸ δὲ τεῖχος ὑπερ πάντων δοῦπος ὀρώρει.

v. 277-289.

XVII.

Hector forces his Way within the Ramparts.

ΕΚΤΩΡ δ' ἀρπάξας λαῶν φέρεν, ὃς ῥα πυλάων
ἑστήκει πρόσθε, πρυμνὸς παχύς, αὐτὰρ ὑπερθεῖν
δὲξ' ἔην· τὸν δ' οὐ κε δύ' ἀνέρε δῆμον ἀρίστω
ῥηιδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὐδεὸς ὀχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοὶ εἰς· ὁ δὲ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.
τόν οἱ ἐλαφρόν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.
ὥς δ' ὅτε ποιμὴν ῥεῖα φέρει πόκον ἄρσενος οἴος,
χειρὶ λαβὼν ἑτέρῃ, ὀλίγον δὲ μιν ἄχθος ἐπείγει·
ὥς Ἐκτωρ ἰθὺς σανίδων φέρε λαῶν ἀείρας,
αἷ ῥα πύλας εἰρνντο πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
δικλίδας ὑψηλάς· δοιοὶ δ' ἐντοσθεν ὀχῆες
εἶχον ἐπημοιβοί, μία δὲ κληῖς ἐπαρήρει.
στῇ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών, καὶ ἑρυσάμενος βάλε μέσσας,
εὖ διαβάς, ἵνα μὴ οἱ ἀφαιρότερον βέλος εἴη.

ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς· πέσε δὲ λίθος εἴσω
 βριθοσύνη, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον· οὐδ' ἄρ' ὄχῃες
 ἐσχεθέτην, σανίδες δὲ διέτμαγεν ἄλλυδις ἄλλη
 λαῶς ὑπὸ ῥιπῆς. ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ
 νυκτὶ θεῷ ἀτάλαντος ὑπώπια· λάμπε δὲ χαλκῷ
 σμερδαλέῳ, τὸν ἔεστο περὶ χροῖ· δοιὰ δὲ χερσὶν
 δοῦρ' ἔχεν. οὐ κέν τις μιν ἐρυκάκοι ἀντιβολήσας,
 νόσφι θεῶν, ὅτ' ἐσᾶλτο πύλας· πυρὶ δ' ὅσσε δεδοήμε.
 κέκλετο δὲ Τρώεσσιν ἐλιξάμενος καθ' ὅμιλον
 τεῖχος ὑπερβαίνειν· τοὶ δ' ὀτρύνοντι πίθοντο·
 αὐτίκα δ' οἱ μὲν τεῖχος ὑπέρβασαν, οἱ δὲ κατ' αὐτὰς
 ποιητὰς ἐσέχυντο πύλας. Δαναοὶ δ' ἐφόβηθεν
 νῆας ἀνά γλαφυράς· ὕμαδος δ' ἀλίστος ἐτύχθη.

v. 445-471.

XVIII.

Poseidon.

Οὐδ' ἀλασκοπὴν εἶχε κρείων Ἕνυσίχθων
 καὶ γὰρ ὁ θαυμάζων ἦστο πτόλεμόν τε μά-
 χην τε

ὑψοῦ ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου ὑληέσσης
 Θρηκίης· ἐνθεν γὰρ ἐφαίνετο πᾶσα μὲν Ἰδη,
 φαίνετο δὲ Πριάμοιο πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
 ἐνθ' ἄρ' ὁ γ' ἐξ ἀλδὸς ἔζεν ἰών, ἐλάαιρε δ' Ἀχαιοὺς
 Τρωσὶν δαμναμένους, Διὶ δὲ κρατερῶς ἐνεμέσσα.
 αὐτίκα δ' ἐξ ὄρεος κατεβήσετο παιπαλόεντος,

κραίπνᾱ ποσὶ προβιβᾶς· τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ

ἔλῃ

ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

τρίς μὲν ὀρέξατ' ἰών, τὸ δὲ τέτρατον ἵκετο τέκμων,

Αἰγᾶς, ἔνθα τέ οἱ κλυτὰ δῶματα βένθεσι λίμνης

χρύσεια μαρμαίροντα τετεύχεται, ἄφθιτα αἰεὶ.

ἔνθ' ἐλθὼν ὑπ' ὄχεσφι τιτύσκετο χαλκόποδ' ἵππῳ,

ὠκυπέτα, χρυσέεσσιν ἐθείρησιν κομόωντε,

χρυσὸν δ' αὐτὸς ἔδυνε περὶ χροῖ· γέντο δ' ἰμάσθλην

χρυσείην εὐτυκτον, ἐοῦ δ' ἐπεβήσετο δίφρου,

βῆ δ' ἐλάαν ἐπὶ κύματ'. ἀταλλεὶ δὲ κήτέ' ὑπ' αὐτοῦ

πάντοθεν ἐκ κευθμῶν, οὐδ' ἠγνοίησεν ἄνακτα·

γηθοσύνη δὲ θάλασσα δίστατο· τοὶ δ' ἐπέτοντο

ρίμφα μάλ', οὐδ' ὑπένερθε διαίνετο χάλκεος ἄξων.

τὸν δ' ἐς Ἀχαιῶν νῆας εὐσκαρθμοὶ φέρον ἵπποι.

Ἔστι δέ τι σπέος εὐρὺ βαθείης βένθεσι λίμνης,

μεσσηγὺς Τενέδοιο καὶ Ἴμβρου παιπαλοέσσης·

ἔνθ' ἵππους ἔστησε Ποσειδάων ἐνοσίχθων

λύσας ἐξ ὀχέων, παρὰ δ' ἀμβρόσιον βάλεν εἶδαρ

ἔδμεναι· ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πένδας ἔβαλε χρυσείας

ἄρρηκτους ἀλύτους, ὅφρ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν

νοστήσαντα ἄνακτα· ὁ δ' ἐς στρατὸν ᾗχετ' Ἀχαιῶν.

Bk. XIII. v. 10-38.

XIX.

A Close Combat at the Ships.

Ως ῥα κελυτιδῶν γαιήοχος ὤρσεν Ἀχαιοὺς.
 ἀμφὶ δ' ἄρ' Αἰαντας δοιοὺς ἴσταντο φάλαγγες
 καρτεραί, ἃς οὐτ' ἂν κεν Ἄρης ὀνόσαιτο μετελθὼν
 οὔτε κ' Ἀθηναίη λαοσσόος· οἱ γὰρ ἄριστοι
 κρινθέντες Τρῳάς τε καὶ Ἑκτορα δῖον ἱμμνον,
 φράξαντες δόρυ δουρί, σάκος σάκεϊ προθελύμνῃ.
 ἄσπις ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνὴρ·
 ψαῦον δ' ἱππόκομοι κόρυθες λαμπροῖσι φάλοισιν
 νευόντων· ὥς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν.
 ἔγχεα δ' ἐπτύσσοντο θρασειᾶν ἀπὸ χειρῶν
 σειόμεν'· οἱ δ' ἰθὺς φρόνεον, μέμασαν δὲ μάχεσθαι.

Τρῳες δὲ προὔτυψαν ἀολλέες, ἦρχε δ' ἄρ' Ἑκτωρ
 ἀντικρὺ μεμαῶς, δλοοίτροχος ὥς ἀπὸ πέτρης,
 ὅν τε κατὰ στεφάνης ποταμὸς χειμάρροος ὥση,
 ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης·
 ὕψι δ' ἀναθρώσκων πέτεται, κτυπέει δὲ θ' ὑπ' αὐτοῦ
 ὕλη· ὃ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ἕως ἴκηται
 ἰσόπεδον· τότε δ' οὐ τι πυλίνδεται ἐσσύμενός περ.
 ὥς Ἑκτωρ εἰως μὲν ἀπείλει μέχρι θαλάσσης
 ῥέα διελεύσεσθαι κλισίας καὶ νῆας Ἀχαιῶν
 κτείνων· ἄλλ' ὅτε δὴ πυκινῆς ἐνέκυρσε φάλαγξιν,
 στῇ ῥα μάλ' ἐγχριμφθεῖς. οἱ δ' ἀντίοι υἷες Ἀχαιῶν,
 νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν,
 ὥσαν ἀπὸ σφείων· ὃ δὲ χασσάμενος πελεμήχθη.

xx.

Hector revived by Apollo.

ΩΣ εἰπὼν ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν.
 ὥς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος, ἀκοστήσας ἐπὶ
 φάτῃ,

δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ πεδίῳ κροαίνων,
 εἰωθὼς λούεσθαι ἐυρεῖος ποταμοῖο,
 κυδιόων· ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται
 ὦμοις ἵσσονται· ὃ δ' ἀγλαΐῃφι πεποιθὼς,
 ῥίμφα ἐ γούνα φέρει μετὰ τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων
 ὥς Ἐκτωρ λαοφῆρὰ πόδας καὶ γούνατ' ἐνώμα
 ὀτρύνων ἱππῆας, ἐπεὶ θεοῦ ἔκλυεν αὐδὴν.
 οἱ δ', ὥς τ' ἢ ἔλαφον κεραδὸν ἢ ἄγριον αἶγα
 ἐσσεύαντο κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀγροῖῳται·
 τὸν μὲν τ' ἡλίβατος πέτρῃ καὶ δάσκιος ὕλη
 εἰρύσατ', οὐδ' ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν·
 τῶν δὲ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠυγένειος
 εἰς ὁδόν, αἴψα δὲ πάντας ἀπέτραπε καὶ μεμαῶτας·
 ὥς Δαναοὶ εἰως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἔποντο,
 νύσσοντες ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν·
 αὐτὰρ ἐπεὶ ἴδον Ἐκτορ' ἐποικχόμενον στίχας ἀνδρῶν,
 τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός.

Bk. xv. v. 262-260.

XXI. •

The Death of Eurhordus.

ΑΙΜΑΤΙ οἱ δέοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
 πλοχμοὶ θ', οἳ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφῆ-
 κωντο.

οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθελὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλῃς ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 καλὸν τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαί δονέουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἄνθεϊ λευκῶ·
 ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὸν λαλαπι πολλῇ
 βύθρου τ' ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐνμμελίην Εὐφορβον
 Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐπύλα.

Ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων ὀρεσίτροφος, ἀλκί πεποιθώς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρπάσῃ ἢ τις ἀρίστη·
 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν
 πρῶτον, ἔπειτα δέ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
 ἐγῶν· ἀμφὶ δὲ τὸν γε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίον ἐλθέμεναι· μάλα γάρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὥς τῶν οὐ τινι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐτόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.

Bk. XVII. v. 51-63.

XXII.

The Horses of Achilles weep for Patroclus.

Ως οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἵκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·
 ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἰόντες
 κλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 ἐν κονίῃσι πεσόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνου.
 ἦ μὰν Αὐτομέδων Διώρειος ἄλκιμος υἱὸς
 πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων,
 πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειθ'·
 τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἠθέλعتην ἵνα οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς,
 ἀλλ' ὥς τε στήλη μὲναι ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκη τεθνηότος, ἥ γυναικὸς,
 ὥς μένον ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὐδὲ ἐνισκίμψαντες καρήατα. δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν
 ἡνιόχοιο πόδας· θάλερῃ δ' ἐμαίνετο χαίτη
 ζεύγλης ἵππων· θάλερῃ δ' ἐμαίνετο χαίτη
 μυρομένη· ξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 κινῶν δ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 δαΐδων δὲ κάρη προτὶ δν μυθήσατο θυμόν·
 «δειλῷ, τί σφῶι δόμεν Πηλῆϊ ἀνακτι
 θνητῷ, ὑμεῖς δ' ἐστὸν ἀγῆρω τ' ἀθανάτω γε.
 ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἄλγ' ἔχτην;
 οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οἰζυρώτερον ἀνδρὸς
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνείει τε καὶ ἔρπει.

XXI.

The Death of Euphorbus.

AΙΜΑΤΙ οἱ δέοντο κόμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι
 πλοχμοὶ θ', οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφί-
 κωντο.

οἶον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθελὲς ἐλαίης
 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
 καλὸν τηλεθάον· τὸ δέ τε πνοιαὶ δονίουσιν
 παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βρύει ἀνθεῖ λευκῷ·
 ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἀνεμος σὸν λαλαπὶ πολλῷ
 βόθρου τ' ἐξίστρεψε καὶ ἐξεγάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ·
 τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐνμμελίην Εὐφορβον
 Ἀτρείδης Μενέλαος ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

Ὡς δ' ὅτε τίς τε λῆων ὀρεσίτροφος, ἀλκὶ πεποιθώς,
 βοσκομένης ἀγέλης βοῦν ἀρκάσῃ ἢ τις ἀρίστη·
 τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε λαβῶν κρατεροῖσιν ὁδοῦσιν
 πρῶτον, ἔπειτα δὲ θ' αἶμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει
 ἐγῶν· ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες ἄνδρες τε νομῆες
 πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν, οὐδ' ἐθέλουσιν
 ἀντίρην ἐλθέμεναι· μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἰρεῖ·
 ὥς τῶν οὐ τι νι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι νιόλμα
 ἀντίον ἐλθέμεναι Μενελάου κυδαλίμοιο.

Bk. XVII. v. 51-59.

ι δε
 θνη
 ἦ εἰ
 οὐ
 πά

XXII.

The Horses of Achilles weep for Patroclus.

Ως οἱ μὲν μάρναντο, σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς
 χάλκεον οὐρανὸν ἵκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο·
 ἵπποι δ' Αἰακίδαο μάχης ἀπάνευθεν ἰόντες
 ἐλαῖον, ἐπεὶ δὴ πρῶτα πυθέσθην ἡνιόχοιο
 ἐν κονίῃσι πεισόντος ὑφ' Ἑκτορος ἀνδροφόνιοι.
 ἦ μὰν Αὐτομέδων Διώρεος ἄλκιμος υἱὸς
 πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θεῷ ἐπεμαίετο θείνων,
 πολλὰ δὲ μελιχίοισι προσηύδα, πολλὰ δ' ἄρειψ'
 τῷ δ' οὐτ' ἄψ ἐπὶ νῆας ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 ἠθέλετ' ἐναι οὐτ' ἐς πόλεμον μετ' Ἀχαιοῦς,
 ἀλλ' ὥς τε στήλη μῖνει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ
 ἀνέρος ἐστήκει τεθνηὸς ἥ ἐ γυναικὸς,
 ὥς μένον ἀσφαλῆως περικαλλέα δίφρον ἔχοντες,
 οὐδεὶς ἐνισκίμψαντε καρήατα. δάκρυα δὲ σφιν
 θερμὰ κατὰ βλεφάρων χαμάδις ῥέε μυρομένοισιν
 ἡνιόχοιο πόθῳ· θαλερὴ δ' ἐμιαίνετο χαίτη
 ζεύγλης ἔξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν.
 μυρομένῳ δ' ἄρα τῷ γε ἰδὼν ἐλέησε Κρονίων,
 κινήσας δὲ κάρη προτὶ δὺν μυθήσατο θυμόν·
 ἔ· δειλῷ, τί σφῶι δόμεν Πηλῆϊ ἄνακτι
 θνητῷ, ὅμεις δ' ἐστὸν ἀγῆρω τ' ἀθανάτῳ τε.
 ἦ ἵνα δυστήνοισι μετ' ἀνδράσιν ἀλγε' ἔχητον;
 οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν οὐζυρώτερον ἀνδρὸς
 πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἐπι πνεῖει τε καὶ ἔρπει.

ἀλλ' οὐ μὲν ὑμῖν γε καὶ ἔρμασι δαιδαλέοισιν
 "Ἐκτωρ Πριαμίδης ἐποχήσεται· οὐ γὰρ ἴασω.
 ἢ οὐχ ἔλις ὥς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπέυχεται αὐτως ;
 σφῶιν δ' ἐν γούνεσσι βαλῶ μένος ἡδ' ἐνὶ θυμῷ,
 ὄφρα καὶ Ἀύτομέδοντα σαώσεται ἐκ πολέμοιο
 νῆας ἐπὶ γλαφυράς· ἔτι γάρ σφισι κῦδος δρέξω,
 κτείνειν, εἰς ὃ κε νῆας ἐυσσέλμους ἀφίκωνται
 δύν τ' ἡέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ.

Bk. xvii. v. 424-455.

xxiii.

From the Shield of Achilles.

ΕΝ δ' ἐτίθει νεῖδον μαλακὴν, πείραν ἄρουραν,
 εὐρεΐαν τρίπολον· πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ
 ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἐνθα.
 οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἰκοίατο τέλσον ἀρούρης,
 τοῖσι δ' ἔπειτ' ἐν χερσὶ δέπας μελιθεός οἶνου
 δόσκειν ἀνὴρ ἐπιών· τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους,
 ἰέμενοι νεοῖο βαθείης τέλσον ἰέσθαι.
 ἡ δὲ μελαίνετ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἐφ' αἶ
 χρυσείῃ περ ἑοῦσα· τὸ δὲ περὶ θαῦμα τέτυκτο.
 Ἐν δ' ἐτίθει τέμενος βρῦχλῆιον· ἐνθα δ' ἔριθοι
 ἡμῶν ὀξείας δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες.
 δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πῖπτον ἔραζε,
 ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἑλλεδανοῖσι δέοντο.
 τρεῖς δ' ἄρ' ἀμαλλοδετῆρες ἐφέστασαν· αὐτὰρ ὄπισθεν

παῖδες δραγμαεύοντες, ἐν ἀγκαλίδεσσι φέροντες,
 ἀσπερχές πάρεχον. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι σιωπῇ
 σπῆπτρον ἔχων ἐστήκει ἐκ' ὄγμου γηθόδουνος κῆρ.
 κήρυκες δ' ἀπάνευθεν ὑπὸ δρυὶ δαῖτα πίνοντο,
 βοῦν δ' ἱερεύσαντες μέγαν ἀμφεπον· αἱ δὲ γυναικες
 δεῖπνον ἐρίθοισιν λεύκ' ἄλφιστα πολλὰ πάλυνον.

Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἄλωην
 καλὴν χρυσεῖην· μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν,
 ἐστήκει δὲ κάμαξι διαμπερές ἀργυρέεσσιν.
 ἀμφὶ δὲ κυανέην κάπετον, περὶ δ' ἕρκος ἔλασσε
 κασσιτέρου· μία δ' οἷη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐκ' αὐτῇν,
 τῇ νίσσοντο φορῆες, ὅτε τρυγῶφεν ἄλωην.
 παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡίθειοι ἀταλά φρονιόντες
 πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπὸν.
 τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάς φόρμιγγι λιγείῃ
 ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀειδεν
 λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἀμαρτῇ
 μολπῇ τ' ἱυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἔποντο.

Bk. XVII. v. 541-572.

XXIV.

The Presentation of the Arms.

ΗΩΣ μὲν κροκόπεπλος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοάων
 ὤρνυθ', ἵν' ἀθανάτοισι φῶως φέροι ἡδὲ βρο-
 τοῖσιν·

ἡ δ' ἐς νῆας ἵκανε, θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα.

εὔρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱὸν
 κλαίοντα λιγέως· πολέες δ' ἄμφ' αὐτὸν ἱταῖροι
 μύρονθ'. ἡ δ' ἐν τοῖσι παρίστατο δια θεάων,
 ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ, ἕπος τ' ἔφατ', ἐκ τ' ὀνόμαζεν·
 τέκνον ἐμόν, τοῦτον μὲν ἰάσομεν ἀχνύμενοί περ
 κεῖσθαι, ἐπεὶ δὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη·
 τύνη δ' Ἥφαιστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο,
 καλὰ μάλ', οἷ' οὐ πῶ τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν.

Ὡς ἄρα φωνήσασα θεὰ κατὰ τεύχε' ἔθηκεν
 πρόσθεν Ἀχιλλῆος· τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα
 Μυρμιδόνας δ' ἄρα πάντας ἔλε τρόμος, οὐδέ τις ἔτλη
 ἀντην εἰσιδέειν, ἀλλ' ἔτρεσαν. αὐτὰρ Ἀχιλλεύς
 ὥς εἶδ', ὥς μιν μᾶλλον ἔδν χόλος, ἐν δὲ οἱ ὅσσε
 δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὥς εἰ σέλας ἐξεφάνθεν·
 τέρπετο δ' ἐν χεῖρεσσιν ἔχων θεοῦ ἀγλαὰ δῶρα.

Bk. XIX. v. 1-18

XXV.

Achilles arming for Battle.

ΑΙΓΛΗ δ' οὐρανὸν ἴκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ
 χθών
 χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς· ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν
 ἀνδρῶν· ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.
 κνημίδας μὲν πρῶτα περὶ κνήμησιν ἔθηκεν
 καλὰς, ἀργυρέοισιν ἐπισφυρίοις ἀραρυίας·
 δεῦτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν.

ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετο ξίφος ἀργυρόηλον
 χάλκεον· αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε
 εἶλετο, τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ' ἥυτε μήνης.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτησι φανήη
 καιόμενοι πυρός· τὸ δὲ καίεται ὑψόθ' ὄρεσφιν
 σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ· τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἀέλλαι
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φίλων ἀπάνευθε φέρουσιν·
 ὥς ἅπ' Ἀχαιῆς σάκος σέλας αἰθέρ' ἔκανε
 καλοῦ δαιδαλέον. περὶ δὲ τρυφάλειαν αἶρας
 κρατὶ θέτο βριαρὴν· ἣ δ' ἀστήρ ὥς ἀπέλαμπεν
 ἔκπουρις τρυφάλεια, περισσεύοντο δ' ἔθειραι
 χρύσσαι, ἃς Ἥφαιστος ἔει λόφον ἀμφὶ θαμειάς.
 πευρήθη δ' ἔο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς,
 εἰ οἱ ἰφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα·
 τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνεται, αἶρε δὲ ποιμένα λαῶν.
 ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώιον ἐσπάσατ' ἔγχος,
 βριθὺ μέγα στιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Αἰαῶν
 πᾶλλειν, ἀλλὰ μιν οἷος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς,
 Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῃ πόρε Χείρων
 Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

XXVI.

Speech of the Horse Xanthus.

Τὸν δ' ἄρ' ὑπὸ ζυγόφῃ προσέφη πόδας αἰδolos
ἵππος

Ἰάνθος, ἄφαρ δ' ἤμυνσε καρήατι· πᾶσα δὲ χαίτη
ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν οὐδας ἵκανε.
αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη·
καὶ λῆν σ' ἔτι νῦν γε σαώσομεν, ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ·
ἀλλὰ τοι ἐγγύθεν ἡμῶν ὀλέθριον. οὐδέ τοι ἡμεῖς
αἵτιοι, ἀλλὰ θεός τε μέγας καὶ μοῖρα κραταιή.
οὐδέ γάρ ἡμετέρῃ βραδυτῇτί τε νωχελίῃ τε
Τρῶες ἀπ' ὤμοιιν Πατρόκλου τεύχε' ἔλοντο·
ἀλλὰ θεῶν ὤριστος, δι' ἡύκομος τέκε Λητώ,
ἔκταν' ἐνὶ προμάχο·σι καὶ Ἑκτορι κῦδος ἔδωκεν.
νῶϊ δὲ καὶ κεν ἄμα πνοιῇ Ζεφύροιο θείοιμεν,
ἦν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι· ἀλλὰ σοὶ αὐτῷ
μόρσιμόν ἐστι θεῷ τε καὶ ἀνέρι ἴφι δαμῆναι.

Ὡς ἄρα φωνήσαντος Ἑρινύες ἔσχεθον αὐδήν.
τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Ἰάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; οὐδέ τί σε χρή.
εἴ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς ὃ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι,
νόσφι φίλου πατρὸς καὶ μητέρος· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
νῦν λήξω πρὶν Τρῶας ἄδην ἐλάσαι πολέμοιο.

Ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους.

XXVII.

The Gods advance to Battle.

ΑΥΤΑΡ ἐπεὶ μεθ' ὄμιλον Ὀλύμπιοι ἤλυθον ἀν-
δρῶν,

ᾠρτο δ' ἕρις κρατερὴ λαοσσόος, αὖε δ' Ἀθήνη.
στᾶσ' ὅτε μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός,
ἄλλοτ' ἐπ' ἀκτάων ἱριδούπων μακρὸν αὐτεὶ.
αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν, ἱρεμνῇ λαίλαπι ἴσος,
δξὺ κατ' ἀκροτάτης πόλιος Τρώεσσι κελεύων,
ἄλλοτε παρ Σιμόεντι θέων ἐπὶ Καλλικολώνῃ·

Ὡς τοὺς ἀμφοτέρους μάκαρες θεοὶ ὀτρύνοντες
σύμβalon, ἐν δ' αὐτοῖς ἔριδα ῥήγνυντο βαρεῖαν.
δεινὸν δὲ βρόντησε πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε
ὑψόθεν· αὐτὰρ ἔνερθε Ποσειδάων ἐτίναξεν
γαῖαν ἀπειρεσίην ὀρέων τ' αἰπεινὰ κάρηνα.
πάντες δ' ἰσσεύοντο πόδες πολυπίδακος Ἴδης
καὶ κορυφαί, Τρώων τε πόλις καὶ νῆες Ἀχαιῶν.
ἰδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ ἐνέρων Ἀιδωνεύς,
δείσας δ' ἐκ θρόνου ἄλτο καὶ ἱαχε, μή οἱ ὑπερθεν
γαῖαν ἀναρρήξειε Ποσειδάων ἰνოსίχθων,
οἰκία δὲ θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φανείη
σμερδαλί' εὐρώεντα, τὰ τε στυγέουσι θεοὶ περ.
τίσσοις ἄρα κτύπος ᾠρτο θεῶν ἔριδι ζυνιόντων.

Bk. XX. v. 47-66.

XXVIII.

Reply of Achilles to Lycaon.

NΗΠΙΕ, μή μοι ἄποινα πιφαύσκεο, μηδ' ἀγό-
ρευε.

πρὶν μὲν γάρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν αἰσιμον ἡμαρ,
τόφρα τί μοι πεφιδέσθαι ἐνὶ φρεσὶ φίλτερον ἦεν
Τρώων, καὶ πολλοὺς ζωοὺς ἔλον ἡδ' ἐπέρασσα·
νῦν δ' οὐκ ἔσθ' ὅς τις θάνατον φύγῃ, ὃν κε θεός γε
'Ιλίου προπάροιθεν ἐμῆς ἐν χερσὶ βάλῃσιν,
καὶ πάντων Τρώων, πέρι δ' αὖ Πριάμοιο γε παίδων.
ἀλλὰ φίλος θάνε καὶ σύ· τίη δλοφύρεαι οὕτως;
κάτθανε καὶ Πάτροκλος, ὃ περ σέο πολλὸν ἀμείνων.
οὐχ ὀράας οἶος καὶ ἐγὼ καλός τε μέγας τε;
πατὴρ δ' εἴμ' ἀγαθοῖο, θεὰ δὲ με γείνατο μήτηρ·
ἀλλ' ἔπι τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.
ἔσσεται ἡ ἡὼς ἡ δειλὴ ἡ μίσην ἡμαρ
ὀππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἔλῃται,
ἡ ὅ γε δουρὶ βαλὼν ἡ ἀπὸ νευρῆφιν διστῶ.

Bk. XXI. v. 99-113.

XXIX.

Achilles struggling with the River Xanthus.

Η καὶ Ἀχιλλεύς μὲν δουρικλυτὸς ἔνθορε μέσσω
 κρημνοῦ ἀπαίξας· ὁ δ' ἐπίσσυτο οἰδματι
 θύων,

πάντα δ' ὄρινε ῥέεθρα κυκώμενος, ὥσε δὲ νεκροὺς
 πολλοὺς, οἳ ῥα κατ' αὐτὸν ἄλις ἔσαν, οὖς κτάν'
 Ἀχιλλεύς.

τοὺς ἐκβαλλε θύραζε, μεμυκῶς ἤνυτε ταῦρος,
 χέρσονδε· ζωὸς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα,
 κρύπτων ἐν δίνῃσι βαθείῃσιν μεγάλῃσιν.
 δεινὸν δ' ἄμφ' Ἀχιλλῆα κυκώμενον ἴστατο κῦμα,
 ὦθει δ' ἐν σάκεϊ πίπτων ῥόος· οὐδὲ πόδεσσιν
 εἶχε στηρίξασθαι. ὁ δὲ πτελέην ἔλε χερσὶν
 εὐφυνέα μεγάλην· ἥ δ' ἐκ' ῥιζέων ἐριποῦσα
 κρημνὸν ἅπαντα διῶσεν, ἐπέσχε δὲ καλὰ ῥέεθρα
 ὄζοισιν πυκινοῖσι, γεφύρωσεν δὲ μιν αὐτὸν
 εἰσω πᾶς ἐριποῦς· ὁ δ' ἄρ' ἐκ δίνης ἀνορούσας
 ἤϊξεν πεδίοιο ποσὶ κραιπνοῖσι πέτεσθαι,
 δείσας· οὐδέ τ' ἔλῃγε μέγας θεός, ὥρτο δ' ἐπ' αὐτὸν
 ἀκροκελαινιών, ἵνα μιν παύσειε πόνοιο
 δῖον Ἀχιλλῆα, Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι.
 Πηλείδης δ' ἀπόρουσεν ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωή,
 αἰετοῦ οἶματ' ἔχων μέλανος, τοῦ θηρητῆρος,
 ὅς θ' ἤμα κάρτιστός τε καὶ ὤκιστος πετεηνῶν·
 τῷ εἰκὼς ἤϊξεν, ἐπὶ στήθεσσι δὲ χαλκός

σμερδαλέον κονάβιζεν. ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεῖς
 φεύγ', ὃ δ' ὀπισθε ῥέων ἔπετο μέγαλῳ ὀρυμαγδῶ.
 ὥς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
 ἀμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύη,
 χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων·
 τοῦ μὲν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφίδες ἄπασαι
 ὀχλεῦνται· τὸ δὲ τ' ὥκα κατειβόμενον κελαρύζει
 χῶρῳ ἐνὶ προαλεῖ, φθάνει δὲ τε καὶ τὸν ἄγοντα·
 ὧς αἰεὶ Ἀχιλλῆα κινήσατο κῦμα ῥόοιο
 καὶ λαιψηρόν ἰόντα· θεοὶ δὲ τε φέρτεροι ἀνδρῶν.

Bk. XXI. v. 233-264.

XXX.

Andromache hears of Hector's Death.

Ως ἔφατο κλαίουσ'· ἄλοχος δ' οὐ πώ τι πέπυστο
 Ἕκτορος· οὐ γάρ οἱ τις ἐτήτυμος ἄγγελος ἐλ-
 θὼν

ἡγγεῖλ' ὅττι ῥά οἱ πόσις ἔκτοθι μέμνε πυλάων,
 ἀλλ' ἢ γ' ἰσθὺν ὕφαινε μυχῶ δόμου ὑψηλοῖο
 δίπλακα πορφυρέην, ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσεν.
 κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐνπλοκάμοις κατὰ δῶμα
 ἀμφὶ πυρὶ στήσαι τρίποδα μέγαν, ὅφρα πέλοιτο
 Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι,
 νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν ὃ μιν μάλα τῆλε λοετρῶν
 χερσὶν Ἀχιλλῆος δάμασε γλαυκῶπις Ἀθήνη.
 κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου
 τῆς δ' ἐλελίχθη γυνὴ, χαμαὶ δὲ οἱ ἔκπεσε κερκίς.

Ὡς φασμένη μεγάροιο δίοσσυτο μαινάδι ἴση,
 παλλομένη κραδίην· ἅμα δ' ἀμφίπολοι εἶον αὐτῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πύργον τε καὶ ἀνδρῶν ἔξεν ὄμιλον,
 ἔστη πακτήνασ' ἐπὶ τείχεϊ, τὸν δ' ἐνόησεν
 ἐλκόμενον πρόσθεν πόλιος· ταχίης δέ μιν ἵπποι
 ἔλκον ἀκηδίστως κοίλας ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν.
 τὴν δὲ κατ' ὀφθαλμῶν ἐρεβεννὴ νύξ ἐκάλυψεν,
 ἦρικε δ' ἐξοπίσω, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν.
 τῇλε δ' ἀπὸ κρατὸς βάλε δέσματα σιγαλδέντα,
 ἀμπυκα κεκρύφαλόν τε ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδίσμην
 κρήδεμνόν θ', ὃ ῥά οἱ δῶκε χρυσήν· Ἀφροδίτη,
 ἧματι τῷ ὅτε μιν κορυθαίολος ἡγάγεθ' Ἔκτωρ
 ἐκ δομου Ἡετίωνος, ἐπεὶ πόρε μυρία ἔδνα.

Bk. XXXI. v. 437-448 ; 460-472.

XXXI.

Achilles' Grief for Patroclus.

ΛΥΤΟ δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοάς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι
 ἰσκίδναντ' ἵναι· τοὶ μὲν δόρποιο μέδοντο
 ἔπνου τε γλυκεροῦ ταρπήμεναι· αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
 κλαῖε φίλου ἐτάρου μεμνημένος, οὐδὲ μιν ἔπνος
 ἦρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἐνθα καὶ ἐνθα
 Πατρόελου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἦν
 ἡδ' ὅπόσα τολύπευσε σὺν αὐτῷ καὶ πάθεν ἄλγεα,
 ἀνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγινά τε κύματα πείρων.
 τῶν μμνησκόμος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἵβεν,

ἄλλοτ' ἐπὶ πλευράς κατακείμενος, ἄλλοτε δ' αὐτε
 ὕπτιος, ἄλλοτε δὲ πρηνής· τοτὲ δ' ὀρθὸς ἀναστὰς
 διενέεσκέ' ἀλῶν παρὰ θιν' ἄλός· οὐδὲ μιν ἤως
 φαινομένη λήθεσκεν ὑπεῖρ Ἰλα τ' ἠΐονας τε,
 ἀλλ' ὃ γ' ἐπεὶ ζεύξειεν ὑφ' ἄρμασιν ὠκείας ἵππους,
 Ἔκτοοα δ' ἔλκεσθαι δησάσκετο δίφρου ὀπισθεν,
 τρίς δ' ἐρύσας περὶ σῆμα Μενoitιάδαο θανόντος
 αὐτὶς ἐνὶ κλισίῃ πανέσκετο, τόνδε δ' ἔασκεν
 ἐν κόνι ἐκτανύσας προπρηνέα.

Bk. xxiv. v. 1-18.

xxxii.

Priam begs the Body of Hector.

ΤΟΥΣ δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος μέγας, ἀγχι δ'
 ἄρα στὰς

χερσὶν Ἀχιλλῆος λάβε γούνατα καὶ κύσε χεῖρας
 δεινὰς ἀνδροφόνους, αἱ οἱ πολέας κτάνον νίης.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄνδρ' αἶτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ
 φῶτα κατακτείνας ἄλλων ἐξέικετο δῆμον,
 ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει εἰσορόωντας,
 ὥς Ἀχιλεὺς θάμβησεν ἰδὼν Πρίαμον θεοειδέα·
 θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο.
 τὸν καὶ λισσόμενος Πρίαμος πρὸς μῦθον ἔειπεν.

Μνηῆσαι πατρός σοῖο, θεοῖς ἐπείκελ' Ἀχιλλεῦ,
 τηλίκου ὥσπερ ἐγών, ὅλοψ' ἐπὶ γήραος οὐδῶ.
 καὶ μεί' που κεῖνον περιναίεται ἀμφὶς ἰόντες

τείρουσ' οὐδέ τις ἐστὶν ἀρὴν καὶ λοιγὸν ἀμύναι.
 ἀλλ' ἦτοι κείνός γε σίθεν ζώοντος ἀκούων
 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπὶ τ' ἔλπεται ἡματα πάντα
 ὑψεσθαι φίλον υἱὸν ἀπὸ Τροίηθι μολόντα·
 αὐτὰρ ἐγὼ πανάποτμος, ἐπεὶ τέκον υἱας ἀρίστους
 Τροίῃ ἐν εὐρείῃ, τῶν δ' οὐ τινά φημι λελεῖσθαι.
 πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἤλυθον υἱες Ἀχαιῶν·
 ἐννεακαίδεκα μὲν μοι ἱγῆς ἐκ νηδύος ἦσαν,
 τοὺς δ' ἄλλους μοι ἔτικτον ἐνὶ μεγάροισι γυναῖκες.
 τῶν μὲν πολλῶν θοῦρος Ἄρης ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν·
 ὃς δέ μοι ὅλος ἔην, εἴρυτο δέ ἄστυ καὶ αὐτοῦς,
 τὸν σὺ πρῶην κτείνας ἀμυνόμενον περὶ πάτρης,
 "Ἐκτορα· τοῦ νῦν εἵνεχ' ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν,
 λυσόμενος παρὰ σείο, φέρω δ' ἀπερείσι' ἄποινα.
 ἀλλ' αἰδεῖο θεούς, Ἀχιλεῦ, αὐτόν τ' ἐλήσον
 μνησάμενος σοῦ πατρός· ἐγὼ δ' ἐλεινότερός περ,
 ἔτλην δ' οἱ σὺ πῶ τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἄλλος,
 ἀνδρὸς παιδοφόνου ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι.

"Ὡς φάτο, τῷ δ' ἄρα πατὴρς ὑφ' ἡμέρον ὥρσε γόοιο·
 ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα.
 τῷ δὲ μνησαμένῳ, ὃ μὲν Ἐκτορὸς ἀνδροφόνουιο
 κλαῖ' ἀδινά, προπάρουθε ποδῶν Ἀχιλλῆος ἔλυσθεις,
 αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς κλαῖεν ἐὼν πατέρ', ἄλλοτε δ' αὐτε
 Πάτροκλον· τῶν δὲ στοναχὴ κατὰ δώματ' ὀρώρει.
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥα γόοιο τετάρπετο δῖος Ἀχιλλεύς,
 αὐτίκ' ἀπὸ θρόνου ὤρτο, γέροντα δὲ χειρὸς ἀνίστη,
 οἰκτείρων πολλὸν τε κάρη πολλὸν τε γένειον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα.

ἂ δειλ', ἣ δὴ πολλὰ κάκ' ἄνσχεο σὸν κατὰ θυμόν.
 πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν ὁλοε,
 ἀνδρὸς ἐς ὀφθαλμοὺς ὅς τοι πολέας τε καὶ ἐσθλοὺς
 νίεας ἐξενάριξα; σιδήρειόν νύ τοι ἦτορ.
 ἀλλ' ἄγε δὴ κατ' ἄρ' ἔζευ ἐπὶ θρόνου, ἄλγεα δ' ἔμπηξ
 ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἑάσομεν, ἀχνύμενοί περ·
 οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

v. 477-524.

XXXIII.

The Mourning over Hector.

ΤΗΣΙΝ δ' Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἦρχε γόοιο,
 "Ἐκτορος ἀνδροφόνιοι κάρη μετὰ χερσὶν ἔχουσα·
 Ἄνερ, ἀπ' αἰῶνος νέος ὦλεο, κὰδ δέ με χήρην
 λείπεις ἐν μεγάροισι· πάϊς δ' ἔτι νήπιος αὐτῶς,
 δν τέκομεν σύ τ' ἐγὼ τε δυσάμμοροι, οὐδέ μιν οἶω
 ἦβην ἵζεσθαι· πρὶν γὰρ πόλις ἦδε κατ' ἄκρης
 πέρσεται. ἦ γὰρ ὀλωλας ἐπίσκοπος, ὅς τε μιν αὐτὴν
 ῥίσκευ, ἔχεις δ' ἀλόχους κεδνάς καὶ νήπια τέκνα·
 αἰ δὴ τοι τάχα νηυσὶν ὀχῆσονται γλαφυρῶσιν,
 καὶ μὲν ἐγὼ μετὰ τῇσι· σὺ δ' αὖ, τέκος, ἦ ἐμοὶ αὐτῇ
 ἔψαι, ἔνθα κεν ἔργα ἀεκέα ἐργάζοιο,
 ἀθλεύων πρὸ ἀνακτος ἀμειλίχου· ἦ τις Ἀχαιῶν
 ῥίψει, χειρὸς ἐλών ἀπὸ πύργου, λυγρὸν δλεθρον,
 χωόμενος, ᾧ δὴ που ἀδελφεὸν ἔκτανεν Ἐκτωρ,
 ἦ πατέρ' ἢ καὶ υἱόν, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ Ἀχαιῶν

Ἔκτορος ἐν παλάμῃσιν ὁδᾶξ ἔλον ἄσπετον οὐδας.

οὐ γὰρ μείλιχος ἔσπε πατήρ τεός ἐν δαί λυγρῷ·

τῷ καὶ μιν λαοὶ μὲν ὀδύρονται κατὰ ἄστυ,

ἄρητὸν δὲ τοκεῦσι γόνον καὶ πένθος ἔθηκας,

Ἔκτορ· ἔμοι δὲ μάλιστα λελείψεται ἄλγεα λυγρά·

οὐ γὰρ μοι θνήσκων λεχέων ἐκ χεῖρας ὄρεξας,

οὐδέ τί μοι εἶπας πυκινὸν ἔπος, οὐ τέ κεν αἰεὶ

μεμνήμην νύκτας τε καὶ ἡμέματα δακρυχέουσα.

Ὡς ἔφατο κλαίονσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες.

τῷσιν δ' αὖθ' Ἐκίβη ἀδινού ἐξῆρχε γόοιο·

Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ πάντων πολὺ φίλτατε παίδων,

ἡ μὲν μοι ζωὸς περ ἐὼν φίλος ἦσθα θεοῖσιν·

οἱ δ' ἄρα σεῦ κήδοντο καὶ ἐν θανάτοιο περ αἴσῃ.

ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἔμοις πόδας ὥκδς Ἀχιλλεύς

πέρνασθ', ὃν τιν' ἔλεσκε, πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο,

εἰς Σάμον ἔς τ' Ἴμβρον καὶ Λῆμνον ἀμιχθαλόεσσαν·

σεῦ δ' ἐπεὶ ἐξέλετο ψυχὴν ταναήκει χαλκῷ,

πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἐοῦ περὶ σῆμ' ἐτάροιο

Πατρόκλου, τὸν ἔπεφνες· ἀνέστησεν δὲ μιν οὐδ' ὥς·

νῦν δὲ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισιν

κεῖσθαι, τῷ ἵκελος ὃν τ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων

οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχόμενος κατέπεφνεν.

Ὡς ἔφατο κλαίουσα, γόνον δ' ἄλίσστον ὄρinen.

τῷσι δ' ἔπειθ' Ἑλένη τριτάτη ἐξῆρχε γόοιο·

Ἔκτορ, ἐμῷ θυμῷ δαέρων πολὺ φίλτατε πάντων,

ἡ μὲν μοι πόσις ἐστίν Ἀλέξανδρος θεοειδής,

ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ'· ὥς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι.

ἥδη γὰρ νῦν μοι τόδ' εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν

ἔξ οὐ κεῖθεν ἔβην καὶ ἑμῆς ἀπελήλυθα πάτρης·
 ἄλλ' οὐ πω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον·
 ἄλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι
 δαέρων ἢ γαλῶν ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων,
 ἢ ἐκυρή—ἐκυρὸς δὲ πατήρ ὧς ἦπιος αἰεί—,
 ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενος κατέρυκες,
 τῷ σέ θ' ὕμα κλαίω καὶ ἔμ' ἄμμορον ἀχνυμένη κῆρ·
 οὐ γάρ τίς μοι ἔτ' ἄλλος ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
 ἦπιος οὐδὲ φίλος, πάντες δέ με πεφρίκασιν.

“Ὡς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δ' ἔστενε δῆμος ἀπείρων.
 λαοῖσιν δ' ὁ γέρων Πρίαμος μετὰ μῦθον ἔειπεν·
 ἄξετε νῦν, Τρῶες, ξύλα ἄστυδε, μηδὲ τι θυμῷ
 δείσητ' Ἀργείων πυκινὸν λόχον· ἡ γάρ Ἀχιλλεὺς
 πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηών,
 μὴ πρὶν πημανέειν, πρὶν δωδεκάτη μὸλῃ ἡώς.

“Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ὑπ' ἀμάχῃσιν βόας ἡμιόνους τε
 ζεύγνυσαν, αἰψα δ' ἔπειτα πρὸ ἄστεος ἡγέρεθοντο.
 ἐννῆμαρ μὲν τοί γε ἀγίνεον ἄσπετον ὕλην·
 ἄλλ' ὅτε δὴ δεκάτη ἐφάνη φαεσίμβροτος ἡώς,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξέφερον θρασὺν Ἑκτορα δακρυχέοντες,
 ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ.
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κλυτοῦ Ἑκτορος ἔγρετο λαός.
 πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊὴν σβέσαν αἶθοπι οἶνφ
 πᾶσαν, ὑπόσπον ἐπέσχε πυρὸς μένος· αὐτὰρ ἔπειτα
 ὀστέα λευκὰ λίγοντο κασίγνητοί θ' ἑταροὶ τε
 μυρόμενοι, θαλερὸν δὲ κατεΐβετο δάκρυ παρειῶν.
 καὶ τὰ γε χρυσείην ἐς λάρνακα θῆκαν ἐλόντες,

πορφυρέοις πέπλοισι καλύψαντες μαλακοῖσιν·
 αἶψα δ' ἄρ' ἐς κοίλῃν κάπετον θέσαν, αὐτὰρ ὕπερθε
 πυκνοῖσιν λάεσσι κατεστόρεσαν μεγάλοισιν.
 ῥίμφα δὲ σῆμ' ἔχεαν· περὶ δὲ σκοποὶ εἶατο πάντῃ,
 μὴ πρὶν ἐφορμηθεῖεν ἐκνήμιδες Ἀχαιοί.
 χεύαντες δὲ τὸ σῆμα πάλιν κίον· αὐτὰρ ἔπειτα
 εὖ συναγειρόμενοι δαίνυντ' ἱρικυδέα δαῖτα
 δῶμασιν ἐν Πριάμοιο διοτρεφέος βασιλῆος.

Ὡς οἱ γ' ἀμφέκον τάφον Ἑκτορος ἱπποδάμοιο.

v. 723-804.

THE ODYSSEY.

XXXIV.

Proteus and Eidothea.

Δ Ἡ τότε κοιμήθημεν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
 καὶ τότε δὴ παρὰ θίνα θαλάσσης εὐρυπόροιο
 ἦμα πολλά θεοὺς γοννούμενος· αὐτὰρ ἑταίρους
 τρεῖς ἄγον, οἷσι μάλιστα πεποιθεα πάσαν ἐπ' ἰθύν.

Τόφρα δ' ἄρ' ἦ γ' ὑποδῦσα θαλάσσης εὐρέα κόλπον
 τέσσαρα φωκῶων ἐκ πόντου δέρματ' ἔνευεν·
 (πάντα δ' ἔσαν νεόδαρτα) δόλον δ' ἐπεμήδετο πατρί.
 εὐνὰς δ' ἐν ψαμάθοισι διαγλάσας ἀλίγησιν

ἦστο μένουσ'· ἡμεῖς δὲ μάλα σχεδὸν ἤλθομεν αὐτῆς·
 ἐξείης δ' εὐνησε, βάλεν δ' ἐπὶ δέρμα ἐκάστω.
 ἔνθα κεν αἰνότατος λόχος ἐπλετο· τεῖρε γάρ αἰνῶς
 φωκᾶων ἀλιοτρεφείων ὀλοώτατος ὁδμή.
 τίς γάρ κ' εἰναλίῃ παρὰ κῆτιϊ κοιμηθείη;
 ἀλλ' αὐτὴ ἐσώσσε καὶ ἐφράσατο μέγ' ὄνειαρ·
 ἀμβροσίην ὑπὸ ῥίνα ἐκάστω θῆκε φέρουσα
 ἡδὴ μάλα πνεύουσας, ὄλεσσε δὲ κήτεος ὁδμήν.
 πᾶσαν δ' ἠοίην μένομεν τετληότι θυμῷ·
 φῶκαι δ' ἐξ ἁλὸς ἤλθον ἀολλῆες. αἱ μὲν ἔπειτα
 ἐξῆς εὐνάζοντο παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 ἐνδῖος δ' ὁ γέρων ἤλθ' ἐξ ἁλός, εὖρε δὲ φώκας
 ζατρεφείας, πάσας δ' ἄρ' ἐπώχετο, λῆκτο δ' ἀριθμόν.
 ἐν δ' ἡμέας πρῶτους λέγε κήτεσιν, οὐδέ τι θυμῷ
 ὠίσθη δόλον εἶναι· ἔπειτα δὲ λῆκτο καὶ αὐτός.
 ἡμεῖς δὲ ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ', ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 βάλλομεν, οὐδ' ὁ γέρων δολίης ἐπελήθετο τέχνης,
 ἀλλ' ἦτοι πρῶτιστα λέων γένετ' ἠυγένειος,
 αὐτὰρ ἔπειτα δράκων καὶ πάρδαλις ἡδὲ μέγας σῦς·
 γίγνετο δ' ὕγρον ὕδωρ καὶ δῖνδρεον ὑψιπέτηλον.
 ἡμεῖς δ' ἀστεμφέως ἔχομεν τετληότι θυμῷ.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἀνίαζ' ὁ γέρων ὀλοφώα εἰδώς,
 καὶ τότε δὴ μ' ἐπίεσιν ἀνειρόμενος προσέειπεν·
 τίς νύ τοι, Ἀτρείος υἱέ, θεῶν συμφράσσατο βουλάς,
 ὄφρα μ' ἔλοις ἀέκοντα λοχησάμενος; τέο σε χρή;
 "Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον·
 οἶσθα, γέρον· τί με ταῦτα παρατροπέων ἀγορεύεις;
 ὥς δὴ δὴθ' ἐνὶ νήσῳ ἐρύκομαι, οὐδέ τι τέκμωρ

εὐρέμεναι δύναμαι, μινύθει δέ μοι ἐνδοθεν ἦτορ.
 ἀλλὰ σὺ πέρ μοι εἰπὶ (θεοὶ δέ τε πάντα ἴσασιν,) ὅς τις μ' ἄθανάτων πεδάα καὶ ἔδῃσε κελεύθου,
 νόστον θ', ὥς ἐπὶ πόντον ἐλεύσομαι ἰχθυόεντα.

Ὡς ἐφάμην, ὃ δέ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·

ἀλλὰ μάλ' ὤφελλες Διὶ τ' ἄλλοισιν τε θεοῖσιν
 ῥέξας ἱερὰ κάλ' ἀναβαινέμεν, ὅφρα τίχιστα
 σὴν ἐς πατρίδ' ἴκοιο πλέων ἐπὶ οἶνοπα πόντον.
 οὐ γάρ τοι πρὶν μοῖρα φίλους τ' ἰδέειν καὶ ἰέσθαι
 οἶκον ἐς ὑψόροφον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν,
 πρὶν γ' ὅτ' ἂν Αἰγύπτῳ διπυτῆος ποταμοῖο
 αὐτίς ὕδωρ ἔλθῃς, ῥέξῃς θ' ἱερὰς ἐκατόμβας
 ἀθανάτοισι θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν.
 καὶ τότε τοι δώσουσιν ὁδὸν θεοί, ἦν σὺ μενοινᾷς.

* * * * *

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοιγε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
 κλαῖον δ' ἐν ψαμάθοισι καθήμενος, οὐδὲ νύ μοι κῆρ
 ἦθελ' ἔτι ζῶειν καὶ ὄρᾱν φάος ἡελίοιο.

αὐτὰρ ἐπεὶ κλαίων τε κυλινδόμενός τ' ἐκορέσθην,
 δὴ τότε με προσέειπε γέρων Ἐλιος νημερτής
 μηκέτι, Ἄτρείος υἱέ, πολλὸν χρόνον ἀσκελὲς οὕτως
 κλαῖ', ἐπεὶ οὐκ ἄνυσιν τινα δήμεν' ἀλλὰ τάχιστα
 πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἔκηαι.
 ἢ γάρ μιν ζῶν γε κυχῆσαι, ἢ κεν Ὀρίστης
 κτεῖνεν ὑποφθάμενος, σὸ δὲ κεν τάφου ἀντιβολήσῃς.

Ὡς ἔφατ'· αὐτὰρ ἔμοι κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνηρω
 εὐτίς ἐνὶ στήθεσσι καὶ ἀχρυνμένῳ περ ἰάνθη,

καί μιν φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδων·
 τούτους μὲν δὴ οἶδα· σὸ δὲ τρίτον ἀνδρ' ὀνόμαζε,
 ὃς τις ἔτι ζωὸς κατερύκεται εὐρεί πόντῳ.

Ὡς ἐφάμην, ὃ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν·
 υἱὸς Δαέρτew Ἰθάκῃ ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων·
 τὸν δ' ἶδον ἐν νήσῳ θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντα,
 νύμφης ἐν μεγάροισι Καλυψοῦς, ἥ μιν ἀνάγκη
 ἴσχει· ὃ δ' οὐ δύναται ἦν πατρίδα γαῖαν ἰκίεσθαι·
 οὐ γάρ οἱ πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι,
 οἳ κέν μιν πέμποιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης.
 σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφέες ὦ Μενέλαε,
 Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν καὶ πότμον ἐπισπεῖν,
 ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πεδῖον καὶ πείρατα γαίης·
 ἀθάνατοι πέμπουσιν, ὅθι ξανθὸς Ῥαδάμανθους,
 τῇ πέρ ῥηίστη βιοτῇ πέλει ἀνθρώποισιν·
 οὐ νιφετός, οὔτ' ἀρ' χειμῶν πολλὸς οὔτε ποτ' ὄμβρος,
 ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγὸν πνέοντας ἀήτας
 Ὀκεανὸς ἀνίσιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους,
 οὔνεκ' ἔχεις Ἑλένην καὶ σφιν γαμβρὸς Διὸς ἔσσι.

Ὡς εἰπὼν ὑπὸ πόντον ἐδύσετο κυμαίνοντα.

Bk. 1v. v. 430-480; 538-570.

XXXV.

The Abode of Calypso.

ΑΛ' ὅτε δὴ τὴν νῆσον ἀφίκετο τηλόθ' ἰοῦσαν.
 ἔνθ' ἐκ πόντου βὰς ἰοειδῆος ἠπειρόνδε
 ἦεν, ὄφρα μέγα σπέος ἵκετο, τῷ ἐνὶ νύμφῃ
 ναῖεν ἐυπλόκαμος· τὴν δ' ἔνδοθι τέτμεν ἰοῦσαν.
 πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόφιν μέγα καίετο, τηλόθι δ' ὁδμὴ
 κέδρον τ' ἐνκεάτοιο θύου τ' ἀνὰ νῆσον δῶδειν
 δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὅπῃ καλῶ,
 ἰστὸν ἐποιχομένη χρυσεῖη κερκίδ' ὕφαιεν.
 ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθόωσα,
 κλήθρη τ' αἰγαιρός τε καὶ εὐώδης κυπάρισσος.
 ἔνθα δὲ τ' ὄρνιθες τανυσίπτεροι εὐνάζοντο,
 σκῶπές τ' ἱρηκές τε τανύγλωσσοί τε κορῶναι
 εἰνάλῃαι, τῆσιν τε θαλάσσια ἔργα μέμηλεν.
 ἡ δ' αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο
 ἡμερὶς ἡβώωσα, τεθῆλει δὲ σταφυλῆσιν·
 κρῆναι δ' ἐξείης πίσυρες ῥέον ὕδατι λευκῷ,
 πλησίαι ἀλλήλων τετραμμέναι ἄλλυδις ἄλλη.
 ἀμφὶ δὲ λειμῶνες μαλακοὶ ἴου ἡδὲ σελίνου
 θήλεον· ἔνθα κ' ἔπειτα καὶ ἀθάνατός περ ἐπελθὼν
 θήσαιοτο ἰδὼν καὶ τερφθεῖη φρεσὶν ᾗσιν.
 ἔνθα στὰς θηεῖτο διάκτορος Ἀργεϊφόντης.
 αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντα ἐψέησας θυμῷ,
 αὐτίκ' ἄρ' εἰς εὐρὸν σπέος ἤλυθεν· οὐδὲ μιν ἄντην
 ἡγνοίησεν ἰδοῦσα Καλυψώ, διὰ θεάων—

οὐ γάρ τ' ἀγνώτες θεοὶ ἀλλήλοισι πέλονται
 ἀθάνατοι, οὐδ' εἰ τις ἀπόπροθι δώματα ναίει—
 οὐδ' ἄρ' Ὀδυσσῆα μεγαλήτορα ἔνδον ἔτετμεν,
 ἀλλ' ὅγ' ἐπ' ἀκτῆς κλαῖε καθήμενος, ἔνθα πάρος περ,
 πόντον ἐπ' ἀτρύγετον δερκίσκετο δάκρυα λείβων.

Bk. γ. γ. 56-84

XXXVI.

Calyrso dismisses Ulysses.

KAMMOPE, μή μοι ἔτ' ἐνθάδ' ὀδύρεο, μηδέ τοι
 αἰῶν

φθινέτω· ἤδη γάρ σε μάλα πρόφρασσ' ἀποπέμψω.
 ἀλλ' ἄγε δούρατα μακρὰ ταμῶν ἀρμόζω χαλεπῷ
 εὐρείαν σχεδίην· ἀτὰρ ἱκρία πῆξαι ἐπ' αὐτῆς
 ὑψοῦ, ὥς σε φέρῃσιν ἐπ' ἡεροειδέα πόντον.
 αὐτὰρ ἐγὼ σῆτον καὶ ὕδωρ καὶ οἶνον ἐρυθρὸν
 ἐνθήσω μενοεικέ', ὃ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι,
 εἵματά τ' ἀμφιέσω, πέμψω δέ τοι οὖρον ὀπισθεν,
 ὥς κε μάλ' ἀσκηθῇς σὴν πατρίδα γαῖαν ἱκῆαι,
 αἶ κε θεοὶ γ' ἐθέλωσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν,
 οἳ μευ φέρτεροὶ εἰσι νοῆσαι τε κρῆναί τε.

Ὡς φάτο, ῥίγησεν δὲ πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·

Ἄλλο τι δὴ σύ, θεά, τόδε μήδεαι οὐδέ τι πομπήν,
 ἣ με κίλειαι σχεδίῃ περᾶν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
 δεινόν τ' ἀργαλέον τε· τὸ δ' οὐδ' ἐπὶ νῆες εἶσαι

ὠκύποροι περώσιν, ἀγαλλόμεναι Διὸς οὐρφ.
οὐδ' ἂν ἐγὼν ἀέκητι σέθεν σχεδὶς ἐπιβαίην,
εἰ μή μοι τλαίης γε, θεά, μέγαν ὄρεον ὁμόσσαι
μή τι μοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.

Ὡς φάτο, μείδῃσεν δὲ Καλυψὼ δια θεάων,
χειρὶ τέ μιν κατέρεξεν, ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν·
ἦ δὴ ἀλιτρός γ' ἐσσί καὶ οὐκ ἀποφώλια εἰδώς,
οἷον δὴ τὸν μῦθον ἐπεφράσθης ἀγορεύσαι.
ἴστω νῦν τόδε γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρύς ὑπερθεῖν
καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅς τε μέγιστος
ὄρκος δεινότητός τε πῖλει μακάρεσσι θεοῖσιν,
μή τι σοι αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν ἄλλο.
ἀλλὰ τὰ μὲν νοέω καὶ φράσσομαι, ἄσσω δ' ἂν ἐμοὶ περ
αὐτῷ μηδοίμην, ὅτε με χρεὼν τόσον ἴκοι·
καὶ γὰρ ἐμοὶ νόος ἐστὶν ἐναΐσιμος, οὐδέ μοι αὐτῷ
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι σιδήρεος, ἀλλ' ἐλεήμων.

Ὡς ἄρα φωνήσας ἠγήσατο δια θεάων
καρπαλίμως· ὃ δ' ἔπειτα μετ' ἵχνια βαῖνε θεοῖο.
ἔξον δὲ σπείριος γλαφυρὸν θεὸς ἠδὲ καὶ ἀνὴρ,
καὶ ῥ' ὃ μὲν ἐνθα καθέζετ' ἐπὶ θρόνου ἐνθεν ἀνέστη
Ἑρμείας, νύμφη δ' ἐτίθει πάρα πᾶσαν ἰδωδὴν,
ἔσθειν καὶ πίνειν, ὅλα βροτοὶ ἄνδρες ἔδουσιν·
αὐτὴ δ' ἄντιον ἔξεν Ὀδυσσεύος θείοιο,
τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμῶαι καὶ νέκταρ ἔθικαν.

XXCVII.

Ulysses lands at the Mouth of a River.

Α ΔΔ' ὅτε δὴ ποταμοῖο κατὰ στόμα καλλιρόοιο
 ἔξε νέων, τῇ δὴ οἱ εἰσάτο χῶρος ἄριστος,
 λείος πετράων, καὶ ἐπὶ σκέπας ἦν ἀνέμοιο.
 ἔγνω δὲ προρέοντα καὶ εὗξατο ὃν κατὰ θυμόν·

Κλυθι, ἀναξ, ὅστις ἐσσι· πολύλλιστον δὲ σ' ἰκάνω,
 φεύγων ἐκ πόντοιο Ποσειδάωνος ἐνιπάς.
 αἰδοῖός μὲν τ' ἐστί καὶ ἀθανάτοισι θεοῖσιν
 ἀνδρῶν ὅστις ἴκηται ἀλώμενος, ὥς καὶ ἐγὼ νῦν
 σὸν τε ρόον σά τε γούναθ' ἰκάνω πολλὰ μογήσας.
 ἀλλ' ἐλείπει, ἀναξ· ἰκέτης δὲ τοι εὖχομαι εἶναι.

Ὡς φάθ', ὃ δ' αὐτίκα παῦσεν ἐὼν ρόον, ἔσχε δὲ κῦμα,
 πρόσθε δὲ οἱ ποίησε γαλήνην, τὸν δ' ἐσάωσεν
 ἐς ποταμοῦ προχοάς· ὃ δ' ἄρ' ἄμφω γούνατ' ἔκαμψεν
 χεῖράς τε στιβαράς· ἀλλὶ γὰρ δέδμητο φίλον κῆρ.
 ᾗδεε δὲ χροά πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλή
 ἂν στόμα τε ῥῖνός θ'· ὃ δ' ἄρ' ἄπνευστος καὶ ἀναυ-
 δος

κεῖτ' ὀλιγηπελέων, κάματος δὲ μιν αἰνὸς ἴκανεν.
 ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄμπνυτο καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη,
 καὶ τότε δὴ κρήδεμνον ἀπὸ ἔο λῦσε θεοῖο.
 καὶ τὸ μὲν ἐς ποταμὸν ἀλιμυρήεντα μεθῆκεν,
 ἀψ δ' ἔφερεν μέγα κῦμα κατὰ ρόον, αἶψα δ' ἄρ' Ἴνῳ
 δέξατο χερσὶ φίλῃσιν· ὃ δ' ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς
 σχοίνῳ ὑπεκλίνθη, κύσε δὲ ζεῖδωρον ἄρουραν·

ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς δν μεγαλήτορα θυμόν.

“ὦ μοι ἐγώ, τί πάθω; τί νύ μοι μήκιστα γένηται;
εἰ μὲν κ' ἐν ποταμῷ δυσκηδέα νύκτα φυλάσσω,
μή μ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔερση
ἔξ ὀλιγηπελῆϊς δαμάσῃ κεκαφηότα θυμόν·
αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἡῶθι πρό.
εἰ δέ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβὰς καὶ δάσκιον ὕλην
θάμνοις ἐν πυκνοῖσι καταδράθω, εἴ με μεθείη
ῥίγος καὶ κάματος, γλυκερὸς δέ μοι ὕπνος ἐπέλθῃ,
δεῖδω μὴ θήρεσσιν ἔλωρ καὶ κύρμα γένωμαι.

“Ὡς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι·
βῆ ῥ' ἱμεν εἰς ὕλην· τὴν δὲ σχεδὸν ὕδατος εὗρεν
ἐν περιφαινομένῳ· δαιοὺς δ' ἄρ' ὑπήλυθε θάμνους,
ἔξ ὁμόθεν πεφυῶτας· ὁ μὲν φυλῆς, ὁ δ' ἐλαίης.
τοὺς μὲν ἄρ' οὗτ' ἀνέμων διάει μένος ὕγρὸν ἀέντων,
οὔτε ποτ' ἠέλιος φαίθων ἀκτῖσιν ἐβαλλεν,
οὗτ' ὄμβρος περάσσκε διαμπερές· ὥς ἄρα πυκνοὶ
ἰλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδῖς· οὗς ὑπ' Ὀδυσσεὺς
δύσσετ'. ἄφαρ δ' εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσὶ φιλῆσιν
εὐρεῖαν· φύλλων γὰρ ἔην χύσις ἥλιθα πολλή,
ὅσσην τ' ἠὲ δύω ἦε τρεῖς ἄνδρας ἔρυσθαι
ῶρῃ χειμερίῃ, εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι.
τὴν μὲν ἰδὼν γήθησε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς,
ἐν δ' ἄρα μέσση λέκτο, χύσιν δ' ἐπεχέυατο φύλλων.
ὥς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ
ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῇς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι,
σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μὴ ποθεν ἄλλοθεν αὖθι,
ὥς Ὀδυσσεὺς φύλλοισι καλύψατο· τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη

ὑπνον ἐπ' ὄμμασι χεῦ', ἵνα μιν παύσειε τάχιστα
 δυσπονέος καμάτοιο, φίλα βλέφαρ' ἀμφικαλύψας.

v. 441-493.

XXXVIII.

Nausicaa.

Αἰ δ' ὅτε δὴ ποταμοῖο ῥόον περικαλλέ' ἴκοντο,
 ἐνθ' ἢ τοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηγετανοί, πολὺ δ' ὕδωρ
 καλὸν ὑπεκπρορέει μάλα περ ῥυπόωντα καθῆραι,
 ἐνθ' αἶ γ' ἡμιόνους μὲν ὑπεκπροέλυσαν ἀπήνης,
 καὶ τὰς μὲν σεῦαν ποταμὸν πάρα δινήεντα
 τρώγειν ἄγρωστιν μελιθεῖα· ταὶ δ' ἀπ' ἀπήνης
 εἴματα χερσὶν ἔλονται καὶ ἰσφόριον μέλαν ὕδωρ,
 στειβὸν δ' ἐν βόθροισι θεῶς ξρίδα προφέρουσαι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πλυνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα,
 ἐξείης πέτασαν παρὰ θιν' ἄλός, ἤχι μάλιστα
 λάιγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα.
 αἱ δὲ λοεσσάμεναι καὶ χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ
 δεῖπνον ἔπειθ' εἴλοντο παρ' ὄχθησιν ποταμοῖο,
 εἴματα δ' ἡελίοιο μένον τερσέμεναι αὐγῇ.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτου τάρφθεν δμωαί τε καὶ αὐτή,
 σφαίρῃ ταί γ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι·
 τῇσι δὲ Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς.
 οἷη δ' Ἄρτεμις εἴσι κατ' οὖρεος ἰοχέαιρα,
 ἢ κατὰ Τηύγετον περμῆκετον ἢ Ἐρύμανθον,
 τεοπομένη κάπροισι καὶ ὠκείῃς ἐλάφοισιν

τῇ δέ θ' ἄμα νύμφαι, κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο,
 ἀγρονόμοι παίζουσι· γίγηθε δέ τε φρένα Λητώ·
 πασάν δ' ὑπὲρ ἥ γε κάρη ἔχει ἡδὲ μέτωπα,
 ῥεῖά τ' ἀριγνώτη πύλεται, καλαὶ δέ τε πᾶσαι·
 ὧς ἥ γ' ἀμφιπόλοισι μετέπρεπε παρθένος ἀδμής.

Ἄλλ' ὅτε δὴ ἄρ' ἐμελλε πάλιν οἰκόνδε νύεσθαι,
 ζεύξασ' ἡμιόνους πτύξασά τε εἵματα καλά,
 ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη,
 ὡς Ὀδυσσεὺς ἔγροετο, ἴδοι τ' εὐώπιδα κούρην,
 ἥ οἱ Φαιήκων ἀνδρῶν πόλιν ἡγήσαιοτο.
 σφαῖραν ἔπειτ' ἔρριψε μετ' ἀμφίπολον βασιλεια·
 ἀμφιπόλου μὲν ἔμαρτε, βαθύῃ δ' ἔμβαλε δίνῃ,
 αἰ δ' ἐπὶ μακρὸν ἄυσαν. ὁ δ' ἔγρετο Διὸς Ὀδυσσεύς,
 ἐζόμενος δ' ὥρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.

Bk. vi. v. 85-118.

XXXIX.

Ulysses addresses Nausicaa.

ΓΟΥΝΟΥΜΑΙ σε, ἄνασσα· θεὸς νύ τις ἢ βροτός
 ἔσσι;

εἰ μὲν τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 Ἀρτέμιδι σε ἔγωγε, Διὸς κούρῃ μέγαλοιο,
 εἰδὸς τε μέγεθός τε φυὴν τ' ἀγχιστὰ εἶσκω.
 εἰ δέ τίς ἔσσι βροτῶν, τοὶ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν,
 ἦρῃς μάκαρες μὲν σοὶ γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 ἦρῃς μάκαρες δὲ κασιγνήτοί· μάλα ποῦ σφισι θυμός

ἀνὴρ ἡδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέουσιν,
 χάρματα δ' εὐμένετ'· μάλιστα δὲ τ' ἔκλυον αὐτοί.

v. 149-185

XL.

The Palace of Alcinous.

ΕΝΘΑ δὲ Φαιήκων ἡγήτορες ἐδριόωντο
 πίοντες καὶ ἔδοντες· ἐπηετανὸν γὰρ ἔχεσκον.
 χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι εὐδμήτων ἐπὶ βωμῶν
 ἵστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες,
 φαίνοντες νύκτας κατὰ δώματα δαιτυμόνεσσιν.
 πεντήκοντα δὲ οἱ δμῳαὶ κατὰ δῶμα γυναῖκες
 αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλῃς ἐπὶ μήλοπα καρπόν,
 αἱ δ' ἱστοὺς ὑφώουσι καὶ ἡλάκατα στρωφῶσιν
 ἤμεναι, οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο·
 καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον.
 ὅσσον Φαίηκες περὶ πάντων ἱδριες ἀνδρῶν
 νῆα θοὴν ἐνὶ πόντῳ ἐλαυνέμεν, ὥς δὲ γυναῖκες
 ἱστῶν τεχνῆσαι· πέρι γὰρ σφισι δῶκεν Ἀθήνη
 ἔργα τ' ἐπίστασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἱσθλάς.
 ἔκτοσθεν δ' αὐλῆς μέγας ὄρχατος ἄγχι θυράων
 τετράγυρος· περὶ δ' ἔρκος ἐλήλαται ἀμφοτέρωθεν.
 ἐνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθώωντα,
 ὄγχαι καὶ ροαὶ καὶ μηλαὶ ἀγλαόκαρποι
 συκίαι τε γλυκεραὶ καὶ ἔλαιαι τηλεθώουσαι.
 τύων οὐ ποτε καρπὸς ἀπόλλυται οὐδ' ἀπολείπει

χειματος οὐδὲ θέρους, ἐπετήσιος· ἀλλὰ μάλ' αἰεὶ
 ζεφυρίῃ πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἀλλὰ δὲ πέσσει.
 ὄγχην ἐπ' ὄγχην γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μῆλῳ,
 αὐτὰρ ἐπὶ σταφυλῇ σταφυλῇ, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ.
 ἔνθα δὲ οἱ πολύκαρπος ἄλωι ἐρρίζωται,
 τῆς ἕτερον μὲν θ' εἰλόπεδον λευρῷ ἐνὶ χώρῳ
 τέρσεται ἡελίφ, ἐτέρας δ' ἄρα τε τρυγώωσιν,
 ἄλλας δὲ τραπέουσι· πάροιθε δὲ τ' ὄμφακές εἰσὶν
 ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεροι δ' ὑποπερσάζουσιν.
 ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασαὶ παρὰ νείατον ὄρχον
 παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανώωσαι.
 ἐν δὲ δύω κρῆναι ἢ μὲν τ' ἀνὰ κῆπον ἅπαντα
 σκίδναι, ἢ δ' ἐτέρωθεν ὑπ' αὐλῆς οὐδὸν ἵησιν
 πρὸς δόμον ὑψηλόν, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

Τοῖ' ἄρ' ἐν Ἀλκινόοιο θεῶν ἔσαν ἀγλαὰ δῶρα.

Bk. vii. v. 98-132.

XLI.

Demodocus.

ΚΗΡΥΞ δ' ἐγγύθεν ἦλθεν ἄγων ἐρίηρον ἀοιδόν,
 τὸν περὶ Μοῦσ' ἐφίλησε, δίδω δ' ἀγαθὸν τε
 κακόν τε.

ὀφθαλμῶν μὲν ἄμειρε, δίδω δ' ἠδεῖαν ἀοιδίην.
 τῷ δ' ἄρα Ποντόνοος θῆκε θρόνον ἀργυρόηλον
 μέσση δαιτυμόνων, πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας,
 κλέδ' ἐκ πασσαλόφιν κρέμασεν φόρμιγγα λίγιαν

αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς καὶ ἐπέφραδε χερσὶν ἐλίσθαι,
 κῆρυξ· πᾶρ δ' ἐτίθει κᾶνιον καλήν τε τράπεζαν,
 πᾶρ δὲ δέπας οἶνοιο, πιεῖν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.
 οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἱαλλον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
 Μοῦσ' ἄρ' αἰοῖδ' ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέα ἀνδρῶν,
 οἴμης τῆς τότε ἥρα κλέος στυρανὸν εὐρὺν ἴκανεν,
 νῆκος Ὀδυσσεύος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος,
 ὥς ποτε δηρίσαντο θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ
 ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν, ἀναξ' δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
 χαῖρε νόψ' ὃ τ' ἄριστοι Ἀχαιῶν δηριῶντο.
 ὥς γάρ οἱ χρεῖων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
 Πυθοὶ ἐν ἡγαθῇ, ὅθ' ὑπέρβη λάινον οὐδὸν
 χρυσόμενος· τότε γάρ ῥα κυλίνδετο πῆματος ἀρχή
 Τρωσὶ τε καὶ Δαναοῖσι Διὸς μεγάλου διὰ βουλᾶς.

Bk. viii. v. 62-82.

XLII.

The Lotus-eaters and the Cyclopes.

ΕΝΘΕΝ δ' ἐννῆμαρ φερόμεν ὀλοοῖς ἀνέμοισιν
 πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα· ἀτὰρ δεκάτῃ ἐπέβημεν
 γαίης Λωτοφάγων, οἳ τ' ἀνθινον εἶδαρ ἔδουσιν.
 ἐνθα δ' ἐπ' ἠπείρου βῆμεν καὶ ἀφυσσάμεθ' ὕδωρ,
 αἶψα δὲ δειπνον ἔλοντο θοῆς παρὰ νηυσὶν ἱταῖροι.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιό τ' ἐπασσάμεθ' ἡδὲ ποτῆτος,
 δὴ τότε ἑγὼν ἐτάρους προΐειν πεύθεσθαι ἰόντας

οἷτινες ἄνδρες εἰεν ἐπὶ χθονὶ σῖτον ἔδοντες,
 ἄνδρε δὺν κρίνας, τρίτατον κήρυχ' ἄμ' ὀπάσσας.
 οἱ δ' αἰψ' οἰχόμενοι μίγην ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μῆδονθ' ἐτάροισιν ὀλεθρον
 ἡμετέροις, ἀλλὰ σφι δόσαν λωτοῖο πάσασθαι.
 τῶν δ' ὅς τις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπὸν
 οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν οὐδὲ νέεσθαι,
 ἀλλ' αὐτοῦ βούλοντο μετ' ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν
 λωτὸν ἐρεπτόμενοι μενέμεν νόστου τε λαθίσθαι.
 τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγον κλαίοντας ἀνάγκη,
 νηυσὶ δ' ἐνὶ γλαφυρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ δῆσα ἐρύσσας.
 αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κελόμην ἐρίφρας ἐταίρους
 σπερχομένους νηῶν ἐπιβαινέμεν ὤκειάων,
 μή κ' τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθῃται.
 οἱ δ' αἰψ' εἰσβαῖνον καὶ ἐπὶ κληῖσι καθίζον,
 ἐξῆς δ' ἐζόμενοι πολὺν ἴλα τύπτον ἐρετμοῖς.

Ἐνθεν δὲ προτέρω πλέομεν ἀκαχήμενοι ἦτορ.
 Κυκλώπων δ' ἐς γαῖαν ὑπερφιάλων ἀθεμίστων
 ἰκόμεθ', οἳ ῥα θεοῖσι πεποιθότες ἀθανάτοισιν
 οὔτε φυτεύουσιν χερσὶν φυτὸν οὔτ' ἀρώσων,
 ἀλλὰ τάγ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται,
 πυροὶ καὶ κριθαὶ ἡδ' ἄμπελοι, αἷτε φέρουσιν
 οἶνον ἐριστάφυλον, καὶ σφιν Διὸς ὄμβρος ἀέξει.
 τοῖσιν δ' οὔτ' ἀγοραὶ βουλευφόροι οὔτε θέμιστες.
 ἀλλ' οἳ γ' ὑψηλῶν ὀρέων ναίουσι κάρηνά
 ἐν σπέσσι γλαφυροῖσι, θεμιστεύει δὲ ἕκαστος
 παίδων ἡδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσιν.

XLIII.

The Escape of Ulysses from the Cave of Polyphemus.

Σ ΜΕΡΔΑΔΕΟΝ δὲ μέγ' ὤμωξεν, περὶ δ' ἴαχε
πέτρη,

ἡμεῖς δὲ δέισαντες ἀπεσσύμεθ'. αὐτὰρ ὁ μοχλὸν
ἐξέρυσ' ὀφθαλμοῖο πεφυρμένον αἵματι πολλῷ.
τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρριψεν ἀπὸ ἔο χερσὶν ἀλύων,
αὐτὰρ ὁ Κύκλωπας μεγάλ' ἤπνευεν, οἳ ῥά μιν ἀμφὶς
ῥέον ἐν σπήεσσι δι' ἄκριας ἠνεμοέσσας.
οἱ δὲ βοῆς αἰόντες ἐφοίτων ἄλλοθεν ἄλλος,
ἰσταμένοι δ' εἵροντο περὶ σπέος ὅττι ἐ κήδοι·

Τίπτε τόσον, Πολύφημ', ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας
νύκτα δι' ἀμβροσίην, καὶ ἀύπνους ἄμμε τίθησθα;
ἢ μή τίς σευ μῆλα βροτῶν ἀέκοντος ἱλαύνει;
ἢ μή τις σ' αὐτὸν κτείνῃ δόλῳ ἢ ἐ βίηφιν;

Τοῖς δ' αὖτ' ἐξ ἄντρου προσέφη κρατερὸς Πολύ-
φημος·

ὦ φίλοι, Οὐτίς με κτείνει δόλῳ οὐδὲ βίηφιν.

Οἱ δ' ἀπαμειβόμενοι ἔπεια πτερόεντ' ἀγόρευον·
εἰ μὲν δὴ μή τίς σε βιάζεται οἷον ἰόντα,
νοῦσόν γ' οὐ πως ἔστι Διὸς μέγαλον ἀλέασθαι,
ἀλλὰ σύ γ' εὖχεο πατρὶ Ποσειδάωνι ἀνακτι.

Ὡς ἄρ' ἔφην ἀπιόντες· ἑμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ
ὥς ὄνομ' ἐξαπάτησεν ἑμὸν καὶ μῆτις ἀμύμων.
Κύκλωψ δὲ στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνησιν,

χερσὶ ψηλαφών, ἀπὸ μὲν λίθον εἶλε θυράων,
 αὐτὸς δ' εἰνὶ θύρῃσι καθίζετο χεῖρε πετάσας,
 εἰ τινά που μετ' οἷοι λάβοι στείχοντα θύραζε·
 οὕτω γάρ πού μ' ἤλπει· ἐνὶ φρεσὶ νήπιον εἶναι.
 αὐτὰρ ἐγὼ βούλευον ὅπως ὄχ' ἄριστα γένοιτο,
 εἰ τιν' ἐταίροισιν θανάτου λύσιν ἢδ' ἐμοὶ αὐτῷ
 εὐροίμην· πάντας δὲ δόλους καὶ μῆτιν ὕφαινον
 ὥς τε περὶ ψυχῆς· μέγα γὰρ καεὶν ἐγγύθεν ἦεν.
 ἦδε δὲ μοι κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή.
 ἄρσενες οἷες ἦσαν ἐντροφέες δασύμαλλοι,
 καλοὶ τε μεγάλοι τε, ἰοδνεφές εἶρος ἔχοντες·
 τοὺς ἀκίων συνέργον ἐντροφέεσσι λύγοισιν
 τῆς ἐπὶ Κύκλωψ εὗδε, πέλωρ ἀθεμίστια εἰδός,
 σύντροις αἰνύμενος· ὁ μὲν ἐν μέσῳ ἄνδρα φέρεσκεν,
 τῷ δ' ἐτέρῳ ἐκάτερθεν ἴτην σώοντες ἐταίρους.
 τρεῖς δὲ ἕκαστον φῶτ' οἷες φέρον· αὐτὰρ ἐγὼ γε
 (Ἄρνειδός γάρ ἔην, μῆλων ὄχ' ἄριστος ἀπάντων,)
 τοῦ κατὰ νῶτα λαβών, λασίην ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς
 κείμεν· αὐτὰρ χερσὶν ἁώτου θεσπεσίουο
 νωλεμέως στρεφθεὶς ἐχόμεν τετληότι θυμῷ.
 ὥς τότε μὲν στενάχοντες ἐμείναμεν ἡῶ δῖαν·
 ἦμος δ' ἡριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠώς,
 καὶ τότ' ἔπειτα νομόνδ' ἐξέσυντο ἄρσενα μῆλα,
 θήλειαι δ' ἐμέμηκον ἀνήμελτοι περὶ σηκοῦς·
 οὐθατα γὰρ σφαραγεῦντο· ἀναξ δ' ὀδύνῃσι κακῇσιν
 τειρόμενος πάντων δίων ἐπεμαίετο νῶτα
 ὀρθῶν ἱσταότων· τὸ δὲ νήπιος οὐκ ἐνόησεν,
 ὥς οἱ ὑπ' εἰροπόκων δίων στέρνοισι δέδεγντο.

ὔστατος ἀρνειὸς μήλων ἔστειχε θύραζε,
 λάχνη στεινόμενος καὶ ἔμοι πυκινὰ φρονιόντι.
 τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προσέφη κρατερὸς Πολύφημος·

Κρὺ πῆπον, τί μοι ὦδε διὰ σπέος ἔσσυο μήλων
 ὔστατος; οὔτι πάρος γε λελειμμένος ἔρχεαι οἴῳ,
 ἀλλὰ πολὺ πρῶτος νέμει τέρην' ἀνθεα ποίης
 μακρὰ βιβάς, πρῶτος δὲ ῥόας ποταμῶν ἀφικάνεις,
 πρῶτος δὲ σταθμόνδε λαλαῖαι ἀπονέεσθαι
 ἐσπέριος· νῦν αὖτε πανύστατος. ἦ σὺ γ' ἀνακτος
 ὀφθαλμὸν ποθείεις, τὸν ἀνὴρ κακὸς ἐξαλάωσεν
 σὺν λυγροῖς ἐτάροισι, δαμασσάμενος φρένας οἶνῳ,
 Οὔτις, ὃν οὐ πῶ φημι πεφυγμένον εἶναι δλεθρον.
 εἰ δὴ ὁμοφρονέοις ποτιφωνήεις τε γένοιο
 εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἤλασκάζει·
 τῷ κί οἱ ἐγκέφαλός γε διὰ σπέος ἄλλυδις ἄλλῃ
 θεινομένου ῥαίοιτο πρὸς οὐδέϊ, καὶ δὲ κ' ἐμὸν κῆρ
 λωφῆσειε κακῶν, τὰ μοι οὔτιδανὸς πόρεν Οὔτις.

Ὡς εἰπὼν τὸν κρινὸν ἀπὸ τοῦ πέμπε θύραζε.

v. 395-461.

XLIV.

Circe removes the Spell.

Ὡς ἐφάμην, Κίρκη δὲ διέκ μεγάροιο βεβήκειν
 ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρὶ, θύρας δ' ἀνέωγε συφειοῦ,
 ἐκ δ' ἔλασεν σιάλοισιν ἱοικότας ἐννεώροισιν.
 οἱ μὲν ἔπειτ' ἔστησαν ἐναντίοι, ἡ δὲ δι' αὐτῶν
 ἐρχομένη προσάλειφεν ἐκάσῳ φάρμακον ἄλλο.

τῶν δ' ἐκ μὲν μελίων τρίχες ἔρρεον, ἄς πρὶν ἐφυσεν
 φάρμακον σὺλόμενον, τό σφιν πόρε πότνια Κίρκη·
 ἄνδρες δ' ἄψ' ἐγένοντο νεώτεροι ἢ πῆρος ἦσαν
 καὶ πολὺ καλλίονες καὶ μείζονες εἰσοράασθαι.
 ἔγνωσαν δ' ἐμὲ κεῖνοι, ἔφυν τ' ἐν χερσὶν ἕκαστος·
 πᾶσιν δ' ἱμερόεις ὑπέδου γόος, ἅμφι δὲ δῶμα
 σμερδαλέον κανάχιζε· θεὰ δ' ἐλέαιρε καὶ αὐτή.
 ἢ δέ μεν ἄγχι στᾶσα προσήδα δια θεῶων.

Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
 ἔρχεο νῦν ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 νῆα μὲν ἄρ' ἀμπρωτον ἐρύσσετε ἥπειρόνδε,
 κτήματα δ' ἐν σπήεσσι πελάσσετε ὅπλα τε πάντα·
 αὐτὸς δ' ἄψ' ἵεναι καὶ ἄγειν ἐρίηρας ἑταίρους.

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἔμοιγ' ἐπεπείθετο θυμὸς ἀγῆνωρ,
 βῆν δ' ἵεναι ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θίνα θαλάσσης.
 εὖρον ἔπειτ' ἐπὶ νηὶ θοῇ ἐρίηρας ἑταίρους
 οἴκτρ' ὀλοφυρομένους, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντας.
 ὥς δ' ὅτ' ἂν ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας,
 ἐλθούσας ἐς κόπρον, ἐπὴν βοτάνης κορέσωνται,
 πᾶσαι ἄμα σκαίρουσιν ἐναντίαι· οὐδ' ἔτι σηκοὶ
 ἴσχουσ', ἀλλ' ἀδινὸν μυκῶμεναι ἀμφιθέουσιν
 μητέρας· ὧς ἐμὲ κεῖνοι, ἐπεὶ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
 δακρυόεντες ἔχυντο· δόκησε δ' ἄρα σφίσι θυμὸς
 ὧς ἔμεν ὥς εἰ πατρίδ' ἰκοίτο καὶ πόλιν αὐτῇν
 τρηχέης Ἰθάκης, ἵνα τ' ἔτραφεν ἡδ' ἐγένοντο·

XLV.

*The Meeting with Anticleia and Achilles
in the Shades.*

ΟΥΤΩ γάρ καὶ ἰγὼν ὀλόμην καὶ πότμον ἐπίσπον
 οὐτ' ἐμέ γ' ἐν μεγάροισιν εὖσκοπος ἰοχίαιρα
 οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἰποιχομένη κατέπεφνεν,
 οὔτε τις οὖν μοι νοῦσος ἐπήλυθεν, ἥ τε μάλιστα
 τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐξείλετο θυμόν·
 ἀλλὰ με σός τε πόθος σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
 σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμόν ἀπηύρα.

Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ γ' ἔθελον φρεσὶ μερμηρίξας
 μητρὸς ἐμῆς ψυχὴν ἔλκειν κατατθνηνίης.
 τρεῖς μὲν ἐφωρμήθην, ἔλκειν τέ με θυμὸς ἀνώγει,
 τρεῖς δέ μοι ἐκ χειρῶν σκιῇ ἔεικλον ἢ καὶ ὀνείρω
 ἔπτατ'· ἐμοὶ δ' ἄχος ὀξὺ γένεσκετο κηρόθι μᾶλλον,
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

Μῆτερ ἐμή, τί νῦν μ' σὺ μέμνεις ἔλκειν μεμαῶτα,
 ὄφρα καὶ εἰν Ἀῖδαο φθλας περὶ χεῖρε βαλόντε
 ἀμφοτέρω κρυεροῖο τεταρπόμεσθα γόοιο;
 ἦ τί μοι εἶδωλον τόδ' ἀγανὴ Περσεφόνεια
 ὦτρυν', ὄφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζω;

Ὡς ἐφάμην, ἡ δ' αὐτίκ' ἀμείβετο πότνια μήτηρ
 ὦ μοι, τέκνον ἐμόν, περὶ πάντων κάμμορε φωτῶν,
 οὔτι σε Περσεφόνεια, Διὸς θυγάτηρ, ἀπαφίσκει,
 ἀλλ' αὕτη δίκη ἐστὶ βροτῶν, ὅτε κέν τε θάνωσιν·
 οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἴνες ἔχουσιν,

ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο
δαμνᾷ, ἐπεὶ κε πρῶτα λίπῃ λεύκ' ὅστέα θυμός,
ψυχὴ δ' ἤύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπόνηται.

* * * * *

Ἔγνω δὲ ψυχὴ με ποδώκεος Αἰακίδαο,
καὶ ῥ' ὀλοφυρομένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Διογενὲς Λαερτιάδη, πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ,
σχέτλιε, τίπτ' ἔτι μῆζον ἐνὶ φρεσὶ μήσεαι ἔργον;
πῶς ἔτλης Ἀιδόσδε κατελθέμεν, ἔνθα τε νεκροὶ
ἀφραδίᾳς ναίουσι, βροτῶν εἶδωλα καμόντων;
Ὡς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον
ὦ Ἀχιλεῦ, Πηληϊὸς υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν,
ἦλθον Τειρεσίαιο κατὰ χρέος, εἴ τινα βουλήν
εἴποι, ὅπως Ἰθάκην ἐς παιπαλόεσσαν ἰκοίμην·
οὐ γάρ πω σχεδὸν ἦλθον Ἀχαιΐδος, οὐδέ πω ἀμῆς
γῆς ἐπέβην, ἀλλ' αἶέν ἔχω κακὰ· σείο δ', Ἀχιλλεῦ,
οὔτις ἀνὴρ προπάρειθε μακάρτατος οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω.
πρὶν μὲν γάρ σε ζῶν ἐτίομεν Ἰσα θεοῖσιν
Ἀργεῖοι, νῦν αὖτε μέγα κρᾶτιέεις νεκύεσσιν
ἐνθάδ' ἑὼν· τῷ μὴ τι θανῶν ἀκαχίζευ, Ἀχιλλεῦ.

Ὡς ἐφάμην, ὃ δὲ μ' αὐτίκ' ἀμειβόμενος προσέειπεν
μὴ δὴ μοι θάνατόν γε παραύδα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.
βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἑὼν θητενέμεν ἄλλω,
ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίολτος πολὺς εἴη,
ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.
ἀλλ' ἄγε μοι τοῦ παιδὸς ἀγαυοῦ μῦθον ἐνίσπες,
ἦ ἔπειτ' ἐς πόλεμον πρόμος ἔμμεναι ἡὲ καὶ οὐκί.

* * * * *

ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ἐγὼ μιν ἀμειβόμενος προσέειπον.
 ἦ τοι δὲτ' ἀμφὶ πόλιν Τροίην φραζοίμεθα βουλὰς
 αἰεὶ πρῶτος ἔβαλε καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων—
 αὐτὰρ δὲτ' εἰς ἵκπον καταβαίνομεν. ὃν κάμ' Ἑπειός,
 Ἄργείων οἱ ἄριστοι, ἔμοι δ' ἐπὶ πάντα τέταλτο,
 ἐνθ' ἄλλοι Δαναῶν ἡγήτορες ἡδὲ μέδοντες
 δάκρυά τ' ὠμόργυνντο, τρέμον θ' ὑπὸ γυνὴ ἐκάστου·
 κείνον δ' οὐ ποτε πάμπαν ἐγὼν ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 οὐτ' ὠχρήσαντα χροὰ κάλλιμον οὔτε παρειῶν
 δάκρυ θμολέμενον· ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκίτευεν
 ἱκπόμεν ἐξέμεναι, ξίφος δ' ἐπεμαίετο κώπην
 καὶ δόρυ χαλκοβαρές, κακὰ δὲ Τρώεσσι μενοίνα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο πόλιν διεπέρασμεν αἰκὴν,
 μοῖραν καὶ γέρας ἰσθλὸν ἔχων ἐπὶ νηὸς ἔβαινε
 ἀσκηθῆς, οὐτ' ἄρ βεβλημένος δέξιν χαλκῷ
 οὐτ' αὐτοσχεδίην οὐτασμένος, οἷά τε πολλὰ
 γίγνεται ἐν πολέμῳ· ἐπιμίξ δέ τε μαίνεται Ἄρης.
 ὣς ἐφάμην, ψυχὴ δὲ ποδώκεος Αἰακίδαο
 φοῖτα μακρὰ βιβᾶσα κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα,
 γηθοσύνη δ' οἱ νῖδον ἔφην ἀριδείκετον εἶναι.

Bk. xi. v. 197-222; 471-493; 523-540.

XLVI.

The Sirens.

ΟΙ δ' ἐν νηί μ' ἔδησαν ὁμοῦ χεῖράς τε πόδας τε
 ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῳ, ἐκ δ' αὐτοῦ κείρατ' ἀνῆπ-
 τον·

αὐτοὶ δ' ἐζόμενοι πολὴν ἄλλα τύπτον ἑρετμοῖς.
 ἄλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆμεν ὅσον τε γέγωνε βοήσας,
 ῥίμφα διώκοντες, τὰς δ' οὐ λάθην ὠκύαλος νηὺς
 ἐγγύθεν ὀρτυμένη, λιγυρὴν δ' ἐντυνον αἰοδὴν·

Δεῦρ' ἄγ' ἰών, πολύαιν' Ὀδυσσεῦ, μέγα κῦδος
 Ἀχαιῶν,

νῆα κατάστησον, ἵνα νωιτέρην ὅπ' ἀκούσης.
 οὐ γὰρ πῶ τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
 πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὅπ' ἀκοῦσαι,
 ἀλλ' ὅ γε τερψάμενος νείτῃ καὶ πλείονα εἰδώς.
 ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρεῖν
 Ἀργεῖοι Τρῳῆς τε θεῶν ἰότητι μύγησαν·
 ἴδμεν δ' ὅσσα γένηται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

Ὡς φάσαν ἱῆσαι ὅπα κάλλιμον· αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ
 ἤθελ' ἀκουέμεναι, λῦσαι τ' ἐκέλευον ἑταίρους,
 ὀφρύσι νευστάζων· οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον.
 αὐτίκα δ' ἀνστάντες Περιμήδης Εὐρύλοχός τε
 πλειόσι μ' ἐν δεσμοῖσι δέον μᾶλλον τε πίεζον.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ τὰς γε παρήλασαν, οὐδ' ἔτ' ἔπειτα
 φθογγῆς Σειρήνων ἠκούομεν οὐδέ τ' αἰοδῆς,

αἰψ' ἀπὸ κηρὸν ἔλοντο ἡμοὶ ἱρήρες ἑταῖροι,
ὄν σφιν ἐπ' ὤσιν ἄλειψ', ἡμέ τ' ἐκ δεσμῶν ἀνέλυσαν.

Bk. XII. v. 178-200.

XLVII.

Scylla.

HΜΕΙΣ μὲν στεινωπὸν ἀνεπλόομεν γοδῶντες·
ἐνθεν γὰρ Σκύλλη, ἐτέρωθι δὲ διὰ Χάρυβδις
δεινὸν ἀνερροῖβδησε θαλάσσης ἄλμυρὸν ὕδωρ.
ἦ τοι ὅτ' ἐξεμέσειε, λιβῆς ὥς ἐν πυρὶ πολλῷ
πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη· ὑψόσε δ' ἄχνη
ἄεροισι σκοπίλοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔπιπτεν.
ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξευε θαλάσσης ἄλμυρὸν ὕδωρ,
πᾶσ' ἐντοσθε φάνεσκε κυκωμένη, ἀμφὶ δὲ πέτρῃ
δεινὸν ἰβεβρύχειν, ὑπένερθε δὲ γαῖα φάνεσκεν
ψάμμῳ κυανέῃ· τοὺς δὲ χλωρὸν δῖος ἦρειν.
ἡμεῖς μὲν πρὸς τὴν ἴδομεν δέισαντες ὀλεθρον·
τόφρα δὲ μοι Σκύλλη γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἑταίρους
ἔξ ἔλεθ', οἳ χερσὶν τε βίηφί τε φέρτατοι ἦσαν.
σκεψάμενος δ' ἐς νῆα θοὴν ἤμα καὶ μεθ' ἑταίρους
ἦδη τῶν ἐνόησα πόδας καὶ χεῖρας ὑπερθεῖν
ὑψόσ' ἀειρομένων· ἡμέ δὲ φθίγγοντο, καλεῦντες
ἔξονομακλήδην, τότε γ' ὕστατον, ἀχνύμενοι κῆρ.
ὥς δ' ὅτ' ἐπὶ προβόλῳ ἀλιεὺς περιμήκει ῥάβδῳ
ἰχθῆσι τοῖς ὀλίγοις δόλον κατὰ εἶδατα βάλλων
ἐς πόντον προίησι βοὺς κίρας ἀγραύλοιο,

ἀσπαίροντα δ' ἔπειτα λαβὼν ἔρριψε θύραζε,
 ὥς οἱ γ' ἀσπαίροντες αἰείροντο προτὶ πέτρας
 αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκληγῶτας,
 χεῖρας ἔμοι δρέγοντας ἐν αἰνῇ δημοτῇτι.
 οἴκτιστον δὴ κείνο ἔμοις ἶδον ὀφθαλμοῖσιν
 πάντων ὅσ' ἐμόγησα πόρους ἀλὸς ἔξερεείνων.

v. 234-259.

XLVIII

Ulysses is landed asleep on Ithaca.

ΕΝΘ' οἱ ἀνακλινθέντες ἀνερρίπτουν ἄλα κηδῶ,
 καὶ τῷ νήδυμος ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐπιπτεν,
 νήγρετος ἡδιστος, θανάτῳ ἄγχιστα ἰοικώς.
 ἦ δ', ὥς τ' ἐν πεδίῳ τετράοροι ἄρσενες ἵπποι,
 πάντες ἅμ' ὀρμηθέντες ὑπὸ πληγῇσιν ἰμάσθλης,
 ὑψόσ' αἰερόμενοι ῥίμῃ κρήσσουσι κέλευθον,
 ὥς ἄρα τῆς πρύμνῃ μὲν αἰέρετο, κῦμα δ' ὅπισθεν
 πορφύρεον μέγα θῦε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης.
 ἦ δὲ μάλ' ἀσφαλῆως θίεν ἔμπεδον· οὐδέ κεν ἴρηξ
 κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν.
 ὥς ἡ ῥίμῃ θίονσα θαλάσσης κύματ' ἔταμνεν,
 ἄνδρα φέρουσα θεοῖς ἐναλίγκια μήδ' ἔχοντα,
 ὃς πρὶν μὲν μάλα πολλὰ πάθ' ἄλγεα θν κατὰ θυμόν,
 ἄνδρῶν τε πτολέμους ἀλεγεινὰ τε κύματα πείρων,
 δὴ τότε γ' ἀτρέμας εἶδε, λελασμένος ὕσσα πεπόνθειν.
 Εὐτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φαάντατος, ὃς τε μάλιστα

ἔρχεται ἀγγέλλων φάος Ἡοῦς ἡριγενείης,
τῆμος δὴ νήσῳ προσεπλανάτο ποντοπόρος νηῦς.

Φόρκυνος δὲ τίς ἐστι λιμήν, ἀλίοιο γέροντος,
ἐν δῆμψ Ἰθάκης· δύο δὲ προβλήτες ἐν αὐτῷ
ἄκται ἀπορρῶγες, λιμένος ποτίπεπτηνῦται,
αἷτ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαήων μέγα κῦμα
ἔκτοθεν· ἐντοσθεν δὲ τ' ἄνευ δεσμοῖο μένουσιν
νῆες εὖσσελμοι, ὅτ' ἂν ὕρμου μέτρον ἴκωνται.
αὐτὰρ ἐπὶ κρατὸς λιμένος τανύφυλλος Ἰλαίη,
ἀγχόθι δ' αὐτῆς ἄντρον ἐπήρατον ἡεροειδές,
ἱρὸν Νυμφάων αἰ νηιάδες καλέονται.

ἐν δὲ κρητῆρές τε καὶ ἀμφιφορῆες ἔασιν
λαῖνοι· ἐνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι.
ἐν δ' ἱστοὶ λίθιοι περιμήκεες, ἐνθα τε νύμφαι
φάρε' ὑφαίνουσιν ἀλιπόρφυρα, θαῦμα ἰδέσθαι·
ἐν δ' ὕδατ' αἰὲ νάοντα· δύω δὲ τέ οἱ θύραι εἰσίν,
αἱ μὲν πρὸς Βορέαο καταίβονται ἀνθρώποισιν,
αἱ δ' αὖ πρὸς Νότου εἰσὶ θεώτεραι· οὐδέ τι κείνῃ
ἄνδρες ἐσέρχονται, ἀλλ' ἀθανάτων ὁδὸς ἐστίν.

Ἐνθ' οἱ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες· ἡ μὲν ἔπειτα
ἡπείρῳ ἐπέκελσεν, ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ πάσης,
σπερχομένη· τοίων γὰρ ἐπείγετο χέρσ' ἑρετῶν
οἱ δ' ἐκ νηὸς βάντες ἐνζύγου ἡπειρόνδε
πρῶτον Ὀδυσσῆα γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἄειραν
αὐτῷ σύν τε λίνψ καὶ ῥήγῃ σιγαλδεντι,
καδ' δ' ἄρ' ἐπὶ ψαμάθῳ ἔθεσαν δεδμημένον ὕπνῳ.

XLIX.

Ulysses discovers himself to Telemachus.

Η καὶ χρυσείῃ ῥάβδῳ ἐπεμάσσαι' Ἀθήνῃ.
 φᾶρος μὲν οἱ πρῶτον ἐυπλυνὲς ἠδὲ χιτῶνα
 θῆκ' ἀμφὶ στήθεσσι, δέμας δ' ὤφειλλε καὶ ἥβην.
 ἄψ δὲ μελαγχροίης γένετο, γναθμοὶ δὲ τάνυσθεν,
 κνάνεαι δ' ἐγένοντο γενειάδες ἀμφὶ γένειον.
 ἦ μὲν ἄρ' ὥς ἔρξουσά πάλιν κλέν· αὐτὰρ Ὀδυσσεύς
 ἦεν ἐς κλισίην· θάμβησε δὲ μιν φίλος υἱός,
 ταρβήσας δ' ἐτέρωσε βάλ' ὄμματα, μὴ θεὸς εἴη·
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
 ἀλλοῖός μοι, ξείνε, φάνης νέον ἢ ἐπάροισιν,
 ἄλλα δὲ εἴματ' ἔχεις, καὶ τοι χρῶς οὐκέθ' ὁμοῖος.
 ἦ μάλα τις θεὸς ἔσσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
 ἀλλ' ἴληθ', ἵνα τοι κεχαρισμένα δώωμεν ἱρὰ
 ἠδὲ χρύσεια δῶρα, τετυγμένα· φείδεο δ' ἡμέων.

Τὸν δ' ἡμείβετ' ἔπειτα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς
 οὔτις τοι θεὸς εἴμι· τί μ' ἀθανάτοισι εἴσκεις;
 ἀλλὰ πατὴρ τεός εἴμι, τοῦ εἵνεκα σὺ στεναχίζων
 πάσχεις ἄλγεα πολλά, βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν.

Ὡς ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε, καδ δὲ παρειῶν
 δάκρυον ἤκε χαμᾶζε· πάρος δ' ἔχε νωλεμές αἰεὶ.
 Τηλέμαχος δ'—οὐ γάρ πω ἐπείθετο δν πατέρ' εἶναι—
 ἐξαυτὶς ἰ ἐπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν·

Οὐ σύ γ' Ὀδυσσεύς ἐσσι, πατὴρ ἐμός, ἀλλὰ με
 δαίμων

θέλγεις, ὅφρ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στεναχίζει.
 οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόφτο
 ᾧ αὐτοῦ γε νόψ. ὅτε μὴ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν
 ῥηιδίως ἐθέλων θείῃ νέον ἢ γέροντα.
 ἦ γάρ τοι νέον ἦσθα γέρον καὶ ἀεκία ἴσσο·
 νῦν δὲ θεοῖσιν ἔοικας, οἳ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς

Τηλέμαχ', οὐ σε ἔοικε φίλον πατὴρ' ἐνδον ἰόντα
 οὔτε τι θανμάζειν περιώσιον οὔτ' ἀγάσθαι·
 οὐ μὲν γάρ τοι ἔτ' ἄλλος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς,
 ἀλλ' ὅδ' ἐγὼ τοῖόςδε, παθὼν κακά, πολλὰ δ' ἀληθείς,
 ἤλυθον εἰκοστῷ ἔτει ἐς πατρίδα γαῖαν.
 αὐτάρ τοι τόδε ἔργον Ἀθηναίης ἀγελείης,
 ἦ τε με τοῖον ἔθηκεν, ὅπως ἐθέλει· δύναται γάρ·
 ἄλλοτε μὲν πτωχῷ ἐναλίγκιον, ἄλλοτε δ' αὐτὲ
 ἀνδρὶ νέῳ καὶ καλὰ περὶ χροὶ εἴματ' ἔχοντι.
 ῥηίδιον δὲ θεοῖσι, τοῖ οὐρανὸν εὐρὸν ἔχουσιν,
 ἡμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν ἡδὲ κακῶσαι.

Bk. XVI. v. 172-212.

L.

Death of the Dog Argus.

Ως οἱ μὲν τοιαῦτα πρὸς ἀλλήλους ἀγόρευον·
 ἂν δὲ κύων κεφαλὴν τε καὶ οὐατα κείμενος
 ἔσχεν,

Ἄργος, Ὀδυσσεύος ταλασίφρονος, ἐν ῥά ποτ' αὐτὸς

θρέψε μὲν, οὐδ' ἀπόνητο, πάρος δ' εἰς Ἴλιον ἱήν
 ῥέχετο. τὸν δὲ πάροιθεν ἀγίνεσκον νέοι ἄνδρες
 αἴγας ἐπ' ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγῶύς·
 δὴ τότε κεῖτ' ἀπόθεστος ἀποιχομένοιο ἄνακτος,
 ἐν πολλῇ κόπρῳ, ἥ οἱ προπάροιθε θυράων
 ἡμόνων τε βοῶν τε ἴλις κέχυτ', ὄφρ' ἂν ἀγοιεν
 δμῶες Ὀδυσσεύς τέμενος μέγα κοπήσοντες·
 ἐνθα κύων κεῖτ' Ἄργος, ἐνίπλειος κυνοραιστίων.
 δὴ τότε γ', ὥς ἐνόησεν Ὀδυσσεύς ἐγγὺς ἰόντα,
 οὐρῇ μὲν ῥ' ὃ γ' ἔσηνε καὶ οὐατα κάββαλεν ἀμφῳ,
 ἄσσον δ' οὐκέτ' ἔπειτα δυνήσατο οἷο ἄνακτος
 ἐλθόμεν· αὐτὰρ ὁ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ,
 ρεία λαθὼν Εὐμαιον, ἄφαρ δ' ἐρεείνετο μύθῳ.

Εὐμαί', ἦ μάλα θαῦμα, κύων ὕδε κεῖτ' ἐνὶ κόπρῳ.
 καλὸς μὲν δέμας ἐστίν, ἀτὰρ τόδε γ' οὐ σάφα οἶδα,
 ἦ δὴ καὶ ταχὺς ἔσκε θέειν ἐπὶ εἰδεῖ τῷδε,
 ἦ αὖτως οἷοί τε τραπεζῆς κύνες ἀνδρῶν
 γίγνοντ'· ἀγλαΐης δ' ἔνεκεν κομέουσιν ἄνακτες.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, Εὐμαίε συβῶτα,
 καὶ λίην ἀνδρός γε κύων ὕδε τῆλε θανόντος.
 εἰ τοιόσδ' εἶη ἡμὲν δέμας ἠδὲ καὶ ἔργα,
 οἷόν μιν Τροίηνδε κιὼν κατέλειπεν Ὀδυσσεύς,
 αἰψά κε θηήσαιο ἰδὼν ταχυτήτα καὶ ἀλεήν.
 οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
 κνώδαλον, ὅττι δίοιτο· καὶ ἔχνεσι γὰρ περιῶδη·
 νῦν δ' ἔχεται κακότητι, ἀναξ δέ δι' ἄλλοθι πάτρησ'
 ὤλετο, τὸν δὲ γυναιῖκες ἀκηδίες οὐ κομέουσιν.
 δμῶες δ', εὐτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,

οὐκίτ' ἔπειτ' ἰθέλουσιν ἱναίσιμα ἐργάζεσθαι·
 ἥμους γάρ τ' ἀρετῆς ἀποαίνονται εὐρύσopa Ζεὺς
 ἀνέρος, εὐτ' ἂν μιν κατὰ δούλιον ἡμάρ ἔλγουν.

Ὡς εἰπὼν εἰσῆλθε δόμους εὐναιετάοντας,
 βῆ δ' ἰθὺς μεγάροιο μετὰ μνηστῆρας ἀγαυούς.
 Ἄργον δ' αὖ κατὰ μοῖρ' ἔλαβεν μέλανος θανάτοιο,
 αὐτίκ' ἰδόντ' Ὀδυσῆα εἰκοστῷ ἱνιαυτῷ.

Bk. XVII. v. 290-327.

LI.

The Dream of Penelope.

Ως δ' ὅτε Πανδαρίου κόρη χλωρῆς Ἀηδῶν
 καλὸν ἀείδουσιν ἱαρος νέον ἱσταμένοιοι,
 δεινδρίων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν,
 ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χεῖρ πολυηχέα φωνήν,
 παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἰτυλον φίλον, ὃν ποτε χαλεπῷ
 κτεῖνε δι' ἀφραδίας, κοῦρον Ζήθιοι' ἀνακτος,
 ὥς καὶ ἔμοι δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἐνθα καὶ ἐνθα,
 ἥ ἐ μὲν παρὰ παιδὶ καὶ ἔμπεδα πάντα φυλάσσω,
 κτῆσιν ἐμήν, δμῳάς τε καὶ ὑπερεφές μέγα δῶμα,
 εὐνήν τ' αἰδομένη πόσιος δήμοιό τε φῆμιν,
 ἥ ἤδη ἄμ' ἔπωμαι Ἀχαιῶν ὅστις ἀριστος
 μῆται ἐνὶ μεγάροισι, πορὼν ἀπερείσια ἔδνα.—

Ἄλλ' ἄγε μοι τὸν ὄνειρον ὑπόκριναι καὶ ἀκουσεν.
 χῆνές μοι κατὰ οἶκον εἴκοσι πυρὸν ἔδουσιν
 ἐξ ὕδατος, καὶ τέ σφιν ἰαίνομαι εἰσορόωσα·

ἐλθὼν δ' ἐξ ὄρεος μέγας αἰετὸς ἀγκυλοχείλης
 πᾶσι κατ' αὐχένας ἤξε καὶ ἔκτανεν· οἱ δ' ἐκίχυντο
 ἀθρόοι ἐν μεγάροις, ὃ δ' ἐς αἰθήρα διὰν αἶρθη.
 αὐτὰρ ἐγὼ κλαῖον καὶ ἐκώκουν ἐν περ ὀνείρῳ,
 ἀμφὶ δ' ἔμ' ἠγερίθοντο ἐνπλοκαμῖδες Ἀχαιαί,
 οἵ κτερ' ὀλοφυρομένην ὃ μοι αἰετὸς ἔκτανε χῆνας.
 ἄψ δ' ἐλθὼν κατ' ἄρ' ἔζετ' ἐπὶ προὔχοντι μελάρῳ,
 φωνῇ δὲ βροτῇ κατερήτυε φώνησέν τε·
 θάρσει, Ἰεαρίου κόυρη τηλεκλειτοῖο·
 οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλόν, ὃ τοι τετελεσμένον ἔσται.
 χῆνες μὲν μνηστῆρες, ἐγὼ δὲ τοι αἰετὸς ὄρνις
 ἦα πάρος, νῦν αὖτε τεὸς πόσις εἰλήλουθα,
 ὃς πᾶσι μνηστῆρσιν ἀεικέα πότμον ἐφῆσω.
 ὥς ἔφατ', αὐτὰρ ἐμὲ μελιδῆς ὕπνος ἀνῆκεν
 παπτήνασα δὲ χῆνας ἐνὶ μεγάροισι νόησα
 πυρὸν ἐρεπτομένους παρὰ πύελον, ἥχι πάρος περ.

Τὴν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πολύμητις Ὀδυσσεύς

ὦ γύναι, οὗ πως ἔστιν ὑποκρίνασθαι ὄνειρον
 ἄλλῃ ἀποκλίναντ', ἐπεὶ ἡ ρά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς
 πέφραδ' ὅπως τελείη· μνηστῆρσι δὲ φαίνεται ὄλεθρος
 πᾶσι μάλ', οὐδέ κ' τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξει.

Τὸν δ' αὖτε προσέειπε περίφρων Πηνελόπεια
 ξεῖν', ἦτοι μὲν ὄνειροι ἀμήχανοι ἀκριτόμυθοι
 γίγνονται, οὐδέ τι πάντα τελείεται ἀνθρώποισιν.
 δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμνηνῶν εἰσὶν ὀνείρων·
 αἱ μὲν γὰρ κεράεσσι τετεύχεται, αἱ δ' ἐλέφαντι·
 τῶν οἱ μὲν κ' ἔλθωσι διὰ πριστοῦ ἐλέφαντος,

οἳ ῥ' ἑλεφαίρονται, ἔπε' ἀκράαντα φέροντες·
οἱ δὲ διὰ ξεστῶν κεράων ἔλθωσι θύραζε,
οἳ ῥ' ἔτυμα κραινόνσι, βροτῶν ὅτε κῖν τις ἴδῃται.
ἀλλ' ἔμοι οὐκ ἐντεῦθεν δίομαι αἰνὸν ὄνειρον
ἐλθέμεν· ἧ κ' ἀσπαστόν ἔμοι καὶ παιδὶ γένοιτο.

Bk. XIX. v. 518-529 ; 535-569.

LII.

Laughter of the Suitors.

ΤΟΝ δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ἦδ' αὖ
οὐ μὰ Ζῆν' Ἀγέλαε καὶ ἄλγεα πατρός ἰμοῖο,
ὅς που τῆλ' Ἰθάκης ἦ ἐφθιται ἢ ἀλάληται,
οὔτι διατρίβω μητρὸς γάμον, ἀλλὰ κειεύω
γῆμασθ' ὃ κ' ἐθέλῃ, ποτὶ δ' ἄσπετα δῶρα δίδωμι.
αἰδέομαι δ' ἀέκουσαν ἀπὸ μεγάρου δέεσθαι
μύθῳ ἀναγκαίῳ· μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν·

ὣς φάτο Τηλέμαχος· μνηστῆρσι δὲ Παλλὰς Ἀθήνη
ἄσβεστον γέλον ὥρσε, παρέπλαγξεν δὲ νόημα.
οἱ δ' ἤδη γναθμοῖσι γελῶν ἄλλοτρίοισιν,
αἰμοφόρυκτα δὲ δὴ κρία ἤσθιον· ὅσσε δ' ἄρα σφείων
δακρυόφιν πίμπλαντο, γόον δ' ὥϊέτο θυμός.
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε θεοκλύμενος θεοειδής.

Ἄ δειλοί, τί κακὸν τόδε πάσχετε ; νυκτὶ μὲν ὑμῶν
εἰλύαται κεφαλαί τε πρόσωπά τε νύρθε τε γούνα.
οἰμωγὴ δὲ δίδηε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί,

αἵματι δ' ἑρμύδαται τοῖχοι καλάι τε μεσόδμαι·
 εἰδῶλων δὲ πλείον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή,
 ἱεμένων Ἑρεβόσδε ὑπὸ ζόφον· ἥελιος δὲ
 οὐρανοῦ ἔξαπδῶλε, κακὴ δ' ἐπιιδρόμεν ἀχλύς.
 Ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπ' αὐτῷ ἡδὺ γέλασαν.

Bk. xx. v. 338-358.

LIII.

Ulysses discovers himself to the Suitors.

ΣΙΓΗ δ' ἐξ οἴκοιο Φιλοίτιος ἄλτο θύραζε,
 κλήισεν δ' ἄρ' ἔπειτα θύρας εὐερκίος αὐλῆς.
 κεῖτο δ' ὑπ' αἰθοῦσῃ ὕπλον νεὸς ἀμφιελίσσης
 βύβλινον, ᾧ ῥ' ἐπίδησε θύρας, ἐς δ' ἦεν αὐτός.
 ἔζετ' ἔπειτ' ἐπὶ δίφρον ἰών, ἔνθεν περ ἀνέστη,
 εἰσορόων Ὀδυσῆα. ὃ δ' ἤδη τόξον ἐνώμα
 πάντη ἀναστρωφῶν, πειρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα,
 μὴ κέρα ἱπες ἔδοιεν ἀποικομένοιο ἀνακτος.
 ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον·

Ἦ τις θηρητὴρ καὶ ἐπὶ κλοπος ἔπλετο τόξων·
 ἦ ῥά νύ που τοιαῦτα καὶ αὐτῷ οἴκοθι κεῖται,
 ἦ ὅγ' ἐφορμᾶται ποιησέμεν, ὥς ἐνὶ χερσὶν
 νωμῶ ἔνθα καὶ ἔνθα κακῶν ἔμπαιος ἀλήτης.

Ἄλλος δ' αὐτ' εἶπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων
 εἰ γὰρ δὴ τοσσοῦτον ὀνήσιος ἀντιώσειεν
 ὥς οὐτός ποτε τοῦτο δυνήσεται ἰγτανύσασθαι.

Ὡς ἄρ' ἔφαν μνηστῆρες· ἀτὰρ πολύμητις Ὀδυσ-
 σεύς,

αὐτίκ' ἵπαι μέγα τόξον ἱβάσασαι καὶ ἰδε πάντη,
 ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμυγος ἐπιστάμενος καὶ αἰοιδῆς
 ὀηιδίως ἐγάνυσσε νέφ' περὶ κόλλοπι χορδῆν,
 ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐνστροφές ἐντερον οἴος,
 ὡς ἄρ' ἄτερ σκουδῆς τάνυσεν μέγα τόξον Ὀδυσσεύς.
 δεξιτερῇ δ' ἄρα χειρὶ λαβὼν πευρήσατο νευρῆς·
 ἢ δ' ὑπὸ καλὸν αἶσει, χελιδὼν εἰέλεη αὐδὴν.
 μνηστῆρσιν δ' ἄρ' ἄχος γένετο μέγα, πᾶσι δ' ἄρα
 χρῶς

ἐτρᾶπετο· Ζεὺς δὲ μεγάλ' ἐκτυπε σήματα φαίνων·
 γήθησέν τ' ἄρ' ἔπειτα πολύτλας Διὸς Ὀδυσσεύς,
 ὅττι ῥά οἱ τέρας ἦκε Κρόνου πάσι ἀγκυλομήτιω.
 εἴλετο δ' ὥκον Διστόν, ὃ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ
 γυμνός· τοὶ δ' ἄλλοι κοίλῃς ἐντοσθε φαίετρες
 κείατο, τῶν τάχ' ἔμελλον Ἀχαιοὶ πευρήσεισθαι.
 τὸν ῥ' ἐπὶ πῆχει ἐλὼν ἔλεεν νευρὴν γλυφίδας τε,
 αὐτόθεν ἐκ δίφροιο καθήμενος, ἦκε δ' Διστόν
 ἄντα τιτυσκόμενος, πελέεων δ' οὐκ ἡμβροτε πάν-
 των

πρώτης στελειῆς, διὰ δ' ἀμπερές ἦλθε θύραζε
 ἰὸς χαλκοβαρῆς· ὃ δὲ Τηλέμαχον προσέειπεν·

Τηλέμαχ', οὐ σ' ὁ ξείνος ἐνὶ μεγάροισιν ἐλέγχει
 ἦμενος, οὐδέ τι τοῦ σκοποῦ ἡμβροτον οὐδέ τι τόξον
 δὴν ἔκαμον τανύων· ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν,
 οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὕνονται.
 νῦν δ' ὦρῃ καὶ δόρπον Ἀχαιοῖσιν τετυκίσθαι
 ἐν φάει, αὐτὰρ ἔπειτα καὶ ἄλλως ἐψιδασθαι
 μολπῇ καὶ φόρμυγι· τὰ γάρ τ' ἀναθήματα δαιτὸς·

Ἦ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσεν· ὁ δ' ἀμφέθετο ξίφος ὀξὺ
 Τηλέμαχος, φίλος υἱὸς Ὀδυσσῆος θείοιο,
 ἀμφὶ δὲ χεῖρα φίλην βάλεν ἑγχεῖ, ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ
 παρ' θρόνον ἐσθήκει κεκορυθμένος αἶθοπι χαλκῷ.

Αὐτὰρ ὁ γυμνώθη ῥακίων πολύμητις Ὀδυσσεύς,
 ἄλτο δ' ἐπὶ μέγαν οὐδόν, ἔχων βιὸν ἠδὲ φαρίτρην
 ἰῶν ἐμπλείην, ταχίας δ' ἐκχεύατ' ὀιστοῦς
 αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν, μετὰ δὲ μνηστῆρσιν εἶπεν·

Οὗτος μὲν δὴ θεῖλος ἀάατος ἐτετέλεσται·
 νῦν αὖτε σκοπὸν ἄλλον, ὃν οὐ πω τις βάλεν ἀνὴρ,
 εἶσομαι, αἱ κε τύχωμι, πόρῃ δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων.

Bk. XXI. v. 388—XXII. v. 7.

LIV.

The Recognition of Ulysses by Penelope.

Ως φάτο, τῆς δ' αὐτοῦ λυτο γούνατα καὶ φίλων
 ἤτορ,

σήματ' ἀναγνώσης τὰ οἱ ἐμπεδα πέφραδ' Ὀδυσσεύς.
 δακρύσασα δ' ἔπειτ' ἰθὺς δράμεν, ἀμφὶ δὲ χεῖρας
 δειρῇ βάλλ' Ὀδυσῆι, κάρη δ' ἔκυσ' ἠδὲ προσηύδα·

Μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζεν, ἐπεὶ τὰ περ ἄλλα μά-
 λιστα

ἀνθρώπων πέπνυσο· θεοὶ δ' ὤπαζον διζύν,
 οἱ νῶιν ἀγάσαντο παρ' ἀλλήλοισι μένοντε
 ἥβης ταρπῆναι καὶ γήραος οὐδὲν ἰέσθαι.
 αὐτὰρ μὴ νῦν μοι τόδε χῶϊο μηδὲ νεμέσσα,

οὐνικά σ' οὐ τὸ πρῶτον, ἰπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα.
αἰεὶ γάρ μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φλοίσιν
ἱρρίγαι μὴ τίς με βροτῶν ἀπάφοιτο ἔπεσιν
ἰλθών· πολλοὶ γὰρ κακὰ κέρδεα βουλευέουσιν.—

Ὡς φάτο, τῷ δ' ἔτι μᾶλλον ὑφ' ἡμερον ὥρσι γόοιο·
κλαῖε δ' ἔχων ἄλοχον θυμαρία, κεδνὰ ἰδυῖαν.
ὥς δ' ὅτ' ἂν ἀσπᾶσιος γῇ νηχομένοισι φανήη,
ὣν τε Ποσειδάων εὐεργία νῆ' ἐνὶ πόντῳ
ῥαίσῃ, ἱππειομένην ἀνέμῳ καὶ κύματι πηγῶ·
παῦροι δ' ἐξέφυγον πολέης ἁλὸς ἡπιυρόνδε
νηχόμενοι, πολλῇ δὲ περὶ χροὶ τέτροφεν ἄλμῃ,
ἀσπᾶσι δ' ἐπὶ βᾶν γαίης, κακότητα φυγόντες·
ὥς ἄρα τῇ ἀσπαστὸς ἔην πόσις εἰσοροώσῃ,
δειρῆς δ' οὐ πῶ πάμπαν ἀφίετο πῆχες λευκῶ.

Bk. XXIII. v. 205-217; 231-240.

LV.

Speech of Agamemnon in Hades.

Ο ΔΒΙΕ Πηλὸς υἱέ, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ὃς θάνες ἐν Τροίῃ ἐκὰς Ἀργεος· ἀμφὶ δὲ σ'
ἄλλοι

κτείνονται Τρώων καὶ Ἀχαιῶν υἱες ἄριστοι,
μαρνάμενοι περὶ σείο· σὺ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης
κεῖσο μέγας μεγαλωστί, λελασμένος ἱπποσυνάων.
ἡμεῖς δὲ πρόπαν ἡμαρ ἱμαρνάμεθ'· οὐδέ κε πάμπαν

παυσάμεθα πολέμου, εἰ μὴ Ζεὺς λαΐλαπι παῖσιν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ σ' ἐπὶ νῆας ἐνέεικαμεν ἐκ πολέμοιο,
 κάτθεμεν ἐν λεχίσσοι, καθήραντες χροά καλὸν
 ὕδατι τε λιαρῶ καὶ ἀλείφατι· πολλὰ δὲ σ' ἀμφίς
 δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοί, κείροντό τε χαίτας.
 μήτηρ δ' ἐξ ἁλὸς ἦλθε σὺν ἀθανάτῃς ἀλίσσιν
 ἀγγελίης αἰούσα· βοή δ' ἐπὶ πόντον ὀρώρειν
 θεοσισίη, ὑπὸ δὲ τρώμος ἔλλαβε πάντας Ἀχαιοὺς.

Ἀμφὶ δὲ σ' ἕστησαν κοῦραι ἄλλοιο γέροντος
 οἴκτρ' ὀλοφυρόμεναι, περὶ δ' ἄμβροτα εἴματα ἔσαν.
 Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὅπῃ καλῇ
 θρήνειον· ἐνθα κεν οὔτιν' ἀδάκρυτόν γε νόησας
 Ἀργείων· τοῖον γὰρ ὑπώρορε Μοῦσα λιγυῖα.
 ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν σε ὁμῶς νύκτας τε καὶ ἡμάρ
 κλαίομεν ἀθάνατοί τε θεοὶ θνητοὶ τ' ἄνθρωποι.
 ὀκτωκαίδεκάτῃ δὲ δόμεν πυρί, πολλὰ δὲ σ' ἀμφίς
 μῆλα κατεκτάνομεν μάλα πύονα καὶ ἔλικας βοῦς.
 καίεο δ' ἐν τ' ἐσθῆτι θεῶν καὶ ἀλείφατι πολλῶ
 καὶ μέλιτι γλυκερῶ· πολλοὶ δ' ἥρωες Ἀχαιοὶ
 τεύχεσιν ἑρρώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο,
 πεζοὶ θ' ἱππῆές τε· πολλὸς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρειν.
 αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ σε φλόξ ἤνυσεν Ἥφαιστοιο,
 ἠῶθεν δὴ τοι λέγομεν λεύκ' ὅστί', Ἀχιλλεῦ,
 οἶνω ἐν ἀκρήτῃ καὶ ἀλείφατι· δῶκε δὲ μήτηρ
 χρύσειον ἀμφιφορῆα· Διωνύσοιο δὲ δῶρον
 φάσκ' ἔμεναι, ἔργον δὲ περιελυτοῦ Ἥφαιστοιο.
 ἐν τῷ τοι κείμεν λεύκ' ὅστίεα, παῖδιμ' Ἀχιλλεῦ,

μίγδα δὲ Πατρόελοιο Μενoitιάδαο θανόντος,
 χωρίς δ' Ἀντιλόχοιο, τὸν ἱξοχα τίες ἀπάντων
 τῶν ἄλλων ἐτάρων, μετὰ Πάτροκλόν γε θανόντα.
 ἀμφ' αὐτοῖσι δ' ἔπειτα μέγαν καὶ ἀμέμονα τύμβον
 χεύαμεν Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητῶν
 ἀκτῇ ἐπὶ προύχουσῃ, ἐπὶ πλατεὶ Ἑλλησπόντῃ,
 ὣς κεν τηλεφανῆς ἐκ ποντόφιν ἀνδράσιν εἴη
 τοῖς οἱ νῦν γεγάασι καὶ οἱ μετόπισθεν ἴσονται.
 μήτηρ δ' αἰτήσασα θεοὺς περικαλλεῖ ἄεθλα
 θῆκε μέσῃ ἐν ἀγῶνι ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν.
 ἤδη μὲν πόλειων τάφῳ ἀνδρῶν ἀντιβόλησας
 ἡρώων, ὅτε κὲν ποτ' ἀποφθιμένου βασιλῆος
 ζώνωνται τε νέοι καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα·
 ἀλλὰ κε κῆνα μάλιστα ἰδὼν θηήσας θυμῷ,
 οἷ' ἐπὶ σοὶ κατίθηκε θεὰ περικαλλεῖ ἄεθλα,
 ἀργυρόπεζα θεῖτις· μάλα γὰρ φίλος ἦσθα θεοῖσιν.
 ὣς σὲ μὲν σὺδὲ θανὼν ὄνομ' ὤλεσας, ἀλλὰ τοι αἰεὶ
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους ἐλῖος ἴσσεται ἱσθλόν, Ἀχιλ-
 λεύ,

αὐτὰρ ἐμοὶ τί τόδ' ἦδος, ἐπεὶ πόλεμον πολέπευσα ;
 ἐν νόστῳ γάρ μοι Ζεὺς μήσατο λυγρὸν δλεθρον
 Αἰνίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ σύλομένης ἀλόχοιο.

HESIOD.

WORKS AND DAYS.

LVI.

The Iron Age.

MΗΚΕΤ' ἔπειτ' ὦφελον ἐγὼ πέμπτοισι μετῆναι
 ἀνδράσιν ἄλλ' ἢ πρόσθε θανεῖν, ἣ ἔπειτα
 γενέσθαι.

νῦν γὰρ δὴ γένος ἐστὶ σιδήρεον· οὐδὲ ποτ' ἡμαρ
 παύσονται καμάτον καὶ οἰζύος, οὐδὲ τι νύκτωρ
 φθειρόμενοι· χαλεπὰς δὲ θεοὶ δώσουσι μερίμνας·
 ἄλλ' ἔμπηξ καὶ τοῖσι μεμίζεται ἐσθλὰ κακοῖσιν.
 Ζεὺς δ' ὀλίσει καὶ τοῦτο γένος μερόπων ἀνθρώπων,
 εὐτ' ἂν γεινόμενοι πολιοκρόταφοι τελέθωσιν.
 οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίος, οὐδὲ τι παῖδες,
 οὐδὲ ξεῖνος ξεινοδόκῳ, καὶ ἑταῖρος ἑταίρῳ,
 οὐδὲ κασίγνητος φίλος ἔσσεται, ὥς τὸ πάρος περ·
 αἰψὰ δὲ γηράσκοντας ἀτιμήσουσι τοκῆας.
 μίμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποὺς βάζοντε ἔπεσσι,
 σχήτλιοι, οὐδὲ θεῶν ὅπιν εἰδότες. οὐδὲ κεν οἷ γε
 γηράντεσσι τοκεῦσιν ἀπὸ θρεπτήρια δοῖεν,
 χειροδίκαι· ἕτερος δ' ἐτέρου πόλιν ἐξαλαπάξει·
 οὐδὲ τις εὐόρκου χάρις ἔσσεται, οὔτε δικαίου,
 οὐτ' ἀγαθοῦ· μᾶλλον δὲ κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν
 ἀνέρα τιμήσουσι· δίκη δ' ἐν χερσὶ καὶ αἰδῶς

οὐκ ἴσται· βλάβει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα,
 μύθοισι σκολιῷς ἐνέπων, ἐπὶ δ' ὕρκον ὁμῆται·
 ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν διζυροῖσιν ἅπασιν
 δυσκίλαδος κακόχαρτος δμαρτήσῃ στυγερώκης.
 καὶ τότε δὴ πρὸς Ὀλυμπον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
 λευκοῖσιν φαρέσσι καλυψαμένω χροά καλὸν,
 ἀθανάτων μετὰ φύλον ἴτον προλιπόντ' ἀνθρώπους,
 Αἰδῶς καὶ Νέμεσις· τὰ δὲ λείπεται ἄλγεα λυγρὰ
 θνητοῖς ἀνθρώποισι· κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή.

173-201.

LVII.

χαλεπὰ τὰ καλά.

ΤΗΝ μὲν τοι κακότητα καὶ Ἰλαδὸν ἔστιν ἐλίσθαι
 ῥηϊδίως· λείη μὲν ὁδὸς, μάλα δ' ἐγγύθε ναίει.
 τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθηκαν
 ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὀρθίος οἶμος ἐς αὐτὴν
 καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον· ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἵκηται,
 ῥηϊδίῃ δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπὴ περ ἰούσα.
 οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ,
 ἰσθλὸς δ' αὖ κακείνιος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
 ὃς δὲ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
 ἐν θυμῷ βάλληται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνὴρ.
 ἀλλὰ σύ γ' ἡμετέρης μνησθένος αἰὲν ἐφετμῆς
 ἰργάζεω, Πέρση, Δῖον γένος, ὄφρα σε Διμὸς
 ἰχθαίρῃ, φίλῃ δὲ σ' εὐστέφανος Δημήτηρ

αἰδοίη, βιώτου δὲ τετὴν πίμπλησι καλήν.
 λιμός γάρ τοι πάμπαν ἀεργῷ σύμφορος ἀνδρὶ
 τῷ δὲ θεοὶ νημεῶσι καὶ ἀνέρες, ὅς κεν ἀεργὸς
 ζῶη, κηφήνεσσι κοθούροις ἔκελος ὀργήν,
 οἳ τε μελισσῶν κάματον τρύχουσιν ἀεργοί.

HOMERIC HYMNS.

LVIII.

Delos in the Olden Time.

ΑΥΤΟΣ δ', ἀργυρότοξε ἀναξ, ἑκατηβόλ' Ἀπολλον,
 ἄλλοτε μὲν τ' ἐπὶ Κύνθου ἐβήσας παιπαλόεντος,
 ἄλλοτε δ' αὖ νήσους τε καὶ ἀνέρας ἠλάσκαζες.
 πολλοὶ τοι νηοὶ τε καὶ ἄλσεα δενδρήεντα
 πᾶσαι δὲ σκοπιαί τε φίλαι καὶ πρόωνες ἄεροι
 ὑψηλῶν ὀρέων, ποταμοὶ θ' ἄλαδε προρέοντες·
 ἀλλὰ σὺ Δήλῳ, Φοῖβε, μάλιστ' ἐπιτίρπεται ἤτορ,
 ἔνθα τοι ἐλκεχίτωνες Ἴάονες ἠγαυέθονται
 αὐτοῖς σὺν παιδεσσι καὶ αἰδοίῃς ἀλόχοισιν.
 οἱ δέ σε πυγμαχίῃ τε καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ
 μνησάμενοι τέρπουσιν, ὅταν στήσωνται ἀγῶνα.—
 'Ἄλλ' ἄγεθ' ἰλῆκοι μὲν Ἀπόλλων Ἀρτέμιδι ξύν,
 χαίρετε δ' ὑμεῖς πᾶσαι· ἐμεῖο δὲ καὶ μετόπισθε
 μνήσασθ' ὀκνότε κῆν τις ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
 ἐνθάδ' ἀνείρηται ξείνος ταλαπείριος ἐλθών·
 ὦ κούραι, τίς δ' ὕμμιν ἀνὴρ ἤδιστος ἀοιδῶν

ἐνθάδε πωλεῖται, καὶ τίψ τέρπειθε μάλιστα;
 ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' εὐφήμως.
 τυφλὸς ἀνὴρ, οἰκεῖ δὲ Χίψ ἐνι παιπαλοῖσσι,
 τοῦ περ καὶ μετόπισθεν ἀριστεύουσιν αἰοδαί.

v. 165-173.

ΣΚ.

HYMN TO THE PYTHIAN APOLLO.

Foundation of the Delphian Oracle.

ΚΑΙ τότε δὴ κατὰ θυμὸν ἐφράζετο Φοῖβος
 Ἄπολλον,
 οὐστὶνας ἀνθρώπους ἐργίονας εἰσαγάγοιτο,
 οἳ θεραπεύσονται Πυθοῖ ἐνι πετρηήσῃ
 ἱερά τε ρέξουσι καὶ ἀγγεῖλousι θέμιστας
 Φοῖβου Ἄπολλωνος χρυσαόρου, ὅττι κεν εἴπῃ
 χρεῖων ἐκ δάφνης γυάλων ὑπο Παρνησοῖο.
 ταῦτ' ἄρ' ὃ γ' ὀρμαίνων ἐνόησ' ἐπὶ οἶνοπι πόντι·
 νῆα θοήν· ἐν δ' ἄνδρες ἔσαν πολέες τε καὶ ἰσθλοί.
 οἱ μὲν ἐπὶ πρῆξιν καὶ χρήματα νηὶ μελαίνῃ
 ἐς Πύλον ἡμαθόεντα Πυληγενέας τ' ἀνθρώπους
 ἐπλεον· αὐτὰρ ὁ τοῖσι συνήντητο Φοῖβος Ἄπολλων·
 ἐν πόντι δ' ἐπόρουσε δέμας δελφῖνι ἰοικῶς
 νηὶ θεῷ, καὶ κείτο πέλῳρ μέγα τε δεινὸν τε·
 τῶν δ' οὔτις κατὰ θυμὸν ἐπεφράσατ' οὐδ' ἐνόησε—
 πάντοθ' ἀνασσεύασκε, τίναςσε δὲ νῆμα δοῦρα.

οἱ δ' ἀκίων ἐνὶ νηὶ καθέιατο δειμαίνοντες·
οὐδ' οἱ γ' ὄπλ' ἔλυνον κοίλῃν ἄνα νῆα μέλαιναν,
οὐδ' ἔλκον λαῖφος νηὸς κυανοπρώροιο,
ἀλλ' ὥς τὰ πρῶτιστα κατεστήσαντο βοεῦσιν,
ὥς ἔπλεον· κραιπνὸς δὲ Νότος κατόπισθεν ἔπειγε
νῆα θοήν· πρῶτον δὲ παρημέιβοντο Μάλειαν, —
Ἴξον δ' ἐς Κρίσην εὐδείελον, ἀμπελόεσσαν,
ἐς λιμέν'· ἥ δ' ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο ποντοπόρος νηὺς
ἐνθ' ἐκ νηὸς ὄρουσεν ἀναξ' ἐκάεργος Ἀπόλλων
ἀστέρι εἰδόμενος μέσφ' ἡματι· τοῦ δ' ἀπὸ πολλαὶ
σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἴκεν·
ἐς δ' ἄδυντον κατέδυσσε διὰ τριπόδων ἱριτίμων.
ἐνθ' ἄρ' ὃ γε φλόγ' ἔδαιε πιφασκόμενος τὰ μὲν κῆλα
παῖσαν δὲ Κρίσην κάτεχεν σέλας· αἱ δ' ὀλόλοξαν
Κρισαίων ἄλοχοι καλλιζωνοὶ τε θύγατρες
Φοίβου ὑπὸ ῥιπῆς· μέγα γὰρ δῖος εἶλεν ἔκαστον.
ἔνθεν δ' αὐτ' ἐπὶ νῆα νόημ' ὥς ἄλτο πέτεσθαι,
ἀνέρι εἰδόμενος αἰζήψ τε κρατερῷ τε
πρωθήβη, χαίτης εἰλυμένος εὐρέας ὦμους·
καὶ σφείας φωνήσας ἔπια πτερόεντα προσηύδα·

ᾧ ξείνοι, τίνες ἐστέ; πόθεν πλεῖθ' ὑγρά κέλευθα;
ἢ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε,
οἷά τε ληϊστῆρες ὑπεῖρ ἔλλα, τοί τ' ἀλόωνται
ψυχὰς παρθέμενοι, κακὸν ἄλλοδαποῖσι φέροντες;
τίφθ' οὕτως ἦσθον τετιγότε, οὐδ' ἐπὶ γαῖαν
ἐκβῆτ', οὐδὲ καθ' ὅπλα μελαινὴς νηὸς ἔθεσθε;
αὕτη μὲν γε δίκη πέλει ἀνδρῶν ἀλφεισάων,
ὅππότεαν ἐκ πόντοιο ποτὶ χθονὶ νηὶ μελαίνῃ

ἐλθωσιν καμάτῳ ἀδδηκότες, αὐτίκα δὲ σφειας
σίτοιο γλυκεροῖο περὶ φρένας ἥμερος αἰρεῖ.

Ὡς φάτο καὶ σφιν θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκε.
τὸν καὶ ἀμειβόμενος Κρητῶν ἀγὸς ἀντίον ἦδδα·

Ἐεῖν', ἐπεὶ σὺ μὲν γάρ τι καταθητοῖσιν ἰοικας,
οὐ δέμας οὐδὲ φυήν, ἀλλ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν,
οὐδέ τε καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δὲ τοι ὀλβια δοῖεν.
καὶ μοι τοῦτ' ἀγόρευσον ἐτήτυμον, ὄφρ' εὖ εἰδῶ·
τίς δῆμος; τίς γαῖα; τίνες βροτοὶ ἐγγεγάασιν;
ἄλλῃ γὰρ φρονέοντες ἐπεπλήομεν μέγα λαῖτμα,
εἰς Πύλον ἐκ Κρήτης, ἐνθεν γένος εὐχόμεθ' εἶναι·
νῦν δ' ὦδε ξὺν νηϊ κατήλθομεν οὔτι ἐκόντες,
ἀλλὰ τις ἀθανάτων δεῦρ' ἤγαγεν οὐκ ἐθίλοντας.

Τοὺς δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη ἐκάεργος Ἀπόλ-
λων·

Ἐεῖνοι, τοὶ Κνωσσὸν πολυδένδριον ἀμφινέμεσθε
τὸ πρίν, ἀτὰρ νῦν οὐκ ἔθ' ὑπότροποι αὖθις ἔσεισθε
εἰς τε πόλιν ἱρατὴν καὶ δώματα καλὰ ἱεαστος,
εἰς τε φίλας ἀλόχους· ἀλλ' ἐνθάδε πύονα νηὸν
ἔξετ' ἐρὸν πολλοῖσι τετιμένοι ἀνθρώποισιν.
εἰμὶ δ' ἐγὼ Διὸς υἱός, Ἀπόλλων δ' εὐχομαι εἶναι.

v. 210-231; 260-302.

LX.

HYMN TO HERMES.

Invention of the Lyre.

ΟΥΚΕΤΙ δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ,
 ἀλλ' ὃ γ' ἀναΐξας ζήτει βόας Ἀπόλλωνος,
 οὐδὸν ὑπερβαίνων ὑψηρεφέος ἄντροιο.
 ἔνθα χέλυν εὐρώων, ἐκθήσατο μυρίον ὄλβον·
 ἦ ῥά οἱ ἀντεβόλησεν ἐπ' ἀβλήεσσι θύρῃσι,
 βοσκομένη προπαύροιθε δόμων ἐριθηλῆα ποίην,
 σαῦλα ποσὶν βαίνουσα· Διὸς δ' ἐριούτιος υἱὸς
 ἀθρήσας ἐγέλασσε, καὶ αὐτίκα μῦθον ἔειπε·

Σύμβολον ἤδη μοι μέγ' ὀνήσιμον· οὐκ ὀνοτάζω.
 χαῖρε, φυὴν ἐρόεσσα, χοροίτυπε, δαιτὸς ἐταίρη,
 ἀσπασίη προφανεῖσα· πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα,
 αἰόλον ὄστρακον, ἐσσί, χέλυν ὄρεσι ζώουσα;
 ἀλλ' οἶσω σ' εἰς δῶμα λαβὼν ὄφελός τι μοι ἔσση,
 οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρῶτιστον ὀνήσεις·
 οἶκοι βέλτερον εἶναι, ἐπεὶ βλαβερὸν τὸ θύρῃφιν·
 ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσειαι ἔχμα
 ζώουσ'· ἦν δὲ θάνης, τότε κεν μάλα καλὸν αἰείδοις.

“Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ χερσὶν ἅμ' ἀμφοτέρῃσιν αἰείρας,
 ἄψ εἴσω κίε δῶμα φέρων ἱερατεινὸν ἄθυρμα.
 ἐνθ' ἀναπλήσας γλυφάνῃ πολιοῦτο σιδήρου
 αἰῶν' ἐξετόρησεν ὀρεσκόφιοι χελώνης.
 ὥς δ' ὑπὸτ' ὠκὺ νόημα διὰ στήρνοιο περήσῃ

άνίρος, ὅντε θαμειαί ἐπιστροφῶσι μέριμναι,
αἱ δὲ τε δινηθῶσιν ἀπ' ὀφθαλμῶν ἀμαρυγαί,
ὥς ἄμ' ἔπος τε καὶ ἔργον ἐμήδετο κύδιμος Ἑρμῆς.
πῆξε δ' ἄρ' ἐν μέτροισι ταμῶν δόνακας καλάμοιο,
πειρήνας διὰ νῶτα λιθορρίνιοιο χελώνης.
ἀμφὶ δὲ δέρμα τύνυσσε βοῆς πραπίδεςσιν ἐῖσι,
καὶ πῆχεις ἐνίθηκ', ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἤραρεν ἀμφοῖν,
ἑπτά δὲ συμφώνους ὄλων ἐτανύσσατο χορδάς.

v. 22-51.

LXI.

Robbery of the Oxen.

ΗΕΑΙΟΣ μὲν ἔδυνε κατὰ χθονὸς Ὠκεανόνδε
αὐτοῖσιν θ' ἵπποισι καὶ ἄρμασιν· αὐτὰρ ἄρ'
Ἑρμῆς

Πιερίης ἀφίκανε θίων δρεα σκιδόντα.
ἐνθα θεῶν μακάρων βόες ἄμβροτοι αὐλιν ἔχεσκον,
βοσκόμεναι λειμῶνας ἀκηρασίους, ἐρατεινοὺς.
τῶν τότε Μαιάδος υἱός, εὐσκοπὸς Ἀργεϊφόντης,
πεντήκοντ' ἀγέλης ἀπετάμνετο βοῦς ἐριμύκους.
πλανοδίας δ' ἤλανε διὰ ψαμαθώδεα χῶρον,
ἰχνί' ἀποστρέψας· δολίης δ' οὐ λήθετο τέχνης.

• • • • •

αὐτὰρ ἐπεὶ τοι πάντα κατὰ χρεὸς ἦνυσε δαίμων,
σάνδαλα μὲν προέηκεν ἐς Ἀλφειὸν βαθυδίνην·
ἀνθρακιὴν δ' ἐμάρανε, κόνιν δ' ἀμάθυνε μέλαιναν.

H

Κυλλήνης δ' αἰψ' αὖτις ἀφίκετο δια κάρηνα
 ὀρθριος, οὐδέ τις οἱ δολιχῆς ὁδοῦ ἀντεβόλησεν
 οἷτε θεῶν μακάρων οὔτε θνητῶν ἀνθρώπων,
 οὐδὲ κύνες λελάκοντο· Διὸς δ' ἐριούνιος Ἑρμῆς
 δοχμῶθεις μεγάροιο διὰ κλήθρον ἔδυνεν,
 αὐτῇ ὀπωρινῇ ἐναλίγκιος, ἥūt' ὁμίχλη,
 ἐσσυμένως δ' ἄρα λίκνον ἐψέχετο κύδιμος Ἑρμῆς.

* * * * *

Τὸν δ' ὥς οὖν ἐνόησε Διὸς καὶ Μαιάδος υἱὸς
 χωόμενον περὶ βουσὶν ἐκηβόλον Ἀπόλλωνα,
 σπάργαν' ἔσω κατέδυνε θυήεντ'· ἥυτε πολλὴν
 πρέμνων ἀνθρακὴν οὔλη σποδὸς ἀμφικαλύπτει,
 ὥς Ἑρμῆς Ἑκάεργον ἰδὼν ἀλέεινεν αὐτόν.
 ἐν δ' ὀλίγῳ συνέλασσε κάρη χεῖράς τε πόδας τε,
 φή ῥα νεόλλουτος, προκαλούμενος ἤδυμον ὕπνου,
 ἐγρήσσω ἐτεόν γε· χέλυν δ' ὑπὸ μασχάλῃ εἶχε.
 γνῶ δ' οὐδ' ἠγνοίησε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς
 νύμφην τ' οὐρείην περικαλλέα καὶ φίλον υἱόν,
 παῖδ' ὀλίγον, δολίγς εἰλυμένον ἐντροπίῃσι.
 παπτήνας δ' ἄρα πάντα μυχὸν μέγαλοιο δόμοιο
 τρεῖς ἀδύτους ἀνέψγε λαβῶν κληῖδα φαεινὴν,
 νέκταρος ἐμπλείους ἢδ' ἀμβροσίης ἐρατεινῆς·
 πολλὰς δὲ χρυσὸς τε καὶ ἄργυρος ἔνδον ἔκειτο,
 πολλὰ δὲ φοινικέοντα καὶ ἄργυφα εἴματα νύμφης,
 οἷα θεῶν μακάρων ἱεροὶ δόμοι ἐντὸς ἔχουσιν·
 ἐνθ' ἐπεὶ ἐξερέεινε μυχοὺς μέγαλοιο δόμοιο
 Λητοΐδης, μύθοισι προσηύδα κύδιμον Ἑρμῆν·
 ὦ παῖ, ὅς ἐν λίκνῳ κατὰκειαι, μῆνυέ μοι βοῦς

θαῦπτον· ἐπεὶ τάχα νῶϊ διοισδόμεθ' οὐ κατὰ κόσμον.
 ῥίψω γάρ σε λαβὼν ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
 εἰς ζόφον αἰνόμερον καὶ ἀμήχανον· οὐδέ σε μήτηρ
 ἐς φάος οὐδέ πατήρ ἀναλύσεται, ἀλλ' ὑπὸ γαίῃ
 ἐρρήσεις ὀλοοῖσιν ἐν ἀνδράσιν ἡγεμονεύων.

Τὸν δ' Ἑρμῆς μύθοισιν ἀμείβετο κερδαλέοισι·
 Ἀητοῖδῃ, τίνα τοῦτον ἀπηνεία μῦθον ἔειπας;
 ἦ βοῦς ἀγραύλους διζήμενος ἰνθάδ' ἰκάνεις;
 οὐκ ἶδον, οὐ πυθόμην, οὐκ ἄλλον μῦθον ἄκουσα·
 οὐκ ἂν μηνύσαιμ', οὐκ ἂν μήνυτρον ἀροίμην·
 οὔτι βοῶν ἐλατῆρι, κραταιῷ φωτί, ἴοικα.
 οὐκ ἐμὸν ἔργον τοῦτο, πάρος δέ μοι ἄλλα μέμηλεν·
 ὕπνος ἔμοι γε μέμηλε καὶ ἡμετέρης γάλα μητρός,
 σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν καὶ θερμὰ λοετρά·
 μή τις τοῦτο πύθοιτο, πόθεν τόδε νεῖκος ἐτύχθη·
 καὶ κεν δὴ μέγα θαῦμα μετ' ἀθανάτοισι γένοιτο,
 παῖδα νέον γεγαῶτα διὰ προθύροιο περῆσαι
 βουσίην ἐπ' ἀγραύλοισι· τὸ δ' ἀπρεπῶς ἀγορεύεις.
 χθὲς γενόμην, ἀπαλοὶ δὲ πόδες, τρηχεῖα δ' ὑπὸ
 χθών.

εἰ δὲ θέλεις, πατὴρ κεφαλὴν μέγαν ὕρκον ὁμοῦμαι·
 μὴ μὲν ἐγὼ μήτ' αὐτὸς ὑπίσχομαι αἴτιος εἶναι,
 μήτε τιν' ἄλλον ὅπωπα βοῶν κλοπὴν ὑμετεράων,
 αἴτινες αἰ βόες εἰσὶ· τὸ δὲ κλέος οἶον ἀκούω.

LXII.

HYMN TO APHERODITE

ΜΟΥΣΑ μοι ἔννεπε ἔργα πολυχρύσου Ἀφρο-
δίτης,

Κύπριδος, ἥτε θεοῖσιν ἐπὶ γλυκὺν ἴμερον ὤρσει,
καί τ' ἰδαμάσσαιτο φῦλα καταβνητῶν ἀνθρώπων,
οἰωνούς τε διπετείας καὶ θηρία πάντα,
ἡμὲν ὅς' ἡπειρος πολλὰ τρέφει ἠδ' ὅσα πόντος·
πᾶσιν δ' ἔργα μέμηλεν ἑσπεφάνου Κυθερείης.
τρισὰς δ' οὐ δύναται πεπιθεῖν φρένας οὐδ' ἀπα-
τῆσαι·

κούρην τ' αἰγίοχοιο Διός, γλαυκῶπιδ' Ἀθήνην
οὐ γάρ οἱ ἄδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης,
ἀλλ' ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἔδον καὶ ἔργον Ἄρης
ὑσμῖναί τε μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.
πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
ποιῆσαι σατίνας τε καὶ ἄρματα ποικίλα χαλκῷ.
ἥ δέ τε παρθενικὰς ἀπαλόχροας ἐν μεγάρουσιν
ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδαξεν ἐπὶ φρεσὶ θείσα ἑκάστη.
οὐδέ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελαδεινὴν
δάμναται ἐν φιλότῃ φιλομμειδῆς Ἀφροδίτῃ.
καὶ γὰρ τῇ ἄδε τόξα καὶ οὖρεσι θῆρας ἰναίρειν,
φόρμιγγές τε χοροὶ τε διαπρώσιοί τ' ὀλολυγαὶ
ἄλσειά τε σκίοεντα δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.
οὐδὲ μὲν αἰδοίῃ κούρῃ ἔδεν ἔργ' Ἀφροδίτης,
Ἰστίῃ, ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγκυλομήτης.

πότνιαν, ἣν ἱμνῶντο Ποσειδάων καὶ Ἀπόλλων·
 ἡ δὲ μάλ' οὐκ ἔθελεν, ἀλλὰ στερεῶς ἀπίειπεν
 ὦμοσι δὲ μέγαν ὄρκον, ὃ δὴ τετελεσμένος ἐστίν,
 ἀψαμένη κεφαλῆς πατρὸς Διὸς αἰγιόχοιο,
 παρθένος ἰσσεσθαι πάντ' ἥματα, δια θεάων.

v. 1-28.

LXIII.

Τίτιονος.

Ως δ' αὖ Τιθωνὸν χρυσόθρονος ἤρπασεν Ἥως;
 ὑμετέρης γενεῆς, ἐπιείκελον ἀθανάτοισι.
 βῆ δ' ἴμεν αἰτήσουσα κελαινεφεία Κρονίωνα,
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἥματα πάντα·
 τῇ δὲ Ζεὺς ἐπένευσε καὶ ἐκρήνηεν ἐἴδωρ.
 νηπίη, οὐδ' ἐνόησε μετὰ φρεσὶ πότνια Ἥως
 ἥβην αἰτῆσαι, ξῦσαι τ' ἀπὸ γῆρας δλοῖόν.
 τὸν δ' ἦτοι εἴως μὲν ἔχεν πολυήρατος ἥβη,
 Ἥοϊ τερπόμενος χρυσοθρόνῳ ἠριγενεῖγ,
 ναῖε παρ' Ὀκεανοῖο ῥοῆς ἐπὶ πείρασι γαίης·
 αὐτὰρ ἐπεὶ πρῶται πολιαὶ κατέχυντο ἔθειραι
 καλῆς ἐκ κεφαλῆς εὐηγενέος τε γενείου,
 τοῦ δ' ἦτοι εὐνῆς μὲν ἀπείχετο πότνια Ἥως,
 αὐτὸν δ' αὖτ' ἀτίταλλεν ἐνὶ μεγάροισιν ἔχουσα,
 σίτῳ τ' ἀμβροσίῃ τε καὶ εἶματα καλὰ διδοῦσα.
 ἀλλ' ὅτε δὴ πάμπαν στυγερὸν κατὰ γῆρας ἐπειγεν,
 οὐδὲ τι κινήσai μελέων δύνατ' οὐδ' ἀναεῖραι,
 ἦδε δὲ οἱ κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνετο βουλή·

ἐν θαλάμῳ κατέθηκε, θύρας δ' ἐπέθηκε φαιινάς.
 τοῦ δ' ἦτοι φωνὴ ῥεῖ ἄσπετος, οὐδὲ τι κίευσ
 ἔσθ', οἷη πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
 οὐκ ἂν ἐγὼ γέ σε τοῖον ἐν ἀθανάτοισιν ἐλοίμην
 ἀθάνατόν τ' εἶναι καὶ ζῶειν ἥματα πάντα.
 ἀλλ' εἰ μὲν τοιοῦτος ἐὼν εἰδός τε δέμας τε
 ζώοις, ἡμέτερός τε πόσις κεκλημένος εἴης,
 οὐκ ἂν ἔπειτά μ' ἄχος πυκινὰς φρένας ἀμφικαλύπ-
 τοι.

νῦν δέ σε μὲν τάχα γῆρας ὁμοῖον ἀμφικαλύψει
 νηλεές, τό τ' ἔπειτα παρίσταται ἀνθρώποισιν,
 οὐλόμενον, καματηρόν, ὃ τε στυγέουσι θεοὶ περ.

v. 218-246.

LXIV.

HYMN TO DIONYSUS.

ΑΜΦΙ Διώνυσον, Σεμέλης ἐρικυδέος υἱόν,
 μνήσομαι, ὡς ἐφάνη παρὰ θιν' ἄλδος ἀτρυγέ-
 τοιο

ἀκτῇ ἐπὶ προβλήτι νηηνίῃ ἀνδρὶ λοικῶς,
 πρωθήβῃ· καλαὶ δὲ περισσεύοντο ἔθειραι
 κυάνεαι, φᾶρος δὲ περὶ στιβαροῖς ἔχεν ὤμοις
 πορφύρεον· τάχα δ' ἀνδρες εὐσσίλμου ἀπὸ νηὸς
 ληιστὰι προγένοντο θεῶς ἐπὶ οἶνοπα πόντον,
 Τυρσηνοί· τοὺς δ' ἤγε κακὸς μόρος· οἱ δὲ ἰδόντες
 νεῦσαν ἐς ἀλλήλους, τάχα δ' ἐκθορον αἴψα δ'
 ἐλόντες

εἶσαν ἐπὶ σφετέρῃς νηὶς κεχαρημένοι ἦτορ.
 υἱὸν γάρ μιν ἔφαντο διοτρεφίων βασιλῆων
 εἶναι, καὶ δεσμοῖς ἔθελον δεῖν ἀργαλίοισι.
 τὸν δ' οὐκ ἴσχανε δεσμά, λύγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πίπτον
 χειρῶν ἠδὲ ποδῶν· ὁ δὲ μειδιάνων ἐκάθητο
 ὄμμασι κυανέοισι· κυβερνήτης δὲ νοήσας
 αὐτίκα οἷς ἐγάρουσι ἐκέλετο φώνησέν τε·

Δαιμόνιοι, τίνα τόνδε θεὸν δεσμεύεθ' ἰδόντες,
 καρτερόν· οὐδὲ φέρειν δύναται μιν νηὺς εὐεργής.
 ἦ γὰρ Ζεὺς ὅδε γ' ἐστὶν ἡ ἀργυρότοξος Ἀπόλλων
 ἠὲ Ποσειδάων· ἐπεὶ οὐ θνητοῖσι βροτοῖσιν
 εἴκελος, ἀλλὰ θεοῖς, οἳ Ὀλύμπια δώματ' ἔχουσιν.
 ἀλλ' ἄγετ', αὐτίς ἀφῶμεν ἐπ' ἡπείροιο μελαίνης
 αὐτίκα· μῆδ' ἐπὶ χεῖρας ἰάλλετε, μή τι χολωθεῖς
 ὄρη ἀργαλίους τ' ἀνέμους καὶ λαίλαπα πολλήν.

Ὡς φάτο· τὸν δ' ἀρχὸς στυγερῶ ἠνίκαπε μύθῳ·
 δαιμόνι, οὐρον ὄρα, ἕμα δ' ἰστίον ἔλκεο νηὶς
 σὺμ πάνθ' ὕπλα λαβών· ὅδε δ' αὖτ' ἀνδρεσσὶ με-
 λήσει.

ἔλπομαι, ἡ Αἴγυπτον ἀφίξεται ἡ δ' γε Κύπρον
 ἡ ἐς Ὑπερβορέους ἡ ἐκαστέρω· ἐς δὲ τελευτήν
 ἐκ ποτ' ἐρεῖ αὐτοῦ τε φίλους καὶ κτήματα πάντα
 οὗς τε κασιγνήτους, ἐπεὶ ἡμῖν ἔμβαλε δαίμων.

Ὡς εἰπὼν ἰσθήν τε καὶ ἰστίον ἔλκετο νηὶς.
 ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἰστίον· ἀμφὶ δ' ἄρ' ὕπλα
 κατάνυσαν· τάχα δὲ σφιν ἐφαίνετο θαυματὰ ἔργα.
 οἶνος μὲν πρῶτιστα θοὴν ἀνὰ νῆα μέλαιναν
 ἡδύποτος κέλευζ'· ἐνώδης, ὠρονυτο δ' ὁδμή

ἀμβροσίη· νύττας δὲ τάφος λάβε πάντας ἰδόντας.
 αὐτίκα δ' ἀκρότατον παρὰ ἱστίον ἐξετανύσθη
 ἄμπελος ἔνθα καὶ ἔνθα, κατεκρημνῶντο δὲ πολλοὶ
 βότρυες· ἀμφ' ἱστὸν δὲ μέλας ἐλίσσετο κισσός,
 ἄνθεισι τηλεθάων, χαρίεις δ' ἐπὶ καρπὸς ὀρώρει·
 πάντες δὲ σκαλμοὶ στεφάνους ἔχον· οἱ δὲ ἰδόντες,
 νῆ' ἦδη τότ' ἔπειτα κυβερνήτην ἐκέλευον
 γῆ πελάειν· ὃ δ' ἄρα σφι λέων γένετ' ἐνδοθι νηὸς
 δεινὸς ἐπ' ἀκροτάτης, μέγα δ' ἔβραχεν, ἐν δ' ἄρα
 μίεσση

ἄρκτον ἐποίησεν λασιαύχενα, σήματα φαίνων
 ἂν δ' ἔστη μεμαυῖα· λέων δ' ἐπὶ σέλματος ἄκρον
 δεινὸν ὑπόδρα ἰδών· οἱ δ' εἰς πρύμνην ἐφόβηθεν,
 ἀμφὶ κυβερνήτην δὲ σαόφρονα θυμὸν ἔχοντα
 ἔσταν ἄρ' ἐκπληγέντες· ὃ δ' ἐξαπίνης ἐπορούσας
 ἀρχὸν ἔλ', οἱ δὲ θύραζε κακὸν μόνον ἐξαλύοντες
 πάντες ὁμῶς πῆδησαν, ἐπεί ἴδον, εἰς ἄλλα δῖαν,
 δελφῖνες δ' ἐγένοντο· κυβερνήτην δ' ἐλεήσας
 ἔσχεθε καὶ μιν ἔθηκε πανόλβιον εἰπέ τε μῦθον·

Θάρσει, δῖε κάτωρ, τῷ ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ·
 εἰμὶ δ' ἐγὼ Διόνυσος ἐρίβρομος, δν τέκε μήτηρ
 Καδμηίς Σεμέλη Διὸς ἐν φιλότῳ μιγεῖσα.

Χαῖρε, τέκος Σεμέλης εὐώπιδος· σὺ δὲ πῃ ἔστι
 σεῖό γε ληθόμενον γλυκερὴν κοσμήσαι αἰοιδήν.

LXV.

The Potter's Oven.

Εἰ μὲν δώσετε μισθόν, αἰέσω, ὦ κεραμῆες·
 δεῦρ' ἄγ' Ἀθηναίη, καὶ ὑπείρεχε χεῖρα καμίνου,
 εὖ δὲ περανθεῖεν κότυλοι καὶ πάντα κίναστρα,
 φρυχθῆναί τε καλῶς καὶ τιμῆς ὦνον ἀρίσθαι,
 πολλὰ μὲν εἰν ἀγορῇ πωλούμενα, πολλὰ δ' ἀγυαῖς,
 ἣν δ' ἐπ' ἀναυδείην τρεφθέντες ψεύδε' ἀρησθε,
 συγκαλίω δὴ ἔπειτα καμίνῳ δηλητῆρας,
 Σύντριβ' ὁμῶς Σμάραγόν τε καὶ Ἀσβετον ἥδὲ Σα-
 βάκτην

Ωμόδαμόν θ', ὃς τῇδε τέχνην κακὰ πολλὰ πορίζει.
 πέρθε πυραιθουσας καὶ δώματα, σὸν δὲ κάμιнос
 πᾶσα κυκηθείη. κεραμίων μέγα κωκυσάντων.
 ὥς γνάθος ἱππείη βρύκει, βρύκοι δὲ κάμιнос,
 πάντ' ἐντοσθ' αὐτῆς κεραμῆια λεπτὰ ποιούσα.
 δεῦρο καὶ Ἥελίου θυγάτηρ, πολυφάρμακε Κίρκη,
 ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκου δ' αὐτοῦς τε καὶ ἔργα.
 δεῦρο δὲ καὶ Χείρων ἀγέτω πολέας Κενταύρους,
 οἳ θ' Ἡρακλῆος χεῖρας φύγον, οἳ τ' ἀπόλοντο·
 τύπτοιεν τὰδε ἔργα κακῶς, πίπτοι δὲ κάμιнос,
 αὐτοὶ δ' οἰμώζοντες ὀρώατο ἔργα πονηρά·
 γηθήσω δ' ὀρώων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνην.
 ὃς δὲ χ' ὑπερκύψῃ, πυρὶ τούτου πᾶν τὸ πρόσωπον
 φλεχθείη, ὥς πᾶντες ἐπίσταιντ' αἴσιμα ῥέζειν.

LXVI.

Battle of the Frogs and Mice.

ΚΝΗΜΙΔΑΣ μὲν πρῶτον ἐφήρμωσαν εἰς δύο
μοίρας
ῥήξαντες κυάμους χλωρούς, κνήμας δ' ἐκάλυπτον,
οὓς αὐτοὶ διὰ νυκτὸς ἐπιστάντες κατέτρωξαν.
θώρηκας δ' εἶχον καλαμοστεφένων ἀπὸ βυρσῶν,
οὓς γαλήην δείραντες ἐπισταμένως ἐποίησαν.
ἀσπίς δ' ἦν λύχνου τὸ μεσόμφαλον· ἡ δὲ νυ λόγχῃ
εὐμήκεις βελόναι, παγχάλεον ἔργον Ἄρηος·
ἡ δὲ κόρυς τὸ λίπυρον ἐπὶ κροτάφοις ἐρεβίνθου.

Οἷτω μὲν μύες ἦσαν ἐν ὕπλοις· ὥς δ' ἐνόησαν
βάτραχοι, ἐξανέδυσαν ἀφ' ὕδατος, εἰς δ' ἓνα χῶρον
ἐλθόντες βουλὴν ξύναγον πολέμοιο κακοῖο·
σκεπτομένων δ' αὐτῶν, πόθεν ἢ στάσις, ἢ τίς ὁ
θυμός,

κῆρυξ ἐγγύθεν ἦλθε φέρων ῥάβδον μετὰ χερσίν,
Τυρογλύφου υἱὸς μεγαλήτορος Ἑμβασίχυτρος,
ἀγγέλλων πολέμοιο κακὴν φάτιν, εἰπέ τε τοια·

ὦ βάτραχοι, μύες ὑμῖν ἀπειλήσαντες ἐπεμψαν
εἰπεῖν ὀπλίζεσθαι ἐπὶ πτόλεμόν τε μάχην τε.
εἶδον γάρ καθ' ὕδωρ Ψυχάρπαγα, ὕπερ ἐπεφνεν
ὑμέτερος βασιλεὺς Φυσίγναθος. ἀλλὰ μάχεσθε,
οἵτινες ἐν βατράχοισιν ἀριστῆες γεγάασθε.

Ὡς εἰπὼν ἀνέπεισε καθοπλίζεσθαι ἅπαντας.

φύλλοις μὲν μαλαχῶν κνήμας ἱὰς ἀμφέκαλυψαν
 θώρηκας δ' εἶχον χλοερῶν πλατίων ἀπὸ σεύτλων,
 φύλλα δὲ τῶν κραμβῶν εἰς ἀσπίδας εὖ ἤσκησαν
 ἔγχος δ' ὀξύσχοινος ἱκάστω μακρὸς ἀρήρει,
 καὶ κέρα κοχλιδίων λεπτῶν ἱκάλυπτε κάρηνα.
 φραζάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὄχθης ὑψηλῇσι
 σείοντες λόγχας, θυμοῦ δ' ἐμπληντο ἕκαστος.
 Ζεὺς δὲ θεοὺς καλίσας εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
 καὶ πολέμον πληθὺν δεῖξας κρατεροὺς τε μαχητὰς
 πολλοὺς καὶ μεγάλους ἡδ' ἔγχεα μακρὰ φέροντας,
 οἷος Κενταύρων στρατὸς ἔρχεται ἢ Γιγάντων,
 ἡδὲ γελῶν ἐρίεινε, τίνες βατράχοισιν ἀρωγοὶ
 ἢ μυσὶν ἀθανάτων; καὶ Ἀθηναίην προσέειπεν.

“ὦ θύγατερ, μυσὶν ἢ ῥα, βοηθήσουσα πορεύσῃ;
 καὶ γάρ σου κατὰ νηὸν αἰεὶ σκιρτῶσιν ἄπαντες,
 ἐνίσσῃ τερπόμενοι καὶ ἐδέσμασι παντοδάποισι.”

“ὦς ἄρ' ἔφη Κρονίδης· τὸν δὲ προσέειπεν Ἀθήνη·
 ὦ πάτερ, οὐκ ἂν πω ποτ' ἐγὼ μυσὶ τειρομένοισιν
 ἐλθοίην ἐπαρωγός, ἐπεὶ κακὰ πολλὰ μ' ἔοργαν,
 στίγματα βλάπτοντες καὶ λύχνους εἶνεκ' ἐλαίου.
 τοῦτο δὲ μου λίην ἔδακε φρένας, οἷά μ' ἔρεξαν
 πέπλον μου κατέτρωξαν δὴν ἐξύφηνα καμοῦσα
 ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς, καὶ στήμονα λεπτὸν ἔνησα,
 καὶ τρώγλας ἐτέλεσσαν· ὃ δ' ἡπητής μοι ἐπέστη.
 καὶ πρᾶσσει με τόκον· τὸ δὲ ρίγιον ἀθανάτοισιν.
 χρησαμένη γὰρ ὕφανα καὶ οὐκ ἔχω ἀνταποδοῦναι.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς βατράχοισιν ἀρηγέμεν οὐκ ἐθελήσω.
 εἰσὶ γὰρ οὐδ' αὐτοὶ φρένας ἔμπεδοι, ἀλλὰ με πρῶην

ἐκ πολέμου ἀνιοῦσαν, ἐπεὶ λίην ἐκοπώθην,
ἕπνου δευομένην οὐκ εἶασαν θορυβοῦντες
οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι· ἐγὼ δ' ἄνπνος κατεκείμεν,
τὴν κεφαλὴν ἀλγοῦσα, ἕως ἐβόησεν ἀλέκτωρ.
ἀλλ' ἄγε παυσώμεσθα, θεοί, τοῦτοισιν ἀρήγειν,
μή νύ τις ἡμείων τρωθῇ βέλει δ' ἐξυόεντι·
εἰσὶ γὰρ ἀγχέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίον ἔλθοι·
πάντες δ' οὐρανόθεν τερπώμεθα δῆριν ὀρῶντες.

Ὡς ἄρ' ἔφη· τῇ δ' αὖτ' ἐπεκείθοντο θεοὶ ἄλλοι,
πάντες ὁμῶς δ' εἰσῆλθον ἀολλέες εἰς ἓνα χῶρον.
καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχοντες
δευρὸν ἐσάλπιγξαν πολέμου κτύπον· οὐρανόθεν δὲ
Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κακοῖο.

v. 123-203.

BOOK II.

ELEGIAC, IAMBIC, AND LYRIC POETRY.

CALLINUS.

LXVII.

MΕΧΡΙΣ τεῦ κατάκεισθε ; κότ' ἄλκιμον ἔξετε
θυμόν,

ὦ νέοι ; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
ὥδε λίην μεθύιντες, ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ῥῆσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

• • • • •

καί τις ἀποθνήσκων ἕστατ' ἀκοντισάτω.
τιμῆν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὴν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ' ἀλόχου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ' ἔσσεται, ὅππότε κεν δῇ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ', ἀλλὰ τις ἰθὺς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ' ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔλσας, τὸ πρῶτον μινυμένον πολέμου.
οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἰμαρμένον ἐστίν,
ἀνδρ', οὐδ' εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.

πολλάκι δηϊοτῆτα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
 ἔργεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα εἶχεν θανάτου
 ἀλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπαρ δῆμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,
 τὸν δ' ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθῃ·
 λαῶ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
 θι' ἡσκοντος· ζῶων δ' ἄξιος ἡμιθέων·
 ὥσπερ γὰρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀρῶσιν·
 ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μῶνος ἑὼν.

ARCHILOCHUS.

LXVIII.

Relictâ non bene parmula.

ΑΣΠΙΔΙ μὲν Σαίων τις ἀγάλλεται, ἦν παρὰ
 θάμνῳ
 ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
 αὐτὸς δ' ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπίς ἱκείνη
 ἐρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίῳ.

LXIX.

ΚΗΒΕΑ μὲν στονόνευστα, Περικλέες, οὔτε τις
 ἀστῶν
 μεμφόμενος θαλῖγς τέρψεται οὐδὲ πῶλις·
 τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
 ἔκλυσεν, οἰδαλέους δ' ἄμφ' ὀδύνης ἔχομεν
 πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
 ὦ φίλ', ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν

φάρμακον· ἄλλοτε δ' ἄλλος ἔχει τόδε· νῦν μὲν ἐς
 ἡμίας
 ἰτράπεθ', αἱματόεν δ' ἔλκος ἀναστένομεν,
 ἑξαῦτις δ' ἐτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
 τλήτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι.

LXX.

Οὔ μοι τὰ Γύγει τοῦ πολυχρύσου μέλει,
 οὐδ' εἰδέ πώ με ζῆλος, οὐδ' ἀγαίομαι
 θεῶν ἔργα, μεγάλης δ' οὐκ ἐρίω τυραννίδος·
 ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

LXXI.

ΓΔΑΥΚ', ὄρα, βαθὺς γὰρ ἤδη κύμασιν ταρασ-
 σεται
 πόντος, ἀμφὶ δ' ἄκρα Γυρίων ὀρθὸν ἵσταται νέφος,
 σῆμα χειμῶνος· κηχάνει δ' ἐξ ἀελπίτης φόβος.

LXXII.

Οὔ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμέ-
 νον,
 οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρμένον,
 ἀλλὰ μοι σμικρὸς τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
 ῥοικὸς, ἀσφαλῶς βεβηκῶς ποσσὶ, καρδίης πλέος

LXXIII.

ΘΥΜΕ, θύμ' ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
 ἄνα δ' ἔχου, μένων δ' ἀλίξεν προσβαλὼν
 ἑναντίον

στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς
 ἀσφαλῶς· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
 μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν δόδυρεο·
 ἀλλὰ χαρτοῖσιν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
 μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

LXXIV.

ΧΡΗΜΑΤΩΝ ἀελπτον οὐδὲν ἐστὶν οὐδ' ἀπώμο-
 τον,

οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
 ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
 ἡλίου λάμποντος· ὑγρὸν δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους
 δῖος.

ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κάπνελπτα γίγνεται
 ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω,
 μηδ' ὅταν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομόν
 ἐνέλιον καὶ σφιν θαλάσσης ἠχέοντα κύματα
 φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ' ἡδὺ ἦν ὕρος.

LXXV.

ΠΑΤΕΡ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
 τίς σὰς παρήειρε φρίνας;
 αἷς τὸ πρὶν ἡρῆρεισθα· νῦν δὲ δὴ πολὺς
 ἀστοῖσι φαίνεται γέλως.

TYRTAEUS.

LXXVI.

*On, ye brave,
Who rush to glory, or the grave !*

ΤΕΘΝΑΜΕΝΑΙ γὰρ καλὸν ἐπὶ προμάχοισι πει-
σόντα

ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ἧ πατρίδι μαρνάμενον.
τὴν δ' αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίνοντας ἀγροὺς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισὶ τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ' ἀλόχῳ.
ἔχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετίσσεται, οὓς κεν ἴκηται
χρημοσύνη τ' εἰκὼν καὶ στυγερῇ πενίῃ,
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ' ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
πᾶσα δ' ἀτιμία καὶ κακότης ἔπεται.
εἰ δ' οὕτως ἀνδρὸς τοι ἀλωμένου οὐδεμί' ὥρη
γίγνεται, οὗτ' αἰδῶς οὗτ' ὅπεις οὗτ' ἔλεος,
θυμῷ γῆς περὶ τῇσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
θνήσκωμεν ψυχῶν μηκέτι φειδόμενοι.
ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχροῦς ἄρχετε μηδὲ φόβον,
ἀλλὰ μέγαν ποιῆσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ' ἀνδράσι μαρνάμενοι·
τοὺς δὲ παλαιότερους, ὧν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρά,
μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιοὺς·

αἰσχροὺν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
 κεῖσθαι πρόσθε νέων ἀνδρα παλαιότερον,
 ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
 θυμὸν ἀποπνεύοντ' ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
 καὶ χροὰ γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ' ἐπίουκεν,
 ὄφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ·
 ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸν δὲ γυναιξίν,
 ζῶδς ἐὼν, καλὸς δ' ἐν προμάχοισι πεσών.
 ἀλλὰ τις εὖ διαβάς μένιτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
 στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὁδοῦσι δακῶν.

* * * * *

ὅς δ' αὐτ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμὸν
 ἄστν τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας,
 πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
 καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος,
 τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἡδὲ γέροντες,
 ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
 καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
 καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
 οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' οὐ-
 τοῦ,

ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
 ὄντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
 γῆς πέρι καὶ παίδων θεοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
 εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
 νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἔλῃ,
 πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἡδὲ παλαιοί,
 πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀίδην·

γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδὲ τις αὐτόν
 βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,
 πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἱ τε κατ' αὐτόν
 εἰκουσ' ἐκ χώρης οἱ τε παλαιότεροι.
 ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἰκέσθαι
 πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθίεις πολέμου.

SIMONIDES OF AMORGOS.

LXXVII.

On Women.

ΧΩΡΙΣ γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
 τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὕδς τανύτριχος,
 τῇ πάντ' ἀν' οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
 ἄκοσμα κείται, καὶ κυλινδεῖται χαμαί.
 αὐτὴ δ' ἄλουτος ἀπλύτοις τ' ἐν εἵμασιν
 ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.

* * * * *

Τὴν δ' ἐκ θαλάσσης, ἥ δὴ ἐν φρεσὶν νοεῖ·
 τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην,
 ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών—
 Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῇσδε λωτῶν γυνή
 ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.—
 τὴν δ' οὐκ ἀνεκτὸς οὐδ' ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
 οὔτ' ἄσσον ἔλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
 ἄπλητος, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων.

ἀμειλιχος δὲ πᾶσι κάποθυμή
 ἐχθοροῖσιν ἴσα καὶ φίλοισι γίγνεται.
 ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμῆς
 ἔστηκε ἀπήμων, χάρμα ναύτησιν μέγα,
 θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
 βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη·
 ταύτη μάλιστ' ἔοικε τοιαύτη γυνή
 ὀργήν· φυὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει.

* * * * *

Τὴν δ' ἵππος ἀβρὴ χαίτεσσ' ἐγείνατο,
 ἥ δούλι' ἔργα καὶ δύην περιτρέπει·
 κοῦτ' ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
 ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
 οὔτε πρὸς ἵπνον, ἀσβόλῃν ἀλευμένη,
 ἔζοιτ'· ἀνάγκη δ' ἄνδρα ποιεῖται φίλον·
 λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον
 δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
 αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ,
 βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
 καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνή
 ἄλλοισι· τῷ δ' ἔχοντι γίγνεται κακόν,
 ἣν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾗ,
 ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.

* * * * *

Τὴν δ' ἐκ μελίσσης· τὴν τις εὐτυχεὶ λαβών·
 κείνη γὰρ οἷον μῶμος οὐ προσίζανει·
 θάλλει δ' ὑπ' αὐτῆς ἀπαέζεται βίος·
 φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,

τεκοῦσα καλὸν κοῖνομάκλυντον γένος·
 κάρικρεπῆς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
 πάσῃσι, θεῇ δ' ἀμφιδίδρομεν χάρις·
 οὐδ' ἐν γυναιξὶν ἤδετα καθημένη,
 ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
 τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
 Ζεὺς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας.

MIMNERMUS.

LXXVIII.

ΤΙΣ δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς Ἀφρο-
 δίτης;
 τεθναίνην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
 κρυπταδὴ φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνη·
 ἔσθ' ἥβης ἄνθεα γίγνεται ἀρπαλῆα
 ἀνδράσιν ἡδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
 γῆρας, ὃ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
 αἰεὶ μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τεύρουσι μέριμναι,
 οὐδ' ἀνγὰς προσορῶν τέρπεται ἡελίου,
 ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
 οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

LXXIX.

ΗΜΕΙΣ δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὥρη
 ἔαρος, ὅτ' αἰψ' ἀνγῆς αὖξεται ἡελίου,
 τοῖς ἵκελοι πῆχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθειςιν ἥβης
 τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν

οὐτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
 ἢ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέον,
 ἢ δ' ἐτέρη θανάτοιον· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
 καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἥελιος·
 αὐτὰρ ἐπὶ δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
 αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίοςτος·
 πολλὰ γάρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
 τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
 ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδύεται, ὥντε μάλιστα
 ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
 ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδὲ τις ἔστιν
 ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ δίδοι.

SOLON.

LXXX.

Salamis.

ΑΥΤΟΣ κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἡμερτῆς Σαλαμῖνος,
 κόσμον ἐπέων ψόδην ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.—
 Εἶην δὴ τότε ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
 ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
 αἶψα γάρ ἂν φά-ις ἦδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο
 Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.—
 Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
 ἡμερτῆς, χαλεπὸν τ' αἰσχος ἀπωσόμενοι.

LXXXI.

Reflections on his State Reforms.

Η ΜΕΤΕΡΑ δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὐποτ' ὀλεῖ
ται

αἴσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεῖν ἔχει·
αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
ἄστοι βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
ζήμου θ' ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἐτοῖμον
ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίᾳ.—
οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἰκαδ' ἐκίστῳ,
αὐλαιοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐθίλουσι θύραι,
ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρβορον, εὖρε δὲ πάντως
εἰ καὶ τις φεύγων ἐν μυχῶ ἢ θαλάμῳ.
ταῦτα διδάξει θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
ὥς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομίη παρέχει,
εὐνομίη δ' εὐκοσμία καὶ ἄρτια πάντ' ἀποφαίνει,
καὶ θαμὰ τοῖς ἀδίκους ἀμφιτίθησι πέδας·
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
αὐαίνει δ' ἄτης ἀνθεα φυόμενα,
εὐθύνει δὲ δίκας σκολιάς, ὑπερήφανά τ' ἔργα
πραῦνει, παύει δ' ἔργα διχοστασίας,

παύει δ' ἀργαλῆς ξιῖδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

* * * * *

Δήμψ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ,
τιμῆς οὐτ' ἀφελῶν οὐτ' ἐπορεξάμενος·
οἱ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί,
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν αἰεὶς ἔχειν·
ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέρουσι,
νικᾶν δ' οὐκ εἰας· οὐδετέρους ἀδίκως.

LXXXII.

On the same subject.

ΣΥΜΜΑΡΤΥΡΟΙΗ ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα Γῇ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε
ὄρους ἀνείλον πολλὰχῇ πεπηγότας·
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
ἰέντας, ὡς ἂν πολλὰχῇ πλανωμένους,
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην αἰεὶα
ἔχοντας, ἤδη δεσπότας τρομευμένους,
ἐλευθέρους ἔθικα· ταῦτα μὲν κράτει,
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα καὶ διήνυσ' ὡς ὑπεσχόμην.

θεσμοδὸς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε καὶ ἀγαθῷ
 εὐθέϊαν εἰς ἕκαστον ἀρμόσας δίκην
 ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβὼν
 κακοφραδῆς τε καὶ φιλοκτῆμων ἀνὴρ
 οὐτ' ἂν κατέσχε δῆμον οὐτ' ἐπαΐσατο,
 πρὶν ἂν ταραξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.

LXXXIII.

Reflections on his own Affairs.

MΝΗΜΟΣΥΝΗΣ καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ
 τίκνα,

Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτὲ μοι εὐχομένῃς
 ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάν-
 των

ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθὴν·
 εἶναι δὲ γλυκὺν ὥδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
 τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
 χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
 οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
 πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
 ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφὴν·
 ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
 ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενος
 οὐκ ἐθέλων ἔπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται αἴτῃ·
 ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
 φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνηρὴ δὲ τελευτᾷ·

παύει δ' ἀργαλῆς ξιρίδος χόλον· ἔστι δ' ὑπ' αὐτῆς
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

* * * * *

Δῆμψ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ,
τιμῆς οὐτ' ἀφελὼν οὐτ' ἐπορεξάμενος·
οἳ δ' εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγῆτοί,
καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν αἰκὲς ἔχειν·
ἔστην δ' ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέρωσιν,
νικᾶν δ' οὐκ εἶας· οὐδετέρους ἀδίκως.

LXXXII.

On the same subject.

ΣΥΜΜΑΡΤΥΡΟΙΗ ταῦτ' ἂν ἐν δίκῃ χρόνου
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα Γῇ μέλαινα, τῆς ἐγὼ ποτε
ὄρους ἀνείλον· πολλαχῇ πεπηγότας·
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
πολλοὺς δ' Ἀθήνας πατρίδ' εἰς θεόκτιτον
ἀνήγαγον· πραθέντας, ἄλλον ἐδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ' ἀναγκαίης ἔπο
χρησμόν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικὴν
ἰέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους,
τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην αἰκία
ἔχοντας, ἤδη δεσπότας τρομευμένους,
ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει,
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα καὶ διήνυσ' ὡς ὑπεσχόμην.

θεσμοδὲς δ' ὁμοίους τῷ κακῷ τε καὶ ἀγαθῷ
 εὐθεΐαν εἰς ἕκαστον ἀρμόσας δίκην
 ἔγραψα. κέντρον δ' ἄλλος ὥς ἐγὼ λαβὼν
 κακοφραδῆς τε καὶ φιλοκτῆμων ἀνὴρ
 οὐτ' ἂν κατέσχε δῆμον οὐτ' ἐπαΐσατο,
 πρὶν ἂν ταραξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.

LXXXIII.

Reflections on his own Affairs.

MΝΗΜΟΣΥΝΗΣ καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ
 τέκνα,

Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτὴ μοι εὐχομένηψ'
 ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ πρὸς ἀπάν-
 των

ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
 εἶναι δὲ γλυκὴν ὥδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
 τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
 χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
 οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
 πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
 ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν·
 ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
 ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκους ἔργμασι πειθόμενος
 οὐκ ἐθέλων ἔπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται αἴτῃ·
 ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
 φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνηρὴ δὲ τελευτᾷ·

οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
 ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δὲ
 ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἴψα διεσκέδασεν
 ἡρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτιοιο
 πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
 δρώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος αἶπὸν ἰκάνει
 οὐρανόν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
 λάμπει δ' ἡελίοιο μένος κατὰ πύονα γαῖαν
 καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἰδεῖν·
 τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ' ἐφ' ἐκάστῳ,
 ὥσπερ θνητὸς ἀνὴρ, γίγνεται δξύχολος·
 αἰεὶ δ' οὐ ἐλέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρὸν
 θυμὸν ἔχει, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·
 ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
 αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ' ἐπιούσα κίχῃ,
 ἤλυθε πάντως αὖθις· ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
 ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ὦν ὀπίσω.

HIPPONAX.

LXXIY.

Ο ΜΕΝ γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύβδην
 θυννίδα τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
 δαινύμενος, ὥσπερ λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
 κατέφαγε δὴ τὸν κληρὸν· ὥστε χρή σκάπτειν
 πέτρας ὀρείας, σῆκα μέτρια τρώγων,
 καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.

Λ ΑΒΕΤΕ μου θαίματα, κόψω Βουπάλου τὸν
 ὀφθαλμὸν
 ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κούχ ἀμαρτάνω κόπτων.

PHOCYLIDES.

LXXXV.

ΚΑΙ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μὲν,
 δς δ' οὐ·
 πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλῆς Λέριος.

THEOGNIS.

LXXXVI.

ΣΟΙ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὸν οἷς ἐπ' ἀπείρονα
 πόντον
 πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
 ῥηϊδίως· θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσω
 ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
 καὶ σε σὸν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
 εὐκόσμως ἔρατοὶ καλὰ τε καὶ λιγέα
 ᾤσονται· καὶ ὅταν θνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
 βῆς πολυκωκύτους εἰς Ἀῖδαο δόμους,
 οὐδὲ τότ' οὐδὲ θανῶν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
 ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
 Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφόμενος ἡδ' ἀνὰ
 νήσους,
 ἰχθυόεντα περὶ πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
 οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλὰ σε πέμψει
 ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων·

πάσι γάρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἰσσομένοισιν αἰοδῇ
 ἔσση ὁμῶς, ὅφρ' ἂν ᾗ γῇ τε καὶ ἥλιος·
 αὐτὰρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
 ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

LXXXVII.

Οὐ μ' ἔλαθες φοιτῶν κατ' ἀμαξιτόν, ἦν ἄρα καὶ
 πρὶν
 ἡλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρεην φίλιν.
 ἔρρε, θεοῖσιν τ' ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
 ψυχρὸν δς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

LXXXVIII.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ᾔδειν,
 οὐκ ἂν ἀνιψήμην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
 νῦν δέ με γινώσκοντα πατέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
 χρημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
 οὐνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἰστία λευκὰ βαλόντες
 Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
 ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
 ἀμφοτέρων τοίχων· ἡ μάλα τις χαλεπῶς
 σῶζεται· οἱ δ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
 ἰσθλόν, ὃ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
 χρήματα δ' ἀρπάζουσι βίη, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
 δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς τὸ μέσον,

φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθέπτερθεν.
 δειμαίνω, μή πως ναῦν κατὰ κύμα πίῃ.
 ταῦτά μοι ᾗνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν
 γινώσκει δ' ἂν τις καὶ κακός, ἦν σοφὸς ᾗ.

LXXXIX.

Οἱ μοι ἀναλκίης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
 Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
 οἱ δ' ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέκουσιν.
 ὥς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς ὀλίσειε γένος.

XC.

ΑΡΓΑΛΕΩΣ μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος.
 οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
 γινώσκων χαλεπὸν μὲν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γίνηται,
 ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

XCI.

ΟΡΝΙΘΟΣ φωνήν, Πολυπαῖδη, ὀξὺ βοώσης
 ἤκουσ', ἦτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
 ὠραίου· καὶ μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
 ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
 οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἔλκουσιν ἀρότρου,
 τῆς ἀειμνηστῆς εἵνεκα ναυτιλίας.

SIMONIDES OF CEOS.

XCII.

ΟΥΔΕΝ ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ' ἔμπεδον αἰεῖ·
 ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνὴρ·
 οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν
 παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι διεξάμενοι
 στίερνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπίς ἐκάστω,
 ἀνδρῶν ἥ τε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
 θνητῶν δ' ὅφρα τις ἀνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
 κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ' ἀτέλεστα νοεῖ·
 οὔτε γὰρ ἐλπίδ' ἔχει γηρασμένον οὔτε θανεῖσθαι,
 οὐδ' ὑγιὲς ὅταν ᾗ, φροντίδ' ἔχει καμάτου.
 νήπιοι, οἷς ταύτη κείται νόος, οὐδὲ ἴσασιν,
 ὥς χρόνος ἔσθ' ἥβης καὶ βιότου ὀλίγος
 θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
 ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

XCIII.

ΤΟΝ τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν
 κατὰ Μήδων,
 τὸν μετ' Ἀθηναίων σήσατο Μιλτιάδης.

XCIV.

ΩΞΕΙΝ', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῷδε
 κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

XCv.

ΠΟΛΛΑ πίων καὶ πολλὰ φαγών καὶ πολλὰ κάκ'
 εἰπών
 ἀνθρώπους κείμει Τιμοκρέων Ῥόδιος.

XCvI.

ΕΞ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν,
 καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
 οὐδενί πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένηετ' ἀνδρῶν
 ἔργον ἐν ἡπείρῃ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
 οἷδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
 Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἔλον ἐν πελάγει
 ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσίς ὑπ' αὐτῶν
 πληγῆϊσ' ἀμφοτέραις χερσί, κράτει πολέμου.

XCvII.

ΑΝΔΡΟΣ ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ'
 ἑαυτοῦ
 Ἴππίου Ἀρχεδίκην ἦδε κέκευθε κόνις·
 ἢ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὔσα τυράννων
 παίδων τ', οὐκ ἦρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

ÆOLIAN SCHOOL.

ALCAEUS.

XCVIII.

ΜΑΡΜΑΙΠΕΙ δὲ μέγας δόμος χάλκῳ· πᾶσα δ'
 Ἄρη κεκόσμηται στήγα
 λάμπραισιν κυνίαισι, καττᾶν λεῦκοι κατῦπερθεν ἵπ-
 πιοι λόφοι
 νεύοισιν, κεφάλαισιν ἀνδρῶν ἀγάλματα, χάλκιοι δὲ
 πασσάλοις
 κρύπτοισιν περικείμεναι λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος
 ἰσχύρῳ βέλεος,
 θώρακὲς τε νέοι λίνῳ κοῦλαί τε κατ' ἄσπιδες βεβλή-
 μεναι·
 παρ δὲ Χαλκίδεσσι σπάθαι, παρ δὲ ζώματα πόλλα
 καὶ κυπάττιδες·
 τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπειδὴ πρῶτιστ' ὑπὸ ἔργον
 ἔσταμεν τόδε.

XCIX.

ΑΣΥΝΕΤΗΜΙ τῶν ἀνέμων στάσιν·
 τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κυλίνδεται,
 τὸ δ' ἔνθεν· ἅμμες δ' ἂν τὸ μέσσον
 νᾶι φορήμεθα σὺν μελαίνῃ,
 χεῖμωνι μοχθεῦντες μεγάλῃ μάλα·

περ μὲν γὰρ ἀντλος ἱστοπίδαυ ἔχει,
λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦδη
καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὐτοῦ
χόλαισι δ' ἀγκυραι.

Ο.

ΤΕΙ μὲν ὁ Ζεὺς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
χείμων, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥόαι.

• • • •

κάββαλλε τὸν χεῖμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδίως
μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ φόρος
μάλθακον ἀμφὶ . . . γνόφαλλον.

SAPPHO.

CI.

Ode to Aphrodite.

ΠΟΙΚΙΛΟΘΡΟΝ', ἀθάνατ' Ἀφροδίτα,
παῖ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θυμον
ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἶψοτα ἐντέρωτα
τᾶς ἔμας αὖδως αἰοισ' ἀπήλυι
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρύσιον ἤλθες

Κ

ἄρμ' ὑποζεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἄγον
 ὤκειες στρουθοὶ περὶ γὰρ μελαίνας
 πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνῳ αἰθε-
 ρος διὰ μέσσω.

αἴψα δ' ἐξίκοντο· τὸ δ', ὦ μάκαιρα,
 μειδιάσαιο· ἀθανάτων προσώπῳ,
 ἦρέ', ὅττι δηῦτε πέπονθα κῶττι
 δηῦτε κάλημι,
 κῶττ' ἔμφ' μάλιστα θέλω γένεσθαι
 μαινόλα θυμῷ· τίνα δηῦτε Πείθω
 μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ', ὦ
 Ψάπφ', ἀδικήεις;

καὶ γὰρ αἱ φεῖγαι, ταχέως διώξει,
 αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,
 αἱ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
 κῶνκ ἐθέλοισα.

ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
 ἐκ μεριμνᾶν, ὅσσα δέ μοι τέλεσσαι
 θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον· σὺ δ' αὐτὰ
 σύμμαχος ἔσσο.

CII.

Ille mi par esse Deo videtur—

ΦΑΙΝΕΤΑΙ μοι κῆνος ἴσος θεοῖσιν
 ἔμμεν ὦνῆρ, ὅστις ἐναντίος τοι
 ἰζάνει, καὶ πλάσιον ἄδν φωνή-
 σας ὑπακούει

καὶ γελᾶσας ἱμερόεν, τό μοι μᾶν
 καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτάσεν
 ὥς γὰρ εὐίδον βροχίως σε, φώνας
 οὐδὲν ἔτ' εἴκει·
 ἀλλὰ καμὲν γλῶσσα ἔαγε, λίπτον δ'
 αἶψα χρῶ πῦρ ὑπαδεθρόμακεν,
 ὀκπάτεσσι δ' οὐδὲν ὄρημ', ἐπιρρόμ-
 βουσι δ' ἄκουαι.
 ἃ δὲ μ' ἔδρωσ' ἐκχέεται, τρόμος δὲ
 πᾶσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
 ἔμμη, τεθνάκην δ' ὀλίγω 'πιδεύης
 φαίνομαι ἄλλα.

CIII.

To a Rich but Vulgar Woman.

ΚΑΤΘΑΝΟΙΣΑ δὲ κείσεται, οὐδέ ποτα μναμοσύνα
 σέθεν
 ἴσσει' οὔτε τότ' οὔτ' ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρό-
 δων

τῶν ἐκ Πιερίας, ἀλλ' ἀφάνης ἐὼν 'Αἶδα δόμοις
 φοιτάσεις πεδ' ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

CIV.

Fragments of Epithalamia.

ΟΙΟΝ τὸ γλυκύμαλον ἱριύθεται ἀκρῶ ἐπ' ὕσδῳ
 ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδρό-
 πηες,
 οὐ μὲν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπικεσθαι.—

Οἶαν τὰν ὑάκινθον ἐν οὖρεσι ποίμενες ἄνδρες
 πόσσι καταστειβοῖσι, χάμαι δὲ τε πόρφυρον
 ἄνθος—

Ἔσπερι, πάντα φέρεις, ὅσα φαίνολις ἐσκίδας
 αὖτως.

CV.

Epitaph.

ΤΙΜΑΔΟΣ ἄδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανού-
 σαν

δίξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
 ὅς καὶ ἀποφθιμένης πᾶσαι νιοθᾶγι σιδάρῳ
 ἄλικες ἡμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

ERINNA.

CVI.

On her friend Baucis.

ΝΥΜΦΑΣ Βαυκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ πα-
 ρέρπων
 στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λίγοις Ἀῖδᾶ·
 “ Βάσκανος ἔσς, Ἀῖδα.” τὰ δὲ τοι καλὰ σάμαθ’
 ὁρῶντι
 ὁμοτάταν Βανκοῦς ἀγγελίουσι τύχαν,
 ὥς τάν παῖδ’ Ὑμέναιος ὕψ’ αἷς ἄγεν ἥδετο πεύκαις,
 ταῖς δ’ ἐπὶ καδεστάς ἐφλεγε πυρκαϊάν·
 καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδᾶν
 εἰς θρηνῶν γοερὸν φθέγμα μεθηρμόσας.

ANACREON.

CVII.

ΣΦΑΙΡΗ δηυτέ με πορφυρέῃ
 βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
 νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
 συμπαίζειν προκαλεῖται·
 ἢ δ’, ἐστὶν γὰρ ἀπ’ εὐκρίτου
 Δέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
 λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
 πρὸς δ’ ἄλλοι· τινὰ χάσκει.

CVIII.

ΠΟΛΙΟΙ μὲν ἡμῖν ἤδη ἐρώταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκίθ' ἤβη πάρα, γηράλει δ'
δδόντες.

γλυκεροῦ δ' οὐκίτι πολλὸς βίωτον χρόνος λείπεται·
διὰ ταῦτ' ἀνασταλὺζω θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.
'Αἶδεω γάρ ἐστι δεινὸς μυχός, ἀργαλίη δ' ἐς αὐτὸν
κίθοδος· καὶ γὰρ ἐτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

CIX.

ΠΩΔΕ Θρηκίη, τί δή με λοξὸν ὄμμασιν βλέπ-
ουσα

νηλεῶς φεύγεις, δοκίεις δέ μ' οὐδὲν εἶδέναι σοφόν;
ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν τοι τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ' ἔχων στρέφοιμί σ' ἀμφὶ τέρματα δρόμου.
νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι κοῦφά τε σκιρτῶσα παί-
ζεις·

δεξιὸν γὰρ ἵπποσείρην οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

CX.

ΑΒΔΗΡΩΝ προθανόντα τὸν αἰνοβίην 'Αγάθωνα
πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

BOOK III.

CHORAL LYRIC POETRY.

ALCMAN.

CXI.

Parthenia.

Οὐ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρνεις ἱμερόφωνοι,
 γαῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος
 εἰην,
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἀνθος ἄμ' ἀλευόμενοι ποτῆται
νηλεγὲς ἦτορ ἔχων, ἀλεπόρφυρος εἶαρος ὄρνις.

CXII.

Night.

ΕΥΔΟΥΣΙΝ δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
 πρώονές τε καὶ χαράδραι,
φύλλα θ' ἑρπετά θ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
θῆρες ὀρεσκόοι τε καὶ γένος μελισσᾶν
καὶ ἐνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἀλός
εἴδουσιν ὃ δῶνων
φῦλα τανυπτερόγων.

STESICHORUS OF HIMERA.

CXIII.

Helios.

ΑΕΛΙΟΣ δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἑσκατέβαινεν
 χρύσειον, δφρα δι' Ὀκεανοῖο περάσας
 ἀφίκουθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἱερμνᾶς
 ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον παῖδάς τε φίλους·
 ὃ δ' ἐς ἄλσος ἔβα
 δάφναισι κατάσκιον ποσσὶ πᾶϊς Διός.

ARION OF METHYMNA.

CXIV.

Ode to Poseidon.

ΤΨΙΣΤΕ θεῶν,
 πόντιε χρυσοτρίαινε Πόσειδον,
 γαῖαοχ' ἐγκύμον' ἀν' ἄλμαν·
 βραγχίοις περὶ δὲ σὲ πλωτοί
 θῆρες χορεύουσι κύκλῳ,
 κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
 ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοί,
 φριξαύχενες, ὠκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
 δελφῖνες, ἔναλα θρέμματα

κουρᾶν Νηρείδων θεῶν,
 ὅς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
 οἳ μ' εἰς Πίλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιναρίαν
 ἀκτᾶν ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῷ ἐνὶ πόντῳ,
 κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,
 ἄλοκα Νηρείας πλακός
 τίμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δόλιοι
 ὥς μ' ἀφ' ἀλιπλόου γλαφυρᾶς νεώς
 εἰς οἶδμ' ἀλιπόρφυρον λίμνας ἔρριψαν.

IBYCUS OF RHEGIUM.

ΟΧΥ.

ΗΡΠΙ μὲν αἶ τε Κυδώνιαι
 μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
 ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
 κῆπος ἀκήρατος, αἶ τ' οἶνανθίδες
 αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν
 οἶναρείοις θαλέθοισιν· ἔμοι δ' ἔρος
 οὐδεμίαν κατάκοιτος ὦραν, ἅθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
 Θρηϊκιος βορέας,
 ᾗσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλαῖας μανίαισιν ἱεμενός
 ἀθαμβῆς
 ἐγκρατέως παιδύθεν φυλάσσει
 ἡμετέρας φρένας.

SIMONIDES OF CEOS.

CXVI.

On those who fell at Thermopylae.

ΤΩΝ ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
 εὐκλεῆς μὲν ἂ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
 βωμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόνων δὲ μῆστίς, ὃ δ' οἶκτος
 ἔπαινος
 ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὗτ' εὐρώς
 οὔθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμανρώσει χρόνος.
 ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
 Ἑλλάδος εἴλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδας
 ὁ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λειοπῶς
 κόσμον ἀέναον τε κλέος.

CXVII.

Danae.

ΟΤΕ λάρνακι ἐν δαιδαλέῃ
 ἄνεμος τέ μιν πνέων κινήθεισά τε λίμνα
 δείματι ἥριπεν, οὗτ' ἀδιάντοισι παρειαῖς,
 ἀμφι τε Περσέϊ βίβλε φίλαν χέρα,
 εἰπέ τ'· ὦ τέκος, οἶον ἔχω πόνον·
 σὺ δ' ᾠτεις, γαλαθηνῶ τ' ἥτορι κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ
 δούρατι χαλκεογόμφῳ,
 νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῃ τε δνόφῳ σταλαίς·
 ἄλμαν δ' ὑπερθε τεῶν κόμῃν βαθειᾶν

παριόντος κύματος οὐκ ἀλείγεις,
 οὐδ' ἀνίμου φθόγγον,
 πορφύρεα κείμενος ἐν χλανίδι, καλὸν πρόσωπον.
 Εἰ δὲ τοὶ δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
 καὶ κεν ἐμῶν ρημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
 κέλομαι δ' εὐδὲ βρέφος, εὐδέτω δὲ πόντος,
 εὐδέτω δ' ἄμτρον κακόν·
 μεταιβολία δὲ τις φανείη, Ζεῦ πάτερ, ἐκ σίο·
 ὅτι δὲ θαρσαλίον ἔπος
 εὐχομαι, νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

CXVIII.

Virtue.

ΕΣΤΙ τις λόγος
 τὰν ἀρετὰν ναίειν δυσамβάτοις ἐπὶ πέτραις,
 νῦν δὲ μιν θοὰν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπειν.
 οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἱσοπτος,
 ᾧ μὴ δακτύλιος ἰδρῶς
 ἐνδοθεν μὸλγ᾽ ἵκηται τ' ἐς ἄκρον
 ἀνδρείας.

BACCHYLIDES OF CEOS.

CXIX.

Praise of Wine.

ΓΑΥΚΕΙ' ἀνάγκα
 σενομένα κυλίκων θάλπησι θυμόν,
 Κύπριδος δ' ἑλπίς διαιθύσσει φρένας

ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις.
 ἀνδράσι δ' ὑποτάτω πέμπει μερίμνας
 αὐτίχ' ὃ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
 πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσιν δοκεῖ.

χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίροισιν οἴκοι,
 πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλάεντα καρπὸν
 νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου, μέγιστον
 πλοῦτον· ὥς πίνοντος ὀρμαίνει κίαρ.

CXX.

Praise of Peace.

ΤΙΚΤΕΙ δὲ τε θνατοῖσιν εἰράνα μεγάλη
 πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἀνθεα,
 δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἰθεσθαι βοῶν
 ξανθῆ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μῆλων,
 γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κόμων μέλειν.
 ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
 ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
 ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς·
 χαλκεᾶν δ' οὐκ ἔστι σαλπίγγων ἐτύπος·
 οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
 ἀμὸν δὲ θάλλει κίαρ.
 συμποσίων δ' ἱρατῶν βρίθοντ' ἀγυιαί, παιδικοὶ θ'
 ὕμνοι φλέγονται.

PINDAR.

CXXI.

The Future Life.

Ο ΜΑΝ πλοῦτος ἀρεταῖς δεδαιδαλμένος φέροι
 τῶν τε καὶ τῶν
 καιρὸν, βαθεῖαν ὑπέχων μέριμναν ἀγροτίραν,
 ἀστήρ ἀρίζηλος, ἐτυμώτατον
 ἀνδρὶ φέγγος· εἰ δὲ νιν ἔχων τις, οἶδεν τὸ μέλλον,
 ὅτι θανόντων μὲν ἐνθάδ' αὐτὶς ἀπάλαμνοι φρενὲς
 ποινὰς ἔτισαν, τὰ δ' ἐν τῇδε Διὶ ἀρχῇ
 ἀλιτρά κατὰ γᾶς δικάζει τις ἐχθρῇ
 λόγον φράσαις ἀνάγκη.
 ἴσαις δὲ νύκτεσσιν αἰεὶ,
 ἴσαις θ' ἀμέραις ἔλιον ἔχοντες ἀπονέστερον
 ἱσλοὶ δίκονται βίοντον, οὐ χθόνα ταρασσόντες ἐν
 χερὸς ἀεμῇ
 οὐδὲ πόντιον ἔδωρ
 κεκὼν παρὰ δίαταν· ἀλλὰ παρὰ μὲν τιμίους
 θεῶν, οἵτινες ἔχαιρον εὐνορκίαις, ἄδακρυν νέμονται·
 αἰῶνα τοὶ δ' ἀπροσόρατον ἐκχέοντι πόνον.
 ὅσοι δ' ἐτόλμασαν ἱστρίς
 ἐκατέρωθι μείναντες ἀπὸ πάμπαν ἀδίκων ἔχειν
 ψυχάν, ἔτιυλαν Διὶς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τυρσοῖν
 ἐνθα μακάρων
 νήσος ὠκεανίδες

αὔραι περιπνέουσιν, ἀνθεμα δὲ χρυσοῦ φλέγει,
τὰ μὲν χερσόθεν ἀπ' ἀγλαῶν δενδρέων, ὕδωρ

δ' ἄλλα φέρβει,

ὄρμοισι τῶν χέρας ἀναπλέκοντι καὶ κεφαλὰς
βουλαῖς ἐν ὀρθαῖσι 'Ραδαμάνθυος,

ὃν πατήρ ἔχει παῖς ὁ Γᾶς ἐτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον,
πόσις ἀπάντων 'Ρίας ὑπέρτατον ἐχούσας θρόνον.

Πηλεὺς τε καὶ Κᾶδμος ἐν τοῖσιν ἀλέγονται·

'Αχιλλέα τ' ἔνευ', ἐπεὶ Ζηνὸς ἦτορ

λιταῖς ἔπεισε, μάτηρ·

ὃς ἔκτορ' ἔσφαλε, Τροίας

ἄμαχον ἀστραβῇ κίονα, Κύνον τε θανάτῳ πόρην,

'Αοῦς τε παῖδ' Αἰθίοπα. πολλά μοι ὑπ' ἀγκῶνος

ὠκία βέλη

ἔνδον ἐντὶ φαρέτρας

φωνᾶντα συνετοῖσιν· ἔς δὲ τὸ πᾶν ἐρμηνέων

χατίζει. σοφὸς δὲ πολλὰ εἰδὼς φυᾶ· μαθόντες δὲ

λάβροι

παγγλωσσίᾳ, κόρακες ὥς, ἄκραντα γαυρέτον

Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Olymp. II. v. 53-88.

СХХІІ.

Iapetus.

Α ΔΕ φοινικόκροκον ζῶναν καταθηκαμένα
κάλπιδά τ' ἀργυρέαν, λόχμας ὑπὸ κυανέας
τίκτε θεόφρονα κοῦρον. τᾶ μὲν ὁ Χρυσόκομας

πραῦμητίν τ' Ἑλείθιαν παρίστασιν τε Μοίρας
ἦλθεν δ' ὑπὸ σπλάγχνων ἔκ' ὠδινός τ' ἐρατᾶς

Ἴαμος

ἐς φάος αὐτίκα. τὸν μὲν κνιζομένα
λεῖπε χαμαί· δύο δὲ γλαυκῶπις αὐτὸν
δαιμόνων βουλαῖσιν ἐθρέψαντο δράκοντες ἀμμφεῖ
ἰψὲ μελισσᾶν καδόμενοι. βασιλεὺς δ' ἐπεὶ
πετραίεσσας ἐλαύνων ἔκετ' ἐκ Πυθῶνος, ἅπαντας
ἐν οἴκῳ
εἶρετο παῖδα, τὸν Εὐάδνα τέκoi. Φοῖβον γὰρ αὐτὸν
φᾶ γεγάκειν
πατρός, περὶ θνατῶν δ' ἴσσεσθαι μάντιν ἐπιχθο-
νίοις

ἔξοχον, οὐδέ ποτ' ἐκλείψειν γενεάν.
ὥς ἄρα μάνυνε τοι δ' οὐτ' ὦν ἀκοῦσαι
οὐτ' ἰδεῖν εὐχοντο πεμπταῖον γεγεναμένον. ἀλλὰ
ἐκρυπτο γὰρ σχοίνῳ βατίτ' ἐν ἀπειράτῳ,
ἱὼν ξανθαῖσι καὶ παμπορφύροις ἀκτίσι βεβρεγμέ-
νος ἄβρδον

σῶμα· τὸ καὶ κατεφάμιξεν καλεῖσθαι νιν χρόνῳ
σύμπαντι μάτηρ
τοῦτ' ὄνυμ' ἀθάνατον· τερπνᾶς δ' ἐπεὶ χρυσοστε
φάνοιο λάβεν

καρπὸν Ἥβας, Ἀλφεῶ μίσσῳ καταβάς ἐκάλεσσε
Ποσειδάων' εὐρυβίαν,
ὃν πρόγονον, καὶ τοξοφόρον Δάλου θεοδμάτας
σκοπόν,

αἰτίων λαοτρόφον τιμάν τιν' ἐᾷ κεφαλᾷ,

νυκτὸς ὑπαίθριος. ἀντεφθίγξατο δ' ἄρτιεπῆς
πατρία δσσα, μετᾱλλαστὲν τέ νιν· Ὅρσο, τέκνον,
δεῦρο πάγκοινον εἰς χώραν ἵμεν φάμας ὀπισθεν.

Οἷητηρ. VI. v. 39-62.

CCXIII.

Invocation of the Lyre.

ΧΡΥΣΕΑ φόρμιγξ, Ἀπόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων
σύνδοκον Μοισᾶν ἐτίανον· τᾶς ἀκούει μὲν βᾶ-
σις, ἀγλαίας ἀρχά,
πείθονται δ' αἰοῖοι σάμασιν,
ἀγχισηχόρων ὀπτόταν προοιμίων ἀμβολὰς τεύχης
ἑλελιζομένα.
καὶ τὸν αἰχματᾶν κεραυνὸν σβεννύεις
ἀενάου πυρός. ἔθδει δ' ἀνὰ σκάπτῳ Διὸς αἰετός,
ὠκεῖαν πτέρυγ' ἀμφοτέρωθεν χαλάξαις,
ἀρχὸς οἰωνῶν, κελαινῶπιν δ' ἐπὶ οἱ νεφέλαν
ἀγκύλῳ κρατὶ, γλεφάρων ἀδὲ κλαίστρον, κατέχευας·
ὃ δὲ κνώσσων
ὑγρὸν νῶτον αἰωρεῖ, τεαῖς
ῥιπαῖσι κατασχόμενος. καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης, τρα-
χεῖαν ἀνευθε λιπὼν
ἐγχέων ἀκμάν, λαίνει καρδίαν
κώματι, κῆλα δὲ καὶ δαιμόνων θίλγει φρένας, ἀμφί
τε Λατοῖδα σοφίᾳ βαθυκόλπων τε Μοισᾶν.

ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε Ζεὺς, ἀτύζονται βοᾶν
Πιερίδων ἀίοντα, γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἄμαι-
μάκετον,

ὅς τ' ἐν αἰνᾷ Ταρτάρῳ κείται, θεῶν πολέμιος,
Τυφῶς ἑκατοντακάρανος· τὸν ποτε
Κιλικίον θρέψεν πολυώνυμον ἄντρον· νῦν γέ μιν
ταί θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι
Σικελία τ' αὐτοῦ πῖεζι στέρνα λαχνάεντα· κίων
δ' οὐρανία συνέχει,

νιφέεσσ' Αἴτνα, πάνετες χιόνος ὀξείας τιθήνα·
τᾶς ἐρεύγονται μὲν ἀπλάτου πυρὸς ἀγνόταται
ἐκ μυχῶν παγαί· ποταμοὶ δ' ἀμέραιοι μὲν προ-
χέοντι ῥόον καπνοῦ

αἰθῶν· ἄλλ' ἐν ὄρφναισιν πέτρας
φοίνισσα κυλινδομένα φλῶξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόν-
του πλάκα σὺν πατάγῳ.

κεῖνο δ' Ἀφαιστόιο κρουνοῦς ἐρπετὸν
δεινοτάτους ἀναπέμπει· τέρας μὲν θαυμάσιον προ-
σιδίσθαι, θαῦμα δὲ καὶ παριόντων ἀκοῦσαι,
οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δίδεται κορυφαῖς
καὶ πίδαψ, στρωμνὰ δὲ χαράσσοισ' ἅπαν νῶτον πο-
τικεκλιμένον κεντεῖ.

Pyth. I. v. 1-28.

CX XIV.

Admonitions addressed to Hiero.

ΚΑΙΡΟΝ εἰ φθίγξαι, πολλῶν πείρατα συντανύ-
σαις

ἐν βραχεῖ, μείων ἔπεται μῶμος ἀνθρώπων, ἀπὸ
γὰρ κόρος ἀμβλύνει

αἰανθῆς ταχείας ἑλπίδας·

ἀστῶν δ' ἀκοὰ κρύφιον θυμὸν βαρύνει μάλιστ'
ἰσλοῖσιν ἐπ' ἄλλοτρίοις.

ἀλλ' ὅμως, κρέσσων γὰρ οἰκτιρμοῦ φθόνος,
μῇ παρίει καλά. νόμα δικαίῃ πηδαλίῳ στρατόν·
ἄψευθεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν.

εἴ τι καὶ φλαῦρον παραιθύσσει, μέγα τοι φέρεται
παρ σέθεν· πολλῶν ταμίας ἑσσί· πολλοὶ μάρτυρες
ἀμφοτέροις πιστοί.

εὐανθεῖ δ' ἐν ὀργῇ παρμένων,
εἴπερ τι φιλεῖς ἀκοὰν ἀδεῖαν αἰεὶ κλύειν, μὴ κάμνε
λίαν δαπάναις·

ἑξίει δ' ὥσπερ κυβερνάτας ἀνὴρ
ἰστίην ἀνεμόεν. μὴ δολωθῇς, ὦ φίλος, εὐτραπέλοις
κέρδεσσ'· ὀπιθόμβροτον αὖχημα δόξας

οἶον ἀποιχομένων ἀνδρῶν δίαιταν μανύει
καὶ λογίοις καὶ ἀοιδοῖς· οὐ φθίνει Κροίσου φιλό-
φρων ἀρετά.

τὸν δὲ ταύρῳ χαλκῇ καυτῆρα νηλέα νόσον
ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντᾶ φάτις,

οὐδέ μιν φόρμυγες ὑπὸ νόμοις κοινωνίαν
μαλθακὰν παίδων δάροισι δίκονται.

τὸ δὲ παθεῖν εὖ πρῶτον ἀέθλων· εὖ δ' ἀκούειν δεῖ

τίρα μοῖρ'· ἀμφοτέρωσι δ' ἀνὴρ

ὅς ἂν ἐγκύρῃ, καὶ ἔλθῃ, στίφανον ὕψιστον δίδεσται.

v. 81-100.

ΟΣΧΥ.

The Argonauts.

ΠΕΜΠΕ δ' Ἑρμᾶς χρυσόραπις διδύμους υἱοὺς
ἐκ' ἀτρυτον πόνον

τὸν μὲν Ἑχίονα, κεχλάδοντας ἦβᾶ, τὸν δ' Ἑρυντον.

ταχέως δ'

ἀμφὶ Παγγαίου θέμεθλα ναιετάοντες ἔβαν·

καὶ γὰρ ἐκὼν θυμῷ γελανεῖ θᾶσσον ἐντυνεν βασι-

λεὺς ἀνέμων

Ζήτην Κάλαν τε πατήρ Βορέας, ἀνδρας πτεροῖσιν

νώτα πεφρίκοντας ἀμφω πορφυρέοις.

τὸν δὲ παμπειθῇ γλυκὺν ἡμιθείοισιν πόθον ἔνδαιεν

Ἥρα

ναὸς Ἀργεῦς, μὴ τινα λειπόμενον

τᾶν ἀκίνδυνον παρὰ μητρὶ μένειν αἰῶνα πίσσουντ',

ἄλλ' ἐπὶ καὶ θανάτῳ

φάρμακον κάλλιστον ἔας ἀρετᾶς ἄλιξιν εὐρέσθαι

σὸν ἄλλοις.

εἰς δ' Ἰωλκεὸν ἐπεὶ κατέβα ναυτᾶν ἄωτος,

λίξατο πάντας ἐπαινήσαις Ἰδσων. καὶ ῥά οἱ
μάντις ὀρνίχεσσι καὶ ἑλάροισι θεοπροπίων ἱεροῖς
Μόψος ἄμβασε στρατὸν πρόφρων. ἐπεὶ δ' ἐμβόλου
κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεν,

χρυσίαν χεῖρεςσι λαβὼν φιάλαν
ἄρχος ἐν πρύμνῃ πατέρ' Οὐρανιδᾶν ἐγχειέραννον
Ζῆνα, καὶ ὠκυπόρους

κυμάτων ῥιπὰς ἀνέμων τ' ἐκάλει, νύκτας τε καὶ
πόντου κελεύθους

ἄματά τ' εὐφρονα καὶ φίλιαν νόστοιο μοῖραν·
ἐκ νεφέων δέ οἱ ἀντάϋσε βροντᾶς αἶσιον
φθίγμα· λαμπραὶ δ' ἦλθον ἀετῖνες στεροπᾶς ἀπο-
ρηγνύμεναι.

ἀμπνοᾶν δ' ἤρωες ἴστασαν θεοῦ σάμασιν
πιθόμενοι· κάρυξε δ' αὐτοῖς
ἐμβαλεῖν εὐπαισι τερασκόπος ἀδείας ἐνέπτων ἑλ-
πίδας·

εἰρεσία δ' ὑπεχώρησεν ταχεῖαν ἐκ κυλαμᾶν ἄκορος.

* * * * *

Ἄλλ' ὅτ' Αἰήτας ἀδαμάντινον ἐν μέσσοις ἄροτρον
σκίμψατο

καὶ βόας, οἳ φλόγ' ἀπὸ ξανθᾶν γενύων πνέον καιο-
μένοιο πυρός,

χαλκείαις δ' ὀπλαῖς ἀράσσεσκον χθόν' ἀμειβόμενοι·
τοὺς ἀγαγὼν ζεύγλα πέλασσεν μῦννος. ὀρθὰς δ' αὖ-

λακας ἐντανύσαις

ἤλαυν', ἀνὰ βωλακίας δ' ὀρόγυιαν σχίζει νῶτον
γάς. εἶπεν δ' ὧδε· Τοῦτ' ἔργον βασιλεύς,

ὅστις ἄρχει ναός, ἱμοὶ τελίσαις ἄφθιτον στρωμνάν
 ἀγίσθω,
 κῶας αἰγλαῖν χρυσίῳ θυσάνῃ.
 ὧς ἄρ' αὐδάσαντος ἀπὸ κρόκειον ῥίψαις Ἰάσων εἶμα
 θεῶ πίσυνος
 εἶχετ' ἔργον· πῦρ δέ νιν οὐκ ἔδλει παμφαρμάκου
 ξίνας ἰφετμαῖς.
 σπασσάμενος δ' ἄροτρον, βοῖους δῆσαις ἀνάγκας
 ἔντεσιν αὐχένας ἐμβάλλων τ' ἐρικλεέρῳ φυᾷ
 κέντρον αἰανὲς βιατὰς ἐξεπόνας' ἐπιτακτὸν ἀνὴρ
 μέτρον. Ἰυξεν δ' ἀφωνήτῳ περ ἔμπας δαχεῖ
 δύνασιν Δίητας ἀγασθεῖς.

Pyth. IV. v. 178-202; 224-238.

CXXVI.

Dithyrambic Fragment.

ΙΔΕΤ' ἐν χορόν, Ὀλύμπιοι,
 ἐπὶ τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
 πολύβατον οἷτ' ἄσπερος ὄμφαλόν θυόεντα
 ἐν ταῖς ἱεραῖς Ἀθάναις
 οἰχνεῖτε πανδαίδαλόν τ' εὐκλέ' ἀγοράν·
 ἰοδεῖαν λάχετε στεφάνων
 τὰν ἑαρίδρεπτον λαιβάν, Διόθεν τί με σὺν Ἀγλαΐᾳ
 ἴδετε πορευθέντ' ἐς αἰοιδᾶν δεύτερον
 ἐπὶ τὸν κισσοδέταν θεόν,
 τὸν Βρόμμον, τὸν Ἐριβόαν τε βροτοὶ καλέομεν.
 γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπίμεν

γυναικῶν τε Καδμειᾶν ἔμολον.
 Ἐν Ἀργεΐα Νεμέα μάντιν σὺ λανθάνει
 φοινικοεάνων ὅπτι' οἰχθέντος Ὠρεῖν θαλάμῳ
 εὐδομον ἐπαύσιν ἱερ φντὰ νεκτάρεια.
 τότε βάλλεται,
 τότε ἐκ' ἀμβρόταν χέρσον ἱερται
 ἱὼν φόβαι ῥόδα τε κόμαισι μίγνυνται,
 ἀχέι τ' ὀμφαί μελίῳ σὺν ἀλοῖς,
 ἀχέι τε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χοροί.

ΟΧΧVΠ.

On an Eclipse of the Sun.

ΑΚΤΙΣ Ἀελίου, τί πολέσκοπ' ἐμήσω, ἐμῶν μᾶ-
 τερ ὀμμάτων,
 ἄστρον ὑπέρτατον ἐν ἀμέρᾳ ελεπτόμενον,
 ἔθηκες ἀμάχανον ἰσχὺν
 ποταίνιον ἀνδράσι· ἐυσωπίας ὁδὸν
 λίπες, σκότου ἀτραπὸν ἐσσυμένα
 ἔλᾱν τι νεώτερον ἢ πάρος.
 ἀλλὰ σε πρὸς Διὸς ἱπποὺς τε θαῶς ἱκετεύω,
 ἀπήμον' ἐς οἶμόν τινα τράποιω Θήβαις, ὧ πότνια, πάγ-
 κεινον τέρας.
 πολέμου δ' εἰ σᾶμα φέρεις τινός, ἢ
 καρποῦ φθίσιν, ἢ νιφετοῦ σθένος
 ὑπέρφατον, ἢ στάσιν οὐλομένην,
 ἢ πόντου κενέωσιν ἀνὰ πέδον,

ἢ παγετὸν χθονός, ἢ νότιον θέρος
 ὕδατι ζακότῳ διερόν,
 ἢ γαῖαν κατακλῦσαισα θήσεις
 ἀνδρῶν νόον ἐξ ἀρχᾶς γένος
 ὀλοφύρομαι οὐδὲν ὅ τι
 πάντων μέτα πείσομαι.

CXXVIII.

Fragment from the Dirges.

ΤΟΙΣΙ λάμπει μὲν μένος ἀελίου τὰν ἐνθάδῃ
 νύκτα κάτω
 φοινικορόδοις τ' ἐνὶ λειμώνεσσι προάστιον αὐτῶν
 καὶ λιβάνῳ σκιαρὸν καὶ χρυσίοις καρποῖς βεβριθός.
 καὶ τοὶ μὲν ἵπποις γυμνασίοις τε, τοὶ δὲ πεσσοῖς,
 τοὶ δὲ φορμίγγεσσι τέρπονται, παρὰ δὲ σφισιν εὐαν-
 θῆς ἄπας τέθαλεν ὄλβος·
 ὁδμὰ δ' ἐρατὸν κατὰ χῶρον κίδναται
 αἰεὶ θύα μινύντων πυρὶ τηλεφανεῖ παντοῖα θεῶν
 ἐπὶ βωμοῖς.

TIMOCREON OF RHODES.

CXXIX.

Invective against Themistocles.

Α Δ' εἰ τύγε Πανσανίαν ἢ καὶ τύγε Ξάνθιπ-
 πον αἰνέεις
 ἢ τύγε Δευτυχίδα, ἐγὼ δ' Ἀριστείδα,ν ἐπαινέω

ἄνδρ' ἱερᾶν ἀπ' Ἀθανᾶν
 ἐλθεῖν ἕνα λῶστον, ἐπεὶ Θεμιστοκλῆ' ἤχθαρε Λατῷ,
 ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν, ὃς Τιμοκρέοντα
 ξείνον ἐόντ' ἀργυρίοισι κυβαλικοῖσι πεισθεὶς οὐ κα-
 τᾶγεν
 εἰς πατρίδ' Ἰάλυσον, λαβὼν δέ
 τρι' ἀργύρου τάλαντ' ἔβα πλέων εἰς ὀλεθρον,
 τοὺς μὲν κατὰγων ἀδίκως, τοὺς δ' ἐκδιώκων, τοὺς δὲ
 καίνων,
 ἀργυρίων ὑπόπλεως·
 Ἴσθμοῖ δὲ πανδόκευε γλοιῶς ψυχρὰ κρέα παρέχων·
 οἱ δ' ἥσθιον κηῦχοντο μὴ ὥραν Θεμιστοκλέους γενέ-
 σθαι.

SKOLIA.

CXXX.

Wealth.

ΩΦΕΛΕΝ σ', ὦ τυφλὲ Πλοῦτε, μήτε γῇ μήτ'
 ἐν θαλάσῃ μήτ' ἐν ἡπείρῃ φανῆμεν,
 ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν ἐκχέροντα. διὰ σέ γάρ
 πάντ' ἐστ' ἐν ἀνθρώποις κακά.

CXXXI.

Health.

ΥΓΙΕΙΑ, πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι
 τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς, σὸ δέ μοι πρόφρων σύννοκος εἴης·
 εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκίων,
 ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληίδος ἀρχᾶς, ἢ
 πόθων,
 οὐδ' ἐρυφίοις Ἀφροδίτας ἄρκεσιν θηρεύομεν,
 ἢ εἰ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις ἢ πόνων
 ἀμπνοὰ πέφανται,
 μετὰ σείο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
 τίθαλε πάντα καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρι,
 σίθεν δὲ χωρὶς οὐτις εὐδαίμων ἔφυ.

ANIRRHON OF SICYON.

CXXXII.

I'll wreath my sword in myrtle bough.

ΕΝ· μύρτον κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
 ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
 ὅτε τὸν τύραννον ἐτανέτην,
 ἰσχυρόμους τ' Ἀθήνας ἐποιήσατήν.

Φίλταθ' Ἀρμόδι', οὐ τί που τίθνηκας,
νήσοις δ' ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεὺς,
Τυδεΐδην τέ φασιν ἐσθλὸν Διομήδεα.

Ἐν μύρτον κλαδί τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτ' Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἰππαρχον ἐκαινέτην.

Αἰεὶ σφῶν κλέος ἔσσεται κατ' αἶαν,
Φίλταθ' Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ' Ἀθήνας ἐποίησάτην.

CALLISTRATUS.

CXXIII.

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στήθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ἰσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλψ φρενί.

CXXIV.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοίμην ἐλεφαντίνῃ,
καί με καλοὶ παῖδες φέροιεν Διονύσιον ἐς χορόν.

Εἴθ' ἄπυρον καλὸν γενοίμην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροίη καθαρὸν θεμένη νόον.

CXXXV.

The Soldier's Wealth.

ΕΣΤΙ μοι πλούτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός.
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἄδην οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·
τούτῳ δεσπότας μνοίας κέκλημαι.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἄμὸν
προσκυνεῦντί με δεσπόταν
καὶ μέγαν βασιλέα φωνίοντες.

HYBRIAS THE CRETAN.

CXXXVI.

ΑΔΕΙ μύλα δλεῖ·
καὶ γὰρ Πιττακὸς δλεῖ,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

CXXXVII.

The Song of the Swallow.

ΗΛΘ', ἦλθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.—

παλάθαν σὸ προκύκλει
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δῖπαστρον,
τυρῶν τε κάνυστρον
καὶ πύρνα χελιδῶν
καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται. πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μὲν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομεν,
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ τοῦπέρθυρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μὲν ἔστι, ῥαδίως μιν οἴσομεν·
ἀν δὲ φέρῃς τι,
μέγα δὴ τι φέροιο.
ἄνοιγ', ἀνοίγε τὰν θύραν χελιδόνι·
σὺ γὰρ γέροντές ἔσμεν, ἀλλὰ παιδία.

BOOK IV.

T H E D R A M A.

TRAGIC POETS.

ÆSCHYLUS.

CCXXXVIII.

Prometheus Bound.

Ω ΔΙΟΣ αἰθήρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
ἀνήριθμον γέλασμα, παμμήτορ τε γῆ,
καὶ τὸν πανόπτην κύελον ἡλίου καλῶ·
ἴδεσθί μ', οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
δέρχθηθ' οἷαις αἰκίαισιν
διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
χρόνον ἀθλεύσω. τοιόνδ' ὁ νέος
ταγὸς μακάρων ἐξηῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
δεσμὸν ἀεκέη.

φεῦ φεῦ τὸ παρόν, τό τ' ἐπερχόμενον
 πῆμα στενάχω, πῇ ποτε μόχθων
 χρη τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι.
 καίτοι τί φημι; πάντα προὔξεπίσταμαι
 σκεθρῶς τὰ μέλλοντ', οὐδέ μοι ποταίνιον
 πῆμ' οὐδὲν ἤξει· τὴν πεπρωμένην δὲ χρη
 αἶσαν φέρειν ὥς ῥῆστα, γιγνώσκονθ' ὅτι
 τὸ τῆς Ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
 ἀλλ' οὔτε σιγᾶν οὔτε μὴ σιγᾶν τύχας
 οἶόν τέ μοι τάσδ' ἐστί. θνητοῖς γάρ γέρα
 πορῶν ἀνάγκαις ταῖσδ' ἐνέζευγμαι τάλας·
 ναρθηκοπλήρωτον δὲ θηρῶμαι πυρὸς
 πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
 πάσης βροτοῖς πέφηνε καὶ μέγας πόρος.
 τοιάσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω,
 ὑπαίθριος δεσμοῖς πεπασσαλευμένος.

ᾧ ᾧ, ἕα ἕα.

τίς ἀχώ, τίς ὁδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής,
 θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
 ἔκειτο τερμόνιον ἐπὶ πάγον
 πόνων ἐμῶν θεωρός, ἢ τί δὴ θέλων;
 ὁρᾷτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν,
 τὸν Διὸς ἐχθρόν, τὸν πᾶσι θεοῖς
 δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὁπόσοι
 τὴν Διὸς αὐλήν εἰσοιχνεῦσιν,
 διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
 φεῦ φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
 πέλας οἰωνῶν; αἰθήρ δ' ἐλαφραῖς

πτερόγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
 πᾶν μοι φοβερόν τὸ προσέρπον.

88-127.

ΟΧΧΙΧ.

Prometheus. Hermes. Chorus.

ΠΡ. Εἰδοτὶ τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
 ὃδ' ἰθὺν ξέν' πάσχειν δὲ κακῶς
 ἰχθρὸν ὑπ' ἰχθρῶν οὐδὲν ἀεικίς.
 πρὸς ταῦτ' ἐπ' ἰμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
 πυρὸς ἀμφίκης βόστρυχος, αἰθήρ δ'
 ἱρεθιζέσθω βροντῇ σφακέλῃ τ'
 ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
 αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
 εὖμα δὲ κόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
 ξυγχώσειεν τῶν τ' οὐρανίων
 ἄστρον διόδους· ἔς τε κελαινὸν
 Τάρταρον ἄρδην ῥίψει δέμας
 τοῦμὸν ἀνάγκης στερραῖς δίναις·
 πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

ΕΡ. τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων
 βουλευματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκοῦσαι.
 τί γὰρ ἔλλείπει μὴ παραπαίειν
 ἢ τοῦδε τύχη, τί χαλᾷ μανιῶν;
 ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἰ πημοσύνας
 ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε τόπων
 μετὰ ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς,
 μὴ φρένας ὑμῶν ἡλιθιώσῃ
 βροντῆς μύκημ' ἀτίραμνον.

ΧΟ. ἄλλο τι φώνει καὶ παραμυθοῦ μ'
 ὅτι καὶ πείσεις· οὐ γὰρ δὴ που
 τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
 πῶς με κελεύεις κακότητ' ἄσκειν;
 μετὰ τοῦδ' ὅτι χρή πάσχειν ἐθέλω·
 τοὺς προδότας γὰρ μσεῖν ἔμαθον.
 κούκ ἔστι νόσος

τῆσδ' ἦντιν' ἀπέπτυσσα μᾶλλον.

ΕΡ. ἀλλ' οὖν μέμνησθ' ἀγὼ προλέγω·
 μηδὲ πρὸς αἵτης θηραθεῖσαι
 μέμψησθε τύχην, μηδὲ ποτ' εἴπηθ'
 ὥς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
 πῆμ' εἰσέβαλεν· μὴ δῆτ', αὐταὶ δ'
 ὑμᾶς αὐτάς· εἰδυῖαι γὰρ
 κούκ ἐξαιφνης οὐδὲ λαθραίως
 εἰς ἀπέραντον δίκτυον αἵτης
 ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

ΠΡ. καὶ μὴν ἔργῳ κούκ ἔτι μύθῳ
 χθῶν σεσάλευται·
 βρυχία δ' ἤχῳ παραμυκᾷται
 βροντῆς, ἑλικες δ' ἐκλάμπουσι
 στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
 εἰλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
 πνεύματα πάντων εἰς ἄλληλα
 στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
 ξυντεάρακται δ' αἰθήρ πόντῳ.
 τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπή Διόθεν
 τεύχουσα φόβον στείχει φανερώς.

ὦ μητρὸς ἱμῆς σίβας, ὦ πάντων
αἰθὴρ κοινὸν φάος εἰλίσσων,
ἱσορᾶς μ' ὥς ἰκδευα πάσχω.

1061-1114.

ΟΧΛ.

The Battle of Salamis.

ΕΠΙΒΙ γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα
πᾶσαν κατίσχε γαῖαν εὐφειγγῆς ἰδεῖν,
πρῶτον μὲν ἤχῃ εἰλαδος Ἑλλήνων πύρρι
μολπηδὸν ἠέφῃμηνεν, ὄρθιον δ' ἄμα
ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
ἤχῳ· φόβος δὲ πᾶσι βαρβάρους παρῆν
γνώμης ἀποσφαλεῖσιν· σὺ γὰρ ὥς φυγῇ
παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνας τότε,
ἀλλ' εἰς μάχην ὁρμῶντες ἐνψύχῃ θράσει.
σάλπιγξ δ' αὐτῇ πάντ' ἐκείν' ἐπέφλεγεν·
εὐθὺς δὲ κώπης ροθιάδος ξυνεμβολῇ
ἔκασσαν ἄλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος.
θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν·
τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτακτον κίρας
ἡγείτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος
ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
πολλὴν βοήν, ὧ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἔδη,
θήκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.

Μ

καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος
 ὑπηγνίαζε, κοῦκ ἔτ' ἦν μέλλειν ἀκμή.
 εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηϊ χαλεήρη στόλον
 ἔπαισεν. ἤρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικῇ
 ναῦς, κάποθραύει πάντα Φοινίσσης νεώς
 κόρυμβ'· ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ.
 τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ
 ἀντεῖχεν· ὥς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
 ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὐτις ἀλλήλοις παρήν,
 αἶτοί δ' ὑφ' αὐτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις
 παῖοντ' ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,
 Ἑλληνικαὶ τε νῆες οὐκ ἀφρασμόνως
 κύκλῳ πέριξ ἔθεινον· ὑπτιοῦτο δὲ
 σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν,
 ναυαγίων πλῆθουσα καὶ φόνου βροτῶν.
 ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυνον.
 φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρίσσετο,
 ὕσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος.
 τοὶ δ', ὥστε θύννους ἢ τιν' ἰχθύων βόλον,
 ἀγαῖσι· κωπῶν θραύσμασιν τ' ἐρειπίων
 ἔπαιον, ἐρράχιζον· οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ
 κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα,
 ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφειλετο.
 κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα
 στιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι·
 εὐ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρᾳ μῦξ
 πλῆθος τοσοῦτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.

Persae, 388-431.

CXLI.

Evocation by Atossa of the Ghost of Darius.

ΦΙΛΟΙ, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ,
 ἐπίσταται βροτοῖσιν ὥς ὅταν κλύδων
 κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ·
 ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθῆναι
 τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐρεῖν τύχης.
 ἔμοι γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλῆα
 ἐν ὄμμασιν τάνταῖα φαίνεται θεῶν,
 βοᾷ δ' ἐν ὣσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος·
 τοῖα κακῶν ἐκπληξίς ἐκφοβεῖ φρένας.
 τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' ἄνευ τ' ὀχημάτων
 χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν ἐκ δόμων πάλιν
 ἔστευλα, παιδὸς πατρὶ πρενμενεῖς χοᾶς
 φέρουσ', ἥπερ νεκροῖσι μελικτήρια,
 βοός τ' ἀφ' ἀγνῆς λευκὸν εὐποτον γάλα,
 τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαῖς μέλι,
 λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μίγα,
 ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
 ποτόν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε·
 τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον
 ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα,
 ἄνθη τε πλεκτά, παμφόρου γαίας τέκνα.
 ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων
 ὕμνους ἐπευφημεῖτε, τὸν τε δαίμονα

Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε· γαπότους δ' ἐγὼ
τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέρους θεοῖς.

600·624.

ΟΧΛΗ.

Amphiaraios.

ΦΕΥ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς
δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.
ἐν παντὶ πράγῃ δ' ἔσθ' ὁμλίας κακῆς
κάκιον οὐδέν, καρπὸς οὐ κομιστέος.
ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.
ἡ γὰρ ξυνεισβὺς πλοῖον εὐσεβῆς ἀνὴρ
ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τινὶ
ὄλωλεν ἀνδρῶν ξὺν θεοπτύστῃ γένει·
ἡ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν, δίκαιος ὢν,
ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι,
ταῦτοῦ κυρήσας ἐνδίκῳς ἀγρεύματος,
πληγεῖς θεοῦ μάστιγι παγκοῖνψ' δάμη.
οὗτος δ' ὁ μάντις, νῖδν Οἰκλέους λέγω,
σώφρων, δίκαιος, ἀγαθός. εὐσεβῆς ἀνὴρ,
μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγείς
θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν, βίᾳ φρενῶν
τείνουσι πομπήν, τὴν μακρὰν πόλιν μολεῖν,
Διὸς θέλοντος συγκαθελευσθήσεται.
δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις,
οὐχ ὥς ἄθυμος, οὐδὲ λήματος κάκη,

ἀλλ' οἶδεν ὧς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,
εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου.

The Seven against Thebes, 598-614.

ΟΧΛΙΠ.

Iphigenia.

ΕΠΕΙ δὲ καὶ πικροῦ
χείματος ἄλλο μῆχαρ
βριθύτερον πρόμοισιν
μάντις ἔκλαγεν, προφέρων
Ἄρτεμιν, ὥστε χθόνα βάκτροις ἐπικροῦσαντας
Ἄτρείδας
δάκρυ μὴ κατασχεῖν—
ἄναξ δ' ὁ πρέσβυς τόδ' εἶπε φωνῶν·
“Βαρεῖα μὲν κῆρ τὸ μὴ πιθίσθαι·
βαρεῖα δ', εἰ
τέκνον δάξω, δόμων ἄγαλμα.
μυαίνων παρθενοσφάγοισιν
ῥεῖθροις πατρῷους χεῖρας βωμοῦ πέλας.
τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;
πῶς λιπόνανς γένωμαι,
ξυμμαχίας ἀμαρτῶν;
παυσανέμου γὰρ θυσίας
παρθενίου θ' αἵματος ὀργᾷ περιόργως ἐπιθυμεῖν
θέμις·
εὐ γὰρ εἴη.”

ἔπει δ' ἀνάγκας ἔδν λέπαδνον,
 φρενὸς πνύων δυσσεβῇ τροπαίαν
 ἀναγνον, ἀνίερν, τότεν
 τὸ παντότολμον φρονεῖν μετέγνω,—
 βροτοῖς θρασύνει γὰρ αἰσχρομήτις
 τάλαινα παρακοπὰ πρωτοπήμων,—
 ἔτλα δ' οὖν θυτῆρ γενέσθαι θυγατρός,
 γυναικοποιῶν πολέμων ἄρωγάν,
 καὶ προτέλεια ναῶν.
 λιτάς δὲ καὶ κληδόνας πατρώους
 παρ' οὐδὲν αἰῶνα παρθινείον τ'
 ἔθεντο φιλόμαχοι βραβῆς.
 φράσεν δ' ἀόζοις πατῆρ μετ' εὐχάν
 δίκαν χιμαίρας ὕπερθε βωμοῦ
 πτόλοισι περιπετῇ παντὶ θυμῷ
 προνωπῇ λαβεῖν ἀέρδην, στόματός
 τε καλλιπρώρου φυλακὰν κατασχεῖν
 φθόγγον ἀραῖον οἴκοις
 βίᾳ χαλίνων τ' ἀναύδῳ μένει.
 κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα,
 ἔβαλλ' ἕκαστον θυτήρων
 ἀπ' ὀμματος βέλει φιλοίκτη,
 πρέπουσά θ' ὡς ἐν γραφαῖς, προσεννέπειν
 θέλουσ'. ἔπει πολλάκις
 πατὴρ κατ' ἀνδρῶνας εὐτραπέζους
 ἔμελψεν, ἀγνῆ δ' ἀταύρωτος αὐδᾶ πατρός
 φίλου τριτόσπονδον εὐποτμον
 παιῶνα φίλως ἔτιμα.

τὰ δ' ἔνθεν οὐτ' αἶδον οὐτ' ἐννέπω·
τείχωναι δὲ Κάλχαντος οὐκ ἀκραντοί.

Agamemnon, 191-240.

ΟΣΚΙΝ.

Helen.

ΛΙΠΟΥΣΑ δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας
κλόνους τε καὶ λογχίμους ναυβάτας ὁπ-
λισμοῶς,
ἄγουσά τ' ἀντίφερνον Ἰλίου φθορὰν,
βίβακεν ρίμφα διὰ πυλᾶν,
ἄτλητα τλᾶσα· πολλὰ δ' ἔστινον
τόδ' ἐννέποντες δόμων προφήται.
“Ἰὼ, ἰὼ δῶμα, δῶμα καὶ πρόμοι,
ἰὼ λῆχος καὶ στίβοι φιλόνορες.
πάρεστι σίγ', αἰτιμος ἀλλ' ἀλοίδορος,
ἀλγιστ' ἀφειμέναν ἰδῶν.
πόθω δ' ὑπερποντίας
φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν
εὐμόρφων δὲ κολοσσῶν
ἔχθεται χάρις ἀνδρί·
ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαι· ἔρρει πᾶσ' Ἀφροδίτα.
ὀνειρόφαντοι δὲ πενθήμονες
πάρεισι δόξαι φέρουσαι χάριν ματαίαν.
υἷάταν γάρ, εὐτ' ἂν ἐσθλά τις δοκῶν ὄρᾳν.
παραλλάξασα διὰ χειρῶν

βέβακεν ὄψις οὐ μεθύστερον
 πτεροῖς ὁπαδοῖς ὕπνου κελεύθοις.”
 τὰ μὲν κατ’ οἴκους ἐφ’ ἐστίας ἀχη
 τὰδ’ ἐστί, καὶ τῶνδ’ ὑπερβατώτερα.
 τὸ πᾶν δ’ ἀπ’ αἴας Ἑλλάδος ξυνορμένοις
 πένθεια τλησικάρδιος
 δόμων ἐκάστου πρέπει.
 πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἥπαρ
 οὗς μὲν γάρ τις ἔπεμψεν
 οἶδεν, ἀντὶ δὲ φωτῶν
 τεύχη καὶ σποδὸς εἰς ἐκάστου δόμους ἀφικνεῖται.
 ὁ χρυσαιοβοῦς δ’ Ἄρης σωμάτων.
 καὶ ταλαντοῦχος ἐν μάχῃ δορός,
 πυρωθὲν ἐξ Ἰλίου
 φλοισι πέμπει βαρὺ
 ψῆγμα δυσδάκρυτον, ἀντ-
 ἥνορος σποδοῦ γεμίζων λίβητας εὐθέτου.

393-430.

CXLV.

The Shipwreck.

ΠΩΣ κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίζω λέγων
 χειμῶν’ Ἀχαιοῖς οὐκ ἀμήνιτον θεῶν;
 ξυνώμοσαν γάρ, ὄντες ἔχθιστοι τὸ πρὶν,
 Πῦρ καὶ θάλασσα, καὶ τὰ πίστ’ ἰδειξάτην
 φθείροντε τὸν δύστηνον Ἀργείων στρατόν.

ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά·
 ναῦς γὰρ πρὸς ἀλλήλαισι θρήκειαι πνοαί
 ἥρεικον· αἱ δὲ κερουτούμεναι βίῃ
 χειμῶνι, τυφῶ ξὺν ζάλῃ τ' ὀμβροκτύπῳ,
 ὥχοντ' ἄφαντοι ποιμένος κακοῦ στρόβυ.
 ἐπεὶ δ' ἀνῆλθε λαμπρὸν ἡλίου φάος
 ὀρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς
 ἀνδρῶν Ἀχαιῶν ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.
 ἡμᾶς γε μὲν δὴ ναῦν τ', ἀκήρατον σκάφος,
 ἦτοι τις ἐξεκλεψεν ἢ ἔητίσατο,
 θεός τις οὐκ ἀνθρώπος οἶακος θιγών.
 Τύχῃ δὲ σωτήρ ναῦν θέλουσ' ἐφέζετο,
 ὥς μήτ' ἐν ὄρμῃ κύματος ζάλῃν ἔχειν,
 μήτ' ἐξοκεῖλαι πρὸς κραταιῶν χθόνα.
 ἔπειτα δ' ἄδην πόντιον πεφευγότες
 λευκὸν κατ' ἡμαρ οὐ πεποιθότες τύχῃ
 ἐβουκολοῦμεν φροντίσιν νέον πάθος
 στρατοῦ καμόντος καὶ κακῶς σποδομένου.

631-633.

OXLVI.

Cassandra.

ΠΑΠΑΙ· οἷον τὸ πῦρ· ἐπέρχεται δέ μοι.
 ὅτοτοϊ, Δύκει' Ἀπολλων· οἱ ἐγώ, ἐγώ
 αὐτὴ δίπους λείαινα, συγκοιμωμένη
 λύκῳ, λείοντος εὐγενοῦς ἀπουσίῃ.

κτενεῖ με τὴν τάλαιναν· ὥς δὲ φάρμακον
 τεύχουσα κάμου μισθὸν ἐνθήσειν κότῳ
 ἐπεύχεται, θήγουσα φωτὶ φάσγανον
 ἐμῆς ἀγωγῆς ἀντιτίσασθαι φόνον.
 τί δῆτ' ἐμαυτῆς καταγέλωτ' ἔχω τάδε
 καὶ σκῆπτρα καὶ μαντεῖα περὶ δέσρῃ στέφῃ;
 σὲ μὲν πρὸ μοίρας τῆς ἐμῆς διαφθερῶ.
 ἴτ' ἐς φθόρον πεσόντ'· ἀγ' ὧδ'· ἄμ' ἔψομαι.
 ἄλλην τιν' αἶτην ἀντ' ἐμοῦ πλουτίζετε.
 ἰδοὺ δ', Ἀπόλλων αὐτὸς ἐκδύων ἐμὲ
 χρηστηρίαν ἐσθῆτ', ἐποπτεύσας δὲ με
 κὰν τοῖσδε κόσμοις καταγελωμένην μετὰ
 φίλων ὑπ' ἐχθρῶν οὐ διχορρόπως μάτην.
 καλουμένη δὲ φοιτᾷς, ὥς ἀγύρτρια,
 πτωχὸς, τάλαινα, λιμοθιγῆς ἡνεσχόμην.
 καὶ νῦν ὁ μάντις, μάντιν ἐκπράξας ἐμὲ,
 ἀπήγαγ' ἐς τοιάσδε θανασίμους τύχας.
 βωμοῦ πατρῷου δ' ἀντ' ἐπὶ ξηνον μίψει,
 θερμῷ κοπίσῃς φοινίῳ προσφάγματι.
 οὐ μὴν αἰτιμοὶ γ' ἐκ θεῶν τεθνήξομεν.
 ἤξει γὰρ ἡμῶν ἄλλος αὖ τιμάρορος,
 μητροκτόνον φίτυμα, ποινάτωρ πατρός·
 φυγὰς δ' ἀλήτης τῆσδε γῆς ἀπόξενος
 κάτεισιν, ἄτας τᾶσδε θριγέωσων φίλοις·
 δμώμοται γὰρ ὄρκος ἐκ θεῶν μέγας,
 ἄξιον γιν ὑπέρτασμα κειμένου πατρός.
 τί δῆτ' ἐγὼ κάτοικος ὧδ' ἀναστένω,
 ἐπεὶ τὸ πρῶτον εἶδον Ἰλίου πόλιν

πράξασαν ὡς ἔπραξεν, οἱ δ' εἶχον πόλιν,
 οὕτως ἀπαλλάσσουν ἐν θεῶν κρίσει;
 ἰοῦσα πράξω, τλήσομαι τὸ κατθανεῖν.
 "Αἶδου πύλας δὲ τάσδ' ἐγὼ προσεννέπω.
 ἐπεύχομαι δὲ καίρας πληγῆς τυχεῖν,
 ὡς ἀσφάδαστος, αἱμάτων εὐθνησίμων
 ἀπορρύντων, ὄμμα συμβάλω τόδε.

1227-1265.

CXLVII.

The Furies appear to Orestes.

- OP. **A** Λ. δμῳαὶ γυναῖκες, αἶδε Γοργόνων δίκην
 φαιοχίτωνες καὶ πεπλεκτανημέναι
 πυκνοῖς δράκουσιν· οὐκ' ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
 XO. τίνες σὲ δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί,
 στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φόβου, νικῶν πολύ.
 OP. οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί.
 σαφῶς γὰρ αἶδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.
 XO. ποταίνιον γὰρ αἱμά σοι χεροῖν ἐπι·
 ἐκ τῶνδ' εἰς ταραγμὸς ἐς φρένας πίτνει.
 OP. ἀναξ' Ἀπολλων, αἶδε πληθύνουσι δῆ,
 κάξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.
 XO. εἰς σοι καθαρμός. Λοξίου δὲ προσθιγῶν
 ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.
 OP. ὅμεις μὲν οὐχ ὀρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὀρῶ·
 ἱλαύνομαι δέ, κούκ' ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.

Choeph. 1037-1051.

CXLVIII.

Athena invokes Blessings on Athens.

ΧΘ. ΤΙ οὖν μ' ἄνωγας τῇδ' ἐφυνῆσαι χθονί;

ΑΘ. ὁποῖα νίκης μὴ κακῆς ἐπίσκοπα
καὶ ταῦτα γῆθεν, ἐκ τε ποντίας δρόσου,
ἐξ οὐρανοῦ τε· κἀνέμων ἀήματα
εὐηλίως πνέοντ' ἐπιστείχειν χθόνα·
καρπὸν τε γαίας καὶ βοτῶν ἐπίρρυτον
ἀστοῖσιν εὐθενοῦντα μὴ κἀμνειν χρόνῳ,
καὶ τῶν βροτείων σπερμάτων σωτηρίαν.
τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις.
στέργω γάρ, ἀνδρὸς φειτυποίμενος δίκην,
τὸ τῶν δικαίων τῶνδ' ἀπένθητον γένος.
τοιαῦτα σοῦσι. τῶν ἀρειφάτων δ' ἐγὼ
πρεπτῶν ἀγώνων οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ
τήνδ' ἀσύνικον ἐν βροτοῖς τιμᾶν πόλιν.

Eumenides, 862-875.

CXLIX.

Fragment of a Speech of Aphrodite.

ΕΡΑ μὲν ἀγνὸς οὐρανὸς τρῶσαι χθόνα,
ἔρως δὲ γαῖαν λαμβάνει γάμου τυχεῖν.
ὄμβρος δ' ἀπ' ἐνδέντος οὐρανοῦ πεσὼν
ἔκυσσε γαῖαν· ἡ δὲ τίκεται βροτοῖς

μήλων τε βοσκὰς καὶ βίον Δημήτριον
 δενδρῶτις ὥρα δ' ἐκ νοτίζοντος γάμου
 τέλειός ἐστι. τῶν δ' ἐγὼ παραίτιος.

Dunaides.

CL.

Fragment of a Speech of Thetis.

Ο Δ' ἐνδαεῖται τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας
 νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίον,
 ξύμπαντά τ' εἰπὼν θεοφιλεῖς ἐμὰς τύχας
 παιᾶν' ἐπευφήμησεν εὐθυμῶν ἐμέ.
 κάγώ τὸ Φοῖβου θεῖον ἀψευδὲς στόμα
 ἤλπιζον εἶναι μαντικῇ βρύον τέχνη.
 ὁ δ' αὐτὸς ὕμνων, αὐτὸς ἐν θοίνῃ παρῶν,
 αὐτὸς τὰδ' εἰπὼν, αὐτὸς ἐστὶν ὁ κτανὼν
 τὸν παῖδα τὸν ἐμόν.

SOPHOCLES.

CLI.

Ajax addresses his Child.

Α ἸΠ' αὐτόν, αἶρε δεῦρο. ταρβήσει γὰρ οὗ,
 νεοσφαγῇ που τόνδε προσλεύσσω φόνον,
 εἴπερ δικαίως ἔστ' ἐμὸς τὰ πατρόθεν.
 ἀλλ' αὐτίκ' ὥμοις αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς

δεῖ πωλοδαμνεῖν κάξομοιοῦσθαι φύσιν.
 ὦ παῖ, γένοιο πατρός εὐτυχέστερος,
 τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος· καὶ γένοι' ἂν σὺ κακός.
 καίτοι σε καὶ νῦν τοῦτό γε ζηλοῦν ἔχω,
 ὁθούνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν.
 ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ἥδιστος βίος,
 ἕως τὸ χαίρειν καὶ το λυπεῖσθαι μάθης.
 ὅταν δ' ἔκῃ πρὸς τοῦτο, δεῖ σ' ὅπως πατρός
 δείξεις ἐν ἐχθροῖς οἶος ἐξ οἴου τράφης.
 τέως δὲ κούφοις πνεύμασιν βόσκου, νέαν
 ψυχὴν ἀτάλλων, μητρὶ τῷδε χαρμονήν.
 οὗτοι σ' Ἀχαιῶν, οἶδα, μὴ τις ὑβρίσῃ
 στυνγαῖσι λώβαις, οὔδε χωρὶς ὄντ' ἔμοῦ.
 τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφὶ σοι
 λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπα, κεῖ τὰ νῦν
 τηλωπὸς οἴχνηϊ, δυσμενῶν θήραν ἔχων.
 ἀλλ' ἄνδρες ἀσπιστῆρες, ἐνάλιος λεώς,
 ὑμῖν τε κοινὴν τήνδ' ἐπισκῆπτω χάριν,
 κείνῳ γ' ἐμὴν ἀγγελῖατ' ἐντολήν, ὅπως
 τὸν παῖδα τόνδε πρὸς δόμοις ἐμοῦς ἄγων
 Τελαμῶνι δείξει μητρί γ', Ἐριβοίᾳ, λέγω,
 ὥς σφιν γένηται γηροβοσκὸς εἰς αἰή.
 καὶ τάμ' ἀνέχῃ μήτ' ἀγωνάρχαι τινὲς
 θήσουσ' Ἀχαιοῖς μήτε λυμεῶν ἐμός.
 ἀλλ' αὐτό μοι σὺ, παῖ, λαβὼν ἐπώνυμον,
 Εὐρύσακες, ἴσχε διὰ πολυρράφου στρέφω
 πόρπακος ἐπτάβοιον ἄρρηκτον σάκος·
 τὰ δ' ἄλλα τεύχη κοῖν' ἐμοὶ θεθάψεται.

Ajax, 545-577.

CLII.

His ambiguous Speech.

Α ΠΑΝΘ' ὁ μακρὸς κἀναρίθμητος χρόνος
 φύει τ' ἄδηλα καὶ φανέντα κρύπτεται·
 οὐκ ἔστ' ἀελπτον οὐδέν, ἀλλ' ἀλίσκεται
 χῶ δεινὸς ὄρκος καὶ περισκελεῖς φρένες.
 κἀγὼ γάρ, ὃς τὰ δειν' ἐκαρτέρουν τότε,
 βαφῇ σίδηρος ὥς ἰθιγλύνθη στόμα
 πρὸς τῇσδε τῆς γυναικὸς· οἰκτεῖρω δέ νιν
 χήραν παρ' ἐχθροῖς παῖδ' ἄ ὀρφανὸν λιπεῖν.
 ἀλλ' εἰμι πρὸς τε λουτρὰ καὶ παρακτίους
 λειμῶνας, ὥς ἂν λύμαθ' ἀγνίσας ἐμὰ
 μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλύξωμαι θεᾶς·
 μολῶν τε χῶρον ἐνθ' ἂν ἀστιβῇ εἰχω
 κρύψω τόδ' ἔγχος τοῦμόν, ἐχθιστον βελῶν,
 γαίης ὀρύξας ἐνθα μή τις ὄψεται·
 ἀλλ' αὐτὸ νῦν Ἄϊδος τε σωζόντων κάτω.
 ἐγὼ γὰρ ἐξ οὗ χειρὶ τοῦτ' ἰδεξάμην
 παρ' Ἐκτορος δώρημα δυσμενεστάτου,
 οὐκ ἔστι κεινὸν ἔσχον Ἀργείων πάρα.
 ἀλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἡ βροτῶν παροιμία,
 ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα οὐκ ὀνήσιμα.
 τοιγάρ τὸ λοιπὸν εἰσόμυσθα μὲν θεοῖς
 εἴκειν, μαθησόμεσθα δ' Ἀτρεΐδα σέβειν·
 ἄρχοντες εἰσιν, ὥσθ' ὑπεκτέον. τί μή;
 καὶ γὰρ τὰ δεινὰ καὶ τὰ κατ' ἐρώτατα

τιμαῖς ὑπείκει· τοῦτο μὲν νηφροστιβεῖς
 χειμῶνες ἐκχωροῦσιν εὐκάρπῳ θέρει·
 ἐξίσταται δὲ νυκτὸς αἰαντὴς κύκλος
 τῇ λευκοπώλῳ φέγγος ἡμέρᾳ φλέγειν·
 δεινῶν τ' ἄημα πνευμάτων ἐκοίμισε
 στένοντα πόντον· ἐν δ' ὁ παγκρατὴς ὕπνος
 λύνει πεδήσας, οὐδ' αἰεὶ λαβῶν ἔχει.
 ἡμεῖς δὲ πῶς οὐ γνωσόμεσθα σωφρονεῖν ;

646-677.

CLIII.

Philoctetes deserted by the Greeks.

ΤΟΤ' ἄσμενον μ' ὥς εἶδον ἐκ πολλοῦ σάλου
 εὐδοντ' ἐπ' ἀκτῆς ἐν κατηριφεῖ πέτρῳ,
 λιπόντες ῥ' ἔχονθ', οἷα φωτὶ δυσμόρῳ
 ῥάκη προθέντες βαιὰ καὶ τι καὶ βορᾶς
 ἐπωφέλημα σμικρόν, οἳ' αὐτοῖς τύχοι.
 σὺ δὴ, τέκνον, ποίαν μ' ἀνάστασιν δοκεῖς,
 αὐτῶν βεβώτων, ἐξ ὕπνου στήναι τότε ;
 ποῖ ἐκδακρῦσαι, ποῖ ἀπομῶξαι κακὰ ;
 ὀρῶντα μὲν ναῦς, ὡς ἔχων ἐναυστόλουν
 πάσας βεβώσας, ἄνδρα δ' οὐδέν' ἐντοπον,
 οὐχ' ὅστις ἀρκέσειεν οὐδ' ὅστις νόσου
 κάμνοντι συλλάβοιτο· πάντα δὲ σκοπῶν
 εὕρισκον οὐδέν πλὴν ἀνιάσθαι παρόν,
 τούτου δὲ πολλὴν εὐμάρειαν, ὧ τέκνον.

ὁ μὲν χρόνος δὴ διὰ χρόνου προῖβαινέ μοι,
 κἄδ' εἰ τι βαιῆ τῇδ' ὑπὸ στέγγι μόνον
 διακονῆσθαι. γαστρὶ μὲν τὰ σύμφορα
 τόξον τόδ' ἐξέδωκε, τὰς ὑποπτέρους
 βάλλον' πελείας· πρὸς δὲ τοῦθ', ὃ μοι βάλοι
 νευροσπαδῆς ἀτρακτος, αὐτὸς ἂν τάλας
 εἰλνόμεν δύστηνον ἐξέλκων πόδα
 πρὸς τοῦτ' ἂν· εἰ γ' ἴδῃ τι καὶ ποτὸν λαβεῖν,
 καὶ που πάγου χυθίντος, οἷα χεῖματι,
 ξύλον τι θραῦσαι, ταῦτ' ἂν ἐξέρπων τάλας
 ἐμμηχανώμην· εἴτα πῦρ ἂν οὐ παρῇν,
 ἀλλ' ἐν πέτροισι πέτρον ἐκτρίβων, μύλις
 ἔφην' ἄφαντον φῶς, ὃ καὶ σώζει μ' αἰεὶ.

Philoct. 271-297.

CLIV.

He entreats to be taken Home.

ΠΡΟΣ νύν σε πατρός, πρὸς τε μητρός, ὦ τέκνον,
 πρὸς γ' εἰ τί σοι κατ' οἶκόν ἐστι προσφιλές,
 ἱκέτης ἱκνούμαι, μὴ λίπῃς μ' οὔτω μόνον,
 ἔρημον ἐν κακοῖσι τοῖσδ' οἷσις ὄρῃς
 ὅσοισι γ' ἐξήκουσας ἐνναίοντά με·
 ἀλλ' ἐν παρέργῳ θεοῦ με. δυσχέρεια μὲν,
 ἐξοῖδα, πολλὴ τοῦδε τοῦ φορήματος·
 ὅμως δὲ τλῆθι. τοῖσι γενναίοισι τοι
 τό γ' αἰσχρὸν ἐχθρὸν καὶ τὸ χρηστὸν εὐκλείς.
 σοὶ δ' ἐκλιπόντι τοῦτ', ὕνειδος οὐ καλόν,

δράσαντι δ', ὦ παῖ, πλεῖστον εὐκλείας γέρας,
 ἔαν μὲν ἔγω ζῶν πρὸς Οἰταίαν χθόνα.
 ἴθ' ἡμέρας τοι μόχθος οὐχ ὅλης μιᾶς.
 τόλμησον, ἐμβαλοῦ μ' ὅπη θέλεις ἄγων,
 εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῶραν, εἰς πρύμνην, ὅποι
 ἤκιστα μέλλω τοῖς ξυνόντας ἀλγυνεῖν.
 νεῦσον, πρὸς αὐτοῦ Ζηνὸς ἱκίσιου, τέκνον,
 πείσθητι· προσπίτνω σε γόνασι, καί περ ὦν
 ἀκράτωρ ὁ τλήμων, χωλός. ἀλλὰ μή μ' ἀφῆς
 ἔρημον οὕτω χωρὶς ἀνθρώπων στίβου.

Ib. 468-487

CLV.

His Agony at the Loss of his Arrows.

Ω ΠΥΡ σὺ καὶ πᾶν δεῖμα καὶ πανουργίας
 δεινῆς τέχνημ' ἐχθιστον, οἷά μ' εἰργάσω,
 οἷ' ἠπάτηκας· οὐδ' ἐπαισχύνει μ' ὀρῶν
 τὸν προστρόπαιον, τὸν ἰκέτην, ὦ σχέτλιε;
 ἀπεστέρηκας τὸν βίον τὰ τόξ' ἐλών.
 ἀπόδος, ἱκνοῦμαί σ', ἀπόδος, ἱκετεύω, τέκνον.
 πρὸς θεῶν πατρώων, τὸν βίον με μὴ 'φέλῃς.
 ὦ μοι τάλας. ἀλλ' οὐδὲ προσφωνεῖ μ' ἔτι,
 ἀλλ' ὥς μεθήσων μήποθ', ὦδ' ὕρξ πάλιν.
 ὦ λιμένες, ὦ προβλήτες, ὦ ξυνουσίαι
 θηρῶν ὀρέων, ὦ καταρρῶγες πέτραι,
 ὑμῖν τάδ', οὐ γὰρ ἄλλον οἶδ' ὅτ' ἐγὼ λέγω,
 ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν,

οὐτ' ἔργ' ὁ παῖς μ' ἰδρασεν οὐκ Ἀχελλείως.
 ὁμόσας ἀπάξειν οἰκαδ', ἐς Τροίαν μ' ἄγει·
 προσθεῖς τε χεῖρα δεξιάν, τὰ τόξα μου
 ἱερὰ λαβὼν τοῦ Ζηνός Ἡρακλείους ἔχει,
 καὶ τοῖσιν Ἀργείοισι φήνασθαι θέλει.
 ὥς ἀνδρ' ἰλῶν ἰσχυρόν ἐκ βίας μ' ἄγει,
 κούε οἶδ' ἐναίρων νεκρόν, ἢ καπνοῦ σκιάν,
 εἰδῶλον ἄλλως. οὐ γὰρ ἂν σθένοντά γε
 εἰδέν μ'· ἐπεὶ οὐδ' ἂν ὥδ' ἔχοντ', εἰ μὴ δόλφ.
 νῦν δ' ἠπάτημαι δύσμορος. τί χρεῖ με δρᾶν;
 ἀλλ' ἀπόδος. ἀλλὰ νῦν ἔτ' ἐν στυγερῷ γενοῦ.
 τί φῆς; σιωπᾶς οὐδὲν εἰμ' ὁ δύσμορος.
 ὦ σχῆμα πέτρας δίπυλον, αὐθις αὐτὸς πάλιν
 εἴσεμι πρὸς σὲ ψυλός, οὐκ ἔχων τροφήν·
 ἀλλ' ἀθανοῦμαι τῷδ' ἐν ἀλλίῳ μόνος,
 οὐ πτηνὸν ὄρνιν, οὐδὲ θῆρ' ὀρειβάτην
 τόξοις ἐναίρων τοισίδ', ἀλλ' αὐτὸς τάλας
 θανάων παρέξω δαΐθ' ὑφ' ὧν ἐφερβόμην,
 καὶ μ' οὐδ' ἐθήρων πρόσθε θηράσουσι νῦν·
 φόνον φόνου δὲ ῥύσιον τίσω τάλας
 πρὸς τοῦ δοκοῦντος οὐδὲν εἰδέναι κακόν.
 βλοιο—μήπω, πρὶν μάθοιμι· εἰ καὶ πάλιν
 γνῶμην μετοίσις· εἰ δὲ μή, θάνοις κακῶς.

CLVI.

His Farewell to the Island.

ΦΕΡΕ νυν στείων χώραν καλέσω.
 χαῖρ', ὦ μέλαθρον ξύμφρουρον ἱμοί,
 Νύμφαι τ' ἐνυδροὶ λειμωνιάδες,
 καὶ κτύπος ἄρσην πόντου προβολῆς,
 οὐ πολλάκι δὴ τοῦμὸν ἐτέγχθη
 κρατ' ἐνδόμυχον πληγαῖσι νότου,
 πολλά δὲ φωνῆς τῆς ἡμετέρας
 Ἑρμαῖον ὄρος παρέπεμψεν ἱμοὶ
 στόνον ἀντίτυπον χειμαζομένῳ.
 νῦν δ', ὦ κρῆναι Λυκιδόν τε ποτόν,
 λείπομεν ὑμᾶς, λείπομεν ἤδη,
 δόξης οὐ ποτε τῆσδ' ἐπιβάντες.
 χαῖρ', ὦ Δήμνου πέδον ἀμφιάλον,
 καὶ μ' εὐπλοία πέμψον ἀμέμπτως,
 ἔνθ' ἡ μεγάλη Μοῖρα κομίζει,
 γνώμη τε φίλων, χά πανδαμάτωρ
 δαίμων, δς ταῦτ' ἐπέκρανεν.

Ib. 1451-1468.

CLVII.

Oedipus self-blinded and self-exiled.

ΩΣ μὲν τάδ' οὐχ ὧδ' ἔστ' ἄριστ' εἰργασμένα,
 μή μ' ἐκδίδασκε, μηδὲ συμβούλευ' ἔτι.
 ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδ' ὀμμασιν ποίοις βλέπων

πατέρα ποτ' ἂν προσεῖδον εἰς "Αἰδοῦ μολών,
 οὐδ' αὖτάλαιναν μητέρ', οἷν ἔμοι δυοῖν
 ἔργ' ἐστὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα.
 ἀλλ' ἢ τέκνων δῆτ' ὕψις ἦν ἐφίμερος,
 βλαστοῦσ' ὅπως ἐβλαστε, προσλεύσσειν ἔμοι
 οὐδ' ἄστυ γ' οὐδὲ πύργος οὐδὲ δαιμόνων
 ἀγάλαθ' ἱρά, τῶν ὁ παντλήμων ἐγὼ
 κάλλιστ' ἀνὴρ εἰς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφεῖς
 ἀπεστέρησ' ἑμαυτόν, αὐτὸς ἐννέπων
 ὠθεῖν ἕπαντας, τὸν ἀσεβῆ, τὸν ἐκ θεῶν
 φανέντ' ἀναγνον καὶ γίνουσι τοῦ Δαΐου.
 τοιάνδ' ἐγὼ κηλῖδα μηνύσας ἐμὴν
 ὀρθοῖς ἐμείλλον ὀμμασιν τούτους ὀρᾶν;
 ἦκιστά γ'· ἀλλ' εἰ τῆς ἀκουούσης ἔτ' ἦν
 πηγῆς δι' ὧτων φραγμός, οὐκ ἂν ἐσχόμην
 τὸ μὴ 'ποκλῆσαι τοῦμόν ἄθλιον δέμας,
 ἔν' ἢ τυφλός τε καὶ κλύων μηδέν. τὸ γὰρ
 τὴν φροντίδ' ἔξω τῶν κακῶν οἰκεῖν γλυκύ.
 ἰὼ Κιθαιρών, τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβῶν
 ἔκτεινας εὐθύς, ὥς ἔδειξα μήποτε
 ἑμαυτὸν ἀνθρώποισιν ἔνθεν ἢ γεγώς;
 ὦ Πόλυβε καὶ Κόρινθε καὶ τὰ πάτρια
 λόγῳ παλαιὰ δώμαθ', οἷον ἄρά με
 κάλλος κακῶν ὑπουλον ἐξεθρέψατε.
 νῦν γὰρ κακός τ' ὦν καὶ κακῶν εὐρίσκομαι.
 ὦ τρεῖς κίλευθοι καὶ κεκρυμμένη νάπη
 ὀρυμός τε καὶ στενωπὸς ἐν τριπλαῖς ὁδοῖς,

αἶ τοῦμόν αἷμα τῶν ἱμῶν χειρῶν ἄπο
 ἐπίετε πατρός, ἄρά μου μέμνησθ' ὅτι,
 οἳ ἔργα δράσας ὕμιν, εἶτα δεῦρ' ἰὼν
 ὅποι' ἐπρασσον αὐθις; ὦ γάμοι γάμοι,
 ἐφύσαθ' ἡμᾶς, καὶ φυτεύσαντες πάλιν
 ἀνείτε τοῦμόν σπέρμα, κάπεδείξατε
 πατέρας ἀδελφοὺς παῖδας, αἶμ' ἱμφύλιον,
 νύμφας γυναῖκας μητέρας τε, χῶπόσα
 αἰσχιστ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔργα γίγνεται.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἔσθ' ἃ μὴδὲ δρᾶν καλόν,
 ὅπως τάχιστα, πρὸς θεῶν, ἔξω με γῆς
 ἐκρίψατ', ἢ φονεύσατ' ἢ θαλάσσιον
 καλύψατ', ἔνθα μὴ ποτ' εἰσόνψεσθ' ἔτι.
 ἴτ', ἀκίωσατ' ἀνδρὸς ἀθλίου θιγῆν.
 πίθεσθε, μὴ δείσητε. τάμὰ γὰρ κακὰ
 οὐδεὶς οἶός τε πλὴν ἱμοῦ φέρειν βροτῶν.
 Oed. Tyr. 1369-1415.

CLVIII.

Oedipus' Address to Theseus.

Ω ΦΙΛΑΤΑΤ' Αἰγέως παῖ, μόνοις οὐ γίγνεται
 θεοῖσι γῆρας οὐδὲ κατθανεῖν ποτε,
 τὰ δ' ἄλλα συγχεῖ πάνθ' ὁ παγκρατῆς χρόνος.
 φθίνει μὲν ἰσχύς γῆς, φθίνει δὲ σώματος,
 θνήσκει δὲ πίστις, βλαστάνει δ' ἀπιστία,
 καὶ πνεῦμα ταῦτόν οὐ ποτ' οὐτ' ἐν ἀνδράσιν
 φίλοις βέβηκεν οὔτε πρὸς πόλιν πόλει.

τοῖς μὲν γὰρ ἤδη, τοῖς δ' ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ
 τὰ τερπνὰ πικρὰ γίγνεται καὐθις φῖλα.
 καὶ ταῖσι θήβαις εἰ τὰ νῦν εὐήμερεϊ
 καλῶς τὰ πρὸς σέ, μυρίας ὁ μυρίος
 χρόνος τεκνοῦται νέκτας ἡμέρας τ' ἰών,
 ἐν αἷς τὰ νῦν ξύμφωνα δεξιώματα
 δόρει διασκεδῶσιν ἐκ σμικροῦ λόγου·
 ἔν' οὐμὸς εὐδῶν καὶ κεκρυμμένος νέκυς
 ψυχρὸς ποτ' αὐτῶν θερμὸν αἷμα πίεται,
 εἰ Ζεὺς ἔτι Ζεὺς, χῶ Διὸς Φοῖβος σαφής.
 ἀλλ' οὐ γὰρ αὐδᾶν ἡδὺ τὰκίνητ' ἔπη,
 ἔα μ' ἐν οἷσιν ἡρξάμην, τὸ σὸν μόνον
 πιστὸν φυλάισσων· κοῦ ποτ' Οἰδίπουν ἱρεῖς
 ἀχρεῖον οἰκητῆρα διέξασθαι τόπων
 τῶν ἐνθάδ', εἴπερ μὴ θεοὶ ψεύσουσί με.

Oed. Col. v. 607-628.

CLIX.

Description of Colonus.

ΕΥΙΠΠΟΥ, ξῖνε, τᾷσδε χώ-
 ρας ἵκον τὰ κρᾶτιστα γὰρ ἐπαυλὰ
 τόνδ' ἀργῆτα Κολωνόν, ἐνθ'
 ἃ λίγεια μινύρεται
 θαμίζουσα μάλιστ' ἀ-
 δῶν χλωραῖς ὑπὸ βιάσαις,
 τὸν οἰνώπα νέμουσα κισ-
 σὸν καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ

φυλλάδα μυρικόκαρπον ἀνάλιον
 ἀνήμερόν τε πάντων
 χειμώνων· ἴν' ὁ βαρχιῶ-
 τας αἰεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει
 θαῖς ἀμφιπολῶν τιθήναις.
 θάλλει δ' οὐρανίας ὑπ' ἁ-
 χνας ὁ καλλίβοτρος κατ' ἡμαρ αἰὶ
 νάρκισσος, μέγαν θεαῖν
 ἀρχαῖον στεφάνωμ', ὃ τε
 χρυσαυγῆς κρόκος· οὐδ' αὖ-
 πνοι κρῆναι μινύθουσιν
 Κηφισοῦ νομάδες ρεί-
 θρων, ἀλλ' αἰὲν ἐπ' ἡματι
 ὠκυτόκος πεδίων ἐπινίσσεται
 ἀκηράτῃ σὺν ὀμβρῇ
 στερνούχου χθονός· οὐδὲ Μου-
 σᾶν χοροὶ νιν ἀπεστύγησαν, οὐδ' αὖ
 χρυσάνιος Ἀφροδίτα.
 ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γὰρ Ἀσίας οὐκ ἐπακούω,
 οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νάσφ Πέλοπος πώποτε
 βλαστὸν
 φίτευμ' ἀγήρατον αὐτόποιον
 ἐγχέων φόβημα δαῖων,
 ὃ τᾶδε θάλλει μέγιστα χώρα
 γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας·
 τὰν οὐτις οὔτε νεαρός οὔτε γῆρας
 · σημαίνων ἀλώσει χερὶ πέρσας· ὁ γὰρ αἰὲν ὄρων
 κύκλος

λεύσσει νιν μορίου Διὸς
 χά γλαυκῶπις Ἀθάνα.
 ἄλλον δ' αἶνον ἔχω ματροπόλει τᾷδε κράτιστον,
 δῶρον τοῦ μεγάλου δαίμονος εἰπεῖν αὔχημα μέγιστον
 εὖιππον, εὖπωλον, εὐθάλασσον.
 ὦ παῖ Κρόνου, σὸ γάρ νιν εἰς
 τόδ' εἶσας αὔχημ', ἀναξ Ποσειδάν,
 ἵπποισι τὸν ἀκιστῆρα χαλινὸν
 πρῶταισι ταῖσδε κτίσας ἀγνιαῖς.
 ἂ δ' εὐήρετμος ἑκπαγλ' ἀλία χερσὶ παραπτομένα
 πλάτα
 θρώσκει, τῶν ἑκατομπόδων
 Νηρηΐδων ἀκόλουθος.

Ib. 668-718.

CLX.

Antigone defends her Conduct.

ΚΡ. **Κ**ΑΙ δῆτ' ἐτόλμας τοῦσδ' ὑπερβαίνειν νό-
 μους;

ΑΝ. οὐ γάρ τί μοι Ζεὺς ἦν ὁ κηρύξας τάδε
 σὸδ' ἢ ξύνοικος τῶν κάτω θεῶν Δίκη
 τοιήσδ' ἐν ἀνθρώποισιν ὤρισεν νόμους·
 οὐδὲ σθίνειν τοσοῦτον φόβην τὰ σά
 κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κάσφαλῃ θεῶν
 νόμῳ δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν.
 οὐ γάρ τι νῦν γε ἐχθρές, ἀλλ' αἰεί ποτε
 ζῇ ταῦτα, κοῦδεῖς οἶδεν ἐξ ὅτου φάνη.
 τοῦτων ἐγὼ οὐκ ἔμελλον, ἀνδρὸς οὐδενὸς ·

φρόνημα δείσας, ἐν θεοῖσι τὴν δίκην
 δώσειν. θανουμένη γὰρ ἐξήδη, τί δ' οὐ;
 καὶ μὴ σὴ προῦκέρυξας. εἰ δὲ τοῦ χρόνου
 πρόσθεν θανοῦμαι, κέρδος αὐτ' ἐγὼ λέγω.
 ὅστις γὰρ ἐν πολλοῖσιν, ὡς ἐγὼ, κακοῖς
 ζῇ, πῶς ὅδ' οὐχὶ κατθανὼν κέρδος φέρει;
 οὕτως ἔμοιγε τοῦδε τοῦ μόρου τυχεῖν
 παρ' οὐδὲν ἄλγος· ἀλλ' ἂν, εἰ τὸν ἐξ ἐμῆς
 μητρὸς θανόντ' ἄθαπτον ἠνσχόμεν νέκυν,
 κείνοις ἂν ἤλγουν· τοῖσδε δ' οὐκ ἀλγύνομαι.
 σοὶ δ' εἰ δοκῶ νῦν μῶρα δρῶσα τυγχάνειν,
 σχεδὸν τι μῶρῳ μωρίαν ὀφλισκάνω.

Antig. 449-470.

CLXI.

She rejects Ismene.

- ΚΡ. Σ Υ δ', ἡ κατ' οἴκους ὡς ἔχιδν' ὑφειμένη
 λήθουσά μ' ἐξέπινες, οὐδ' ἐμάνθανον
 τρέφων δὴ ἅτα κάπαναστάσεις θρόνων,
 φέρ', εἰπέ δὴ μοι, καὶ σὺ τοῦδε τοῦ τάφου
 φήσεις μετασχεῖν, ἢ ἔομεῖ τὸ μὴ εἶδέναι;
 ΙΣ. δίδρακα τοῦργον, εἶπερ ἦδ' ὁμορροθῶ
 καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.
 ΑΝ. ἀλλ' οὐκ ἑάσει τοῦτό γ' ἡ δίκη σ', ἐπεὶ
 οὐτ' ἠθέλησας οὐτ' ἐγὼ κοινωσύμην.
 ΙΣ. ἀλλ' ἐν κακοῖς τοῖς σοῖσιν οὐκ αἰσχύνομαι
 ξύμπλουν ἐμαντὴν τοῦ πάθους ποιουμένη.

- ΑΝ. ὦν τοῖργον Ἀϊδης χοὶ κάτω ξυνίστορες·
 λόγοις δ' ἐγὼ φιλοῦσαν οὐ στέργω φίλην.
 ΙΣ. μήτοι κασιγνήτη μ' ἀτιμάσῃς τὸ κῆ οὐ
 θανεῖν τε σὺν σοὶ τὸν θανόντα θ' ἀγνίσαι.
 ΑΝ. μή μοι θάνης σὸ κοινὰ μηδ' ἀ μὴ 'θιγες
 ποιοῦ σεαυτῆς. ἀρκέσω θνήσκουσ' ἐγώ.
 ΙΣ. καὶ τίς βίος μοι σοῦ λελειμμένη φίλος;
 ΑΝ. Κρίοντ' ἐρώτα. τοῦδε γὰρ σὸ κηδεμών.
 ΙΣ. τί ταῦτ' ἀνιῆς μ', οὐδὲν ὠφελουμένη;
 ΑΝ. ἀλγοῦσα μὲν δῆτ', εἰ γέλωτ' ἐν σοὶ γελῶ.
 ΙΣ. τί δῆτ' ἂν ἀλλὰ νῦν σ' ἔτ' ὠφελοῖμ' ἐγώ;
 ΑΝ. σῶσον σεαυτήν. οὐ φθονῶ σ' ὑπεκφυγεῖν.
 ΙΣ. οἴμοι τάλαινα, κάμπλάκω τοῦ σοῦ μόρου;
 ΑΝ. σὸ μὲν γὰρ εἴλον ζῆν, ἐγὼ δὲ κατθανεῖν.

Ιδ. 531-555.

CLXII.

The Power of Love.

- ΣΟ. ΕΡΩΣ ἀνέκατε μάχαν,
 Ἐρως, δεῖ ἐν κτήμασι πίπτεις,
 δεῖ ἐν μαλακαῖς παρειαῖς
 νεάνιδος ἐννυχέεις,
 φοιτᾷς δ' ὑπερπόντιος ἐν τ' ἀγρονόμοις ἀλταῖς,
 καὶ σ' οὐτ' ἀθανάτων φύξιμος οὐδεὶς
 οὔθ' ἀμερίων σέ γ' ἀνθρώπων· ὃ δ' ἔχων μέμνην.
 σὸ καὶ δικαίων ἀδίκους
 φρένας παρασπᾶς ἐπὶ λώβῃ,

σὸ καὶ τόδε νεῖκος ἀνδρῶν
 ξύναιμον ἔχεις ταραξας.
 νικᾷ δ' ἐναργῆς βλεφάρων ἥμερος εὐλέκτρον
 νόμφας, τῶν μεγάλων πάρεδρος ἐν ἀρχαῖς
 θεσμῶν· ἄμαχος γὰρ ἐμπαίζει θεὸς Ἀφροδίτα.
 νῦν δ' ἤδη γὼ καὐτὸς θεσμῶν
 ἔξω φέρομαι τὰδ' ὀρῶν, ἴσχειν δ'
 οὐκ ἔτι πηγὰς δύναιμαι δακρύων,
 τὸν παγκοῖταν ὄθ' ὀρῶ θάλαμον
 τήνδ' Ἀντιγόνην ἀνύτουσαν.

Ib. 781-805.

CLXIII.

From Antigone's last Speech.

Ω ΤΥΜΒΟΣ, ὦ νυμφεῖον, ὦ κατασκαφῆς
 οἰκησις ἀείφρουρος, οἱ πορεύομαι
 πρὸς τοὺς ἑμαυτῆς, ὦν ἀριθμὸν ἐν νεκροῖς
 πλεῖστον δέδεκται Φερσέφασσ' ὀλωλότων·
 ὦν λoiseθία γὼ καὶ κάκιστα δὴ μακρῷ
 κάτειμι, πρὶν μοι μοῖραν ἐξέκειν βίον.
 ἐλθοῦσα μέντοι κάρτ' ἐν ἐλπίσιν τρέφω
 φίλη μὲν ἤξειν πατρί, προσφιλεῖς δὲ σοί,
 μήτηρ, φίλη δὲ σοί, κασίγνητον κάρα·
 ἐπεὶ θανόντας αὐτόχειρ ὑμᾶς ἐγὼ
 ἔλουσα κάκoσμησα κάπιτυμβίους
 χοὰς ἔδωκα. νῦν δέ, Πολύνεικες, τὸ σὸν
 δέμας περιστέλλουσα τοιάδ' ἀρνυμαι.

Ib. 891-903.

CLXIV.

The Lament of Electra.

Ω ΦΑΟΣ ἄγνων
 καὶ γῆς ἰσόμειρ' ἀήρ, ὥς μοι
 πολλὰς μὲν θρήνων φίδας,
 πολλὰς δ' ἀντήρεις ῥέσθου
 στέρνων πλαγὰς αἰμασσομένων,
 ὁπότεν ὀνοφερά νύξ ὑπολειφθῇ·
 τὰ δὲ παννυχίδων ἤδη στυγεραὶ
 ξυνίσασ' εἶναι μογερῶν οἴκων,
 ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ
 πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν
 φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν,
 μήτηρ δ' ἡμὴ χῶ κοινολεχῆς
 Αἰγισθος, ὅπως δρῶν ὑλοτόμοι
 σχίζουσι κᾶρα φονίῳ πελέκει.
 κούδεις τούτων οἶκος ἀπ' ἄλλης
 ἢ 'μοῦ φέρεται, σοῦ, πάτερ, οὕτως
 αἰκῶς οἰκτρῶς τε θανόντος.
 ἀλλ' οὐ μὲν δὴ
 λήξω θρήνων στυγερῶν τε γόων,
 ἐς τ' ἂν παμφεγγεῖς ἄστρον
 ῥεπὰς, λεύσσω δὲ τόδ' ἡμαρ,
 μὴ οὐ τεκνολέτειρ' ὥς τις ἀηδῶν
 ἐπὶ κωκυτῷ τῶνδε πατρῴων
 πρὸ θυρῶν ἡχῶ πᾶσι προφωνεῖν.

ὦ δῶμ' "Αἰδου καὶ Περσεφόνης,
 ὦ χθονί' Ἑρμῇ καὶ πότνι' Ἀρά,
 σεμναί τε θεῶν παῖδες Ἑρινύες,
 αἱ τοὺς ἀδίκως θνήσκοντας ὀρᾶθ',
 αἱ τοὺς εὐνὰς ὑποκλεπτομένους.
 ἔλθετ', ἀρήξατε, τίσασθε πατρὸς
 φόνον ἡμετέρου, καὶ μοι τὸν ἐμὸν
 πέμψατ' ἀδελφόν· μούνη γὰρ ἄγειν
 οὐκ ἔτι σωκῶ
 λύπης ἀντίτροπον ἀχθος.

Elect. 86-120.

CLXV.

From the Description of the Chariot Race.

ΚΑΙ τοὺς μὲν ἄλλους πάντας ἀσφαλῆς δρόμους
 ὠρθοῦθ' ὁ τλήμων ὀρθὸς ἐξ ὀρθῶν δίφρων·
 ἔπειτα λύων ἡνίαν ἀριστεράν
 κάμπτοντος ἵππου λανθάνει στήλην ἄεραν
 παίσας, ἔθραυσε δ' ἄξονος μέσας χνόας
 κάξ ἀντύγων ὤλισθε, σὺν δ' ἐλίσσεται
 τμητοῖς ἱμάσι· τοῦ δὲ πίπτοντος πέδῳ
 πῶλοι διεσπάρησαν ἐς μέσον δρόμον.
 στρατὸς δ' ὅπως ὀρᾷ νιν ἐκπεπτωκότα
 δίφρων, ἀνωλόλυξε τὸν νεανίαν,
 οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά,
 φορούμενος πρὸς οὐδας, ἄλλοτ' οὐρανῷ
 σέλη προφαίνων, ἔσπε νιν διφρηλάται,

μόλις κατασχεθόντες ἵππικὸν δρέμον,
 ἔλυσαν αἵματηρόν, ὥστε μηδὲνα
 γνῶναι φίλων ἰδόντ' ἂν ἀθλιον δέμας.
 καὶ νῦν πυρρὰ κίαντες εὐθὺς ἐν βραχεῖ
 χαλεπῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σκοδοῦ
 φέρουσιν ἄνδρες Φωκίων τεταγμένοι,
 ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχοι χθονός.
 τοιαῦτά σοι ταῦτ' ἐστίν, ὥς μὲν ἐν λόγῳ
 ἀλγεινά, τοῖς δ' ἰδοῦσιν, οἷπερ εἶδομεν,
 μέγιστα πάντων ὧν ὅπωπ' ἐγὼ κακῶν.

Ib. 741-763.

CLXVI.

*Electra weeps over the Urn supposed to contain
 the Ashes of Orestes.*

Ω ΦΙΛΑΤΑΤΟΥ μνημεῖον ἀνθρώπων ἔμοι
 ψυχῆς Ὀρέστου λοιπόν, ὥς σ' ὑπ' ἐλπίδων
 οὐχ ὥνπερ ἐξέπεμπον εἰσεδεξάμην.
 νῦν μὲν γὰρ οὐδὲν ὄντα βαστάζω χεροῖν,
 δόμων δέ σ' ὦ παῖ, λαμπρόν ἐξέπεμψ' ἐγώ.
 ὥς ὦφελον πάροιθεν ἐκλιπεῖν βίον,
 πρὶν ἐς ξένην σε γαῖαν ἐκπέμψαι χεροῖν
 κλέψασα ταῖνδε κάνασώσασθαι φόνον,
 ὅπως θανὼν ἔκτισο τῇ τόθ' ἡμέρᾳ,
 τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχῶς μέρος.
 νῦν δ' ἐκτὸς οἴκων ἐπὶ γῆς ἄλλης φυγὰς
 κακῶς ἀπώλου, σῆς κασιγνήτης δίχα·

κοῦτ' ἐν φίλαισι χερσὶν ἢ τάλαιν' ἐγὼ
 λουτροῖς σ' ἐκόσμησ', οὔτε παμφλέκτου πυρὸς
 ἀνειλόμην, ὡς εἰκός, ἀθλιον βίαιος.
 ἀλλ' ἐν ξέναισι χερσὶ κηδευθεὶς τάλας
 σμικρὸς προσήκεις ὄγκος ἐν σμικρῷ κύττει.
 οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς
 ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ
 πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον· οὔτε γὰρ ποτε
 μητρὸς σύ γ' ἦσθα μᾶλλον ἢ κάμοῦ φίλος,
 οὐθ' οἱ κατ' οἶκον ἦσαν, ἀλλ' ἐγὼ τροφὸς,
 ἐγὼ δ' ἀδελφὴ σοὶ προσηυδῶμην αἰεὶ.
 νῦν δ' ἐκλείοιπε ταῦτ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ
 θανόντι σὸν σοί· πάντα γὰρ συναρπάσας
 θύελλ' ὅπως βέβηκας. οἷχεται πατήρ,
 τέθνηκ' ἐγὼ σοι, φροῦδος αὐτὸς εἰ θανῶν·
 γελῶσι δ' ἐχθροὶ, μαίνεται δ' ὑφ' ἡδονῆς
 μήτηρ ἀμήτωρ, ἥς ἐμοὶ σὺ πολλὰ κίς
 φήμας λάθρα προὔπεμπες ὡς φανούμενος
 τιμωρὸς αὐτός· ἀλλὰ ταῦθ' ὁ δυστυχῆς
 δαίμων ὁ σὸς τε κάμὸς ἔξαφείλετο,
 ὅς σ' ὥδέ μοι προὔπεμψεν ἀντὶ φιλτάτης
 μορφῆς σποδόν τε καὶ σκιὰν ἀνωφελῇ.
 οἴμοι μοι.
 ὦ δέμας οἰκτρὸν, φεῦ φεῦ.
 ὦ δεινοτάτας, οἴμοι μοι,
 πεμφθεὶς κελεύθους, φίλταθ', ὡς μ' ἀπώλεσας·
 ἀπώλεσας δῆτ', ὦ κασίγνητον κάρα.
 τοιγὰρ σὺ δέξαι μ' ἐς τὸ σὸν τόδε στέγος,

τὴν μηδὲν εἰς τὸ μηδέν, ὥς σὸν σοὶ κάτω
ναίω τὸ λοιπόν. καὶ γὰρ ἡνίκ' ἦσθ' ἄνω,
ξὺν σοὶ μετείχον τῶν ἴσων, καὶ νῦν ποθῶ
τοῦ σοῦ θανοῦσα μὴ 'πολείπασθαι τάφον.
τοῦς γὰρ θανόντας οὐχ ὁρῶ λυπουμενούς.

Ib. 1126-1170.

CLXVII.

The Vine of Euboea.

ΕΣΤΙ γάρ τις ἐναλία
Εὐβοίῃς αἶα· τῇδε βάκχειος βότρυς
ἐπ' ἡμαρ ἔρπει. πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἔω
κεκλημάτῳ χλωρὸν οἰνάνθης δέμας·
εἰτ' ἡμαρ αὖξει μίσσον ὄμφακος τύπον
γλυκαίνεται τε κάσπερκοῦται βότρυς·
δεῖλγ δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστομένη
καλῶς ὁπώρα κάνακίρνεται ποτόν.

Thyestes.—Frag., 235.

CLXVIII.

Tyro.

ΚΟΜΗΣ δὲ πένθος λαγχάνω πάλου οἴκην,
ἥτις συναρπασθεῖσα βουκόλων ὕπο
μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρίῃ χειρὶ
θέρους θερισθῇ ξανθὸν ἀνχίνων ἄπο,
σπᾶσουσά δ' ἐν λειμῶνι ποταμίων ποτῶν

ἴδῃ σκιᾶς εἰδῶλον ἀνγασθεῖς ὑπὸ
 κουραῖς ἀτίμως διατετιλμένης φόβης.
 φεῦ, κὰν ἀνοικτίρμων τις οἰκτείρει νιν
 πτήσσουσαν, αἰσχύναισιν οἶα μαίνεται
 πενθοῦσα καὶ κλαίουσα τὴν πάρος φόβην.

598.

CLXIX.

Love.

Ω ΠΑΙΔΕΣ, ἦ τοι Κύπρις οὐ Κύπρις μόνον,
 ἀλλ' ἐστὶ πολλῶν ὀνομάτων ἐπώνυμος.
 ἔστιν μὲν "Αἰδης, ἔστι δ' ἄφθιτος βίος,
 ἔστιν δὲ λύσσα μανίας, ἔστι δ' ἥμερος
 ἄκραντος, ἔστ' οἰμωγμός. ἐν κείνῃ τὸ πᾶν
 σπουδαῖον, ἡσυχάϊον, εἰς βίαν ἄγον.
 ἐντήκεται γὰρ πλευμόνων ὕσσις ἐνι
 ψυχῇ· τίς οὐχὶ τῇσδε τῆς θεοῦ βορά ;
 εἰσέρχεται μὲν ἰχθύων πλωτῶ γένει,
 ἔνεστι δ' ἐν χέρσου τετρασκελεῖ γονῷ.
 νωμᾷ δ' ἐν οἰωνοῖσι τοῦκείνης πτερόν,
 ἐν θηρσίν, ἐν βροτοῖσιν, ἐν θεοῖς ἄνω.
 τίν' οὐ παλαίουσ' ἐς τρίς ἐκβάλλει θεῶν ;
 εἰ μοι θέμις, θέμις δὲ τᾶλθῃ λέγειν,
 Διὸς τυραννεῖ πλευμόνων, ἄνευ δορός,
 ἄνευ σιδήρου· πάντα τοι συντέμνεται
 Κύπρις τὰ θνητῶν καὶ θεῶν βουλευματα.

856.

CLXX.

On the same.

Τὸ γὰρ νόσημα τοῦτ' ἐφίμερον κακόν·
 ἔχοιμ' ἂν αὐτὸ μὴ κακῶς ἀπεικάσαι·
 ὅταν πάγου φανίντος αἰθρίου χεροῖν
 κρύσταλλον ἀρκάσωσι παῖδες ἀσταγῇ.
 τὰ πρῶτ' ἔχουσιν ἡδονὰς ποταινίους·
 τέλος δ' ὁ χυμὸς οὐθ' ὅπως ἀφῇ θέλει
 οὐτ' ἐν χεροῖν τὸ κτῆμα σύμφορον μένειν
 οὕτω δὲ τοὺς ἐρῶντας αὐτὸς ἥμερος
 δρᾶν καὶ τὸ μὴ δρᾶν πολλάκις προσίεται.

154.

CLXXI.

The Wheel of Fortune.

ΑΔ' οὐμὸς αἰὶ πότμος ἐν πυκνῷ θεοῦ
 τροχῷ κυκλεῖται καὶ μεταλλάσσει φύσιν.
 ὥσπερ σελήνης δ' ὄψις εὐφρόνας δύο
 στήναι δύναται· ἂν οὐποτ' ἐν μορφῇ μιᾷ,
 ἀλλ' ἐξ ἀδήλου πρῶτον ἔρχεται νέα
 πρόσωπα καλλύνουσα καὶ πληρουμένη
 χῶταν περ αὐτῆς εὐγενεστάτη φανῇ,
 πάλιν διαρρεῖ ἀπὶ μηδὲν ἔρχεται.

786.

CLXXII.

Recti cultus.

ΕΠΕΙ πέπρακται πᾶν τὸ τοῦ θεοῦ καλῶς,
 χωρῶμεν ἤδη, παῖδες, εἰς τὰ τῶν σοφῶν
 διδασκαλεῖα, μουσικῆς παιδεύματα.
 προσλαμβάνειν δὲ δεῖ καθ' ἡμέραν αἰεὶ,
 ἕως ἂν ἐκῇ μανθάνειν βελτίονα.
 Παῖς δ' ὦν κακὸν μὲν δρᾶν τι προῖκ' ἐπίσταται,
 αὐτὸς παρ' αὐτοῦ μανθάνων ἄνευ πόνου·
 τὰ χρηστὰ δ', οὐδ' ἦν τὸν διδάσκαλον λάβῃ,
 ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ κέκτηται μόλις.
 ταῦτ' οὖν φυλαξώμεσθα καὶ μοχθητέον,
 ὦ παῖδες, ὥς ἂν μήτ' ἀπαιδύτων βροτῶν
 δοκῶμεν εἶναι κάποδημοῦντος πατρός.

736.

EURIPIDES.

CLXXIII.

Music.

ΣΚΑΙΟΥΣ δὲ λέγων κούδέν τι σοφοῦς
 τοὺς πρόσθε βροτοὺς οὐκ ἂν ἀμάρτοις,
 οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις
 ἐπὶ τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δειπνοῖς

ἤϋροντο, βίου τερπνὰς ἀκοὰς,
 στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
 ἤϋρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
 ψῆδαῖς παύειν, ἐξ ὧν θάνατοι
 δειναί τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
 καίτοι τὰδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι
 μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὐδειπνοὶ
 δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοάν·
 τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
 δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Medea, 190-203.

CLXXIV.

The Praises of Athens.

ΕΡΕΧΘΕΙΔΑΙ τὸ παλαιὸν ὄλβιοι,
 καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱερᾶς
 χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι
 κλεινοτάταν σοφίαν, αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
 βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος, ἐνθα ποθ' ἀγνάς
 ἐννέα Πιερίδας Μούσας λέγουσι

ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι·
 τοῦ καλλινάου τ' ἀπὸ Κηφισοῦ ῥοὰς
 τὰν Κύπριν κλῆζουσιν ἀφυσσαμέναν
 χώραν καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων
 ἡδυπνόους αὔρας· αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομένην
 χαίταισιν εὐώδη ῥοδείων πλόκον ἀνθίων

τῇ σοφίᾳ παρέδρους πέμπειν ἱρωτας,
 παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.
 πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
 ἢ πόλιν ἢ φίλων
 πόμπιμός σε χώρα
 τὰν παιδολέτειραν ἔξει,
 τὰν οὐχ ὁσίαν μετ' ἄλλων;

Ib. 824-850.

CLXXV.

The Conflict in Medea's Breast.

ΔΡΑΣΩ τάδ'· ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω,
 καὶ παῖσι πόρσυν', οἷα χρή καθ' ἡμέραν.
 ὦ τέκνα τέκνα, σφῶν μὲν ἔστι δὴ πόλις
 καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,
 οἰκήσεται δαίμητρὸς ἐστερημένοι·
 ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἰμι δὴ φυγὰς,
 πρὶν σφῶν ὄνασθαι κάπιδ' εἰν εὐδαίμονας,
 πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
 εὐνὰς ἀγῆλαι, λαμπάδας τ' ἀνασχέθειν.
 ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας·
 ἄλλως ἄρ' ἐμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,
 ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις,
 στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας.
 ἢ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
 πολλὰς ἐν ὑμῖν γηροβοσκήσειν τ' ἐμέ
 καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
 γλυκεῖα φροντίς· σφῶν γὰρ ἑσπερημένη
 λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινὸν τ' ἑμοί.
 ὑμεῖς δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὀμμασιν φίλοις
 ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.
 φεῦ φεῦ· τί προσδέρκεσθί μ' ὀμμασιν, τέκνα,
 τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γίλων;
 αἰαῖ· τί δράσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
 γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὥς εἶδον τέκνων.
 οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευματα
 τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίης ἑμούς.
 τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
 λυποῦσαν αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακί;
 οὐ δῆτ' ἔγωγε· χαιρέτω βουλευματα.
 καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν
 ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἑμούς ἀζημίους;
 τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς ἐκάκης,
 τὸ καὶ προεῖσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενός.
 χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους· ὄψω δὲ μὴ
 θέμις παρῆναι τοῖς ἑμοῖσι θύμασιν,
 αὐτῷ μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.
 ἃ ἃ.

μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
 ἔασον αὐτοὺς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
 ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανουσί σε.
 μὰ τοὺς παρ' Αἰδῇ νερτέρους ἀλάστορας,
 οὗτοι ποτ' ἔσται τοῦθ' ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
 παῖδας παρήσω τοὺς ἑμούς καθυβρίσαι.

πάντως πέπρωται ταῦτα κοῦκ ἐκφεύζεται.
καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισί τε
νύμφη τύραννος δάλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ' εἰμι γάρ δὴ τλημονεστάτην ὁδὸν,
καὶ τοῖσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
παῖδας προσειπὲν βούλομαι. δότ', ὦ τέκνα,
δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλτάτη χεὶρ, φίλτατον δέ μοι στόμα,
καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατήρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή,
ὦ μαλθακὸς χρῶς πνεῦμά θ' ἥδιστον τέκνων.
χωρεῖτε χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμὶ προσβλέπειν
οἷα τ' ἐς ὑμᾶς, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν ὅλα δρᾶν μέλλω κακά·
θυμὸς δὲ κρείσσω τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,
ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Ib. 1019-1079

CLXXVI.

Hippolytus offers a Chaplet to Artemis.

ΧΑΙΡΕ μοι, ὦ καλλίστα,
καλλίστα τῶν κατ' Ὀλυμπον
παρθένων, Ἄρτεμι.
σοὶ τόνδε πλεκτὸν στέφανον ἐξ ἀκηράτου
λειμῶνος, ὦ δέσποινα, κοσμήσας φέρω,
ἐνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτᾶ

οὐτ' ἤλθ' ἢ πω σίδηρος, ἀλλ' ἀκήρατον
 μέλισσα λειμῶν' ἱριῶν διέρχεται·
 Αἰδῶς δὲ ποταμίαισι κηπεύει δρόσοις.
 ὅσοις διδασκὼν μηδὲν, ἀλλ' ἐν τῇ φύσει
 τὸ σωφρονεῖν εἴληχεν ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς,
 ρούτοις δρέπεσθαι, τοῖς κακοῖσι δ' οὐ θέμις.
 ἀλλ', ὦ φίλῃ δέσποινα, χρυσίας κόμης
 ἀνάδημα ἔξῃαι χειρὸς εὐσεβοῦς ἄπο.
 μόνῃ γάρ ἐστι τοῦτ' ἐμοὶ γέρας βροτῶν·
 σοὶ καὶ ξένειμι καὶ λόγοις ἀμείβομαι,
 κλύων μὲν αὐδὴν, ὄμμα δ' οὐχ ὁρῶν τὸ σόν.
 τέλος δὲ κάμψαιμ' ὥσπερ ἠρξάμην βίου.

Hippolytus, 70-87.

CLXXVII.

*Quid tibi quisque velit nescire, et quaerere semper
 commutare locum, quasi opus deponere possit.*

TP. Ω ΚΑΚΑ θνητῶν στυγεραὶ τε νόσοι.
 τί σ' ἐγὼ δράσω; τί δὲ μὴ δράσω;
 τόδε σοι φέγγος λαμπρὸν, ὃδ' αἰθήρ·
 ἔξω δὲ δόμων ἤδη νοσερᾶς
 δέμνια κίτης.
 δεῦρο γὰρ ἔλθειν πᾶν ἔπος ἦν σοι·
 τάχα δ' ἐς θαλάμους σπεύσεις τὸ πάλιν.
 ταχὺ γὰρ σφάλλει κούδενι χαίρεις,
 οὐδὲ σ' ἀρίσκει τὸ παρὼν, τὸ δ' ἄπὸν
 φίλτερον ἡγεῖ.

κρεῖσσον δὲ νοσεῖν ἢ θεραπεύειν·
 τὸ μὲν ἴσθιν ἀπλοῦν, τῷ δὲ συνάπτει
 λύπη τε φρενῶν χερσὶν τε πόνος.
 πᾶς δ' ὀδυνηρὸς βίος ἀνθρώπων,
 οὐκ ἔστι πόνων ἀνάπαισις·
 ἀλλ' ὅ τι τοῦ ζῆν φίλτερον ἄλλο
 σκότος ἀμπίσχων κρύπτει νεφέλαις.
 δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες
 τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν,
 δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βίотου
 οὐκ ἀπόδειξιν τῶν ὑπὸ γαίας·
 μύθοις δ' ἄλλως φερόμεσθα.

Ib. 177-198

CLXXVIII.

The Beneficence of the Deity.

ΘΗ. **Α**ΛΛΟΙΣΙ δὴ 'πόνησ' ἀμύλληθεις λόγῳ
 τοῦδ'. ἔλεξε γάρ τις ὥς τὰ χείρονα
 πλείω βροτοῖσιν ἔστι τῶν ἀμεινόνων.
 ἐγὼ δὲ τούτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
 πλείω τὰ χρηστὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς·
 εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', οὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.
 αἰνῶ δ' ὅς ἡμῖν βίотον ἐκ πεφυρμένου
 καὶ θηριώδους θεῶν διεσταθμίσαστο,
 πρῶτον μὲν ἐνθεῖς σύνεσιν, εἶτα δ' ἄγγελον
 γλῶσσαν λόγων δοῦς, ὥστε γιγνώσκειν ὅσα,
 τροφήν τε καρποῦ, τῇ τροφῇ τ' ἀπ' οὐρανοῦ

σταγόνας ὑδρηλὰς, ὥς τὰ τ' ἐκ γαίης τρέφῃ
 ἄρδῃ τε νηδύν· πρὸς δὲ τοῖσι χείματος
 προβλήματ', αἰθύν τ' ἐξαμύνασθαι θεοῦ,
 πόντου τε ναυστολήμαθ', ὥς διαλλαγὰς
 ἔχοιμεν ἀλλήλοισιν ὧν πίνοιτο γῆ.

Supplices, 195-210.

CLXXIX.

*The land, where girt with friends or foes,
 a man may speak the thing he will.*

ΟΥΔΕΝ τυράννου δυσμενίστερον πόλει,
 ὅπου τὸ μὲν πρώτιστον οὐκ εἰσὶν νόμοι
 κοινοὶ, κρατεῖ δ' εἰς τὸν νόμον κεκτημένος
 αὐτὸς παρ' αὐτῷ, καὶ τόδ' οὐκέτ' ἔστ' ἴσον.
 γεγραμμένων δὲ τῶν νόμων ὃ τ' ἀσθενῆς
 ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσην ἔχει,
 ἔστιν δ' ἐνισπεῖν τοῖσιν ἀσθενεστέροις
 τὸν εὐτυχοῦντα ταῦθ', ὅταν κλύῃ κακῶς,
 νικᾷ δ' ὁ μείων τὸν μίγαν δίκαι' ἔχων.
 τοῦλευθέρον δ' ἐκείνο· τίς θέλει πόλει
 χρηστόν τι βούλευμ' ἐς μέσον φέρειν ἔχων;
 καὶ ταῦθ' ὁ χρήζων λαμπρὸς ἔσθ', ὁ μὴ θέλων
 σιγᾷ. τί τούτων ἔστ' ἰσαίτερον πόλει;
 καὶ μὴν ὅπου γε δῆμος αὐθέντης χθονός,
 ὑποῦσιν ἀστοῖς ἵδεται νεανίαις·
 ἀνὴρ δὲ βασιλεὺς ἐχθρόν ἡγεῖται τόδε,

καὶ τοὺς ἀρίστους, οὐδ' ἂν ἡγήται φρονεῖν.
 κτείνει, διδοικῶς τῆς τυραννίδος πέρι.
 πῶς οὖν ἔτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἰσχυρὰ πόλις,
 ὅταν τις ὡς λειμῶνος ἡρινοῦ στάχυν
 τόλμας ἀφαιρῇ ἀπολωτίῳ νίους;

Ib. 429-449.

OLXXX.

Nullum cum victis certamen et aethere cassis.

NΕΚΡΟΥΣ δὲ τοὺς θανόντας, οὐ βλάπτων
 πόλιν,
 οὐδ' ἀνδροκμητάς προσφέρων ἀγωνίας,
 θάψαι δικαίῳ, τὸν Πανελλήνων νόμον
 σώζων. τί τούτων ἔστιν οὐ καλῶς ἔχον;
 εἰ γάρ τι καὶ πεπόνθατ' Ἀργείων ὕπο,
 τεθναῖσιν, ἡμύνασθε πολεμίους καλῶς,
 αἰσχυρῶς δ' ἐκείνοις, χῆρ' ἀδίκη διοίχεται.
 ἐάσατ' ἤδη γῇ καλυφθῆναι νεκρούς.
 ὅθεν δ' ἕκαστον ἐς τὸ σῶμ' ἀφίκετο,
 ἐνταῦθ' ἀπῆλθε, πνεῦμα μὲν πρὸς αἰθέρα,
 τὸ σῶμα δ' ἐς γῆν· οὕτι γὰρ κεκτῆμεθα
 ἡμέτερον αὐτὸ, πλὴν ἐνοικῆσαι βίον,
 κᾶπειτα τὴν θρέψασαν αὐτὸ δεῖ λαβεῖν.
 δοκεῖς κακουργεῖν Ἄργος οὐ θάπτων νεκρούς;
 ἥκιστα· πάσης Ἑλλάδος κοινὸν τόδε,
 εἰ τοὺς θανόντας νοσφίσας ὦν χρῆν λαχεῖν

ἀτάφους τις ἔξει· δειλίαν γὰρ εἰσφέρει
τοῖς ἀλκίμοισιν, οὗτος ἦν τεθῆ νόμος.

Ib. 524-541.

CLXXXI.

Iphis on the Death of his Daughter Evadne.

E IEN. τί δὴ χρή τὸν ταλαίπωρόν με δρᾶν ;
στείχειν πρὸς οἴκους ; κῆτ' ἐρημίαν ἰδῶ
πολλὴν μελάθρων ἀπορίαν τ' ἐμῷ βίῳ ;
ἢ πρὸς μέλαθρα τοῦδε Καπανέως μόλω ;
ἥδιστα πρίν γε δῆθ' , ὅτ' ἦν παῖς ἦδε μοι.
ἀλλ' οὐκέτ' ἔστιν· ἦ γ' ἐμὴν γενειάδα
προσῆγετ' αἰὲς στόματι, καὶ κᾶρα τόδε
κατεῖχε χειρί· πατρὶ δ' οὐδὲν ἥδιον
γέροντι θυγατρός· ἀρσένων δὲ μείζονες
ψυχαί, γλυκεῖαι δ' ἦσσαν ἐς θωπεύματα.
οὐχ ὥς τάχιστα δῆτά μ' ἄξετ' ἐς δόμους,
σκότῳ δὲ δώσετ', ἐνθ' ἀσιτίαις ἐμὸν
δεῖμας γεραῖον συντακείς ἀποφθερῶ ;
τί μ' ὠφελήσει παιδὸς ὁστέων θιγεῖν ;
ὦ δυσπάλαιστον γῆρας, ὥς μισῶ σ' ἔχων.
μισῶ δ' ὅσοι χρήζουσιν ἐκτείνειν βίον,
βρωτοῖσι καὶ ποτοῖσι καὶ μαγέμασι
παρεκτρέποντες ὀχετὸν ὥστε μὴ θανεῖν·
οὐδ' χρῆν, ἐπειδὴν μηδὲν ὠφελῶσι γῆν,
θανόντας ἔρρην κάκποδῶν εἶναι νέους.

Ib. 1094-1113.

CLXXXII.

Lament of Hecuba over Astyanax.

ΔΥΣΤΗΝΕ, κρατὸς ὡς σ' ἔκειρεν ἀθλίως
 τείχη πατρῶα, Λοξίου πυργώματα,
 ὃν πόλλ' ἐκήπευσ' ἡ τεκοῦσα βόστρυχον
 φιλήμασιν τ' ἔδωκεν, ἐνθεν ἐγγελᾷ
 ὁπτίων ραγίντων φόνος, ἴν' αἰσχροῖα μὴ λέγω·
 ὦ χεῖρες, ὡς εἰκοῦς μὲν ἠδείας πατρὸς
 κέκτησθ', ἐν ἄρθροις δ' ἔκλυτοι πρόκεισθί μοι.
 ὦ πολλὰ κόμπους ἐκβαλὼν φίλον στόμα,
 ὀλωλας, ἐψεύσω μ', ὅτ' ἐσπίπτων πέπλους,
 ὦ μήτερ, ἠῦδας, ἡ πολὺν σοι βοστρύχων
 πλόκαμον κερῶμαι, πρὸς τάφον θ' ὀμηλίκων
 κώμους ἀπάξω, φίλα διδοῦς προσφθέγματα.
 σὺ δ' οὐκ ἔμ', ἀλλ' ἐγὼ σέ τὸν νεώτερον,
 γραῦς, ἄπολις, ἄτεκνος, ἄθλιον θάπτω νεκρόν.
 οἴμοι, τὰ πόλλ' ἀσπασμαθ' αἶ τ' ἐμαὶ τροφαὶ
 ὕπνοι τ' ἐκεῖνοι φροῦδά μοι. τί καὶ ποτε
 γράψιεν ἄν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ;
 τὸν παῖδα τόνδ' ἔκτειναν Ἀργεῖοί ποτε
 δείσαντες; αἰσχροὺς τούπιγραμμά γ' Ἑλλάδι.

Troades, 1173-1191.

CLXXXIII.

Ion's Morning Song.

ΑΡΜΑΤΑ μὲν τάδε λαμπρά τεθρίπων
 ἥλιος ἤδη κάμπτει κατὰ γῆν,
 ἄστρο δὲ φεύγει πῦρ τόδ' ἀπ' αἰθίρος
 εἰς νύχθ' ἱερὰν,
 Παρνησιάδες δ' ἄβατοι κορυφαί
 καταλαμπόμεναι τὴν ἡμερίαν
 ἀψίδα βροτοῖσι δέχονται.
 σμύρνης δ' ἀνύδρου καπνὸς εἰς ὁρόφους
 Φοίβου πέτεται,
 θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον
 Δελφίς, αἰίδουσ' Ἑλλήσι βοάς,
 ὅς ἂν Ἀπόλλων κελαῖήσῃ.
 ἀλλ', ὦ Φοίβου Δελφοὶ θέραπες,
 τὰς Κασταλίας ἀργυροειδεῖς
 βαίνετε δίνας, καθαφαῖς δὲ δρόσοις
 ἀφυδρανάμενοι στείχετε ναοῦς·
 στόμα τ' εὐφημον φρουρεῖτ' ἀγαθὸν,
 φῆμας τ' ἀγαθὰς τοῖς ἐθέλουσιν
 μαντεύεσθαι
 γλώσσης ἰδίας ἀποφαίνειν.
 ἡμεῖς δὲ, πόνους οὖς ἐκ παιδὸς
 μοχθοῦμεν αἰεὶ, πόρθοισι δάφνης
 στέφεσιν θ' ἱεροῖς ἐσόδους Φοίβου
 καθαρὰς θήσομεν ὑγραῖς τε πέδον

ρανίσιν νοτερὸν, πτηνῶν τ' ἀγέλας,
 αἱ βλάπτουσιν
 σέμν' ἀναθήματα, τόξοισιν ἱμοῖς
 φυγάδας θήσομεν· ὥς γὰρ ἀμήτωρ
 ἀπάτωρ τε γεγὼς τοῖς θρέψαντας
 Φοίβου ναοὺς θεραπεύω.

Ion, 82-111.

CLXXXIV.

Revels of the Bacchanals.

ΑΓΕΛΑΙΑ μὲν βοσκήματ' ἄρτι πρὸς λίπας
 μόσχων ὑπεξήκριζον, ἡνίχ' ἥλιος
 ἀκτῖνας ἐξίησι θερμαίνων χθόνα.
 ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν,
 ὧν ἡρχ' ἐνὸς μὲν Αὐτονόη, τοῦ δευτέρου
 μήτηρ Ἀγαύη σή, τρίτου δ' Ἴνῃ χοροῦ.
 ἡὔδον δὲ πᾶσαι σώμασιν παρεμῆναι,
 αἱ μὲν πρὸς ἐλάτης νῶτ' ἐρείσασαι φόβην,
 αἱ δ' ἐν δρυὸς φύλλοισι πρὸς πέδῳ κάρα
 εἰκῇ βαλοῦσαι σωφρόνως, οὐχ ὥς σὺ φῦς
 ψνωμένας κρατῆρι καὶ λωτοῦ ψόφῳ
 θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν ἡρημωμένας.
 ἡ σὴ δὲ μήτηρ ὠλολυξεν ἐν μέσαις
 σταθεῖσα βάρκῃς, ἐξ ὕπνου κινεῖν δέμας,
 μυκήμαθ' ὥς ἤκουσε κεροφόρων βοῶν.
 αἱ δ' ἀποβαλοῦσαι θαλερὸν ὀμμάτων ὕπνον
 ἀνῆξαν ὀρθαί, θαῦμ' ἰδεῖν εὐκοσμίαις,

νῆαι, παλαιαί, παρθένοι τ' ἔτ' ἀζυγίαι.
 καὶ πρῶτα μὲν καθεῖσαν εἰς ὤμους κόμας,
 νεβρίδας τ' ἀνestsίλανθ', ὅσαισιν ἀμμάτων
 σύνδεσμός ἐλείλυτο, καὶ καταστίκτους δοράς
 ὄφρ' ἐκατεζώσαντο λιχμῶσιν γένυν.
 αἱ δ' ἀγκάλαισι δορκάδ' ἢ σκύμνους λύκων
 ἀγρίους ἔχουσιν λευκὸν ἐδίδοσαν γάλα,
 ὅσαις νεοτόκοις μαστὸς ἦν σπαργὼν ἔτι
 βρέφη λιπούσας· ἐπὶ δ' ἔθεντο κισσίνους
 στεφάνους δρυὸς τε σμίλακος τ' ἀνθισφόρου.
 θύρσον δὲ τις λαβοῦσ' ἐπαισεν ἐς πέτραν,
 ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.
 ἄλλη δὲ νάρθηκ' ἐς πέδον καθήκει γῆς,
 καὶ τῇδε κρήνην ἐξανῆκ' οἴνου θεός·
 ὅσαις δὲ λευκοῦ πώματος πόθος παρῆν,
 ἀπροισι δακτύλοισι διαμῶσαι χθόνα
 γάλακτος ἰσμοὺς εἶχον· ἐκ δὲ κισσίνων
 θύρων γλυκεῖαι μέλιτος ἱσταζον ῥοαί.

Bacchae, 677-711.

OLXXXV.

Liberty.

A P' ἐν παννυχίοις χοροῖς
 θήσω ποτὲ λευκὸν
 πόδ' ἀναβακχεύουσα δέραι
 εἰς αἰθέρα δροσερὸν
 ῥέπτουσ', ὥς νεβρὸς χλοεραῖς

P

ἑμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς
 ἦνίε' ἂν φοβερὸν φύγῃ
 θήρα μ' ἔξω φυλακᾶς
 εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων,
 θωθῶσων δὲ κυναγέτας
 συντείνῃ δρόμημα κυνῶν,
 μόχθοις τ' ὠκυδρόμοις τ' ἀέλ-
 λαις θρώσῃ πεδίον
 παραποτάμιον, ἡδομένα
 βροτῶν ἐρημίαις,
 σκιαροκόμου τ' ἐν ἔρνεσιν ὕλας.

Ib. 863-876.

CLXXXVI.

The Sacrifice of Polyxena.

ΠΑΡΗΝ μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαιῶκοῦ στρατοῦ
 πλήρης πρὸ τύμβου σῆς κόρης ἐπὶ σφαγᾶς.
 λαβὼν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξίνην χερὸς
 ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ·
 λεκτοὶ τ' Ἀχαιῶν ἑκκριτοὶ νεανῖαι,
 σκίρτημα μόσχου σῆς καθέξοντες χεροῖν,
 ἔσποντο· πλήρης δ' ἐν χεροῖν λαβῶν δέπας
 πάγχρυσον ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
 χοὰς θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι
 σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρυξαι στρατῷ.
 ἐγὼ παραστάς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·

σιγᾶτ', Ἀχαιοί, σῖγα πᾶς ἔστω λεώς·
 σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἔστησ' ὄχλον.
 ὁ δ' εἶπεν, ὦ παῖ Πηλῖως, πατήρ δ' ἑμὸς,
 δίδαι χόας μοι τάσδε κλητηρίους,
 νεκρῶν ἀγωγούς· ἔλθι δ', ὥς πίθς μέλαν
 κόρης ἀκραιφνὲς αἷμ', ὃ σοι δωρούμεθα
 στρατός τε κἀγώ· πρευμανῆς δ' ἡμῖν γενοῦ,
 λῦσαί τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια
 νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμενοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
 νόστου τυχόντας πάντας ἐς πάτραν μολεῖν.
 τοσαῦτ' ἔλεξε, πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
 εἴτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβῶν
 ἐξεῖλκε κολεοῦ, λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
 νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
 ἡ δ', ὥς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
 ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
 ἔκουσα θνήσκω· μή τις ἄψηται χρὸς
 τούμοῦ· παρέξω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
 ἐλευθέραν δέ μ', ὥς ἐλευθέρα θάνω,
 πρὸς θεῶν μεθέντες κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
 δούλη κεκληῆσθαι βασιλῆς οὐσ' αἰσχύνομαι.
 λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν, Ἀγαμέμνων τ' ἀναξ
 εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
 κάπει τόδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἔπος,
 λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
 ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὀμφαλὸν.
 μαστούς τ' ἔδειξε στέρνα θ', ὥς ἀγάλματος,
 κάλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ

ἔλεξε πάντων γιγνησίστατος λίγαν
 ἰδέε τάδ', εἰ μὲν στίβου, ὡς ποσσὶν,
 παύειν ποδοποιῶν. καὶ σὺν, εἰ δ' ἐκ' αἰχμῶν
 χρῆζεις, πάσσει λαβρὸς εὐτρεχὲς ἴδε.
 ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκῳ κίρκης,
 τίμωσι σὺ δ' ἄν' πνεύματος διαφροῆς
 κροῦνοί δ' ἐχάρουν ἢ δὲ καὶ θνήσκουσ' ἄρας
 πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήματος ποσῶν,
 κρόττους δ' ἐκρότταν ὄρατ' ἀρούρων χρείων.
 ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ.
 οὐδαίς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόσων,
 ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χειρῶν
 φύλλοις ἱβαλλον, οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὸν
 κορμούς φέροντες πετεινοὺς, ὁ δ' οὐ φέρων
 πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακὰ
 ἱστοήκας, ὡς κίκιστε, τῇ νεάνιδι
 οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χειροῖν ἔχων;
 οὐκ εἴ τι δώσω τῇ περισ' εὐκαρδίῳ
 ψυχὴν τ' ἀρίστῃ; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω
 παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δὲ σε
 πασῶν γυναικῶν δυστυχιστάτην θ' ὀρώ.

Heroda, 521-582.

CLXXXVII.

*The Demon of Madness sent against Hercules.**Iris.—Lyssa.*

MΗ σὺ νοουθεῖται τὰ θ' Ἦρας κάμᾳ μηχανήματα.
 ΑΥΤΤΑ. ἐς τὸ λῶστον ἐμβιβάζω σ' ἶχνος
 ἀντὶ τοῦ κακοῦ.

ΙΡΙΣ. οὐχὶ σωφρονεῖν γ' ἐπεμψε δεῦρό σ' ἡ Διὸς
 δάμαρ.

ΑΥΤΤΑ. Ἦλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βού-
 λομαι.

εἰ δὲ δὴ μ' Ἦρα θ' ὑπουργεῖν σοὶ τ' ἀναγκαίως ἔχει
 τάχος ἐπιρροιβδεῖν θ' ὁμαρτεῖν ὥς κυνηγίῃ κύνας,
 εἰμὶ γ'· οὔτε πόντος οὔτ'ω κύμασι στένων λάβρος,
 οὔτε γῆς σεισμὸς κεραυνοῦ τ' οἶστρος ὠδίνας πνέων,
 οἶ' ἐγὼ στάδια δραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλέους,
 καὶ καταρρήξω μέλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ
 τέκν' ἀποκτείνασα πρῶτον· ὃ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται
 παῖδας οὐδ' ἔτι κτ' ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμῆς λύσσης ὑφῆ.
 ἦν ἰδοὺ καὶ δὴ τινάσσει κῆρα βαλβίδων ἄπο,
 καὶ διαστροφὸς ἐλίσσει σῖγα γοργωποὺς κόρας.
 ἀμπνοάς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὥς εἰς ἐμβολήν.
 δεινὰ μυκᾶται δὲ Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου.
 τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ.
 στείχ' ἐς Οὔλυμπον πεδαίρουσ', Ἴρι, γενναῖον πόδα
 ἐς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλέους.

Herc. Furens, 855-873.

CLXXXVIII.

Ambition.

Τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφέσαι
 Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύ γ' ἄδικος ἢ θεός·
 πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας
 εἰσῆλθε κάξῃλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων·
 ἐφ' ᾗ σὺ μαίνει· κείνο κέλλιον, τέκνον,
 ἰσότητα τιμᾶν, ἢ φίλους ἀεὶ φίλοις
 πόλεις τε πόλεσι συμμάχοις τε συμμάχοις
 ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφν,
 τῷ πλείονι δ' ἀεὶ πολέμιον καθίσταται
 τοῦλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
 καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
 ἰσότης ἔταξε κἀριθμὸν διώρισε,
 νυκτός τ' ἀφειγγὲς βλέφαρον ἡλίου τε φῶς
 ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
 κοῦδέτερον αὐτῶν φθόνον ἔχει νικώμενον.
 εἴθ' ἥλιος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,
 σὺ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον;
 τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,
 τιμᾶς ὑπέρφεν, καὶ μέγ' ἡγησαι τόδε,
 περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
 ἢ πολλὰ μοχθεῖν πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι
 βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλεόν; ὄνομ' ἔχει μόνον·
 ἐπεὶ τά γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
 οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια ἐέκτηνται βροτοί,

τὰ τῶν βιῶν ὃ ἔχοντες ἐπιμελούμεθα
 ὅταν δὲ χρῆζωσ', αὐτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.

Phœnissæ, 531-557.

CLXXXIX.

Electra watching by the couch of Orestes.

OP. Ω ΦΙΑΟΝ ἔκνου θέλγητρον, ἐπίκουρον νό-
 σου,

ὥς ἡδύ μοι προσῆλθες ἐν δέοντί τε.
 ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὥς εἰ σοφῇ,
 καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκαταία θεός.
 πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικέμεν;
 ἀμνημονῶ γάρ τῶν πρὶν ἀπολειφθεῖς φρενῶν.

ΗΛ. ὦ φίλταθ', ὥς μ' ἠεφφρανας εἰς ἔκνον πεσών.
 βούλει θίγω σου ἐνακουφίσω δέμας;

OP. λαβοῦ λαβοῦ δῆτ', ἐκ δ' ἔμορξον ἀθλίου
 στόματος ἀφρώδη πέλαντον ὀμμάτων τ' ἱμῶν.

ΗΛ. ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὲ, κούε ἀναίνομαι
 ἀδελφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.

* * * * *

ΗΛ. οἶμοι, καστίγητ', ὄμμα σὸν ταράσσεται,
 ταχὺς δὲ μετίθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν.

OP. ὦ μήτερ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
 τὰς αἱματωποδὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας.

ΗΛ. μέν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δεινίοι
 ὀρᾶς γὰρ οὐδὲν ὧν δοκεῖς σάφ' εἰδέναι.

ΟΡ. ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες,
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέραι, δειναὶ θεαί.

ΗΛ. οὗτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξας' ἐμὴν
σχίσω σε πηδᾶν δυστυχή πηδήματα.

ΟΡ. μέθεις· μὲ οὔσα τῶν ἐμῶν Ἑρινύων
μέσον μ' ὀχμάζεις, ὥς βάλῃς εἰς Τάρταρον.

Orestes, 211-222 ; 253-265.

ΟΧΟ.

From the Debate in the Argive Assembly.

ΕΠΕΡΠΡΟΘΗΣΑΝ δ' οἱ μὲν ὡς καλῶς λέγοι,
οἱ δ' οὐκ ἐπὶ γένοιον. κάπῃ τῷδ' ἀνίσταται
ἀνὴρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἡναγκασμένος,
θορύβῳ τε πύσυνος κάμαθι παρρησίᾳ,
πιθανὸς ἔτ' αὐτοὺς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
ὅταν γάρ ἡδὺς τοῖς λόγοις φρονῶν κακῶς
πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
ἔσοι δὲ σὸν νῦν χρηστὰ βουλευέουσ' αἰεὶ,
κἂν μὴ παραντίκ', αὐθις εἰσι χρήσιμοι
πόλει. θεᾶσθαι δ' ὥδε χρὴ τὸν προστάτην
ιδόνθ'· ὅμοιον γάρ τὸ χρήμα γίγνεται.
δς εἰπ' Ὀρίεσθην καὶ σ' ἀποκτεῖναι πέτροις
βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτινε Τυνδάρειος λόγους
τῷ σφῷ κατακτείνοντι τοιοῦτους λέγειν.
ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἰναυτία,
υορφεῖ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρείος δ' ἀνὴρ,

ἀλιγάκις ἔστυ ἐκάγοῦς χραίνων ἐκέλον,
 αὐτοσυργός, οἵπερ καὶ μόνοι σῶζουσι γῆν,
 ξυνοτός δὲ, χωρεῖν ὁμόσι τοῖς λόγοις θέλων,
 ἀέριαιος, ἀνεκδιηπτον ἡσκηκώς βίον·
 ὃς εἶπ' Ὀρίστην παῖδα τὸν Ἀγαμίμνονος
 στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρί,
 ἐακὴν γυναῖκα κᾶθεον κατακτανών,
 ἣ καὶν' ἀφῆρει, μήθ' ὀπλιζέσθαι χίρα
 μήτε στρατεύειν ἐελικόντα δώματα.
 εἰ τ' ἄνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
 φθείρουσιν ἀνδρῶν εὐνιδας λυβώμενοι.

Ib. 901-930.

ΟΧΟΙ.

*The Meeting of Agamemnon and Iphigenia
at Aulis.*

ΙΦ.

Ω ΠΑΤΕΡ, ἐσαῖδόν σ' ἀσμήνη πολλῶ χρόνῳ.
 ΑΓΑ. καὶ γὰρ πατήρ σέ. τόδ' ἴσον ὑπὲρ
 ἀμφοῖν λέγεις.

ΙΦ. χαῖρ'· εὖ δέ μ' ἀγαγὼν πρὸς σ' ἐποίησας,
 πάτερ.

ΑΓΑ. οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ τοῦτο καὶ μὴ φῶ, τέκνον.

ΙΦ. ἔα·

ὥς σὺ βλέπεις ἐκέληον ἄσμενός μ' ἰδών.

ΑΓΑ. πόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ στρατηλάτῃ μέλει.

ΙΦ. παρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν, μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου.

ΑΓΑ. ἀλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἄπας, κοῦκ ἄλλοθι.

ΙΦ. μέθες νῦν ὀφρὸν ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον.

ΑΓΑ. ἰδοὺ γέγηθά σ' ὡς γέγηθ' ὄρων, τέκνον.

ΙΦ. καῖπαιτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;

ΑΓΑ. μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιούσ' ἀπουσία.—

ΙΦ. μέν, ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν.

ΑΓΑ. θέλω γε· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων ἀλγύνομαι.

ΙΦ. ὀλοῖντο λόγχοι καὶ τὰ Μενέλεω κακά.

ΑΓΑ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ' ἅμ' διολέσαντ' ἔχει.

ΙΦ. ὡς πολὺν ἀπῆσθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.

ΑΓΑ. καὶ νῦν γέ μ' ἴσχει δῆ τι μὴ στέλλειν στρατόν.

ΙΦ. ποῦ τοῦς Φρύγας λέγουσιν ῥέεσθαι, πάτερ;

ΑΓΑ. οὐ μή ποτ' οἰκτεῖν ὦφελ' ὁ Πριάμου Πάρις.

ΙΦ. φεῦ.

εἴθ' ἦν καλὸν μοι σοὶ τ' ἄγειν σύμπλουν ἐμέ.

ΑΓΑ. ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρός.

ΙΦ. σὺν μητρὶ πλεύσας ἡ μόνη πορεύσομαι;

ΑΓΑ. μόνη, μονωθεῖς ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος.

ΙΦ. οὐ πού μ' ἐς ἄλλα δώματα' οἰκίσεις, πάτερ;

ΑΓΑ. ἔα τὰδ'· οὐ χρὴ τοιάδ' εἰδέναι κόρας.

Iphig. in Aulid., 640.

ΟΧΟII.

Iphigenia's Prayer for Life.

Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
 πείθειν ἐπάδου', ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας,
 κηλεῖν τε τοῖς λόγοιςιν οὖς ἐβουλόμην,

ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον. νῦν δὲ τάπ' ἐμοῦ σοφά,
 δάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ δυνάίμεθ' ἄν.
 ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω στήθεν
 τὸ σῶμα τοῦμόν, ὅπερ ἔτικτεν ἡδὲ σοι,
 μή μ' ἀπολίσσῃς ἄωρον· ἡδὺ γάρ τὸ φῶς
 βλέπεις· τὰ δ' ὑπὸ γῆν μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.
 πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ·
 πρώτη δὲ γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμόν
 φίλας χάριτας ἔδωκα κἀντεδεξάμην.
 λόγος δ' ὁ μὲν σὸς ἦν ὅδ'· Ἄρά σ', ὦ τέκνον,
 εὐδαίμων' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὕψομαι
 ζῶσάν τε καὶ θάλλουσας ἀξίως ἐμοῦ;
 οὐμός δ' ὅδ' ἦν αὖ, περὶ σὺν ἐξαρτωμένης
 γένειον, οὗ νῦν ἀντιλίσσεται χερί·
 τί δ' ἄρ' ἐγὼ σέ; πρόσβυν ἄρ' εἰσδίδεσμαι
 ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
 πόνων τιθηνόδς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς;
 τοῦτων ἐγὼ μὲν τῶν λόγων μνήμην ἔχω,
 σὺ δ' ἐπιλέλῃσαι, καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλεις.
 μὴ πρός σε Πίλοπος καὶ πρός Ἀτρεΐως πατρός
 καὶ τῆσδε μητρὸς, ἥ πρὶν ὠδίνουσ' ἐμὲ
 νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει.
 τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων
 Ἑλένης τε; πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τώμῳ, πάτερ;
 βλέψον πρός ἡμᾶς, ὅμμα δὸς φίλημά τε,
 ἴν' ἄλλα τοῦτο καθθανοῦσ' ἔχω στήθεν
 μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείθει λόγοις.
 ἀδελφε, μικρὸς μὲν σύ γ' ἐπίκουρος φίλοις,

ἐμπαίζουσα λείμακος ἡδοναῖς
 ἡνίκ' ἂν φοβερὸν φύγῃ
 θήραμ' ἔξω φυλακᾶς
 εὐπλέκτων ὑπὲρ ἀρκύων,
 θωύσσων δὲ κυναγέτας
 συντείνῃ δρόμημα κυνῶν,
 μόχθοις τ' ὠκυδρόμοις τ' ἀέλ-
 λαις θρώσῃ πεδίον
 παραποτάμιον, ἡδομένα
 βροτῶν ἐρημίαις,
 σκιαροκόμου τ' ἐν ἔρνεσιν ὕλας.

Ib. 863-876.

CLXXXVI.

The Sacrifice of Polyxena.

ΠΑΡΗΝ μὲν ὄχλος πᾶς Ἀχαιῶκοῦ στρατοῦ
 πλήρης πρὸ τύμβου σῆς κόρης ἐπὶ σφαγᾶς.
 λαβῶν δ' Ἀχιλλέως παῖς Πολυξένην χερὸς
 ἔστησ' ἐπ' ἄκρου χώματος, πέλας δ' ἐγώ·
 λεκτοί τ' Ἀχαιῶν ἔκκριτοι νεανίαι,
 σκίρτημα μόσχου σῆς καθίξοντες χεροῖν,
 ἔσποντο· πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβῶν δέπας
 πάγχρυσον ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
 χοᾶς θανόντι πατρί· σημαίνει δέ μοι
 σιγὴν Ἀχαιῶν παντὶ κηρυῖναι στρατῷ.
 καὶ γὰρ παραστὰς εἶπον ἐν μέσοις τάδε·

σιγᾷτ', Ἀχαιοί, σίγα πᾶς ἴστω λείως·
 σίγα, σιώπα· νήνεμον δ' ἴστησ' ὄχλον.
 ὁ δ' εἶπεν, ὦ παῖ Πηλέως, πατήρ δ' ἑμός,
 δέξαι χόας μοι τήσδε κηλητηρίους,
 νεκρῶν ἀγωγούς· ἐλθὲ δ', ὥς πίψς μέλαν
 κόρης ἀκραιφνὲς αἶμ', ὅ σοι δωρούμεθα
 στρατός τε ἀγῶ· πρευμανῆς δ' ἡμῖν γενοῦ,
 λῦσαι τε πρύμνας καὶ χαλινωτήρια
 νεῶν δὸς ἡμῖν, πρευμανοῦς τ' ἀπ' Ἰλίου
 νόστου τυχόντας πάντας εἰς πάτραν μολεῖν.
 τοσαῦτ' ἔλεξε, πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατός.
 εἴτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβῶν
 ἐξεΐλκε κολεοῦ, λογάσι δ' Ἀργείων στρατοῦ
 νεανίαις ἔνευσε παρθένον λαβεῖν.
 ἡ δ', ὥς ἐφράσθη, τόνδ' ἐσήμηνεν λόγον·
 ὦ τὴν ἐμὴν πέρσαντες Ἀργεῖοι πόλιν,
 ἐκοῦσα θνήσκω· μή τις ἄψῃται χροὸς
 τοῦμοῦ· παρὲξ γὰρ δέρην εὐκαρδίως.
 ἐλευθέραν δὲ μ', ὥς ἐλευθέρα θάνω,
 πρὸς θεῶν μεθέντες κτείνατ'· ἐν νεκροῖσι γὰρ
 δοῦλη κεκλησθαι βασιλὶς οὐδ' αἰσχύνομαι.
 λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν, Ἀγαμέμνων τ' ἀναξ
 εἶπεν μεθεῖναι παρθένον νεανίαις.
 κάπῃ τὸδ' εἰσήκουσε δεσποτῶν ἕπος,
 λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος
 ἔρρηξε λαγόνος εἰς μέσον παρ' ὀμφαλὸν.
 μαστοὺς τ' ἐδειξε στέρνα θ', ὥς ἀγάλματος,
 καλλιστα· καὶ καθεῖσα πρὸς γαῖαν γόνυ

ἔλεξε πάντων τλημονίστατον λόγον
 ἰδοὺ τόδ', εἰ μὲν στέρνον, ὦ νεανία,
 παῖεν προθυμεῖ, παῖσον, εἰ δ' ὑπ' ἀχχέα
 χρῆζεις, πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπῆς ὅδε.
 ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκῳ κόρης,
 τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαρροάς·
 κρουνοὶ δ' ἐχώρουν· ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὅμως
 πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν,
 κρύπτουσ' ἃ κρύπτειν ὄμματ' ἀρσένων χρεών.
 ἐπεὶ δ' ἀφῆκε πνεῦμα θανασίμῳ σφαγῇ,
 οὐδεὶς τὸν αὐτὸν εἶχεν Ἀργείων πόνον,
 ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν τὴν θανοῦσαν ἐκ χερῶν
 φύλλοις ἐβαλλον, οἱ δὲ πληροῦσιν πυρὰν
 κορμοὺς φέροντες πευκίνοους, ὁ δ' οὐ φέρων
 πρὸς τοῦ φέροντος τοιάδ' ἤκουεν κακά·
 ἔστηκας, ὦ κύκιστε, τῇ νεάνιδι
 οὐ πέπλον, οὐδὲ κόσμον ἐν χεροῖν ἔχων;
 οὐκ εἰ τι δώσω τῇ περισσ' εὐκαρδίῳ
 ψυχὴν τ' ἀρίστη; τοιάδ' ἀμφὶ σῆς λέγω
 παιδὸς θανούσης· εὐτεκνωτάτην δέ σε
 πασῶν γυναικῶν δυστυχεστάτην θ' ὀρῶ.

Hecuba, 521-582.

CLXXXVII.

The Demon of Madness sent against Hercules.

Iris.—Lyssa.

ΜΗ σὺ νουθίτεις τὰ θ' Ἦρας κάμὰ μηχανήματα.
ΛΥΤΤΑ. ἐς τὸ λῦστον ἐμβιβάζω σ' ἔχνος
 ἀντὶ τοῦ κακοῦ.

ΙΡΙΣ. οὐχὶ σωφρονεῖν γ' ἔπεμψε δεῦρό σ' ἡ Διὸς
 δάμαρ.

ΛΥΤΤΑ. Ἕλιον μαρτυρόμεσθα δρῶσ' ἃ δρᾶν οὐ βού-
 λομαι.

εἰ δὲ δὴ μ' Ἦρα θ' ὑπουργεῖν σοὶ τ' ἀναγκαίως ἔχει
 τάχος ἐπιρροιβδεῖν θ' ὁμαρτεῖν ὥς κυνηγέτη κύνας,
 εἰμὶ γ' οὔτε πόντος οὔτω κύμασι στένων λάβρος,
 οὔτε γῆς σεισμὸς κεραυνοῦ τ' ὀλστρος ὠδίνας πνέων,
 οἶ' ἐγὼ στάδια δραμοῦμαι στέρνον εἰς Ἡρακλείους,
 καὶ καταρρήξω μῆλαθρα καὶ δόμους ἐπεμβαλῶ
 τέκν' ἀποκτείνασα πρῶτον ὃ δὲ κανὼν οὐκ εἴσεται
 παῖδας οὐδ' ἔτι κτ' ἐναίρων, πρὶν ἂν ἐμῆς λύσσης ὑφῇ.
 ἦν ἰδοὺ καὶ δὴ τινάσσει κῆῤα βαλβίδων ἄπο,
 καὶ διαστρόφους ἐλίσσει σῖγα γοργωποὺς κόρας.
 ἀμπνοὰς δ' οὐ σωφρονίζει, ταῦρος ὥς εἰς ἐμβολήν,
 δεινὰ μυκᾶται δὲ Κῆρας ἀνακαλῶν τὰς Ταρτάρου.
 τάχα σ' ἐγὼ μᾶλλον χορεύσω καὶ καταυλήσω φόβῳ.
 στείχ' ἐς Οὐλυμπὸν πεδαίρουσ', Ἴρι, γενναῖον πόδα
 ἐς δόμους δ' ἡμεῖς ἄφαντοι δυσόμεσθ' Ἡρακλείους.

Herc. Furens, 855-878.

CLXXXVIII.

Ambition.

ΤΙ τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
 Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύ γ' ἄδικος ἢ θεός·
 πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαιμόνας
 εἰσῆλθε κάξῃλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων·
 ἐφ' ᾗ σὺ μαίνει· κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
 ἰσότητα τιμᾶν, ἢ φίλους ἀεὶ φίλοις
 πόλεις τε πόλεσι συμμάχους τε συμμάχοις
 ξυνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφν,
 τῷ πλέονι δ' ἀεὶ πολέμιον καθίσταται
 τοῦλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
 καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
 ἰσότης ἔταξε ἀριθμὸν διώρισε,
 νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον ἡλίου τε φῶς
 ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
 κοῦδέτερον αὐτῶν φθόνον ἔχει νικώμενον.
 εἴθ' ἡλῖος μὲν νύξ τε δουλεύει βροτοῖς,
 σὸ δ' οὐκ ἀνέξει δωμάτων ἔχων ἴσον;
 τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαιμόνα,
 τιμᾶς ὑπέρφεν, καὶ μέγ' ἡγήσαι τόδε,
 περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
 ἢ πολλὰ μοχθεῖν πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι
 βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλεόν; ὄνομ' ἔχει μόνον·
 ἐπεὶ τὰ γ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.
 οὗτοι τὰ χρήματ' ἴδια κέκτηνται βροτοί,

τὰ τῶν βιῶν δ' ἔχοντες ἐπιμαλόμεθα·
ὅταν δὲ χρεῖζωσ', αὐτ' ἀφαιροῦνται πάλιν.

Phœnissæ, 531-557.

CLXXXIX.

Electra watching by the couch of Orestes.

OP. Ω ΦΙΑΟΝ ἔκνου θέλητρον, ἐπίκουρον νό-
σου,

ὥς ἡδὺ μοι προσῆλθες ἐν δίουτί τε.
ὦ πότνια λήθη τῶν κακῶν, ὥς εἴ σοφή,
καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκαταία θεός.
πόθεν ποτ' ἦλθον δεῦρο; πῶς δ' ἀφικόμην;
ἀμνημονῶ γὰρ τῶν πρὶν ἀπολειφθεὶς φρενῶν.

ΗΛ. ὦ φίλαθ', ὥς μ' ἠδφρανας εἰς ἔκνον πεσών.
βούλει τίγῃ σου κάνακουφίσω δέμας;

OP. λαβοῦ λαβοῦ δῆτ', ἐκ δ' ὁμοῖον ἀθλίου
στόματος ἀφρώδη πέλασον ὀμμάτων τ' ἱμῶν.

ΗΛ. ἰδοὺ τὸ δούλευμ' ἡδὲ, κοῦκ ἀναίνομαι
ἀδελφ' ἀδελφῇ χειρὶ θεραπεύειν μέλη.

* * * * *

ΗΛ. οἴμοι, κασίγνητ', ὄμμα σὸν ταρασσεται,
ταχὺς δὲ μετίθου λύσσαν, ἄρτι σωφρονῶν.

OP. ὦ μήτηρ, ἱκετεύω σε, μὴ 'πίσειέ μοι
τὰς αἱματωποδὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας.

ΗΛ. μὲν', ὦ ταλαίπωρ', ἀτρέμα σοῖς ἐν δειμνίοι
ὄρῃς γὰρ οὐδὲν ὦν δοκεῖς σάφ' εἶδέναι.

ΟΡ. ὦ Φοῖβ', ἀποκτενοῦσί μ' αἱ κυνώπιδες,
γοργῶπες, ἐνέρων ἱέραι, δειναὶ θεαί.

ΗΛ. οὗτοι μεθήσω· χεῖρα δ' ἐμπλέξας' ἐμὴν
σχίσω σε πηδᾶν δυστυχῇ πηδήματα.

ΟΡ. μέθες· μὴ οὔσα τῶν ἐμῶν Ἑρινύων
μίσσον μ' ὀχμάζεις, ὥς βάλης εἰς Τάρταρον.

Orestes, 211-222; 253-265.

ΟΧΟ.

From the Debate in the Argive Assembly.

ΕΠΕΡΡΟΘΗΣΑΝ δ' οἱ μὲν ὥς καλῶς λέγοι,
οἱ δ' οὐκ ἐπὶ γνούν. κάπῃ τῷδ' ἀνίσταται
ἀνὴρ τις ἀθυρόγλωσσος, ἰσχύων θράσει,
Ἀργεῖος οὐκ Ἀργεῖος, ἠναγκασμένος,
θορύβῳ τε πῖσυνος κάμαθ' ἡ παρρησίᾳ,
πιθανὸς ἔτ' αὐτοῦς περιβαλεῖν κακῷ τινι.
ἔταν γὰρ ἡδὺς τοῖς λόγοις φρονῶν κακῶς
πείθῃ τὸ πλῆθος, τῇ πόλει κακὸν μέγα·
ἔσοι δὲ σὸν νῶ χρηστὰ βουλευέουσ' αἰεὶ,
κἂν μὴ παραντίκ', αὐθις εἰσι χρήσιμοι
πόλει. θεᾶσθαι δ' ὥδε χρὴ τὸν προστάτην
ιδόνθ'. ὅμοιον γὰρ τὸ χρῆμα γίγνεται.
δς εἶπ' Ὀρίστην καὶ σ' ἀποκτεῖναι πῖτροις
βάλλοντας· ὑπὸ δ' ἔτινε Τυνδάρειος λόγους
τῷ σφῶ κατακτείνοντι τοιοῦτους λέγειν.
ἄλλος δ' ἀναστὰς ἔλεγε τῷδ' ἐναντία,
μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρείος δ' ἀνὴρ,

διγάμεις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον,
 αὐτοεργός, οἵπερ καὶ μόνοι σώζουσι γῆν,
 ξυνετός δέ, χωρεῖν ὁμόσι τοῖς λόγοις θέλων,
 αἰεταίος, ἀνεπίληπτον ἤσκηκώς βίον·
 ὃς εἶπ' Ὀρέστην παῖδα τὸν Ἀγαμέμνονος
 στεφανοῦν, ὃς ἠθέλησε τιμωρεῖν πατρί,
 κακὴν γυναῖκα κᾶθειον κατακτανῶν,
 ἣ καὶν' ἀφῆρει, μήθ' ὀπλίζεσθαι χίρα
 μήτε στρατεύειν ἐελιπνόντα δώματα.
 εἰ τᾶνδον οἰκουρήμαθ' οἱ λελειμμένοι
 φθάρουσιν ἀνδρῶν ἐννιδας λωβώμενοι.

Ib. 901-930.

CXCI.

*The Meeting of Agamemnon and Iphigenia
 at Aulis.*

IΦ.

Ω ΠΑΤΕΡ, ἰσιῖδόν σ' ἀσμήνη πολλῶ χρόνῳ.
 ΑΓΑ. καὶ γὰρ πατήρ σί. τόδ' ἴσον ὑπὲρ
 ἄμφοϊν λέγεις.

ΙΦ. χαῖρ'· εὐ δέ μ' ἀγαγὼν πρὸς σ' ἐποίησας,
 πάτερ.

ΑΓΑ. οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ τοῦτο καὶ μὴ φῶ, τέκνον.

ΙΦ. ἔα·

ὥς οὐ βλέπεις εὐκηνον ἄσμενός μ' ἰδών.

ΑΓΑ. πόλλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ στρατηλάτῃ μέλει.

ΙΦ. παρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν, μὴ 'πὶ φροντίδας τρίπου.

- ΑΓΑ. ἀλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἄπας, κοῦκ ἄλλοθι.
 ΙΦ. μέθες νῦν ὀφρὸν ὄμμα τ' ἔκτεινον φῖλον.
 ΑΓΑ. ἰδοὺ γέγηθά σ' ὡς γέγηθ' ὀρῶν, τέκνον.
 ΙΦ. κάπειτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;
 ΑΓΑ. μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιούσ' ἀπουσία.—
 ΙΦ. μὲν, ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν.
 ΑΓΑ. θέλω γε τὸ θέλεις δ' οὐκ ἔχων ἀλγύνομαι.
 ΙΦ. δλοῖντο λόγχοι καὶ τὰ Μενέλεω κακά.
 ΑΓΑ. ἄλλους ὀλεῖ πρόσθ' ἀμὲ διολέσαντ' ἔχει.
 ΙΦ. ὡς πολλὸν ἀπῆσθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.
 ΑΓΑ. καὶ νῦν γέ μ' ἴσχει δὴ τι μὴ στέλλειν στρατόν.
 ΙΦ. ποῦ τοῦς Φρύγας λέγουσιν ψέκισθαι, πάτερ;
 ΑΓΑ. οὐ μή ποτ' οἰκῆιν ὦφελ' ὁ Πριάμου Πάρις.
 ΙΦ. φεῦ.
 εἰθ' ἦν καλὸν μοι σοὶ τ' ἄγειν σύμπλουν ἐμέ.
 ΑΓΑ. ἔτ' ἔστι καὶ σοὶ πλοῦς, ἵνα μνήσει πατρός.
 ΙΦ. σὸν μητρὶ πλεύσας ἢ μόνῃ πορεύσομαι;
 ΑΓΑ. μόνῃ, μονωθεῖς ἀπὸ πατρὸς καὶ μητέρος.
 ΙΦ. οὐ πού μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ;
 ΑΓΑ. ἔα τὰδ' οὐ χρὴ τοιάδ' εἶδέναι κόρας.
Iphig. in Aulid., 640.

ΟΧΟΙΙ.

Iphigenia's Prayer for Life.

ΕΙ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
 πείθειν ἐπ' ἄδουσ', ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας,
 κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν οὖς ἐβουλόμην,

ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον. νῦν δὲ τάπ' ἐμοῦ σοφά,
 δάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ θυναίμεθ' ἄν.
 ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σίθην
 τὸ σῶμα τοῦμόν, ὕπερ ἔτιεπεν ἦδε σοι,
 μή μ' ἀπολέσθης ἄωρον· ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
 βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆν μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσθης.
 πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ·
 πρώτη δὲ γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμόν
 φίλας χάριτας ἔδωκα κἀντεδεξάμην.
 λόγος δ' ὁ μὲν σὸς ἦν ὁδ'· Ἄρά σ', ὦ τέκνον,
 εὐδαίμων' ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι
 ζῶσάν τε καὶ θάλλουσαν ἀξίως ἐμοῦ;
 οὐμός δ' ὅδ' ἦν αὖ, περὶ σὺν ἐξαρτωμένης
 γένειον, οὗ νῦν ἀντιαίζυμαι χερί·
 τί δ' ἄρ' ἐγὼ σέ; πρόσβυν ἄρ' εἰσδέξομαι
 ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
 πόνων τιθηνούς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς;
 τούτων ἐγὼ μὲν τῶν λόγων μνήμην ἔχω,
 σὺ δ' ἐπιλέλῃσαι, καὶ μ' ἀποκτεῖναι θέλεις.
 μὴ πρὸς σε Πέλοπος καὶ πρὸς Ἀτρείως πατρὸς
 καὶ τῆσδε μητρὸς, ἥ πρὶν ὠδίνουσ' ἐμέ
 νῦν δευτέραν ὠδὶνα τήνδε λαμβάνει.
 τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων
 Ἑλένης τε; πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τώμῳ, πάτερ;
 βλήφον πρὸς ἡμᾶς, ὄμμα δὸς φιλημά τε,
 ἔν' ἄλλὰ τοῦτο κατθανοῦς ἔχω σίθην
 μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πείθει λόγοις.
 ἀδελφε, μικρὸς μὲν σύ γ' ἐπίκουρος φίλοις.

ὅμως δὲ συνδάκρυσον, ἱκέτευσον πατρός
 τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν· αἰσθημά τοι
 κὰν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίγνεται.
 ἰδοὺ σιωπῶν λίσσεται σ' ὅδ', ὦ πάτερ.
 ἀλλ' αἰδεσαί με καὶ κατοίκευρον βίον.

Ib., 1211-1246.

ΟΧCIII.

Iphigenia at Tauri.

Ω ΚΑΡΔΙΑ τάλαινα, πρὶν μὲν ἐς ξένους
 γαληνὸς ἦσθα καὶ φιλοικτίρμων αἰεὶ,
 ἐς θούμῳφυλον ἀναμετρομένη δάκρυ,
 "Ἑλλήνας ἀνδρας ἠνίκ' ἐς χείρας λάβοις.
 νῦν δ' ἐξ ὀνείρων οἷσιν ἠγριώμεθα
 δοκοῦσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν,
 δύνουν με λήψεσθ', οἷτινές ποθ' ἤκετε.
 καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθές, ψεσθόμην, φίλαι,
 οἱ δυστυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχαστέροις
 αὐτοὶ καλῶς πράξαντες οὐ φρονοῦσιν εὖ.
 ἀλλ' οὔτε πνεῦμα Διόθεν ἦλθε πώποτε,
 οὐ πορθμῖς, ἥτις διὰ πέτρας Συμπληγάδας
 Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδ', ἥ μ' ἀπώλεσε,
 Μενελεών θ', ἔν' αὐτοὺς ἀντετιμωρησάμην
 τὴν ἐνθάδ' Αὔλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ,
 οἷ μ' ὥστε μόσχον Δαναΐδαι χειρούμενοι
 ἔσφαζον, ἱρεὺς δ' ἦν ὁ γεννήσας πατήρ.
 οἴμοι· κακῶν γὰρ τῶν τότε οὐκ ἀμνημονῶ,

ὄσας γυναικῶν χεῖρας ἐξηκόντισσα,
 γονάτων τε τοῦ τακόντος ἑξαρωμήνη,
 λίγουσα τοιάδ'· ὦ πάτερ, νυμφεύομαι
 νυμφεύματ' αἰσχρὰ πρὸς σίθιν· μήτηρ δ' ἐμὴ,
 σίθιν κατακτείνοντος, Ἀργεῖαί τί νιν
 ὑμνοῦσιν ἑμεναίοισιν, αὐλαῖται δὲ πᾶν
 μέλαθρον· ἡμεῖς δ' ὀλλύμεσθα πρὸς σίθιν.
 Ἄιδης Ἀχλλεὺς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλῆως,
 ὅν μοι προτείνας πόσιν ἐν ἀρμάτων ὄχοις
 εἰς αἱματηρὸν γάμον ἐπόρθμενσας δόλω.

Iphig. in Tauris, 344-371.

CXCIV.

Ulysses.—Chorus of Satyrs.—Cyclops.

- ΟΔ. **Α** ΓΕ νυν ὅπως ἄψισθε τοῦ δαλοῦ χεροῖν
 ἔσω μολόντες· διάπυρος δ' ἐστὶν καλῶς
 ΧΟ. οὐκ οὐν σὺ τάξεις οὐστίνας πρῶτους χρεῶν
 καυτὸν μοχλὸν λαβόντας ἐκκαίειν τὸ φῶς
 Κύκλωπος, ὥς ἂν τῆς τύχης κοινωνήμεθα;
 ΗΜ. α'. ἡμεῖς μὲν ἴσμεν μακρότερον πρὸ τῶν θυρῶν
 ἑστῶτες ὥθειν ἐς τὸν ὀφθαλμὸν τὸ πῦρ.
 ΗΜ. β'. ἡμεῖς δὲ χυλοὶ γ' ἀρτίως γεγενήμεθα.
 ΗΜ. α'. ταῦτόν πεπόνθατ' ἄρ' ἐμοί· τοὺς γὰρ πόδας
 ἑστῶτες ἐσπᾶσθημεν οὐκ οἶδ' ἐξ ὅτου.
 ΟΔ. ἑστῶτες ἐσπᾶσθητε; ΗΜ. β'. καὶ τὰ γ' ὅμματα
 μέστ' ἐστὶ κόνεως ἤμιν ἢ τέφρας ποθέιν.

ΟΔ. ἄνδρες πονηροὶ κοῦδὲν οἶδε σύμμαχοι.

ΧΟ. ὅτι τὸ νῶτον τὴν ῥάχιν τ' οἰκτείρομεν,
καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβαλεῖν οὐ βούλομαι
τυπτόμενος, αὕτη γίγνεται πονηρία;
ἀλλ' οἷδ' ἐπ' ὤμων Ὀρφείως ἀγαθὴν πάννυ,
ὥς αὐτόματον τὸν δαλὸν ἐς τὸ κρανίον
στεύχονθ' ὑφάπτειν τὸν μονῶπα παῖδα γῆς.

ΟΔ. πάσαι μὲν ἤδη σ' ὄντα τοιοῦτον φύσει,
νῦν δ' οἷδ' ἄμεινον. τοῖσι δ' οἰκείοις φίλοις
χρησθαὶ μ' ἀνάγκη. χειρὶ δ' εἰ μὴδὲν σθένεις,
ἀλλ' οὖν ἐπεκέλευε γ', ὥς εὐψυχίαν
φίλων κελευσμοῖς τοῖσι σοῖς κτησώμεθα.

ΧΟ. δράσω τάδ'· ἐν τῷ Καρὶ κινδυνεύσομεν.
κελευσμάτων δ' ἕκατι τυφέσθω Κῦκλωψ.

ἰὼ ἰὼ, γενναιότατοι,
ὠθεῖτε, σπεύδετε,
ἐκκαίετε τὴν ὀφρὸν
θηρὸς τοῦ ξενοδαίτα.
τύφετ' ὦ, καίετ' ὦ
τὸν Αἴτνας μηλονόμον.
τόρνευ', ἔλκε, μὴδέ σ' ἐξοδυνήθεις
δράσῃ τι μάταιον.

ΚΥ. ὦμοι, κατηνθρακώμεθ' ὀφθαλμοῦ σίλας.

ΧΟ. καλὸς γ' ὁ παιάν· μέλπε μοι τόνδ', ὦ Κῦκλωψ.

ΚΥ. ὦμοι μάλ', ὥς ὑβρίσμεθ', ὥς ὀλώλαμεν.

ἀλλ' οὔτι μὴ φύγητε τῆσδ' ἔξω πέτρας
χαίροντες, οὐδὲν ὄντες· ἐν πύλαισι γὰρ
σταθεὶς φάραγος τάσδ' ἐναρμόσω χέρας.

ΧΟ. τί χρῆμ' αὐτεῖς, ὦ Κύνελωψ; ΚΥ. ἀπωλόμην.
 ΧΟ. αἰσχρὸς γε φαίνει. ΚΥ. καπὶ τοῖσδ' ἔ' ἄθλιος.
 ΧΟ. μεθύων κατέπιες ἰς μέσους τοὺς ἀνθρακας;
 ΚΥ. Οὐτίς μ' ἀπώλεσ'. ΧΟ. οὐκ ἄρ' οὐδέεις σ' ἠδίκη.
 ΚΥ. Οὐτίς με τυφλοῖ βλέφαρον. ΧΟ. σὺκ ἄρ' εἰ
 τυφλός.
 ΚΥ. ὡς δὴ σὺ. ΧΟ. καὶ πῶς σ' οὐτις ἀν θείῃ τυ-
 φλόῃ;

σκόπτεις ὁ δ' Οὐτις ποῦ 'στιν
 ΧΟ. ! οὐδαμοῦ, Κύνελωψ.
Cyclops, 632-676.

FRAGMENTS.

ΟΧΕΥ.

Danae.

ΓΥΝΑΙ, φρον μὲν φέγγος ἡλίου τόδε,
 καλὸν δὲ πόντον χεῦμ' ἰδεῖν εὐήνεμον,
 γῇ τ' ἡρινὸν θάλλουσα πλούσιόν θ' ὕδωρ,
 πολλῶν τ' ἔπαινον ἐστί μοι λῆξαι καλῶν.
 ἀλλ' οὐδὲν οὕτω λαμπρὸν οὐδ' ἰδεῖν καλόν,
 ὥς τοῖς ἄπαισι καὶ πόθῳ διεδηγμένοις
 παίδων νεογνῶν ἐν δόμοις ἰδεῖν φάος.

CXXVI.

Praxithea devotes her Daughter to Death

ΕΓΩ δὲ δώσω τὴν ἐμὴν παῖδα κτανεῖν.
 λογίζομαι δὲ πολλά· πρῶτα μὲν πόλιν
 οὐκ ἂν τιν' ἄλλην τῆσδε βελτίῳ λαβεῖν,
 ἣ πρῶτα μὲν λεῶς οὐκ ἐπακτὸς ἄλλοθεν,
 αὐτόχθονες δ' ἔφυνμεν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις,
 πεσσῶν ὁμοίως διαφοραῖς ἐκτισμέναι,
 ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν εἰσαγώγιμοι.
 ὅστις δ' ἀπ' ἄλλης πόλεος οἰκίζει πόλιν
 ἀρμός πονηρὸς ὥσπερ ἐν ξύλῳ παγείς,
 λόγῳ πολίτης ἐστί, τοῖς δ' ἔργοισιν οὐ.
 ἔπειτα τέκνα τοῦδ' ἕκατι τίκτομεν,
 ὡς θεῶν τε βωμοδὸς πατρίδα τε ῥυνώμεθα.
 πόλεως δ' ἀπάσης τοῦνομ' ἐν, πολλοὶ δὲ νιν
 ναίουσι· τούτους πῶς διαφθεῖραί με χρή,
 ἐξὸν προπάντων μίαν ὕπερ δοῦναι θανεῖν;
 εἴπερ γὰρ ἀριθμὸν οἶδα καὶ τοῦλάσσορος
 τὸ μείζον, οὐνὸς οἶκος οὐ πλείον σθένει
 πταίσας ἀπάσης πόλεος, οὐδ' ἴσον φέρει.
 εἰ δ' ἦν ἐν οἴκοις ἀντὶ θηλειῶν στάχυν
 ἄρσην, πόλιν δὲ πολεμία κατεῖχε φλόξ,
 οὐκ ἂν νιν ἐξέπεμπον εἰς μάχην δορὸς
 θάνατον προταρβοῦσ'; ἀλλ' ἐμοὶ γ' ἔστω τέκνα,
 ἃ καὶ μάχοιτο καὶ μετ' ἀνδράσιν πρέποι,
 μὴ σχήματ' ἄλλως ἐν πόλει πεφυκότα.

τὰ μητέρων δὲ δάκρυ' ὅταν πίμπη τέκνα,
 πολλοὺς ἰθὺλιν' εἰς μάχην ὀρμωμένους.
 μισῶ γυναῖκας αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ
 ζῆν παῖδας εἴλονται, ἢ παρήνεσαν κακά.
 καὶ μὴν θανόντες γ' ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα
 τέμβον τε κοινὸν ἔλαχον εὐκλειάν τ' ἴσην.
 τῷ μὲν δὲ παιδί στίφανος εἰς μᾶ μόνῃ
 πόλειως θανούσῃ τῇσδ' ὕπερ δοθήσεται,
 καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σε δύο θ' ὁμοσπόρῳ
 σώσει· τί τούτων οὐχὶ διέξασθαι καλόν;

Erechtheus.

CXCVII.

A Father's Advice to his Son.

ΠΡΩΤΟΝ φρένας μὲν ἡπίους ἔχειν χρειών.
 τῷ πλουσίῳ τε τῷ τε μὴ διδοῦς μέρος,
 ἴσον σεαυτὸν εὐσεβεῖν πᾶσιν δίδου.
 δυοῖν παρόντοιν πραγμάτων πρὸς θάτερον
 γνώμην προσάπτων τὴν ἐναντίαν μέθες.
 ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ χρήματ', ἣν βούλῃ πολλὴν
 χρόνον μελάθροις ἐμμένειν. τὰ γὰρ κακῶς
 οἴκους ἐσελθόντ' οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
 ἔχειν δὲ πειρῶ· τοῦτο γὰρ τό τ' εὐγενὲς
 καὶ τοὺς γάμους δίδωσι τοὺς πρώτους ἔχειν.
 ἐν τῷ πένεσθαι δ' ἴσθιν ἢ τ' ἀδοξία,
 κὰν ᾗ σοφός τις, ἢ τ' ἀτιμία βίου.
 φίλους δὲ τοὺς μὲν μὴ χαλῶντας ἐν λόγοις

κέκτησο, τοὺς δὲ πρὸς χάριν σὺν ἡδονῇ
 τῇ σῇ ποιηροῦς κλειῖθρον εἰργέτω στέγης.
 ὁμιλίας τε τὰς γεραιτέρας φίλει,
 ἀκόλαστα δ' ἤθη, λαμπρὰ συγγελᾶν μόνον,
 μίσει· βραχεῖα τέρψις ἡδονῆς κακῆς.

Erethicus.

ΟΧΟΝΗ.

Envy.

ΤΙΣ ἄρα μήτηρ ἢ πατήρ· ἀκὼν μέγα
 βροτοῖς ἔφυσε τὸν δυσώνυμον φθόνον;
 ποῦ καὶ ποτ' οἰκῇ σώματος λαχὼν μέρος;
 ἐν χερσίν, ἢ σπλάγχνοισιν, ἢ παρ' ὀμματα
 εἰθ' ἤμιν; ὥς ἦν μόχθος ἰατροῖς μέγας
 τομαῖς ἀφαιρεῖν ἢ ποτοῖς ἢ φαρμάκοις
 πασῶν μεγίστην τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων.

Ino.

ΟΧΟΙΧ.

Peace.

ΕΙΡΗΝΑ, βαθύπλουτε καὶ
 καλλίστα μακάρων θεῶν,
 ζῆλός μοι σέθεν, ὥς χρονίζεις.
 δέδοικα δέ, μὴ πρὶν πόνους
 ὑπερβάλῃ με γῆρας,
 πρὶν σὺν χαρίεσσιν προσιδεῖν ὥραν

καὶ καλλιχόρους αἰοῦας
 φιλοστεφάνους τε κόμους.
 ἴθι μοι, πότνια, πόλιν·
 τὰν δ' ἰχθρὰν στύσειν ἀργ' ἀπ' οἰ-
 κων τὰν μακρομέναν τ' ἔριν,
 θηκτῇ τερπομένην σιδάργῃ.

Cresphontes

CC.

Palamedes.

Τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρθώσας μόνος
 ἄφωνα καὶ φωνοῦντα συλλαβίς τε θεῖς
 ἐξεῦρον ἀνθρώποισι γράμματα' εἰδέναι,
 ὥστ' οὐ παρόντα ποντίας ὑπὲρ πλακὸς
 τάκεῖ κατ' οἴκους πάντ' ἐπίστασθαι καλῶς,
 παισὶν τ' ἀποθνήσκοντα χρημάτων μέτρον
 γράψαντας εἰπεῖν, τὸν λαβόντα δ' εἰδέναι.
 ἃ δ' εἰς ἔριν πίπτουσιν ἀνθρώποις κακὰ,
 δέλτος διαιρεῖ, οὐκ ἐφ' ψευδῇ λέγειν.

CCI.

Phrygius.

Εἰ μὲν τόδ' ἡμαρ πρῶτον ἦν κακουμένη,
 καὶ μὴ μακρὰν δὴ διὰ πόνων ἑναυστόλουν,
 εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἂν, ὥς νεόζυγα
 πῶλον χαλινὸν ἀρτίως δεδεγμένον·
 νῦν δ' ἀμβλύς εἰμι καὶ κατηρτυκὼς πόνων.

CCII.

Women.

Δ ΕΙΝΗ μὲν ἀλεή κυμάτων θαλασσίων,
 δειναὶ δὲ ποταμοῦ καὶ πυρὸς θερμοῦ πνοαὶ,
 δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία·
 ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν ὥς γυνή κακὸν,
 οὐδ' ἂν γένοιτο γράμμα τοιοῦτον γραφῇ,
 οὐδ' ἂν λόγος δείξειεν· εἰ δὲ του θεῶν
 τόδ' ἐστι πλάσμα, δημιουργὸς ὦν κακῶν
 μέγιστος ἴστω καὶ βροτοῖσι δυσμενής.

THE MINOR TRAGIC POETS.

NEOPHRON OF SICYON.

CCIII.

ΕΙΕΝ. Τί δρόσεις, θυμέ; βούλευσαι καλῶς.
 πρὶν ἢ ἔαμαρτεῖν καὶ τὰ προσφιλέστατα
 ἔχθιστα θέσθαι. Ποῖ ποτ' ἐξῆξας, τάλας;
 κάτισχε λῆμα καὶ σθένος θεοστυγές.
 καὶ πρὸς τί ταῦτα δύρομαι, ψυχὴν ἐμὴν
 ὀρῶσ' ἔρημον, καὶ παρημελημένην
 πρὸς ὧν ἐχρῆν ἦκιστα; μαλθακοὶ δὲ δὴ
 τοιαῦτα γιγνόμεσθα πάσχοντες κακά;

οὐ μὴ προδώσεις, θυμὲ, σαυτὸν ἐν κακοῖς.
οἵμοι, δίδοκται· παῖδες, ἐκτὸς ὀμμάτων
ἀπέλθ'· ἤδη γάρ με φοινία μέγαν
ᾤδουκε λύσσα θυμόν. ὦ χεῖρες, χεῖρες,
πρὸς οἶον ἔργον ἐξοπλιζόμεσθα· φεῦ,
τάλαινα τόλμης, ἣ πολλὸν πόνον βραχὺ
διαφθεροῦσα τὸν ἐμὸν ἔρχομαι χρόνῳ.

Me-dea.

CRITIAS.

CCIV.

Theory of the Origin of the Popular Religion.

HΝ χρόνος, ὅτ' ἦν ἄτακτος ἀνθρώπων βίος,
καὶ θηριώδης, ἰσχυρὸς θ' ὑπερήτης,
ὅτ' οὐδὲν ἄθλον οὔτε τοῖς ἐσθλοῖσιν ἦν,
οὔτ' αὐτὸ κόλασμα τοῖς κακοῖς ἐγίγνετο.
κἄπειτά μοι δοκοῦσιν ἄνθρωποι νόμους
θεῖσθαι κολαστάς, ἵνα δίκη τύραννος ᾗ—
ἔπειτ' ἐπειδὴ τὰ μὲν οἱ νόμοι
ἀπείργον αὐτοὺς ἔργα μὴ πράσσειν βίᾳ,
λάθρα δ' ἔπραττον πολλὰ, τῆνικαὐτά μοι
δοκεῖ πυκνὸς τις καὶ σοφὸς γνώμην ἀνὴρ
γινῶναι δέον θνητοῖσιν, ἐξευρεῖν, ὅπως
εἴη τι δαῖμα τοῖς κακοῖσι, κὰν λάθρα
πράσσωσιν ἢ λέγωσιν ἢ φρονῶσί τι
ἐντεῦθεν οὖν τὸ θεῖον εἰσηγήσατο,

ὥς ἐστι δαίμων, ἀφθίτῳ θάλλων βίῳ
 νόῳ τ' ἀκούων καὶ βλέπων φρονῶν τε καὶ
 προσέχων τε ταῦτα, καὶ φύσιν θείαν φορῶν,
 ὃς πᾶν τὸ λεχθὲν ἐν βροτοῖς ἀκούσεται,
 ὃς δρώμενον δὲ πᾶν ἰδεῖν δυνήσεται.
 ἂν δὲ σὺν σιγῇ τι βουλευῆς κακὸν,
 ταῦτ' οὐχὶ λήσει τοὺς θεοὺς· τὸ γὰρ φρονοῦν
 θεοῖς ἔνεστι· τοῦσδε τοὺς λόγους λέγων
 διδαγμάτων ἡδιστον εἰσηγήσατο,
 ψευδεῖ καλύψας τὴν ἀλήθειαν λόγῳ.
 ναίειν δ' ἔφασκε τοὺς θεοὺς ἐνταῦθ', ἵνα
 μάλιστ' ἂν ἐξέπληξεν ἀνθρώπους λέγων,
 ὅθεν περ ἔγνω τοὺς φόβους ὄντας βροτοῖς
 καὶ τὰς ὀνήσεις τῷ τάλαιπῶρῳ βίῳ,
 ἐκ τῆς ὕπερθε περιφορᾶς, ἵν' ἀστραπᾶς
 κατεῖδεν οὐσας, δεινὰ δὲ κτυπήματα
 βροντῆς, τό τ' ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας,
 χρόνου καλὸν ποικίλμα, τέκτονος σοφοῦ,
 ὅθεν τε λαμπρὸς ἀστέρος στείχει μύδρος,
 ὃ θ' ὑγρὸς εἰς γῆν δμβρος ἐκπορεύεται.
 τοίους πέριξ ἔστησεν ἀνθρώποις φόβους,
 δι' οὗς καλῶς τε τῷ λόγῳ κατῴκισεν
 τὸν δαίμον' οἰκεῖν ἐν πρέποντι χωρίῳ
 τὴν ἀνομίαν τε τοῖς νόμοις κατέσβησεν.

Sisyphus.

CHAEREMON.

CCV.

ΕΚΕΙΤΟ·δ' ἡ μὲν λευκὸν εἰς σεληνόφωσ
 φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος.
 τῆς δ' αὖ χορεία λαγόνᾳ τὴν ἀριστεράν
 ἔλυσε· γυμνὴ δ' αἰθέρος θεάμασιν
 ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε· χρῶμα δ' ὄμμασι
 λευκὸν μελαίνης ἔργον ἀντηύγει σκιᾶς.
 ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλιχείρας ὠλένας
 ἄλλης προσαμπέχουσα θῆλυν ἀνχένα·
 ἡ δὲ ῥαγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτύχας
 ἔφαινε μηρὸν, κάξι πεσφραγίζετο
 ὥρα· γελώσης χωρὶς ἐλπιδῶν ἔρωσ.
 ὑπνώμεναι δ' ἐπιπτον ἐλενίων ἐπι,
 Ἴων τε μελανόφυλλα συγκλῶσαι πτερὰ
 κρόκον θ', ὃς ἡλιῶδες εἰς ὄφασματα
 πέπλων σκιᾶς εἰδῶλον ἐξωμόργνυτο.
 ἔρση δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος
 λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινεν ἀνχένας.

Oeneus.

COMIC POETS.

THE OLD COMEDY.

SUSARION.

CCVI.

ΑΚΟΥΕΤΕ λεψ' Σουσαρίων λέγει τάδε,
 νίδς Φιλίνου Μεγαρόθεν Τριποδίσκιος
 κακὸν γυναῖκες, ἀλλ' ὅμως, ὦ δημόται,
 οὐκ ἔστιν οἰκεῖν οἰκίαν ἄνευ κακοῦ.
 καὶ γὰρ τὸ γῆμαι καὶ τὸ μὴ γῆμαι κακόν.

EPICARMUS.

CCVII.

The Parasite.

ΣΥΝΔΕΙΗΝΕΩ τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μόνον,
 καὶ τῷ γὰρ μηδὲ λῶντι κύνδην δεῖ καλεῖν.
 τηνεῖ δε χαρίεις τ' εἰμὶ καὶ ποίω πολλὸν
 γέλωτα καὶ τὸν ἰστιῶντ' ἐπαινέω.
 καὶ κά τις ἀντίον τι λῆ τήνῃ λέγειν,
 τήνῃ κυδάζομαί τε κάπ' ὧν ἡχθόμαν.
 κῆπειτα πολλὰ καταφαγὼν, πόλλ' ἐμπιών,
 ἄπειμι. λύχνον δ' οὐχ ὁ παῖς μοι συμφέρει·
 ἔρπω δ' ὀλισθράζων τε καὶ κατὰ σκότος

ἱρήμος. ὅκα δ' ἐντόχῳ τοῖς περιπόλοις,
 τοῦθ' οἷον ἀγαθὸν ἐπιλέγω τοῖς θεοῖς, ὅτι
 οὐ λῶντι πλεῖον ἀλλὰ μαστιγῶν τί με.
 ἔπει δὲ χ' εἴκω οἰκάδεις καταφθαρεῖς,
 ἄστροφτος εὐδῶ καὶ τὰ μὲν πρῶτ' οὐ κοῶ,
 ἄς κά μ' ἄκρατος οἶνος ἀμφέπη φρένας.

CRATINUS.

CCVIII.

Pericles.

Ο ΣΧΙΝΟΚΕΦΑΛΟΣ Ζεὺς ὁδὶ προσέρχεται
 ὁ Περικλῆς, τῷδεῖον ἐπὶ τοῦ κρανίου
 ἔχων, ἐπειδὴ τοῦστρακον παροίχεται.

Thrasæ.

CCIX.

From "The Wine-Flask."

Α ΝΑΞ Ἀπολλον, τῶν ἐπῶν τῶν ῥευμάτων.
 καναχοῦσι πηγαί, δωδεκάκρουνον τὸ στόμα,
 Ἴλισσος ἐν τῇ φάρυγι· τί ἂν εἴποιμ' ἔτι;
 εἰ μὴ γὰρ ἐπιβύσει τις αὐτοῦ τὸ στόμα,
 ἅπαντα ταῦτα κατακλύσει ποιήμασιν.
 . . . Πῶς τις αὐτὸν, πῶς τις ἂν
 ἀπὸ τοῦ πότου παύσει, τοῦ λίαν πότου;
 Β. ἐγὼ δα. συντρίψω γὰρ αὐτοῦ τοὺς χόας.

καὶ τοὺς καδίσκους συγκεραννώσω σποδῶν,
καὶ τᾶλλα πάντ' ἀγγεῖα τὰ περὶ τὸν πότον,
κοῦδ' ὀξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κεκτῆσται.

TELECLIDES.

CCX.

The Golden Age of Plenty.

ΛΕΞΩ τοίνυν βίον ἐξ ἀρχῆς ὃν ἐγὼ θνητοῖσι
παρεῖχον.
εἰρήνη μὲν πρῶτον ἀπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ
χειρὸς.
ἡ γῆ δ' ἔφερ' οὐ δέος οὐδὲ νόσους, ἀλλ' αὐτόματ' ἦν
τὰ δέοντα·
οἶνψ γὰρ ἄπασ' ἔρρει χαράδρα, μᾶζαι δ' ἄρτοις
ἐμάχοντο
περὶ τοῖς στόμασιν τῶν ἀνθρώπων ἱκετεύουσαι κα-
ταπίνειν,
εἰ τι φιλοῖεν τὰς λευκοτάτας. οἱ δ' ἰχθύες οἴκαδ' ἰ-
όντες
ἐξοπτῶντες σφᾶς αὐτοὺς ἀν παρέκειντ' ἐπὶ ταῖσι
τραπέζαις.
ζωμοῦ δ' ἔρρει παρὰ τὰς κλίνας ποταμὸς κρέα θερμὰ
κυλίνδων,
ὑποτριμματίων δ' ὄχετοὶ τούτων τοῖς βουλομένοισι
παρῆσαν,

ᾧστ' ἀφθονία τὴν ἐνθεσιν ἦν ἄρδονθ' ἀπαλὴν κατα-
πίνειν.

λεκανίσκαισιν δ' ἀνάπαιστα παρῆν ἡδυσματίοις κα-
τάπαστα.

ὁπταὶ δὲ κίχλαι μετ' ἀμητίσκων εἰς τὸν φάρυγ' εἰ-
σεπίτοντο·

τῶν δὲ πλακούντων ὥστιζομένων περὶ τὴν γνάθον
ἦν ἀλαλητός.

μήτρας δὲ τόμοις καὶ χναυματίοις οἱ παῖδες ἂν ἡ-
στραγάλιζον.

οἱ δ' ἄνθρωποι πίονες ἦσαν τότε καὶ μέγα χρῆμα
Γιγάντων.

Amphictyones.

EUPOLIS.

CCXI.

Pericles' Eloquence.

ΚΡΑΤΙΣΤΟΣ οὗτος ἐγένετ' ἀνθρώπων λέγειν·
ὁπότε παρέλθοι δ', ὥσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς
ἐκ δέκα ποδῶν ἤρει λέγων τοὺς ῥήτορας.

Β. ταχὺν λέγεις μὲν, πρὸς δὲ γ' αὐτοῦ τῷ τάχει
πειθῶ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν.

οὕτως ἐκίλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκρωμένοις.

Demi.

CCXII.

Myronides on the Degeneracy of the Age.

ΚΑΙ μὴν ἐγὼ πολλῶν παρόντων οὐκ ἔχω τί
λέξω·

οὕτω σφόδρ' ἀλγῶ τὴν πολιτείαν ὁρῶν παρ' ἡμῖν.
ἡμεῖς γὰρ οὐχ' οὕτω τέως ψκοῦμεν οἱ γέροντες,
ἀλλ' ἦσαν ἡμῖν τῇ πόλει πρῶτον μὲν οἱ στρατηγοὶ
ἐκ τῶν μεγίστων οἰκιῶν, πλοῦτψ γένει τε πρῶτοι,
οἷς ὥσπερ εἰ θεοῖσιν ἠνυχομένοισι· καὶ γὰρ ἦσαν
ὥστ' ἀσφαλῶς ἐπράττομεν, νυνὶ δ' ὅποι τύχοιμεν,
στρατευόμεσθ' αἰρούμενοι καθάρματα στρατηγούς.

Demi.

CCXIII.

From "The Flatterers."

ΑΛΛΑ δίαταιν ἦν ἔχουσ' οἱ κόλακες πρὸς ὑμᾶς
λέξομεν· ἀλλ' ἀκούσαθ' ὥς ἐσμέν ἅπαντα κομ-
ψοὶ

ἄνδρες· ὅτοισι πρῶτα μὲν παῖς ἀκόλουθός ἐστιν
ἑλδότηριος τὰ πολλὰ, μικρὸν δέ τι κάμδος αὐτοῦ.
ἱματίῳ δέ μοι δὴ ἐστὸν χαρίεντε τούτῳ,
οἷν μεταλαμβάνων αἰεὶ θάτερον ἐξελαύνω
εἰς ἀγοράν. ἐκεῖ δ' ἐπειδὴν κατίδω τιν' ἄνδρα
ἠλίθιον, πλουτοῦντα δ', εὐθὺς περὶ τοῦτον εἰμί.
κἂν τι τύχη λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ,
καὶ καταπλήττομαι δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν.

εἴτ' ἐπὶ δεῖπνον ἱρχόμεσθ' ἄλλυζις ἄλλος ἡμῶν
 μᾶζαν ἐπ' ἀλλόφυλον, οὐ δεῖ χαρίεντα πολλά
 τὸν κόλακ' εὐθείως λέγειν, ἢ ἐκφέρεται θύραζε.
 οἶδα δ' Ἀκίστορ' αὐτὸ τὸν στιγματίαν παθόντα·
 σκῶμμα γὰρ εἴπ' ἀσελγὺς, εἴτ' αὐτὸν ὁ παῖς θύραζε
 ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεί.

CCXIV.

Capriciousness of the Athenians.

Ἄλλ' ἀκούετ' ὧ θεαταὶ τὰμὰ καὶ ξυνίετε
 ῥήματ'· εὐθὺς γὰρ πρὸς ὑμᾶς πρῶτον ἀπολο-
 γήσομαι,
 ὅ τι παθόντες τοὺς ξένους μὲν λέγετε ποιητὰς σο-
 φοὺς.
 ἦν δέ τις τῶν ἐνθάδ' αὐτοῦ μηδὲ ἕν χειρον φρονῶν
 ἐπιτιθῆται τῇ ποιήσει, πάννυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν,
 μαίνεται τε καὶ παραρρεῖ τῶν φρενῶν τῷ σὺ λόγῳ.
 ἀλλ' ἐμοὶ πείθεσθε πάντως μεταβαλόντες τοὺς τρό-
 πους,
 μὴ φθονεῖθ' ὅταν τις ἡμῶν μουσικῇ χαίρῃ νέων.

PHRYNICHUS.

CCXV.

Ω ΦΙΑΤΑΘ' Ἑρμῇ, νῦν φυλάττου, μὴ πεσὼν
 σαντὸν περικρούσῃ καὶ παράσχῃ διαβολὴν
 ἐτέρῳ Διοκλείδῃ βουλομένῳ κακὸν τι δρᾶν.

Ε. φυλάζομαι. Τεύκρω γὰρ οὐχὶ βοήλομαι
μήνυτρα δοῦναι τῷ παλαμναίῳ ξένῳ.

ARISTOPHANES.

CCXVI.

*Dicaeopolis applies to Euripides for the Drcons
of a Suppliant.*

ΔΙ. ΩΡΑ 'στιν ἄρα μοι καρτερὰν ψυχὴν λαβεῖν,
καὶ μοι βαδιστέ' ἐστὶν ὡς Εὐριπίδην.
παῖ παῖ.

ΘΕΡ. τίς οὗτος;

ΔΙ. ἔνδον ἔστ' Εὐριπίδης;

ΘΕΡ. οὐκ ἔνδον ἔνδον τ' ἐστίν, εἰ γνῶμην ἔχεις.

ΔΙ. πῶς ἔνδον εἴτ' οὐκ ἔνδον;

ΘΕΡ. ὀρθῶς, ὦ γέρον.

ὁ νοῦς μὲν ἔξω ξυλλέγων ἐπύλλια
οὐκ ἔνδον, αὐτὸς δ' ἔνδον ἀναβάδην ποιεῖ
τραγῳδίαν.

ΔΙ. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη,

ἔθ' ὁ δοῦλος οὕτως σοφῶς ὑποκρίνεται.
ἐκκάλεσον αὐτόν.

ΘΕΡ. ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙ. ἀλλ' ὅμως.

οὐ γὰρ ἂν ἀπέλθοιμ', ἀλλὰ κόψω τὴν θύραν.
Εὐριπίδη, Εὐριπίδιον,

ὑπάκουσον, εἴπερ πώποτ' ἀνθρώπων τινί.
Δικαιοπολις καλῶ σ' ὁ Χολλείδης ἰγώ.

ΕΥΡ. ἀλλ' οὐ σχολή.

ΔΙ. ἀλλ' ἐκευκλήθητ'. ΕΥΡ. ἀλλ' ἀδύνατον.

ΔΙ. ἀλλ' ὅμως.

ΕΥΡ. ἀλλ' ἐκευκλήσομαι· καταβαίνειν δ' οὐ σχολή.

ΔΙ. Εὐριπίδη, ΕΥΡ. τί λέλακας; ΔΙ. ἀναβάδην
ποιεῖς,

ἐξὸν καταβάδην; οὐκ ἐτὸς χωλὸς ποιεῖς.
ἀτὰρ τί τὰ ῥάκι' ἐκ τραγῳδίας ἔχεις,
ἰσθῆτ' ἐλευήν; οὐκ ἐτὸς πτωχοὺς ποιεῖς.
ἀλλ' ἀντιβολῶ πρὸς τῶν γονάτων σ', Εὐ-
ριπίδη,

δὸς μοι ῥακίον τι τοῦ παλαιοῦ δράματος.
δεῖ γάρ με λέξαι τῷ χορῷ ῥήσιν μακράν·
αὕτη δὲ θάνατον, ἦν κακῶς λέξω, φέρει.

ΕΥΡ. τὰ ποῖα τρύχη; μῶν ἐν οἷς Οἰνέδς ὁδοῖ
ὁ δύσποτμος γεραῖος ἡγωνίζετο;

ΔΙ. οὐκ Οἰνέως ἦν, ἀλλ' ἔτ' ἀθλιωτέρου.

ΕΥΡ. τὰ τοῦ τυφλοῦ Φοίνικος; ΔΙ. οὐ Φοίνικος, οὐ,
ἀλλ' ἔτερος ἦν Φοίνικος ἀθλιώτερος.

ΕΥΡ. ποίας ποθ' ἀνὴρ λακίδας αἰτεῖται πέπλων;
ἀλλ' ἢ Φιλοκτήτου τὰ τοῦ πτωχοῦ λέγεις;

ΔΙ. οὐκ, ἀλλὰ τούτου πολὺ πολὺ πτωχιστέρου.

ΕΥΡ. ἀλλ' ἢ τὰ δυσπινῇ θέλεις πεπλώματα
ἃ Βελλεροφόντης εἶχ' ὁ χωλὸς οὐτοσί;

ΔΙ. οὐ Βελλεροφόντης· ἀλλὰ κάκεῖνος μὲν ἦν
χωλὸς· προσαιτῶν, στωμύλος, δεινὸς λέγειν

ΕΥΡ. οἷδ' ἄνδρα. Μυσὸν Τηλέφον. ΔΙ. ναὶ Τη-
λέφον·

τούτου δὸς ἀντιβολῶ σέ μοι τὰ σπάργανα.

ΕΥΡ. ὦ παῖ δὸς αὐτῷ Τηλέφου ῥακώματα.
κεῖται δ' ἄνωθεν τῶν Θυεστείων ῥακῶν,
μεταξὺ τῶν Ἴνουῦς. ἰδοὺ ταυτὶ λαβέ.

Acharnians, 393-434.

CCXVII.

Demus metamorphosed by the Sausage-seller.

ΑΓΟΡΑΚΡΙΤΟΣ.

ΕΥΦΗΜΕΙΝ χρη καὶ στόμα κλέειν καὶ μαρτυ-
ριῶν ἀπέχεσθαι,
καὶ τὰ δικαστήρια συγκλέειν, οἷς ἡ πόλις ἦδε
γέγηθεν,
ἐπὶ καιναῖσιν δ' εὐτυχίασιν παιωνίζειν τὸ
θέατρον.

ΧΟΡ. ὦ ταῖς ἱεραῖς φέγγος Ἀθήναις καὶ ταῖς νή-
σοις ἐπίκουρε,
τίν' ἔχων φήμην ἀγαθὴν ἤκεις, ἐφ' ὅτῃ κνι-
σῶμεν ἀγυιάς;

ΑΓΟΡ. τὸν Δῆμον ἀφεψήσας ὑμῖν καλὸν ἐξ αἰσχροῦ
πεποίηκα.

ΧΟΡ. καὶ ποῦ 'στιν νῦν, ὦ θαυμαστὰς ἐξευρίσκων
ἐπινοίας;

ΑΓΟΡ. ἐν ταῖσιν ἰοστεφάνοις οἰκεῖ ταῖς ἀρχαίαισιν
'Αθήναις,

- ΧΟΡ. πῶς ἂν ἴδοιμεν; ποίαν τιν' ἔχει σκευήν;
 ποῖος γεγίνηται;
- ΑΓΟΡ. οἷός περ Ἀριστείδη πρότερον καὶ Μιλτιάδῃ
 ξυνεσίται.
 ὤψισθε δέ· καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη
 τῶν προπυλαίων.
 ἀλλ' ὀλοβόξατε φαινομέναισιν ταῖς ἀρχαίαι-
 σιν Ἀθήναις
 καὶ θαυμάσταις καὶ πολυύμνοις, ἵν' ὁ κλεινὸς
 Δῆμος ἵνοικεῖ.
- ΧΟΡ. ὦ ται λιπαραὶ καὶ ἰοστίφανοι καὶ ἀριζήλωτοι
 Ἀθῆναι,
 δείξατε τὸν τῆς Ἑλλάδος ὕμιν καὶ τῆς γῆς
 τῆσδε μόναρχον.
- ΑΓΟΡ. ὃδ' ἐκείνος ὄρᾳν τεττιγοφόρας, ἀρχαίῃ σχή-
 ματι λαμπρὸς,
 οὐ χοιρινῶν ὄζων, ἀλλὰ σπονδῶν, σμύρνη
 κατάλειπτος.
- ΧΟΡ. χαῖρ', ὦ βασιλεῦ τῶν Ἑλλήνων· καὶ σοὶ ξυγ-
 χαίρομεν ἡμεῖς.
 τῆς γὰρ πόλεως ἀξία πράττεις καὶ τοῦ Μαρα-
 θῶνι τροπαίου.

Knight's, 1316-1334.

CCXVIII.

The Clouds.

ΧΟΡΟΣ.

ΠΑΡΘΕΝΟΙ δμβροφόροι,
 ἔλθωμεν λιπαρὰν χθόνα Παλλάδος, εὐαν-
 δρον γὰν

Κίερος ὀψόμεναι πολυήρατον
 οὐ σέβας ἀρρήτων ἱερῶν, ἵνα
 μυστοδόκος δόμος
 ἐν τελεταῖς ἀγίαις ἀναδείκνυται,
 οὐρανίοις τε θεοῖς δωρήματα,
 ναοὶ θ' ὑψεφεῖς καὶ ἀγάλματα,
 καὶ πρόσοδοι μακάρων ἱερώταται,
 εὐστέφανοί τε θεῶν θυσαί θαλίσαι τε,
 παντοδαπαῖς ἐν ὥραις,
 ἥρι τ' ἐπερχομένην Βρομία χάρις,
 εὐκελάδων τε χορῶν ἱερεθίσματα,
 καὶ Μοῦσα βαρύβρομος αὐλῶν.

ΣΤΡ. πρὸς τοῦ Διὸς ἀντιβολῶ σε, φράσον, τίνες
 εἰσ', ὦ Σώκρατες, αὐται
 αἱ φθεγζάμεναι τοῦτο τὸ σεμνόν; μῶν ἡρψ-
 ναι τινές εἰσιν;

ΣΩ. ἥκιστ', ἀλλ' οὐράνιαι Νεφέλαι, μεγάλαι θεαὶ
 ἀνδράσιν ἀργοῖς
 αἵπερ γνώμην καὶ διάλειν καὶ νοῦν ἡμῖν
 παρέχουσι

καὶ τερατείαν καὶ περιλειξιν καὶ κροῦσιν καὶ
κατάληψιν.

ΣΤΡ. ταῦτ' ἄρ' ἀκούσας' αὐτῶν τὸ φθίγμ' ἡ ψυχὴ
μου πεπόνηται,
καὶ λεπταλογεῖν ἤδη ζητεῖ καὶ παρὶ καπνοῦ
στενολισχεῖν,
καὶ γυμνιδίῃ γνώμην νύξας' ἐτέρῃ λόγῳ ἀν-
τιλογῆσαι·
ὥστ' εἰ πως ἔστιν ἰδεῖν αὐτάς ἤδη φανερὰς
ἐπιθυμῶ.

ΣΩ. βλέπει νυν δευρὶ πρὸς τὴν Πάρνηθ'· ἤδη γὰρ
ὁρῶ κατιούσας
ἡσυχῇ αὐτάς. ΣΤΡ. φέρε, ποῦ; δεῖξον.

ΣΩ. χωροῦσ' αὐται πάνυ πολλαὶ
διὰ τῶν κοίλων καὶ τῶν δασείων, αὐται πλά-
γαι.

ΣΤΡ. τί τὸ χρῆμα;
ὥς οὐ καθορῶ. ΣΩ. παρὰ τὴν εἴσοδον.

ΣΤΡ. ἤδη νυνὶ μόλις οὕτως.

ΣΩ. νῦν γέ τοι ἤδη καθορᾶς αὐτάς, εἰ μὴ λημῆς
κολοκύνταις.

ΣΤΡ. νῆ Δέ ἐγωγ', ὦ πολυτίμητοι. πάντα γὰρ ἤδη
κατέχουσιν.

ΣΩ. ταύτας μίντοι σὺ θεὰς οὖσας οὐκ ᾔδησθ' οὐδ'
ἐνόμιζες;

ΣΤΡ. μὰ Δέ· ἀλλ' ὁμίχλην καὶ δρόσον αὐτάς ἡγού-
μην καὶ καπνὸν εἶναι.

ΣΩ. σὲ γὰρ μὰ Δέ· ἀλλ' ἴσθ' ὅτι πλείστους αὐται βέ-
σκουσι σοφιστῆς,

θουριομάντις Ιατροτίχνας σφραγιδονυχαρ-
γοκομήτας
κυκλίων τε χορῶν φεματοκάμπτας ἀνδρας
μετεωροφίνακας,

ΣΤΡ. ταῦτ' ἄρ' ἐποίουν ὑγρᾶν Νεφελᾶν στρεπ-
ταιγλᾶν δάϊον ὁρμάν,
πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρη-
μαινούσας τε θυέλλας,
εἰτ' ἀερίους, διερούς γαμψοὺς οἰωνοὺς
ἀερωνηχεῖς,
δμβρους θ' ὑδάτων δροσερᾶν Νεφελᾶν εἰτ'
ἀντ' αὐτῶν κατέπινον
κεστρᾶν τιμάχῃ μεγαλᾶν ἀγαθᾶν, κρία τ' ὀρ-
νίθεια κιχηλᾶν.

ΣΩ. διὰ μέντοι τάσδ' οὐχὶ δικαίως; ΣΤΡ. λέξον
δὴ μοι, τί παθοῦσαι,
εἴπερ Νεφέλαι γ' εἰσὶν ἀληθῶς, θνηταῖς εἴξαι
γυναιξίν;
οὐ γὰρ ἔκκεναι γ' εἰσὶ τοιαῦται. ΣΩ. φέρε,
ποῖαι γάρ τινές εἰσιν;

ΣΤΡ. οὐκ οἶδα σαφῶς· εἴξασιν δ' οὖν ἐρίοισιν πεπ-
ταμένοισιν,
κοῦχὶ γυναιξίν μὰ Δί' οὐδ' ὀτιοῦν· αὐται δὲ
ῥίνας ἔχουσιν.

ΣΩ. ἀπόκριναι νυν ἄττ' ἂν ἔρωμαι. ΣΤΡ. λίγε
νυν ταχέως ὃ τι βούλει.

ΣΩ. ἤδη ποτ' ἀναβλίστας εἶδες νεφέλῃν Κενταύρω
ὁμοίαν

ἢ παρδάλει ἢ λύκῳ ἢ ταύρῳ; ΣΤΡ. νῆ Δὲ
 ἔγωγ'. εἴτα τί τοῦτο;

ΣΩ. γίνονται πάνθ' ὃ τι βούλονται· ἐφ' ἣν μὲν
 ἰδῶσι κομήτην,
 ἀγρίον τινα τῶν λασίων τούτων, οἶόν περ τὸν
 Ξενοφάντου,
 σκώπτουσαι τὴν μανίαν αὐτοῦ Κενταύροις
 ῥέεσαν αὐτάς.

Clouds, 300-350.

CCXIX.

Athenian Education in the Early Times.

ΔΙΚΑΙΟΣ ΛΟΓΟΣ.—ΑΔΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ.

ΔΙΚ.

ΛΕΞΩ τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, ὡς διέ-
 κειτο,

ὅτ' ἐγὼ τὰ δίκαια λέγων ἤνθουν καὶ σωφροσύνη
 'νερόμιστο.

πρῶτον μὲν ἰδεῖ παιδὸς φωνὴν γρύξαντος μηδὲν
 ἀκοῦσαι·

εἴτα βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως ἐς κιθα-
 ριστοῦ

τοὺς κωμήτας γυμνοὺς ἀθρόους, καὶ κριμνώδη
 κατανίφοι.

εἰτ' αὖ προμαθεῖν ᾧσμ' ἐδίδασκεν, τῷ μηρῷ μὴ
 ξυνέχοντας,

ἡ Παλλάδα περσίοπολιν δεινὰν, ἣ Τηλέπορόν τι
 βόαμα,
 ἐντευναμένους τὴν ἁρμονίαν, ἣν οἱ πατέρες πα-
 ρίδωκαν.
 εἰ δὲ τις αὐτῶν βωμολοχεύσαιτ' ἢ κάμψειν τινα
 καμπήν,
 οἷας οἱ νῦν τὰς κατὰ Φρύγιον ταύτας τὰς δυσκο-
 λοκάμπτους,
 ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς ὥς τὰς Μούσας
 ἀφανίζων.
 οὐδ' ἂν ἐλίσθαι δειπνοῦντ' ἐξῆν κεφαλαιον τῆς
 ῥαφανίδος,
 οὐδ' ἀννηθον τῶν πρεσβυτέρων ἀρπάζειν οὐδὲ
 σέλινον,
 οὐδ' ὀψοφαγεῖν οὐδὲ κιχλίζειν οὐδ' ἴσχειν τῷ
 πόδ' ἐναλλάξ.

ΑΔ. ἀρχαῖά γε καὶ Διπολιώδη καὶ τεττίγων ἀνά-
 μεστα
 καὶ Κηκίδου καὶ βουφονίων. ΔΙΚ. ἀλλ' οὖν
 ταῦτ' ἐστὶν ἐκείνα,
 ἐξ ὧν ἄνδρας Μαραθωνομάχους ἡμῇ παιδευσὶς
 ἔθρεψεν.
 σὺ δὲ τοὺς νῦν εὐθὺς ἐν ἱματίοις προδιδάσκεις
 ἐν τετυλίχθαι·
 πρὸς ταῦτ' ὧ μιν ἀκίον θαρρῶν ἐμὲ τὸν κρείτ-
 τω λόγον αἰροῦ·
 κἀπιστήσῃ μισεῖν ἀγορὰν καὶ βαλανείων ἀπέ-
 χεσθαι,

καὶ τοῖς αἰσχροῖς αἰσχύνεσθαι, κἄν σκώπτῃ τίς
 σε, φλέγισθαι·
 καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι
 προσιοῦσιν,
 καὶ μὴ περὶ τοὺς σαντοῦ γονίας σκαιουργεῖν,
 ἄλλο τι μὴδὲν
 αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ τι τῆς αἰδοῦς μέλλει τᾶγαλμ'
 ἀναπλήσειν·
 μὴδ' ἀντειπεῖν τῷ πατρὶ μὴδὲν, μὴδ' Ἰαπετὸν
 καλίσαντα
 μνησικακεῖσαι τὴν ἡλικίαν, ἐξ ἧς ἐνεοττοτρο-
 φήθης.

Ib. 961-997.

ΟΟXX.

The Nightingale.

ΕΠΟΥ. **Α**ΓΕ σύννομέ μοι παῦσαι μὲν ὕπνου,
 λῦσον δὲ νόμους ἱερῶν ὕμνων,
 οὗς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς
 τὸν ἱμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν·
 ἐλελιζομένης δ' ἱεροῖς μέλεσιν
 γέννος ξουθῆς
 καθαρά χωρεῖ διὰ φυλλοκόμου
 μίλακος ἡχώ πρὸς Διὸς ἔδρας,
 ἔν' ὁ χρυσοκόμας Φοῖβος ἀκούων
 τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων

ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα θεῶν
 ἴστησι χορούς· διὰ δ' ἀθανάτων
 στομάτων χωρεῖ ζύμφωνος ὁμοῦ
 θεία μακάρων ὁλοληγῇ.

Birds, 209-223.

CCXXI.

The Parabasis in the "Birds."

ΑΓΕ δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμανρόβιοι, φύλλων γενεᾷ
 προσόμοιοι,
 ὀλιγοδρανίεις, πλάσματα πηλοῦ, σκιοειδέα φύλ' ἀμει-
 νηνά,
 ἀπτῆνες ἐφημέριοι ταλαοὶ βροτοὶ ἄνδρες εἰκελόνοι-
 ροι,
 πρόσσχετε τὸν νοῦν τοῖς ἀθανάτοις ἡμῖν τοῖς αἰὲν
 ἰοῦσιν,
 τοῖς αἰθερίοις τοῖσιν ἀγῆρως τοῖς ἀφθιτα μηδομέ-
 νοισιν,
 ἵν' ἀκούσαντες πάντα παρ' ἡμῶν ὀρθῶς περὶ τῶν
 μετεώρων
 φύσιν οἰωνῶν γίνεσιν τε θεῶν ποταμῶν τ' Ἑρίβους
 τε Χάους τε
 εἰδότες ὀρθῶς παρ' ἑμοῦ Προδίκῳ κλᾶειν εἴπητε τὸ
 λοιπόν.
 Χάος ἦν καὶ Νῦξ Ἑρεβός τε μέλαν πρῶτον καὶ Τάρ-
 ταρος εὐρύς·

γῇ δ' οὐδ' ἀήρ οὐδ' οὐρανός ἦν· Ἐρίβους δ' ἐν ἀπεί-
 ροσι κόλποις
 τίκει πρώτιστον ἐπηνέμιον Νέξ ἢ μελανόπτερος
 ψόν,
 ἐξ οὗ περιτελλομένας ὥρας ἐβλαστεν Ἔρως ὁ πο-
 θεινός,
 στῆλβων νῦτον πτερόγουν χρυσαῖν εἰκὼς ἀνεμάκει
 δίνας.
 οὗτος χάμ' ἠερόεντι μιγείς νυχίῃ κατὰ Τάρτα-
 ρον εὐρὴν
 ἐνιόττευσεν γένος ἡμέτερον, καὶ πρῶτον ἀνήγαγεν
 ἐς φῶς.
 πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων, πρὶν Ἔρως
 ξυνίμειν ἅπαντα·
 ξυμμιγνυμένων δ' ἐτέρων ἐτέροις γίνετ' οὐρανός ὤ-
 κειανός τε
 καὶ γῇ πάντων τε θεῶν μακάρων γένος ἀφθιτον. ὧδε
 μὲν ἴσμεν
 πολὺ πρεσβύτατοι πάντων μακάρων ἡμεῖς· ὥς δ'
 ἴσμεν Ἔρωτος
 πολλοῖς δῆλον· πετόμισθ' αἱ γὰρ καὶ τοῖσιν ἐρῶσι
 σθένεσμεν·
 πάντα δὲ θνητοῖς ἐστὶν ἀφ' ἡμῶν τῶν ὀρνίθων τὰ
 μέγιστα.
 πρῶτα μὲν ὥρας φαίνομεν ἡμεῖς ἦρος χειμῶνος
 ὁπώρας·
 σπείρειν μὲν, ὅταν γέρανος κρώζουσ' ἐς τὴν Λιβύην
 μεταχωρῇ,

καὶ πηδάλιον τότε ναυκλήρῳ φοδῶζει κρεμάσαντι κα-
θεύδειν,

εἶτα δ' Ὀρέστη χλαῖναν ὑφαίνειν, ἵνα μὴ ῥιγῶν ἀ-
ποδύῃ.

ικτῖνος δ' αὖ μετὰ ταῦτα φανείς ἐτέραν ὥραν ἀπο-
φαίνει,

ἡνίκα πεκτεῖν ὥρα προβάτων πόκον ἡρινόν' εἶτα
χελιδών,

ὅτε χρη' χλαῖναν πωλεῖν ἤδη καὶ ληδάριον τι πρία-
σθαι.

ἰσμέν δ' ὑμῖν Ἀμμων Δελφοὶ Δωδώνη Φοῖβος
'Απόλλων.

ἐλθόντες γὰρ πρῶτον ἐπ' ὄρνις οὕτω πρὸς ἅπαντα
τρέπεσθε,

πρὸς τ' ἐμπορίαν καὶ πρὸς βιότου κτῆσιν καὶ πρὸς
γάμον ἄλλος.

ὄρνιν τε νομίζετε πάνθ' ὅσα περ περὶ μαντείας δια-
κρίνει·

φήμη γ' ὑμῖν ὄρνις ἐστὶ, παρμόν τ' ὄρνιθα καλεῖτε,
ξύμβολον ὄρνιν, φωνὴν ὄρνιν, θεράποντ' ὄρνιν, ὄνον
ὄρνιν.

ἄρ' οὐ φανερώς ἡμεῖς ὑμῖν ἰσμέν μαντεῖος Ἀπόλ-
λων;

Id. 685-722.

ΟΣΚΗΠ.

*Contest before Dionysus between Aeschylus
and Euripides.*

ΕΥΡ.

Κ ΑΙ μὴν ἐπ' αὐτοὺς τοὺς προλόγους σου τρί-
ψομαι,
ὅπως τὸ πρῶτον τῆς τραγωδίας μέρος
πρώτιστον αὐτοῦ βασανιῶ τοῦ δεξιοῦ.
ἀσαφής γὰρ ἦν ἐν τῇ φράσει τῶν πραγμάτων.
ΔΙΟ. καὶ ποῖον αὐτοῦ βασανιῖς; ΕΥΡ. πολλοὺς
πάνυ.

πρῶτον δέ μοι τὸν ἐξ Ὀρεστιάας λέγε.
ΔΙΟ. ἄγε δὴ σιώπα πᾶς ἀνὴρ. λέγ', Αἰσχύλε.
ΑΙΣ. Ἑρμῇ χθόνι πατρὶ ἐποπτεύων κράτη,
σωτήρ γενοῦ μοι σύμμαχος τ' αἰτουμένω.
ἦεω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
ΔΙΟ. τούτων ἔχεις ψίγειν τι; ΕΥΡ. πλεῖν ἢ δώ-
δεκα.

ΑΙΣ. ἀλλ' οὐδὲ ταῦτα πάντα γ' ἔστ' ἄλλ' ἢ τρία.
ΕΥΡ. ἔχει δ' ἕκαστον εἰκοσὶν γ' ἁμαρτίας.
ΔΙΟ. Αἰσχύλε, παραινῶ σοι σιωπᾶν· εἰ δὲ μὴ,
πρὸς τρισὶν ἰαμβείοισι προσοφείλων φανεῖ.
ΑΙΣ. ἐγὼ σιωπῶ τῷδ'; ΔΙΟ. ἰὰν πείθῃ γ' ἱμοί.
ΕΥΡ. εὐθὺς γὰρ ἡμάρτηκεν οὐράνιον ὄσων.

ΑΙΣ. ὁρᾷς ὅτι ληρεῖς; ΕΥΡ. ἀλλ' ὀλίγον γέ μοι μέλει.

πῶς φής μ' ἁμαρτεῖν; ΕΥΡ. αὐθις ἐξ ἀρχῆς λέγε.

ΑΙΣ. Ἑρμῇ χθόνιε πατρῷ ἱποπτεύων κράτη.

ΕΥΡ. οὐκουν Ὀρέστης τοῦτ' ἐπὶ τῷ τύμβῳ λέγει
τῷ τοῦ πατρὸς θεγενῶτος; ΑΙΣ. οὐκ ἄλλως
λέγω.

ΕΥΡ. πότερ' οὖν τὸν Ἑρμῆν, ὡς ὁ πατήρ ἀπώλετο
αὐτοῦ βιαίως ἐκ γυναικείας χειρὸς
δόλοισι λαθραίοις, ταῦτ' ἱποπτεύειν ἔφη;

ΑΙΣ. οὐ δῆτ' ἐκείνος, ἀλλὰ τὸν Ἑριούνιον
Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, κἀδήλου λέγων
ὅτι τῇ πατρῴῳ τούτο ἐκίτηται γέρας.

ΕΥΡ. ἔτι μείζον ἐξήμαρτες ἢ ἡ γῶ βουλόμεν
εἰ γὰρ πατρῶον τὸ χθόνιον ἔχει γέρας,

ΔΙΟ. οὕτως ἀν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος.

ΑΙΣ. Διόνυσσε, πίνεις οἶνον οὐκ ἀνθοσμῖαν.

ΔΙΟ. λέγ' ἕτερον αὐτῷ· σὺ δ' ἐπιτήρει τὸ βλάβος.

ΑΙΣ. σωτήρ γενοῦ μοι σύμμαχος τ' αἰτουμένῃ.
ἦκω γὰρ ἐς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.

ΕΥΡ. δις ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος.

ΔΙΟ. πῶς δις;

ΕΥΡ. σκόπει τὸ ῥῆμ'· ἐγὼ δὲ σοι φράσω.

ἦκω γὰρ ἐς γῆν, φησὶ, καὶ κατέρχομαι·

ἦκω δὲ ταυτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι.

ΔΙΟ. νῆ τὸν Δί', ὥσπερ γ' εἰ τις εἴποι γείτονι,
χρηῆσον σὲ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον.

ΔΙΣ. οὐ δῆτα τοῦτό γ', ὡ κατεστωμυλμένη
ἀνθρωπεί ταῦτ' ἔστ', ἀλλ' ἄριστ' ἐπιῶν ἔχον.

ΔΙΟ. πῶς δὴ; διδάσκον γάρ με καθ' ὃ τι δὴ λίγεις.

ΔΙΣ. ἔλθειν μὲν ἐς γῆν ἔσθ' ὅτφ μετῇ πάτρας·
χωρίς γάρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθεν
φεύγων δ' ἀνὴρ ἦκει τε καὶ κατέρχεται.

ΔΙΟ. εὖ νῆ τὸν Ἀπόλλω. τί σὺ λίγεις, Εὐρεπίδῃ;

ΕΥΡ. οὐ φημὶ τὸν Ὀρίστην κατελθεῖν οἴκαδε·
λάθρα γάρ ἦλθεν οὐ πιθῶν τοὺς κυρίους.

ΔΙΟ. εὖ νῆ τὸν Ἑρμῆν· ὃ τι λέγεις ὃ σὺ μανθάνω.

ΕΥΡ. πέραινε τοίνυν ἕτερον.

ΔΙΟ. ἴθι πέραινε σὺ,
Ἀισχύλ' ἀνέσας· σὺ δ' εἰς τὸ κακὸν ἀπό-
βλεπε.

τύμβου δ' ἐκ' ὄχθῃ τῷδε κηρύσσω πατρί
κλύειν ἀκοῦσαι.

ΕΥΡ. τοῦθ' ἕτερον αὐ δις λέγει,
κλύειν ἀκοῦσαι, ταὶ τὸν δὴ σαφέστατα.

ΔΙΟ. τεθνηκόσιν γάρ ἔλεγεν, ὡ μοχθηρὲ σὺ,
οἷς σὸδὲ τρεῖς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

The Frogs, 1119-1176.

THE MIDDLE COMEDY.

ANTIPHANES.

CCXXIII.

The Parasite.

Ο ΓΑΡ παράσιτός ἐστιν, ἂν ὀρθῶς σκοπῆς,
 κοινωνὸς ἀμφοῖν, τῆς τύχης καὶ τοῦ βίου.
 οὐδεὶς παράσιτος εἶχετ' ἀτυχεῖν τοὺς φίλους,
 τοῦναντίον δὲ πάντας εὐτυχεῖν αἰεί.
 ἔστιν πολυτελής τῷ βίῳ τις, οὐ φθονεῖ,
 μετέχειν δὲ τούτων εὔχετ' αὐτῷ συμπαρών.
 κάστιν φίλος γενναῖος ἀσφαλῆς θ' ἅμα,
 οὐ μάχιμος, οὐ πάροξυς, οὐχὶ βάσκανος,
 δρῆν ἐνεγκεῖν ἀγαθός· ἂν σκώπτῃς, γελᾷ·
 ἔρωτικὸς, γελοῖος, ἱλαρὸς τῷ τρόπῳ,
 πάλιν στρατιώτης ἀγαθὸς εἰς ὑπερβολήν,
 ἂν ᾗ τὸ σιτάρχημα δεῖπνον εὐτρεπές.

Didymi.

CCXXIV.

ΤΟΝ τρόπον μὲν οἶσθά μου
 ὅτι τῷφος οὐκ ἐνεστιν, ἀλλὰ τοῖς φίλοις
 τοιουτοσί τις εἰμι, τύπτεσθαι μύδρος,
 τύπτειν κεραυνὸς, ἐκτυφλοῦν τιν' ἀστραπή,

φέρειν τιν' ἄρας ἀνεμος, ἀποπνίξαι βρόχος,
 θόρας μοχλεῦεν σεισμός, εἰσπηδᾷ ἀερίς,
 δειπνεῖν ἀκλητος μυῖα, μὴ ἔλθεῖν φρέαρ,
 ἄγχειν, φονεύειν, μαρτυρεῖν, ὅς' ἂν μόνον
 τύχῃ τις εἰπών, ταῦτ' ἀπροσκέπτως ποιεῖν
 ἅπαντα. καὶ καλοῦσί μ' οἱ νεώτεροι
 διὰ ταῦτα πάντα σκηπτόν· ἄλλ' οὐδὲν μέλει
 τῶν σκυμμάτων μοι· τῶν φίλων γὰρ ὦν φίλος
 ἔργοισι χρηστὸς οὐ λόγοις ἔφυν μόνον.

Progoni.

ΟΟΥΣΣΥ.

Uncertainty of Human Affairs.

ΟΣΤΙΣ ἄνθρωπος δὲ φῶς
 ἀσφαλὲς τι ἐτῆμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται,
 πλεῖστον ἡμάρτηκεν· ἡ γὰρ εἰσφορά τις ἤρπακεν
 τᾶνδοθεν πάντ', ἡ δίκη τις περιπεσὼν ἀπώλετο,
 ἡ στρατηγῆσας προσῶφλεν, ἡ χορηγὸς αἰρεθεὶς
 ἱμάτια χρυσᾷ παρασχών τῷ χορῷ ῥάκος φορεῖ,
 ἡ τριηραρχῶν ἀπήγαγε, ἡ πλέων ἡλωκέ ποι,
 ἡ βαδίζων ἡ καθεύδων κατακέκοθ' ὑπ' οἰκετῶν.
 οὐ βέβαιον οὐδὲν ἔστι, πλήν ὅς' ἂν καθ' ἡμέραν
 εἰς ἑαυτὸν ἡδέως τις εἰσαναλίσκων τύχῃ.
 οὐδὲ ταῦτα σφόδρα τι· καὶ γὰρ τὴν τράπεζαν ἀρ-
 πάζουσαι
 κειμένην ἂν τις προσελθὼν· ἄλλ' ὅταν τὴν ἐνθεσιν

ἐντὸς ἤδη τῶν ὀδόντων τυγχάνης κατασπακὺς,
τοῦτ' ἐν ἀσφαλεῖ νόμιζε τῶν ὑπαρχόντων μόνον.

Miles.

CCXXVI.

Comparison of Tragedy and Comedy.

MΑΚΑΡΙΟΝ ἔστιν ἡ τραγωδία
ποίημα κατὰ πάντ', εἰ γε πρῶτον οἱ λόγοι
ὑπὸ τῶν θεατῶν εἰσιν ἐγνωρισμένοι,
πρὶν καὶ τιν' εἰπεῖν· ὥς ὑπομνησαι μόνον
δεῖ τὸν ποιητὴν· Οἰδίπουν γὰρ ἂν μόνον
φῶ, τᾶλλα πάντ' ἴσασιν· ὁ πατήρ Λαῖος,
μήτηρ Ἰοκάστη, θυγατέρες, παῖδες τίνες—
ἔπειθ' ὅταν μηδὲν δύνωντ' εἰπεῖν ἔτι,
κομῶν δ' ἀπειρήκωσιν ἐν τοῖς δράμασιν,
αἰρουσιν ὥσπερ δάκτυλον τὴν μηχανήν,
καὶ τοῖς θεωμένοισιν ἀποχρώντως ἔχει.
ἡμῖν δὲ ταῦτ' οὐκ ἔστιν, ἀλλὰ πάντα δεῖ
εὐρεῖν, δνόματα καινὰ, τὰ διωκημένα
πρότερον· τὰ νῦν παρόντα, τὴν καταστροφὴν,
τὴν εἰσβολήν· ἂν ἐν τι τούτων παραλίπῃ,
ἡρέμης τις ἢ Φείδων τις ἐκσυρίττεται.
Πηλεῖ δὲ ταῦτ' ἔξεστι καὶ Τεύκρῳ ποιεῖν.

Poesia.

ANAXANDRIDES.

CCXXVII.

Habits of the Egyptians.

ΟΥΚ ἂν δυνάμην συμμαχεῖν ὑμῖν ἐγώ·
οὔθ' οἱ τρόποι γὰρ ὁμονοοῦσ' οὔθ' οἱ νόμοι
ἡμῶν, ἀπ' ἀλλήλων δὲ διέχουσιν πολὺ.
βοῦν προσκυνεῖς, ἐγὼ δὲ θύω τοῖς θεοῖς·
τὴν ἐγχελυν μέγιστον ἡγεῖ δαίμονα,
ἡμεῖς δὲ τῶν ὄψων μέγιστον παρὰ πολὺ.
οὐκ ἐσθίεις ὕει', ἐγὼ δὲ γ' ἥδομαι
μάλιστα τούτοις· κῦνα σέβεις, τύπτω δ' ἐγώ,
τοῦψον κατεσθίουσαν ἡνίε' ἂν λάβω.—
τὸν αἰέλουρον κακὸν ἔχοντ' ἐὰν ἴδῃς,
κλάεις, ἐγὼ δ' ἡδιστ' ἀποκτείνας δέρω.
δύναται παρ' ὑμῖν μυγαλῇ, παρ' ἐμοὶ δὲ γ' οὔ.
Civitates.

EUBULUS.

CCXXVIII.

Eros not Winged.

ΤΙΣ ἦν ὁ γράψας πρῶτος ἀνθρώπων ἄρα
ἢ κηροπλαστήσας Ἔρωθ' ὑπόπτερον;
ὥς οὐδὲν ᾗδει πλην χελιδόνας γράφειν,
ἀλλ' ἦν ἄπειρος τῶν τρόπων τῶν τοῦ θεοῦ.

ἔστιν γὰρ οὔτε κοῦφος, οὔτε ῥῥῆδιος
 ἀπαλλαγῆναι τῷ φέροντι τὴν νόσον,
 βαρὺς δὲ κομιδῇ. πῶς ἂν οὖν ἔχοι πτερὰ
 τοιοῦτο πρᾶγμα; λῆρος, εἰ κἄφησέ τις.

Campylio.

CCXXIX.

Ne quis modici transiliat munera Liberi.

ΤΡΕΙΣ γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω
 τοῖς εὐφρονούσι· τὸν μὲν ὑγείας ἔνα,
 δν πρῶτον ἐκπίνουσι, τὸν δὲ δεύτερον
 ἔρωτος ἡδονῆς τε, τὸν τρίτον δ' ὕπνου,
 δν ἐκπίνοντες οἱ σοφοὶ κεκλημένοι
 οἵκαδε βαδίζουσ'. ὁ δὲ τέταρτος οὐκ ἔτι
 ἡμίτερός ἐστ', ἀλλ' ὕβρεος· ὁ δὲ πέμπτος βοῆς·
 ἔκτος δὲ κώμων· ἑβδομος δ' ὑπωπίων·
 ὁ δ' ὀγδοὺς κλητῆρος· ὁ δ' ἑνατος χολῆς·
 δέκατος δὲ μανίας, ὥστε καὶ βάλλειν ποιεῖ·
 πολλὰς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεῖς
 ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας.

Dionysus.

TIMOCLES.

CCXXX.

Use of Tragedies.

ΩΤΑΝ, ἀκουσον ἦν τί σοι δοκῶ λέγειν.
 ἀνθρωπὸς ἐστι ζῶον ἐπίπονον φύσει,
 καὶ πολλὰ λυπῆρ' ὁ βίος ἐν ἑαυτῷ φέρει.

παραψυχὰς οὖν φροντίδων ἀνεύρετο
 ταύτας· ὁ γὰρ νοῦς τῶν ιδίων λήθην λαβὼν
 πρὸς ἄλλοτρίῳ τε ψυχαγωγηθεὶς πάθει,
 μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε παιδευθεὶς ἅμα.
 τοὺς γὰρ τραγικοὺς πρῶτον, εἰ βούλει, σκόπει,
 ὡς ὠφελοῦσι πάντας. ὁ μὲν ὦν γὰρ πίνης
 πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθὼν τὸν Τήλεφον
 γενόμενον ἤδη τὴν πενίαν ῥᾶον φέρει.
 ὁ νοσῶν τι μανικὸν Ἀλκμέων' ἐσκέψατο.
 ὀφθαλμοῖς τις, εἰσι Φινεΐδαι τυφλοί.
 τίθνηκεῖ τῷ παῖς, ἡ Νιόβη κεκούφικεν.
 χωλὸς τίς ἐστι, τὸν Φιλοκτίτην ὀρᾷ.
 γέρων τις ἀτυχεῖ, κατέμαθεν τὸν Οἰνέα.
 ἅπαντα γὰρ τὰ μείζον' ἢ πίπονθί τις
 ἀτυχήματ' ἄλλοις γεγονότ' ἐννοούμενος
 τὰς αὐτὰς αὐτοῦ συμφορὰς ἤττον στένει.

Dionysiasusae.

THE NEW COMEDY.

PHILEMON.

CCXXXI.

Tears.

ΕΙ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον
 αἰεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
 ἡλλαττόμεσθ' ἂν δάκρυα δόντες χρυσίον·
 νῦν δ' οὐ προσέχει τὰ πράγματ' οὐδ' ἀποβλέπει

εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
 εἴαν τε κλέῃς ἂν τε μὴ, πορεύεται.
 τί οὖν ποιεῖς πλέον; οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἔχει
 ὥσπερ τὸ δένδρον τοῦτο κάρπον τὸ δάκρυον.

Sardius.

CCXXXII.

A Cook boasting of his Skill.

Ως ἴμερός μου πῆλθε γῆ τε κούρανψ
 λέξαι μολόντι τοῦψον ὡς ἐσκεύασα.
 νῆ τὴν Ἀθηνᾶν ἡδύ γ' ἔστ' εὐημερεῖν
 ἐν ἄπασιν· ἰχθὺς ἀπαλὸς οἷος γέγονέ μοι
 οἷον παρατέθεικ', οὐ πεφαρμακευμένον
 τυροῖσιν, οὐδ' ἄνωθεν ἐξηνθισμένον,
 ἀλλ' οἷος ἦν ζῶν, κώπτὸς ὦν τοιοῦτος ἦν
 οὕτως ἀπαλὸν ἔδωκα καὶ πρῶον τὸ πῦρ
 ὀπτῶν τὸν ἰχθύν, οὐδὲ πιστευθήσομαι.
 ὅμοιον ἐγένετ', ὄρνις ὀπτόταν ἀρπάσῃ
 τοῦ καταπιεῖν μεῖζόν τι· περιτρέχει κύκλῳ
 τηροῦσα τοῦτο, καταπιεῖν δ' ἐσπούδακεν,
 ἔτεραι διώκουσιν δὲ ταύτην. ταύτῃν ἦν.
 τὴν ἡδονὴν ὁ πρῶτος αὐτῶν καταμαθὼν
 τῆς λοπάδος, ἀνεπήδησε κᾶφευγεν κύκλῳ
 τὴν λοπάδ' ἔχων, ἄλλοι δ' ἐδίωκον κατὰ πόδας.
 ἐξῆν ὁλολύζειν· οἱ μὲν ἤρπασάν τι γάρ,
 οἱ δ' οὐδέν, οἱ δὲ πάντα. καὶ τοι παρέλαβον
 ἰχθὺς ποταμίους ἐσθίοντας βόρβορον·

εἰ δ' ἔλαβον ἀρτίως σκάρον, ἢ 'κ τῆς Ἀττικῆς
 γλαυκίσκον, ὦ Ζεῦ σῶτερ, ἢ 'ξ Ἀργούς κάπρον,
 ἢ 'κ τῆς Σικυῶνος τῆς φίλης ὃν τοῖς θεοῖς
 φέρει Ποσειδῶν γόγγρον εἰς τὸν οὐρανόν,
 ἅπαντες οἱ φαγόντες ἐγένοντ' ἄν θείοι.
 ἀθανασίαν εὔρηκα· τοὺς ἤδη νεκροὺς,
 ὅταν περ ὁσφρανθῶσι, ποιῶ ζῆν πάλιν.

Miles.

CCXXXIII.

Advice to a wealthy Idler.

Ω ΚΛΕΩΝ, παῦσαι φλυαρῶν· ἄν ὀκνῇς τὸ μαν-
 θάνειν,

ἄνεπικούρητον σεαυτοῦ τὸν βίον λήσει ποιῶν.
 οὔτε γὰρ ναυαγὸς, ἄν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος,
 οὔ ποτ' ἄν σώσειεν αὐτὸν, οὔτ' ἀνὴρ πένης γεγώς
 μὴ οὐ τέχνην μαθὼν δύναιτ' ἄν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν
 βίον.

“ἀλλὰ χρήματ' ἐστὶν ἡμῖν.” ἃ γε τάχιστ' ἀπόλ-
 λυται.

“κτῆματ', οἰκίαι.” τύχης δὲ μεταβολὰς οὐκ ἀγνοεῖς,
 ὅτι τὸν εὐπορον τίθησι πτωχὸν εἰς τὴν αὔριον.
 κὰν μὲν ὀρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης,
 ἐβάλετ', ἀγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκα·
 ἄν δ' ἀπαίδεντος μετὰ σخρ πνεύματος φοροῦμενος,
 τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
 ἄλλ' ἱταῖροι καὶ φίλοι σοι καὶ συνήθεις, νῆ Δία,

ἔρανον εἰσίσουσιν. εὐχον μὴ λαβεῖν πῆραν φθων,
εἰ δὲ μὴ, γνώσει σεαυτὸν ἄλλο μὴδὲν πλὴν σκίαν.

CCXXXIV.

Quot homines tot mores.

ΤΙ ποτε Προμηθεὺς, δν λέγουσ' ἡμᾶς πλάσαι
καὶ τᾶλλα πάντα ζῶα, τοῖς μὲν θηρίοις
ἔδωχ' ἐκάστῳ κατὰ γένος μίαν φύσιν;
ἅπαντες οἱ λέοντές εἰσιν ἄλκιμοι,
δειλοὶ πάλιν ἐξῆς πάντες εἰσιν οἱ λαγοί.
οὐκ ἔστ' ἁλώπηξ ἢ μὲν εἴρων τῇ φύσει
ἢ δ' αὐθέκαστος, ἀλλ' ἔαν τρισμυρίας
ἁλώπεκάς τις συναγάγῃ, μίαν φύσιν
ἀπαξάπασῶν ὄψεται τρόπον θ' ἔνα.
ὕμῶν δ' ὅσα καὶ τὰ σώματ' ἔστι τὸν ἀριθμὸν
καθ' ἐνὸς, τοσούτους ἔστι καὶ τρόπους ἰδεῖν.

CCXXXV.

Esse non videri.

ΑΝΗΡ δίκαιός ἐστιν οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται·
οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως·
οὐδ' ὃς γε ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,
ἀλλ' ὅστις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν
εἶναι δίκαιος κοῦ δοκεῖν εἶναι θέλει.

CCXXXVI.

*Non sunt longa quibus nihil est quod demere
possis.*

ΤΟΝ μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἐν
μακρὸν νόμιζε, κἂν δὲ εἶπῃ συλλαβάς,
τὸν δ' εὖ λέγοντα μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
μηδ' ἂν σφόδρ' εἶπῃ πολλὰ καὶ πολὺν χρόνον.
τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λαβέ·
οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
ἀλλ' οὐδὲ εἰς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

MENANDER.

CCXXXVII.

The proper Use of Riches.

ΠΕΡΙ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
ἅπαντα τὸν χρόνον, φύλαττε μηδενὶ
ἄλλῃ μεταδιδούς, αὐτὸς ὦν δὲ κύριος·
εἰ μὴ δὲ σαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
αὕτη γὰρ ἄλλῃ τυχὸν ἀναξίῃ τινὶ
παρελομένη σου πάντα προσθήσει πάλιν.
διόπερ ἐγὼ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
εἰ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ,

αὐτὸν, ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν
 οὓς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ· τοῦτο γὰρ
 ἀθάνατόν ἐστι, κἂν ποτε πταίσας τύχης.
 ἐκεῖθεν ἔσται ταῦτὸ τοῦτό σοι πάλιν.
 πολλῶ δὲ κρεῖττόν ἐστιν ἔμφανής φίλος
 ἢ πλοῦτος ἀφανής, ὃν σὺ κατορύξας ἔχεις.

Morotus.

CCXXCVIII.

Si quis deus—

Εἰ τις προσελθὼν μοι θεῶν λέγοι “ Κράτων,
 ἐπὶ ἅν ἀποθάνης, αὐθις ἐξ ἀρχῆς ἔσει·
 ἔσει δ’ ὅ τι ἂν βούλῃ, κύων, πρόβατον, τράγος,
 ἄνθρωπος, ἵππος· δις βιώσαι γάρ σε δεῖ·
 εἰμαρμένον τοῦτ’ ἐστίν, ὅ τι βούλει δ’ ἐλοῦ·”
 ἅπαντα μᾶλλον, εὐθὺς εἰπεῖν ἂν δοκῶ,
 ποίει με πλὴν ἄνθρωπον· ἀδίκως εὐτυχεῖ
 κακῶς τε πράττει τοῦτο τὸ ζῶον μόνον·
 ὁ κράτιστος ἵππος ἐπιμελεστέραν ἔχει
 ἐτέρου θεραπείαν· ἀγαθὸς ἂν γένη κύων,
 ἐντιμότερος εἰ τοῦ κακοῦ κυνὸς πολὺ.
 ἀλεκτρῶν γενναῖος ἐν ἐτέρᾳ τροφῇ
 ἔστιν, ὁ δ’ ἀγεννής καὶ δέδιδε τὸν κρείττονα.
 ἄνθρωπος ἂν ἢ χρηστός, εὐγενής, σφόδρα
 γενναῖος, οὐδὲν ὄφελος ἐν τῇ νῦν γένει.
 πράττει δ’ ὁ κόλαξ ἄριστα πάντων, δεύτερα
 ὁ συκοφάντης, ὁ κακοήθης τρίτα λέγει.

ὄνον γενέσθαι κρείττον ἢ τοὺς χείρονας
ὁρᾶν ἑαυτοῦ ζῶντας ἐπιφανέστερον.

Psadicu.

CCXXXIX.

Leucas.

Οὐδὲν δὴ λίγεται πρώτη Σαπφῷ
τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων
οἰστρῶντι πόθῳ ῥίψαι πέτρας
ἀπὸ τηλεφανοῦς· ἀλλὰ κατ' εὐχὴν
σὴν, δίσποτ', ἀναξ εὐφημείσθω
τίμενος περὶ Λευκάδος ἀκτῆς.

Leucadia.

CCXL.

Nihil est ab omni

Parte beatum.

ΠΡΟΣ τὸ πρᾶγμ' ἔχω
κακῶς. Β. ἐπαριστερῶς γὰρ αὐτὸ λαμβάνεις·
τὰ δυσχερῆ γὰρ καὶ τὰ λυπήσαντά σε
ὁρᾷς ἐν αὐτῷ, τὰ δ' ἀγάθ' οὐκ ἐστὶ βλέπεις.
εὖροις δ' ἂν οὐδὲν τῶν ἀπάντων, Σιμόλει,
ἀγαθὸν, ὅπου τι μὴ πρόσσεσι καὶ κακόν.
γυνὴ πολυτελής ἐστ' ὀχληρὸν, οὐδ' ἐγὼ
ζῆν τὸν λαβόντ' ὥς βούλει· ἀλλ' ἐνεστί τι
ἀγαθὸν ἀπ' αὐτῆς, παῖδες· ἐλθόντ' εἰς νόσον
τὸν ἔχοντα ταύτην ἐθεράπευσεν ἐπιμελῶς,

ἀτυχοῦντι συμπαρίμεινεν, ἀποθανόντα τε
 ἔθαψε, περιέστειλεν οἰκείως· ὅρα
 εἰς ταῦθ', ὅταν λυπῇ τι τῶν καθ' ἡμέραν.
 οὕτω γὰρ οἴσεις πᾶν τὸ πρᾶγμ'· ἂν δ' ἐκλέγῃ
 αἰὶ τὸ λυποῦν, μηδὲν ἀντιπαρατιθεῖς
 τῶν προσδοκωμένων, ὀδυνήσει διὰ τέλους.
Misogynes.

CCXLI.

τὸν βίον δοκέειν πασητέρι οὐ Πυθαγόρας εἴπειν.
Diogenes Laertius, VIII. 3.

ΤΟΥΤΟΝ εὐτυχίστατον λέγω,
 ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
 τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν ταχὺ,
 τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
 πῦρ· ταῦτα κἂν ἑκατὸν ἔτη βιψῷ αἰὶ
 ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους,
 σεμνότερα τούτων ἕτερα δ' οὐκ ὄψει ποτέ.
 Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
 οὐ φημι τοῦτον ἢ 'πιδημίαν ἐν ᾧ
 δῆλος, ἀγορά, κλέπτει, κυβεῖται, διατριβαί·
 ἂν πρῶτον ἀπίης καταλύσεις, βελτίονα
 ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθεις ἐχθρὸς οὐδενί·
 ὁ προσδιατρίβων δ' ἐκοπίασεν ἀπολίσσας,
 κακῶς τε γηρῶν ἐνδεής του γίνεσθαι,
 ρεμβόμενος ἐχθροὺς ἡῦρ', ἐπεβουλεύθη ποθεῖν,
 οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.
Subditivum.

CCXLI.

Pulvis et umbra sumus.

ΟΤΑΝ εἶδ' ἰδὲναι θέλῃς σεαυτὸν ὅστις εἰ,
 ἱμζλεψον εἰς τὰ μνήμαθ', ὡς ὁδοιπορεῖς.
 ἐνταῦθ' ἐνεστ' ὅστ' αὖ τε καὶ κούφη κόνης
 ἀνδρῶν βασιλείων καὶ τυράννων καὶ σοφῶν,
 καὶ μέγα φρονούντων ἐπὶ γένει καὶ χρήμασιν,
 αὐτῶν τε δόξῃ κάπ' ἱ κάλλει σωμαίων.
 ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν τῶνδ' ἐπήκεσεν χρόνος.
 κοινὸν τὸν ᾄδην ἔσχον οἱ πάντες βροτοί.
 πρὸς ταῦθ' ὁρῶν γίνωσκε σεαυτὸν ὅστις εἰ.

CCXLIII.

Stemmata quid faciunt?

ΑΠΟΔΕΙ με τὸ γένος. μὴ λῆγ', εἰ φιλεῖς ἐμὲ,
 μητέρα, ἱφ' ἱκάστῃ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
 ἀγαθὸν ὑπάρχῃ μηδὲν οἰκτεῖον προσδόν,
 ἐκείσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα
 καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσιν τε τοὺς πάππους ὅσοι
 οὐδὲν ὃ ἔχουσι πλεῖον, οὐδ' ἐρεῖς ὅτ' αὖ
 οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;
 εἰ μὴ λῆγειν ὃ ἔχουσι τοὺς τοὺς διὰ τινα
 τύπου μεταβολὴν ἢ φίλων ἐρημίαν,
 τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
 ὅς ἂν εὖ γεγονὼς ᾗ τῇ φύσει πρὸς τάγαθὰ,

κἄν Αἰθίοψ ᾗ, μῆτερ, ἔστιν εὐγενής.

Σκύθης τίς; ὀλεθρὸς· ὁ δ' Ἀνάχαρσις οὐ Σκύθης;

DIPHILUS.

CCXLIV.

Tempestas barathrumque macelli.

NOMIMON τοῦτ' ἐστὶ, βέλτιστ', ἐνθάδε
 Κορινθίοισιν, ἂν τιν' ὀψωνοῦντ' αἰεὶ
 λαμπρῶς ὀρῶμεν, τοῦτον ἀνακρίνειν πόθεν
 ζῇ καὶ τί ποίων· κἂν μὲν οὐσίαν ἔχῃ,
 ἥς αἱ πρόσοδοι λύουσι τὰναλώματα,
 εἰ ἂν ἀπολαύειν τοῦτον ἤδῃ τὸν βίον.
 εἰ ἂν δ' ὑπὲρ τὴν οὐσίαν δαπανῶν τύχῃ,
 ἀπεῖπον αὐτῷ τοῦτο μὴ ποιεῖν ἔτι,
 ὅς ἂν δὲ μὴ πίθῃτ' ἐπέβαλον ζημίαν.
 εἰ ἂν δὲ μὴδ' ὀτιοῦν ἔχων ζῇ πολυτελῶς,
 τῷ δημίῳ παρέδωκαν αὐτόν. B. Ἡράκλεις.
 A. οὐκ ἐνδέχεται γὰρ ζῆν ἄνευ κακοῦ τινος
 τοῦτον· συνίης; ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
 ἢ λωποδυτεῖν τὰς νύκτας ἢ τοιχωρυχεῖν,
 ἢ τῶν ποιούντων ταῦτα κοινωνεῖν τισιν,
 ἢ συκοφαντεῖν κατ' ἀγορὰν, ἢ μαρτυρεῖν
 ψευδοῇ. τὸ τοιοῦτον ἐκκαθαίρομεν γένος.
 B. ὀρθῶς γε νῆ Δί'. ἀλλὰ δὴ τί τοῦτ' ἐμοί;
 A. ὀρῶμεν ὀψωνοῦνθ' ἐκάστης ἡμέρας
 οὐχὶ μετρίως βέλτιστέ σ', ἀλλ' ὑπερηφάνως.

οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν,
 συνῆχας ἡμῶν εἰς τὰ λάχανα τὴν πόλιν.
 περὶ τῶν σελίνων μαχόμεθ' ὥσπερ Ἴσθμίοις.
 λαγώς τις εἰσελήλυθ', εὐθὺς ἤρπακας.
 πέρδικα δ' ἡ κίχλην γε νῆ Δί' οὐκ ἔτι
 ἔστιν δι' ὑμᾶς οὐδὲ πιτομένην ἰδεῖν.
 τὸν ξενικὸν οἶνον ἐπιτετίμηκας πολὺ.

Mercator.

CCXLV.

Unctum qui rectè ponere possit.

ΟΤΑΝ με καλίστη πλούσιος δεικνὼν ποιῶν,
 οὐ κατανοῶ τὰ τρίγλυφ' οὐδὲ τὰς στίγας
 οὐδὲ δοκιμάζω τοὺς Κορινθίους κάδους,
 ἀτενὲς δὲ τηρῶ τοῦ μαγείρου τὸν καπνόν.
 κἂν μὲν σφοδρὸς φερόμενος εἰς ὄρθον τρέχῃ,
 γέγηθα καὶ χαίρω τι καὶ περυύττομαι·
 ἂν δὲ πλάγιος καὶ λεπτὸς, εὐθείως νοῶ
 ὅτι τοῦτό μοι τὸ δεικνὼν ἀλλ' οὐδ' αἶμ' ἔχει.

Parasitus.

CCXLVI.

Cata pisces avertere mensa.

ΩΙΜΗΝ ἐγὼ τοὺς ἰχθυοπώλας τὸ πρότερον
 εἶναι πονηροὺς τοὺς Ἀθήνησιν μόνους.
 τόδε δ', ὡς ἔοικε, τὸ γένος ὥσπερ θηρίον
 ἐπίβουλόν ἐστι τῇ φύσει καὶ πανταχοῦ.

ἐνταῦθα γοῦν ἔστιν τις ὑπερηκοντικῶς,
 κόμην τρέφων μὲν πρῶτον ἱερὰν τοῦ θεοῦ,
 ὥς φησιν· οὐ διὰ τοῦτό γ' ἀλλ' ἐστιγμένος
 πρὸ τοῦ μετώπου παραπέτασμ' αὐτὴν ἔχει.
 οὗτος ἀποκρίνεται, ἂν ἐρωτήσῃς πόσου
 ὁ λάβραξ, δίκ' ὀβολῶν, οὐχὶ προσθεῖς ὀποδαπῶν.
 ἔπειτ' ἂν τἀργύριον αὐτῷ καταβάλῃς,
 ἐπράξατ' Αἰγίναϊον· ἂν δ' αὐτὸν δέῃ
 κέρματ' ἀποδοῦναι, προσαπέδωκεν Ἀττικά.
 κατ' ἀμφότερα δὲ τὴν καταλλαγὴν ἔχει.

Curiosus.

CCXLVII.

Praecepta alea.

ΑΡΙΣΤ' ἀπαλλάττεις ἐπὶ τούτου τοῦ κύβου.
 Β. ἀστείος εἰ. δραχμὴν ὑπόθεες. Α. κεῖται
 πάλαι.

πῶς ἂν βάλοιμ' Εὐριπίδην; Β. οὐκ ἂν ποτε

Εὐριπίδης γυναιῖκα σώσει'. οὐχ ὀρᾶς

ἐν ταῖς τραγωδίαισιν αὐτὰς ὥς στυγεῖ;

τοὺς δὲ παρασίτους ἡγάπα. λέγει γέ τοι

“Ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὖ βίον κεκτημένος

μὴ τούλάχιστον τρεῖς ἀσυμβόλους τρέφει,

ὄλοιτο, νόστον μὴ ποτ' εἰς πάτραν τυχών.”

Α. πόθεν ἐστὶ ταῦτα, πρὸς θεῶν; Β. τί δέ σοι μέλει;

οὐ γὰρ τὸ δρᾶμα, τὸν δὲ νοῦν σκοπούμεθα.

Synoris.

ΒΑΤΟ.

CCXLVIII.

Epicuri de grege.

Α ΠΟΛΩΛΕΚΑΣ τὸ μεράκιόν μου παραλαβὼν,
ἀκάθαρτε, καὶ πίπικας ἰλθεῖν εἰς βίον
ἀλλότριον αὐτοῦ, καὶ πότους ἐωθινούς
πίνει διὰ σέ νῦν πρότερον οὐκ εἰθισμένον.

B. εἴτ' εἰ μεμάθηκε, δίσποτα, ζῆν, ἱγκαλεῖς;

A. ζῆν ὃ ἐστὶ τὸ τοιοῦθ' ; B. ὡς λῆγουσιν οἱ σοφοί.

ὁ γοῦν Ἐπίκουρός φησιν εἶναι τάγαθὸν
τὴν ἡδονὴν δῆπουθεν, οὐκ ἔστιν δ' ἔχειν
ταύτην ἐτέρωθεν, ἐκ δὲ τοῦ ζῆν παγκάλως
εὖσως ἅπαντας ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί.

A. ἐόρακας οὖν φιλόσοφον, εἰπέ μοί, τινα
μεθύοντ', ἐπὶ τούτοις θ' οἷς λέγεις ἐηλοσμένον;

B. ἅπαντας, οἱ γὰρ τὰς ὀφρῦς ἐπηρέοτες
καὶ τὸν φρόνιμον ζητοῦντες ἐν τοῖς περιπάτοις
καὶ ταῖς διατριβαῖς ὥσπερ ἀποδεδρακότα,
οὕτως ἐπὶ γλαυκίσκος αὐτοῖς παράτεθῃ,
ἴσασιν οὐ δεῖ πρῶτον ἄψασθαι τόπου,
καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος,
ᾧστ' ἐκπεπληχθαι πάντας.

Condescipiens.

BOOK V.

POETRY OF THE PHILOSOPHERS.

XENOPHANES.

CCXLIX.

Discite non inter lances mensasque nitentes—

NΥΝ γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἀπάν-
των

καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτίθει στεφάνους,
ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃσι προτείνει·
κρατὴρ δ' ἔστηκεν μεστός ἐϋφροσύνης·
ἄλλος δ' οἶνος ἑτοιμός, ὃς οὐποτε φησὶ προδώσειν,
μειλιχος ἐν κεράμοις, ἀνθιος ὀσδόμενος·
ἐν δὲ μέσοις ἀγνὴν δόμην λιβανωτὸς ἵησιν,
ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὲ καὶ καθαρὸν·
πάρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα
τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη·
βωμὸς δ' ἀνθεσιν ἂν τὸ μέσον πάντῃ κεπύκασται,
μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.

χρη δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὐφρονας ἀνδρας
 εὐφήμες μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.
 σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
 πρήσσειν—ταῦτα γὰρ ὦν ἔστι προχειρότερον,
 οὐχ ὕβρις,—πίνειν ὅπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
 οἰκαδ' ἀνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλῖος·
 ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πινὼν ἀναφαίνει,
 ὥς οἱ μνημόσυν' ἦ, καὶ τὸν, ὃς ἀμφ' ἀρετῆς,
 οὔτι μάχας δῖπυι Τιτῆνων οὐδὲ Γιγάντων,
 οὐδὲ τὰ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
 ἢ στάσιος σφειδανὰς τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνειστιν·
 θεῶν δὲ προμηθεῖην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

PARMENIDES.

CCL.

DE NATURA. EXORDIUM.

ΙΠΠΟΙ, ταί με φέρουσιν, ὅσον τ' ἔπι θυμὸς ἱκάνοι
 πέμπον, ἱππεῖ μ' ἐς ὁδὸν βῆσαν πολύφημον ἀγ-
 ούσαι

Δαίμονος ἢ κατὰ πάντ' ἀδαῇ φέρει εἰδότα φῶτα·
 τῇ φερόμεν, τῇ γάρ με πολύφραστοι φέρον ἵπποι
 ἄρμα τιταίνουσαι. Κούραι δ' ὁδὸν ἡγεμόνευον,
 Ἑλῖαδες κούραι, προλιποῦσαι δώματα νυκτός,
 εἰς φάος, ὥσάμεναι κροτάφων ἀπὸ χειρὶ καλῆπτρας.

ἄξων δ' ἐν χνοῖς ἱεὶ σύριγγος αὐτὴν
 αἰθόμενος,—δοιοῖς γὰρ ἐκείγγο δινωτοῖσι
 κύκλοις ἀμφοτέρωθεν—ὅτε σπερχοῖατο πέμπειν.
 Ἔνθα πύλαι νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κελεύθων,
 καὶ σφας ὑπέρθυρον ἀμφὶς ἔχει καὶ λαῖνος οὐδός,
 αὐταὶ δ' αἰθήρια πληνται μέγαλοισι θυρέτροις·
 τῶν δὲ Δίκη πολύποινος ἔχει κληίδας ἀμοιβούς·
 τὴν δὴ παρφάμεναι κοῦραι μαλακοῖσι λόγοισι
 πεῖσαν ἐπιφραδέως, ὥς σφιν βαλανωτὸν ὄχηα
 ἀπτερίως ὥσπερ πυλίων ἀπο·ται δὲ θυρέτρων
 χάσμ' ἀχανές ποίησαν ἀναπτάμεναι, πολυχάλκους
 ἄξοντας ἐν σύριγγιν ἀμοιβαδὸν ἐιλίξασαι
 γόμοφους καὶ περλνγησιν ἀρηρότας· ἥ ρα δι' αὐτῶν
 ἰθὺς ἔχουν κοῦραι κατ' ἀμαξίτον ἕρμα καὶ ἵππους.
 καὶ με θεὰ πρόφρων ὑπέδεξατο, χεῖρα δε χειρὶ
 δεξιτερὴν ἔλεν, ὥδε δ' ἔπος φάτο καὶ με προσήδα
 ὦ κοῦρ' ἀθανάτοισι συνήγορος ἡνιόχοισιν,
 ἵπποις ταῖ σε φέρουσιν ἱκάνων ἡμέτερον δῶ,
 χαῖρ', ἐπεὶ οὔτι σε μοῖρα κακὴ προὔπεμπε νίεσθαι
 τήνδ' ὁδόν,—ἥ γὰρ ἀπ' ἀνθρώπων ἑκτός πάτου
 ἐστίν.—

ἄλλὰ τίμεις τε δίκη τε. Χρεὼ δὲ σε πάντα πυθέσθαι,
 ἡμὲν ἀληθείης εὐπειθείος ἀτρεκέως ἥτορ,
 ἡδὲ βρότων δόξας τῆς οὐκ ἐνὶ πίστις ἀληθῆς
 ἀλλ' ἀπατή· καὶ ταῦτα μαθήσαιο ὥς τε δοκοῦντα
 γρη δοκίμως λέναι διὰ παντός πάντα περῶντα.

EMPEDOCLES.

CCLI.

DE NATURA.

Exile of Souls into this World.

ΕΣΤΙΝ Ἀνάγκης χρῆμα, θεῶν ψήφισμα παλαιῶν
 αἰδίων, πλατίεσσι κατεσφρηγισμένον ὕρκοις·
 εὐτέ τις ἀμπλακίῃσι φόνῃ φίλα γυῖα μήνη,
 (δαίμονες οὔτε βίοιο λελόγχασι μακραίωνος)
 τρίς μὲν μυρίας ὥρας ἀπο μακάρων ἀλάλησθαι
 γεινόμενον παντοῖα διὰ χρεὼ εἶδεα θνητῶν.
 τὴν καὶ ἐγὼ νῦν εἴμι φυγὰς θεόθεν καὶ ἀλήτης,
 Νείκεϊ μαινομένῃ πίσυνος.
 αἰθέριον μὲν γάρ σφε μένος πόντονδ' ἐδιώκει,
 πόντος δ' ἐς χθονὸς οὐδας ἀνέπτυσσε, γαῖα δ' ἐς
 αὐγὰς
 ἡελίου δ' ἀκάμαντος, ὃ δ' αἰθέρος ἐμβάλε δίναις·
 ἄλλος δ' ἐξ ἄλλου δέχεται, στυγίουςι δὲ πάντες.

CCLII.

Infirmity of the Human Intellect.

ΠΑΥΡΟΝ δὲ ζωῆς ἀβίου μέρος ἀθλήσαντες
 ὠκύμοροι κάπνοιο δίκην ἀρθίντες ἀπέπταν,
 αὐτὸ μόνον πεισθίντες ὅτ' προσέκυρσεν ἕκαστος,

πάντος' ἑλαινόμενοι· τὸ δὲ οὖλον ἐπεύχεται εὐρεῖν
 αὐτως· οὐτ' ἐπιδερκτά τὰδ' ἀνδρασιν οὐτ' ἐπακουστά
 οὔτε νόψ περιληπτά. Σὺ δ' οὖν, ἐπεὶ ὧδ' ἐλιάσθης,
 πεύσαι οὐ πλέον' ἢ ἐβροτείῃ μῆτις ὀρωρε.—
 Ἀλλὰ, θεοὶ, τῶν μὲν μανίην ἀποτρέψατε γλώσσης,
 ἐκ δ' ὀσίων στομάτων καθαρὴν ὀχετεύσατε πηγὴν·
 καὶ σε, πολυμνήστη λευκώλενε παρθένε Μοῦσα,
 ἄντομαι, ὣν θέμις ἐστὶν ἐφημερίοισιν ἀκοῦειν.
 πέμπε παρ' εὐσεβίης ἑλάου· εὐήνιον ἄρμα.—
 μηδὲ σε γ' εὐδόξιο βίησεται ἀνθεα τιμῆς
 πρὸς θνητῶν ἀνελίσθαι, ἐφ' ᾧ θ' ὀσίης πλέον εἰ-
 πείν.—

Θάρσει, καὶ τότε δὴ σοφίης ἐπ' ἀκροισι θαάσσεις.

CCLIII.

Love and Discord.

ΑΛ' ἄγε, τῶνδ' ὁάρων προτέρων ἐπιμάρτυρα
 δέρεκεν,
 εἴ τι καὶ ἐν προτέροισι λιπόξυλον ἔπλετο μορφῇ.
 ἠέλιον μὲν λευκὸν ὄρᾱν καὶ θερμὸν ἀπάντη,
 ἄμβροτά θ' ὅσσ' ἐπέταί τε καὶ ἀργέτι δέυεται αὐγῇ,
 ὁμβρον δ' ἐν πᾶσι δνοφόντα τε ῥιγαλέον τε,—
 ἐκ δ' αἶης προρέουσ' ἐθελυμνά τε καὶ στερεωπά.
 ἐν δὲ κότψ διάμορφα καὶ ἀνδιχα πάντα πέλονται,
 σὺν δ' ἔβη ἐν φιλότῃ καὶ ἀλλήλοισι ποθεῖται.
 ἐκ τῶν πάνθ' ὅσα τ' ἦν ὅσα τ' ἐσθ' ὅσα τ' ἔσται
 ὀπίσσω,

δένδρεά τ' ἐβλάσθησι, καὶ ἄνδρες ἠδὲ γυναῖκες,
 θῆρες τ' οἰωνοὶ τε καὶ ὕδατοθρέμμονες ἰχθύς,
 καὶ τε θεοὶ δολιχαῖωνες τιμῇσι φίριστοι.
 αὐτὰ γὰρ ἔστι γε ταῦτα, δι' ἀλλήλων δὲ θίοντα
 γίγνεται ἄλλοιωπά· διώπτουσι γὰρ ἀμείβει.

COLIV.

The Golden Age.

ΟΥΔΕ τις ἦν κείνοισιν Ἄρης θεὸς οὐδὲ Κυδοι-
 μός,
 οὐδὲ Ζεὺς βασιλεὺς οὐδὲ Κρόνος οὐδὲ Ποσειδῶν,
 ἀλλὰ Κέκρυς βασιλεια.—
 τὴν οἱ γ' εὐσεβέουσιν ἀγάλασιν ἱλάσκοντο,
 γραπτοῖς τε ζώοισι μύροισί τε δαιδαλειόμοις
 σμύρνης τ' ἀκρήτου θυσίας λιβάνου τε θυώδους,
 ξουθῶν τε σπονδὰς μελιτῶν ῥιπτοῦντες ἐς οὐδας·
 ταύρων δ' ἀκρήτοισι φόνους οὐ δεύετο βωμὸς,
 ἀλλὰ μύσος τοῦτ' ἔσκεν ἐν ἀνθρώποισι μέγιστον,
 θυμὸν ἀπορραΐσαντας ἐίδμεναι ἥϊα γνῖα.

CCLV.

ΚΑΘΑΡΜΟΙ.

Exordium.

Ω ΦΙΛΟΙ, οἱ μέγα ἄστυ κατὰ ξανθοῦ Ἀκράγαν-
 τος
 ναίει' ἀν' ἄκρα πόλεως, ἀγαθῶν μελεδήμονες ἔργων,

ξείνων αἰδοῖοι λιμένες, κακότητος ἀπειροι,
 χαίρειτ'· ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος οὐκέτι θνητὸς
 πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τειτμίνος ὥσπερ ἔοικε,
 ταινίαις τε περίστεπτος στίφесίν τε θαλείοις·
 τοῖσιν ἄμ' εὐτ' ἂν ἴεωμαι ἐς ἄστυα τηλεθόωντα,
 ἄνδρασιν ἠδὲ γυναιξὶ σεβίζομαι· οἱ δ' ἄμ' ἔπονται
 μυρίοι, ἐξερίοντες ὅπη πρὸς κέρδος ἀταρπὸς,
 οἱ μὲν μαντοσυνέων κεχρημένοι, οἱ δ' ἐπὶ νούσων,
 δηρὸν δὴ χαλεπῇσι πεπαρμένοι ἀμφ' ὀδύνησιν,
 παντοίων ἐπύθοντο κλύειν εὐηχία βάζειν.

CCLVI.

ΙΑΤΡΙΚΑ.

ΦΑΡΜΑΚΑ δ' ὅσσα γεγᾶσι κακῶν καὶ γήραος
 ἄλκαρ

πεύση, ἐπεὶ μούνψ σοι ἐγὼ κρανίῳ τάδε πάντα·
 πάύσεις δ' ἀκαμάτων ἀνέμων μένος, οἳ τ' ἐπὶ γαῖαν
 ὀρνύμενοι πνοαῖσι καταφθινύθουσιν ἄρουραν,
 καὶ πάλιν, εὐτ' ἐθίλησθα, καλίντιτα πνεύματ' ἐπά-
 ξεις·

θήσεις δ' ἐξ ὀμβροῖο κελαινοῦ καίριον αἵχμὸν
 ἀνθρώποις, θήσεις δὲ καὶ ἐξ αἵχμοιο θερείον
 ρεύματα δενδρέθρεπτα, κατὰ θέρος αἰθύσσοντα·
 ἄξεις δ' ἐξ Ἀΐδαο καταφθιμένου μένος ἀνδρός.

PLATO.

CCLVII.

Δ ΑΚΡΥΑ μὲν Ἑκάβη τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶ
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δὴ ποτε γεινομέναις·
σοὶ δὲ, Δίῳ, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐρείας ἰλπίδας ἐξέχεαν.
κεῖσαι δ' εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμος ἀστοῖς,
ὦ ἱμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίῳ.

CCLVIII.

Α ΣΤΕΡΑΣ εἰσαθρεῖς ἀστήρ ἱμός· εἴθε γενοί-
μην
Οὐρανός, ὥς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

CCLIX.

Α ΣΤΗΡ πρὶν μὲν ἱλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑφῶς·
νῦν δὲ θανῶν λάμπεις Ἑσπερος ἐν φθιμέ-
νοις.

CCLX.

Σ ΙΓΑΤΩ λίσσιον Δρυάδων λίπας οἱ τ' ἀπὸ πέ-
τρας
κρουνοὶ καὶ βληχὴ πουλυμιγῆς τοκάδων,
αὐτὸς ἐπὶ σόριγγι μελίσσεται εὐκελάδῳ Πάν,
ὕγρον ἰεὺς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·

αἱ δὲ περίεθ' ἀγαροῖσι χορὸν ποσὶν ἱστήσαντο
 Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες.

CCLXI.

ῬΨΙΚΟΜΟΝ παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσσιν
 φρίσσουσιν πυκνοῖς κῶνον ὑπὸ χεφύροις,
 καὶ σοὶ καχλάζουσιν ἱμοῖς παρὰ νάμασι σύριγξ
 θελγομένων ἀξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

CCLXII.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὕπερ οὐχὶ πισεῖ-
 ται,
 ζητοῦσαι, ψυχὴν εὖρον Ἀριστοφάνους.

CCLXIII.

ΑΛΣΟΣ δ' ὥς ἰκόμεσθα βαθύσκιον, εὖρομεν ἔνδον
 πορφυρέοις μήλοισιν ἰοικότα παῖδα Κυθήρης·
 οὐδ' ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
 ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ' εὐπετάλοισι κρέμαντο·
 αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνω
 εὐδεν μειδύων· ξουθαὶ δ' ἐφύπερθε μέλισσαι
 κηροχύτης ἑσμὸς λαροῖς ἐπὶ χεῖλεσι βαῖνον.

ARISTOTLE.

CCLXIV.

To Virtue.

ΑΡΕΤΑ, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
 θήραμα κάλλιστον βίῳ,
 σᾶς πίρι, παρθίνε, μορφᾶς
 καὶ θανεῖν ζηλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
 καὶ πόνους τλῆναι μαλεροῦς ἀκάμαντας·
 τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
 καρπὸν τ' ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
 καὶ γονίων μαλακαυγήτοιό θ' ὕπνου·
 σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλείης Αἰήδας τε κοῦροι
 πόλλ' ἀνέτλασαν ἔργοις
 σὺν ἀγρεύοντες δύναμιν.
 σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Δίᾳς τ' Αἰδαο δόμους ἤλθον·
 σᾶς δ' ἔνικεν φιλίου μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος ἐντροφος
 ἀελίου χήρωσεν αὐγὰς·
 τοιγὰρ αἰδίδιμος ἔργοις, ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι
 Μοῦσαι
 Μναμοσθένας θύγατρες, Διὸς ξενίου σίβας ἀσκοῦσαι
 φιλίας τε γέρας βεβαίον.

CLEANTHES.

CCLXV.

Hymn to Zeus.

ΚΥΔΙΣΤ' ἀθανάτων, πολυνύμμε, παγκρατὲς
αἰεὶ

Ζεῦ, φύσεως ἀρχηγέ, νόμον μέτα πάντα κυβερνῶν,
χαῖρε' σὲ γὰρ πάντεσσι θέμις θνητοῖσι προσανδᾶν.
ἐκ σοῦ γὰρ γένος ἔσμεν, ἱῆς μίμημα λαχόντες
μοῦνον, ὅσα ζῶει τε καὶ ἔρπει θνήτ' ἐπὶ γαῖαν.
τῷ σε καθυμνήσω, καὶ σὸν κράτος αἰὲν ἀείσω·
σοὶ δὴ πᾶς ὅδε κόσμος ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν
πείθεται, ἧ κεν ἄγγυς, καὶ ἐκὼν ὑπὸ σείῳ κρατεῖται.
τοῖον ἔχεις ὑποεργὸν ἀνικητοῖς ἐνὶ χερσὶν
ἀμφήκη, πυρόεντα, ἀειζῶντα κεραυνόν.
τοῦ γὰρ ὑπὸ πληγῆς φύσεως πάντ' ἐρρίγασιν,
ᾧ συ κατευθύνεις κοινὸν λόγον, ὃς διὰ πάντων
φοιτᾷ, μινύμενος μεγάλοις μικροῖς τε φάεσσιν.—
οὐδὲ τι γίγνεται ἔργον ἐπὶ χθονὶ σοῦ δίχα δαῖμον,
οὔτε κατ' αἰθέριον θεῖον πῶλον, οὔτ' ἐνὶ πόντῳ
πλὴν ὅπόσα ῥέζουσι κακοὶ σφετέρησιν ἀνοίαις.
ἀλλὰ σὺ καὶ τὰ περισσὰ ἐπίστασαι ἄρτια θεῖναι,
καὶ κοσμεῖς τὰ ἄκοσμα, καὶ οὐ φίλα σοι φίλα ἐστίν.
ὧδε γὰρ εἰς ἕν ἅπαντα συνήρμοκας ἰσθλὰ κακοῖσιν,
ὥσθ' ἵνα γίγνεσθαι πάντων λόγον αἰὲν ἰόντα,

ὃν φέγοντες ἰῶσιν, ὅσοι θνητῶν κακοὶ εἰσι,
 δόσμοροι, οἷτ' ἀγαθῶν μὲν αἰετῆσιν ποθέοντες,
 οὔτ' ἰσορῶσι θεοῦ κοινὸν νόμον οὔτε κλύουσιν,
 ᾧ κεν πειθόμενοι σὺν νῶν βίον ἱσθλὸν ἔχουεν.
 αὐτοὶ δ' αὖ ὁρμῶσιν ἀνευ καλοῦ ἄλλος ἐκ' ἄλλα,
 οἱ μὲν ὑπὲρ δόξης σπουδῇν δυσέριστον ἔχοντες,
 οἱ δ' ἐπὶ κερδοσύνας τετραμμένοι οὐδενὶ κόσμῳ,
 ἄλλοι δ' εἰς ἀνεσίαν, καὶ σώματος ἡδία ἔργα,
 σπεύδοντες μάλα πάνπαν ἰναντία τῶνδε γενέσθαι.

Ἄλλὰ Ζεῦ πάνδωρε, κελαινεφές, ἀρχικέραυνε,
 ἀνθρώπους ῥύοιο ἀπειροσύνης ἀπὸ λυγρῆς,
 ἦν σὺ, πάτερ, σκίδασον ψυχῆς ἀπο, δὸς δὲ κυρῆσαι
 γνώμης ἣ πίσυνος σὺ δίκης μέτα πάντα κυβερνᾷς,
 ὄφρ' ἂν τιμηθῆντες ἀμειβώμεσθά σε τιμῇ,
 ὑμνοῦντες τὰ σὰ ἔργα διηνεκές, ὥς ἐπίοικε
 θνητὸν ἔοντ'. ἐπεὶ οὔτε βροτοῖς γέρας ἄλλο τι μείζον,
 οὔτε θεοῖς, ἣ κοινὸν αἰεὶ νόμον ἐν δίκῃ ὑμνεῖν.

CCLXVI.

ΑΓΟΥ δὲ μ' ὦ Ζεῦ καὶ σύ γ' ἡ Πεπρωμένη,
 ὅποι ποθ' ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος,
 ὥς ἔψομαί γ' ἄοκνος· ἦν δὲ μὴ θέλω
 κακὸς γενόμενος, οὐδὲν ἤττον ἔψομαι.

BOOK VI.

THE ALEXANDRIAN SCHOOL.

THEOCRITUS.

CCLXVII.

Thyrsis.

ΘΥΡ. **Α**ΔΥ τι τὸ ψιθύρισμα καὶ ἡ πίτυς αἰπόλε
τήνα

ἃ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσσεται, ἀδὸ δὲ καὶ τὸ
συρίσδες· μετὰ Πᾶνα τὸ δεύτερον ἄθλον ἀποισῇ.
αἶκα τῆνος ἔλη κεραδὸν τράγον, αἶγα τὸ λαψῶ·
αἶκα δ' αἶγα λάβῃ τῆνος γέρας, ἐς τὲ καταρρεῖ
ἃ χίμαρος· χιμάρῳ δὲ καλὸν κρέας, ἔστέ κ' ἀμέλειγς·

ΑἰΠ. ἄδιον, ὦ ποιμᾶν, τὸ τεδὸν μέλος, ἢ τὸ
καταχῆς

τῆν' ἀπὸ τᾶς πίτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.
αἶκα ται Μῶσαι τὰν οἶδα δῶρον ἄγωνται,
ἄρνα τὸ σακίταν λαψῶ γέρας· αἱ δὲ κ' ἀρίσκη
τήναις ἄρνα λαβεῖν, τὸ δὲ τὰν εἶν ὕστερον ἄξῃ.

ΘΥΡ. λῆς, ποτὶ τᾶν Νυμφᾶν, λῆς, αἰπόλα, τείδε
καθίξας,

ὥς τὸ κάταντες τοῦτο γαῖολοφον, ᾗ τε μυρῖκαι,
συρίσδεν; τὰς δ' αἶγας ἐγὼν ἐν τῷδε νομευσῶ.

ΑἰΠ. οὐ θέμις, ὦ ποιμᾶν, τὸ μεσαμβρινὸν οὐ θέ-
μις ἄμμιν

συρίσδεν· τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες· ἡ γὰρ ἀπ' ἄγρας
τανίκα κεκμακῶς ἀμπαύεται· ἐντὶ δὲ πικρὸς,
καὶ οἱ αἰεὶ δριμύα χολὰ ποτὶ ῥηνὶ κάθηται.

ἀλλὰ (τὸ γὰρ δὴ, Θύρσι, τὰ Δάφνιδος ἀλγέ' αἰεδες,
καὶ τὰς βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλῖον ἔκει μῶσας,)

δεῦρ' ὑπὸ τᾶν πετείαν ἐσδόμεθα, τῷ τε Πιρήπῳ
καὶ τᾶν Κρανιάδων κατεναντίον, ᾗ περ ὁ θῶκος
τῆνος ὁ ποιμενικὸς καὶ ται δρύες. αἱ δὲ κ' αἰίστης,
ὥς ὅκα τὸν Λιβέθαθε ποτὶ Χρόμιν ᾗσας ἐρίσδων,
αἰγὰ τί τοι δωσῶ διδυματόκον ἐς τρεῖς ἀμίλξαι,
ἃ δὲ' ἐχόισ' ἐρίφως ποταμέλξεται ἐς δύο πύλλας,
καὶ βαθὲν κισσύβιον κεκλυσμένον ἀδῆϊ καρῶ,
ἀμφῶες, νεοτευχῆς, ἔτι γλυφάνοιο ποτόσδον.—

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
Θύρσις δδ' ὥξ Αἶγνας· καὶ Θύρσιδος ἀδεία φωνά.
πᾶ ποκ' ἄρ' ἤσθ', ὅκα Δάφνης ἐτάκετο, πᾶ ποκα,

Νύμφαι;

ἡ κατὰ Πηνειῷ καλὰ τίμπια, ἡ κατὰ Πίνδῳ;
οὐ γὰρ δὴ ποταμῷ γε μέγαν ῥόον εἶχετ' Ἀνάπῳ,
οὐδ' Αἶγνας σκοπιάν, οὐδ' Ἀκιδος ἱερὸν ὕδωρ.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' ἀοιδᾶς.
τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λόκοι ὠρύσαντο,

τῆνον χώκ δρυμοῖο λέων ἐκλαυσε θανόντα.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
πολλαί οἱ πὰρ ποσσὶ βόες, πολλοὶ δὲ τε ταῦροι,
πολλαὶ δ' αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιες ὠδύραντο.

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
ἦνθ' Ἑρμᾶς πρᾶτιστος ἀπ' ὤρεος, εἶπε δέ· Δάφνι,
τίς τυ κατατρύχει; τίνας, ὦ 'γαθὲ, τόσσον ἱρᾶσαι;

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
ἦνθον τοὶ βῶται, τοὶ ποιμῖνες, ψῆδολοι ἦνθον,
πάντες ἀνηρώτευν, τί πάθοι κακόν. ἦνθ' ὁ Πρίηπος
κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί νυ τάκειαι; ἃ δὲ τε κῶρα
πᾶσας ἀνὰ κράνας, πάντ' ἄλσέα ποσσὶ φορεῖται,—

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς,
ἦνθ' ἡ γὰρ μὲν ἀδεία καὶ ἡ Κύπρις γελᾷοισα,
λάθρια μὲν γελᾷοισα, βαρὺν δ' ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα,
κῆπε· τὴν θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγίξειν
ἄρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλίῳ ἐλυγίχθης;

ἄρχετε βωκολικᾶς, Μῶσαι φίλαι, ἄρχετ' αἰοιδᾶς.
τὰν δ' ἄρα χώ Δάφνις ποταμείβετο· Κύπρι βαρεῖα,
Κύπρι νεμεσσατὰ, Κύπρι θνατοῖσιν ἀπεχθής·
ἦδη γὰρ φράσδει πάνθ' ἄλιον ἄμμι δεδύκειν
Δάφνις κῆν αἶδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτι.—

λήγετε βωκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' αἰοιδᾶς.
νῦν δ' ἴα μὲν φορέοιτε βάτοι, φορέοιτε δ' ἀκανθαι,
ἃ δὲ καλὰ νάρκισσος ἐπ' ἀρκεύθοισι κομάσαι·
πάντα δ' ἐναλλα γένοιτο, καὶ ἃ πίτυς ὄχνας ἰνέικαι,
Δάφνις ἐπεὶ θνάσκει· καὶ τὼς κύνας ὠλαφος ἔλκοι,
κῆξ ὁρέων τοὶ σκῶπες ἀηδόσι δηρίσαντο.

λήγετε βοκολικᾶς, Μῶσαι, ἴτε, λήγετ' ἀοιδᾶς.
 χῶ μὲν τόσσ' εἰπὼν ἀπεπαύσατο· τὸν δ' Ἀφροδίτα
 ἤθελ' ἀνορθῶσαι· τὰ γε μὴν λῖνα πάντα λελοίπει
 ἐκ Μοιρᾶν· χῶ Δάφνις ἔβρα ῥόον· ἔκλυσε δὲ να
 τὸν Μώσαις φίλον ἄνδρα, τὸν οὐ Νύμφαισιν ἀπεχθῆ.
Idyl. I. 1-28; 64-103; 131-141.

CCI.XVIII.

Amaryllis.

Ω ΧΑΡΙΕΣΣ' Ἀμαρυλλί, τί μ' οὐκ ἔτι τοῦτο
 κατ' ἄντρον

παρκύπτουσα καλεῖς τὸν ἱρωτύλον; ἢ ῥά με μισεῖς;
 ἢ ῥά γέ τοι σιμῶς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἡμεν,
 νύμφα, καὶ προγένειος; ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς.

ἡνίδε τοι δέκα μᾶλα φέρω· τηνῶθε καθεῖλον,
 ὦ μ' ἐκέλευ καθελεῖν τὴν καὶ αὔριον ἄλλα τοι οἰσῶ.

θᾶσαι μὴν θυμαλγὲς ἐμὸν ἄχος· αἶθε γενοίμαν
 ἃ βομβεῦσα μίλισσα, καὶ ἐς τεδὼν ἄντρον ἱκοίμαν,
 τὸν κισσὸν διαδῶς καὶ τὰν πτέριν, ἃ τυ πυκάσδῃ.

νῦν ἔγνων τὸν Ἑρωτα· βαρὺς θεός· ἢ ῥα λεαίνας
 μαρδὸν ἐθήλασδε, δρῦμψ' τί νιν ἔτρεφε μάτηρ·
 ὅς με κατασμήχων καὶ ἐς ὀστίον ἄχρις ἰάπτει.

ὦ τὸ καλὸν ποθορεῦσα, τὸ πᾶν λίθος· ὦ ἐκάνοφρι
 νύμφα, πρόσπτυξαι με τὸν αἰπόλον, ὥς τυ φιλάσω.
 ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἄδια τίρψις.

τὸν στίφανον τίλαι με καταυτίκα λεπτὰ ποιησεῖς,
 τὸν τοι ἐγὼν, Ἀμαρυλλί φίλα, κισσοῖο φυλάσσω,

ἀμπλίζας καλύκισσι καὶ εὐδόμοισι σιλίνοισι.

ὦ μοι ἐγὼ, τί πάθω; τί ὁ δύσσοος; οὐχ ὑπα-
κούεις;

τὰν βαίταν ἀποδὸς εἰς κύματα τῆνδ' ἁλεῦμαι,
ὥπερ τὼς θόννως σκοπιάζεται Ὀλπις ὁ γριπεύς.
καῖκα μὴ 'ποθάνω, τό γε μάν τιδὲν ἀδὸ τίτυκται.

Idyl. III. 5-27.

CCLXIX.

Polyrhetus' Dog.

ΒΑΛΛΕΙ τοι, Πολύφαμε, τὸ ποῖμνιον ἃ Γαλά-
τια

μάλοισιν, δυσίρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα·
καὶ τὺ νιν οὐ ποθόρησθα τάλαν, γάλαν, ἀλλὰ κάθη-
σαι

ἀδεία συρίδων. πάλιν ἤδ', ἴδε, τὰν κύνᾳ βάλλει,

ἧ τοι τᾶν δίων ἔπεται σκοπός· ἃ δὲ βαῦσδε
εἰς ἅλα δερκομένα· τὰ δὲ νιν καλὰ κύματα φαίνει

ἄσυχᾳ καχλάζοντος ἐπ' αἰγιαλοῖο θίουσιν,

φράζιο, μὴ τᾶς παιδὸς ἐπὶ κνέμαισιν ὀρούσῃ

ἐξ ἁλὸς ἐρχομένας, κατὰ δὲ χροᾶ καλὸν ἀμύξῃ.

ἃ δὲ καὶ αὐτόθε τοι διαθρύπτεται, ὥς ἀπ' ἀκάνθας

ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θίρος ἀνίκα φρύγει·

καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει·

καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον· ἧ γὰρ ἔρωτι

πολλάκις, ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Idyl. VI. 6-19.

CCLXX.

The Harvest-home.

ΣΙΜΙΧΙΔΑ, πᾶ δὴ τὸ μισαμέριον πόδας ἔλκεις,
 ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἰμασιᾶσι καθεύδει,
 οὐδ' ἐπιτυμβίδιοι κορυδαλλίδες ἡλαίνονται;
 ἢ μετὰ δαῖτα κλητὸς ἐπείγεται; ἢ τινος ἀστῶν
 λανὸν ἐπιθρώσκεις; ὥς τεῦ ποσὶ νισσομένοιο
 πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλῆεσσιν αἰεῖδει.
 τὸν δ' ἐγὼ ἀμείψθην· Δυκίδα φίλε, φαντὶ τὸ πάντες
 συρίκταν ἔμεναι μέγ' ὑπείροχον ἐν τε νομεῦσιν
 ἐν τ' ἀμνηθήρεσσι· τὸ δὴ μάλα θυμὸν λαίνει
 ἀμέτερον· καὶ τοι, κατ' ἐμὸν νόον, ἰσοφαρίσδεν
 ἔλπομαι· ἃ δ' ὁδὸς ἄδε θαλυσιάς· ἢ γὰρ ἑταῖροι
 ἀνέρες εὐπέπλω Δαμάτερι δαῖτα τελεῦντι
 ἔλβω ἀπαρχόμενοι· μάλα γάρ σφισι πῖονι μέτροφ
 ἃ δαίμων εὐκριθὼν ἀνεπλήρωσεν ἁλώων.
 ἄλλ' ἄγε δὴ, (ξυνὰ γὰρ ὁδὸς, ξυνὰ δὲ καὶ ἀώς)
 βωκολιασδόμεσθα· τάχ' ὥτερος ἄλλον ὄνασεῖ.
 καὶ γὰρ ἐγὼ Μοισᾶν καπυρὸν στόμα, κῆμὲ λέγοντι
 πάντες ἀοιδὸν ἄριστον· ἐγὼ δὲ τις οὐ ταχυπειθήης,
 οὐ Δᾶν· οὐ γάρ πω, κατ' ἐμὸν νόον, οὔτε τὸν ἰσθλὸν
 Σικελίδαν νίκημι τὸν ἐκ Σάμω οὔτε Φιλητᾶν
 αἰείδων, Βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω.—
 ἔσσεται Ἀγεάνακτι καλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
 χῶταν ἐφ' ἰσπερίους ἐρίφοις νότος ὑγρὰ διώκῃ
 κύματα, χώριων ὅτ' ἐπ' Ὀκεανῷ πόδας ἴσχη,

αἶεν τὸν Ἀρκίαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας
 ῥύσῃται θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῷ με καταΐθει·
 χάλκοντες σκορπεύοντι τὰ κόρματα τῶν τε θαλάσσαν,
 τὸν τε νότον τὸν τ' εὖρον, ὃς ἔσχατα φοκία κινεῖ·
 ἀλασύνης, γλαυκαῖς Νηρηΐσι ταῖ τε μάλιστα
 ὀρνίχων ἐφίλαθεν, ὅσας τέ περ ἐξ ἁλὸς ἄγρα.
 Ἀγεάνακτι πλόον ζιζημένῳ ἐς Μεγαλάναν
 ὦρεα πάντα γένοιστο, καὶ εὐπλοον ὄρμον ἴκοιστο.
 κἰγὼ τῇρῳ κατ' ἄμαρ ἀνῆθονεν ἢ ῥοοῶντα
 ἢ καὶ λευκαῖων στέφανον περὶ κρατὶ φάλασσαν
 τὸν Πετλιατικὸν οἶνον ἀπὸ κρατῆρος ἀφεῶ
 παρ' πυρὶ κεκλιμένος κόραμον δέ τις ἐν πυρὶ φροεῖ,
 χά στιβάς ἐσσεῖται πεπτοασμένα ἔστ' ἐπὶ πᾶχυν
 κνύζῃ τ' ἀσφοδῆλι τε πολυγνᾶμπῳ τε σελίνῳ.
 καὶ πίομαι μαλακῶς μεμναμένος Ἀγεάνακτος
 αὐταῖς ἐν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρώγα χεῖλος ἐρείδων.
 ἀλῆστεῦντι δέ μοι δύο ποιμένες, εἰς μὲν Ἀχαρνεὺς,
 εἰς δὲ Λυκωπίτας· ὁ δὲ Τίτυρος ἐγγύθεν φσεῖ,
 ὃς ποκα τᾶς Ξενίας ἠράσσατο Δάφνης ὁ βώτας,
 χῶς ὄρος ἀμφεπολεῖτο, καὶ ὥς δρύες αὐτὸν ἐθρήνευν,
 Ἴμερα αἶτε φύονται παρ' ὀχθρῶν ποταμοῖο,
 εὐτε χιών ὥς τις κατετάκετο μακρὸν ὑφ' Αἴμον
 ἢ Ἄθω ἢ Ῥοδόπαν ἢ Καύκασον ἔσχατόωντα.
 φσεῖ δ' ὥς ποκ' ἔδεκτο τὸν αἰπόλον εὐρέα λάρναξ
 ζῶν ἰόντα, κακαῖσιν ἀτασθαλίαισιν ἀνακτος·
 ὥς γέ κεν αἰ σιμαὶ λειμωνόθε φέρβον ἰοῖσαι
 κῆδρον ἐς ἀδείαν μαλακοῖς ἀνθῆσσι μέλισσαι,
 οὐνεκά οἱ γλυκὴ Μοῖσα κατὰ στόματος χεῖ νίκταρ.

ὦ μακαριστὲ Κομᾶτα, τὸ θὴν τάδε τερπνὰ πεπόνθεις,
καὶ τὸ κατεκλῆσθης ἐς λάρνακα, καὶ τὸ μελισσᾶν
κηρία φερβόμενος ἔτος ὄριον ἐξεπόνασας.
αἰθ' ἐπ' ἐμεῦ ζωῶς ἐναρίθμιος ὠφελὲς ἦμεν,
ὥς τοι ἐγὼν ἐνόμενον ἀν' ὥρεα τὰς καλὰς αἶγας
φωνᾶς εἰσαΐων· τὸ δ' ὑπὸ δρυσὶν ἢ ὑπὸ πεύκαις
ἀδὸν μελισσόμενος κατακέκλισο, θεῖε Κομᾶτα.

Idyll. VII. 21-41 ; 52-89.

CCLXXI.

A Scene in Summer.

ΤΟΣΣ' ἰφάμαν ὁ δὲ μοι τὸ λαγωβόλον, ἀδὸν
γελάσσας,
ὥς πάρος, ἐκ Μοισᾶν ξεινήϊον ὥπασεν εἶμεν.
χῶ μὲν ἀποκλίνας ἐπ' ἀριστερὰ τὰν ἐπὶ Πύξας
εἶρφ' ὁδόν· αὐτὰρ ἐγὼ τε καὶ Εὐκρίτος ἐς Φρασιδάμω
στραφθέντες χῶ καλὸς Ἀμύντιχος ἐν τε βαθείαις
ἀδείας σχίνωο χαμευνίσιν ἐκλίνθημες,
ἐν τε νεοτμάτοισι γεγαθότες οἶναρέοισι.
πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο
αἰγέροι πετέλαι τε· τὸ δ' ἐγγύθω ἱερὸν ὕδωρ
Νυμφᾶν ἐξ ἀντροῖο κατειβόμενον κελάρυσδε.
τοὶ δὲ ποτὶ σκιεραῖς ὁροδαμνίσιν αἰθαλίωνες
τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον· ἃ δ' ὀλολυγὼν
τηλόθεν ἐν πυκιναῖσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις.
ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες, ἔστενε τρυγῶν·
πτωγῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.
πάντ' ὥσδε θίριος μάλα πίονος, ὥσδε δ' ὀπώρας.

δχναι μὲν πὰρ ποσσὶ, παρὰ πλευραῖσι δὲ μᾶλα
 δαψιλῶς ἀμῖν ἐκυλίνδετο· τοὶ δ' ἐκέχυντο
 ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔρασδε·
 τετράενης δὲ πίθων ἀπελύετο κρατὸς ἄλειφαρ.
 Νύμφαι Κασταλίδες Παρνάσιον αἶπος ἔχουσαι,
 ἄρα γέ πε τοιόνδε Φόλω κατὰ λάϊνον ἄντρον
 κρατῆρ' Ἑρακλῆι γέρων ἐστάσατο Χείρων;
 ἄρα γέ πε τήνον τὸν ποιμένα τὸν ποτ' Ἀνάπῃ,
 τὸν κρατερὸν Πολύφαιμον, ὃς ὥρεσι νῆας ἔβαλλε,
 τοῖον νέκταρ ἔπεισε κατ' αὐλία ποσσὶ χορεῦσαι,
 οἶον δὴ τόκα πῶμα διεκρανάσατε Νύμφαι
 βωμῷ παρ Δάματρος ἀλωάδος; ἄς ἐπὶ σωρῷ
 αὐτὶς ἐγὼ πᾶξαιμι μέγα πτύον, ἃ δὲ γελᾶσσαι
 δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέραισιν ἔχουσα.

Idyll. vii. 128-157.

CCLXXII.

The Bucolic Singers.

Daphnis. Menalcas.

MEN. **Α** ΓΚΕΑ καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἶ τι
 Μενάλκας

πῆποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ᾄσει μέλος,
 βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθῇ
 Δάφνης ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχει.

ΔΑΦ. κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτὸν, αἶπερ
 ὁμοῖον

μουσίσδε Δάφνης ταῖσιν ἀηδονίσιν,

τοῦτο τὸ βωκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
τεῖδ' ἀγάγῃ, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

MEN. παντᾶ ἔαρ, παντᾶ δὲ νομοί, παντᾶ δὲ γά-
λακτος

οὔθ' αὖτ' ἀπὸ πλήθουςιν, καὶ τὰ νέα τρίφεται,
ἐνθ' ἂ καλὰ παῖς ἐπιγίσσειται· αἱ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
χὼ ποιμᾶν ξηρὸς τηνόθι καὶ βοτάναι.

ΔΑΦ. ἐνθ' οἷς, ἐνθ' αἰγὲς διδυματόκοι, ἐνθα μέλισσαι
σμάνεια πληροῦσιν, καὶ δρύες ὑψίτεραι,
ἐνθ' ὁ καλὸς Μῖλων βαίνει ποσίν· αἱ δ' ἂν ἀφέρπῃ,
χὼ τὰς βῶς βόσκων καὶ βόες αὐτότεραι.

MEN. ὦ τράγε, τᾶν λευκᾶν αἰγᾶν ἄνερ, ὦ βάθος
ὕλας

μυρίον, ὦ σιμαὶ δεῦτ' ἐφ' ὕδωρ ἔριφοι·
ἐν τήνῃ γὰρ τήνος· ἴθ' ὦ κόλῃ, καὶ λίγῃ Μῖλων,
χὼ Πρωτεὺς φῶκας, καὶ θεὸς ὦν, ἐνιμε.

ΔΑΦ. μή μοι γὰρ Πίλοπος, μή μοι χρύσεια τάλαντα
εἶη ἔχεν, μηδὲ πρόσθε θίειν ἀνέμων·
ἀλλ' ὑπὸ τῇ πέτρᾳ τᾷδ' ἔσομαι ἀγκὰς ἔχων τυ,
σύννομα μᾶλ' ἐσορῶν τὰν Σικελὰν ἐς ἄλλα.

Idyll. viii. 33-56.

CCLXXIII.

Hylas.

Οὐχ ἅμῃν τὸν Ἑρωτα μόνοις ἔτεχ', ὥς ἰδοκεῦ-
μες,

Νικία. ὃ τινι τοῦτο θεῶν ποκα τέκνον ἔγεντο·

οὐχ ἄμιν τὰ καλὰ πρᾶτοις καλὰ φαίνεται εἶμεν,
οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὖριον οὐκ ἰσορῶμες·
ἀλλὰ καὶ Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός,
ὃς τὸν λῆν ὑπέμεινε τὸν ἄγριον, ἦρατο παιδὸς
τῷ χαρίεντος Ὑλα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος,
καὶ νιν πάντ' ἐδίδαξε, πατὴρ ὥσει φίλον υἷα,
ὅσσα μαθὼν ἀγαθὸς καὶ ἀοίδιμος αὐτὸς ἔγεντο.—

Κῶχεθ' Ὑλας ὁ ξανθὸς ὕδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν
αὐτῷ θ' Ἑρακλῆϊ καὶ ἀστεμφεῖ Τελαμῶνι,
(οἱ μίαν ἀμφ' ἔταροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν,)
χάλκεον ἄγγος ἔχων· τάχα δὲ κράναν ἐνόησεν
ἡμίνψ ἐν χώρῃ· περὶ δὲ θρύα πολλὰ πεφύκει,
κυάνεόν τε χελιδόνιον, χλωρόν τ' ἀδιάντον,
καὶ θάλλοντα σείλινα καὶ εἰλιτενῆς ἀγρωστis·
ὔδατι δ' ἐν μίσσῃ Νύμφαι χορὸν ἀρτίζοντο,
Νύμφαι ἀκοίμητοι, δειναὶ θεαὶ ἀγροιώταις,
Εὐνείκα καὶ Μαλῖς, ἔαρ θ' ὀρώσασα Νύχεια.
ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπείχε ποτῶ πολυχανδέα κρωσσὸν
βάψαι ἐπειγόμενος, ταὶ δ' ἐν χειρὶ πᾶσαι ἔφυσαν
πασάων γὰρ ἔρωσ ἀπαλὰς φρένας ἀμφεδόνησεν.
Ἀργεῖψ ἐπὶ παιδί· κατήριπε δ' ἐς μέλαν ὕδωρ
ἀθρόος, ὥς ὅτε πυρσὸς ἀπ' οὐρανῷ ἤριπεν ἀστήρ
ἀθρόος ἐν πόντῃ· ναύταις δὲ τις εἶπεν ἑταίροις·
κουφότερ', ὦ παῖδες, ποιεῖσθ' ὅπλα· πλευστικὸς
οὖρος.

Νύμφαι μὲν σφετέρους ἐπὶ γούνασι κῶρον ἔχουσιν
δακρυδεντ', ἀγανοῖσι παρέψυχον ἐπίεσσιν·
Ἀμφιτρωνιάδας δὲ ταρασσόμενος περὶ παιδί

ψῆχeto, Μαιωτιστὶ λαβὼν εὐκαμπία τόξα,
καὶ ῥόπαλον, τό οἱ αἶν ἰχάνδανε δεξιτερὰ χεῖρ.
τρίς μὲν Ὑλαν αὔσεν, ὅσον βαθὺς ἤρυγε λαιμός·
τρίς δ' ἄρ' ὃ παῖς ὑπάκουσεν· ἀραιὰ δ' ἔκετο φωνὰ
ἐξ ὕδατος· παρεὼν δὲ μάλα σχεδὸν, εἶδετο πύρρῳ.
ὥς δ' ὀπὸκ' ἠῦγένειος ἀπόπροθι λίς ἰσακούσας
νεβρῷ φθεγξαμένης τις ἐν ὥρεσιν, ὠμοφάγος λίς,
ἐξ εὐνάς ἔσπευσεν ἑτοιμοτάταν ἐπὶ δαῖτα·
Ἑρακλῆης τοιοῦτος ἐν ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις
παῖδα ποθῶν δεδόνατο, πολὺν δ' ἐπελάμβανε χῶρον.
Idyll. xiii. 1-9; 36-65.

CCLXXIV.

Ptolemy Philadelphus.

ΛΙΣ. **Τ**ΑΑΑΑ δ' ἀνὴρ ποῖός τις; ΘΥ. ἰλευθέρῳ
δοτις ἀριστος,
εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἱρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἀδύς·
εἰδὼς τὸν φιλέοντα, τὸν οὐ φιλέοντ' ἔτι μάλλον·
πολλοῖς πολλὰ διδούς· αἰτεῦμενος, οὐκ ἀνανεύων,
οἷα χρὴ βασιλῇ· αἰτεῖν δὲ δεῖ οὐκ ἐπὶ παντὶ,
Αἰσχίνα. ὥστ' εἰ τοι κατὰ δεξιὸν ὦμον ἀρίσκει
λῶπος ἄκρον περονᾶσθαι, ἐπ' ἀμφοτέροις δὲ βεβα-
κῶς
τολμασίς ἐπιόντα μένειν θρασὺν ἀσπιδιώταν,
ᾧ τάχος εἰς Αἴγυπτον· ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα
πάντες γηραλτοὶ, καὶ ἐπισχερῶ ἐς γένυν ἱρπεί
λευκαίνων ὁ χρόνος. ποιεῖν τι δεῖ, ἅς γόνυ χλωρόν.
Idyll. xiv. 60-70.

CCLXXV.

Adoniazusae

ΓΟΡΓΩ. ΠΡΑΞΙΝΟΗ.

ΓΟ. **Ε**ΝΔΟΙ Πραξινόα; ΠΡ. Γοργοῖ φίλα, ὡς
χρόνῳ· ἐνδοῖ.

θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὕρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτῇ·
ἐμβαλε καὶ ποτίκρανον. ΓΟ. Ῥχει κάλλιστα.

ΠΡ. Καθίζευ.

ΓΟ. Ὡ τὰς ἀλειμάτω ψυχᾷ· μόλις ἔμμιν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλῳ, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντῇ κρηπίδες, παντῇ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἀτρυτος· τὸ δ' ἐκαστέρῳ ὦ μέλ' ἀποικεῖς.

ΠΡ. ταῦθ' ὁ πάραρος τῆνος ἐπ' ἔσχατα γὰρ ἔλαβ'
ἐνθῶν

Λιέον, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλήλαις, ποτ' ἔριν, φθονερὸν κακὸν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟ. μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοι-
αῦτα,

τῷ μικρῷ παρεόντος. ὕρη, γύναι, ὡς ποθορῇ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφύν.
αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνια. καλὸς ἀπ-
φύς.

ΠΡ. ἀπφὺς μὰν τῆνος τὰ πρῶαν, (λέγομες δὲ
πρῶαν θῆν

πάντα) νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδων
ἦνθε φέρων ἔλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟ. χώμους ταῦτά γ' ἔχει, φθόρος ἀργυρίῳ, Διο-
κλείδας·

ἵπταδράχμῳς κυνάδας, γραιῶν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πίντε πόκῳς ἔλαβ' ἔχθεις, ἄπαν ῥύπον, ἔργον ἐπ'
ἔργῳ·

ἀλλ' ἴθι, τῷμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.
βᾶμες τῷ βασιλῆος ἐς ἀφνειῷ Πτολεμαίῳ,
θασόμεναι τὸν Ἀδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλὸν τι
κοσμῆν τὰν βασίλισσαν. ΠΡ. ἐν ὀλβίῳ ὀλβία
πάντα.

ΓΟ. ὦν ἴδες, ὦν εἴπαις κέν ἰδοῖσα τὸ τῷ μὴ ἰδόντι·
ἔρπειν ὥρα κ' εἴη· ΠΡ. ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νᾶμα, καὶ ἐς μέσον, αἰνόθρυπτε,
θές πάλιν· αἱ γαλῆαι μαλακῶς χρῆσθοντι καθεύδειν.
κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ·
ἀ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸς ὅμως. μὴ πουλὸν δ', ἀπληστε.
ἔγχει ὕδωρ· δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις;
παύε'· ὀκοῖα θεοῖς ἰδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.

ἀ κλᾶξ τᾶς μεγάλας πῆ λάρνακος; ὧδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟ. Πραξινοά, μάλα τοι τὸ καταπτυχές ἐμπε-
ρόναμα

τοῦτο πρέπει. λέγε μοι, πόσσω κατίβα τοι ἀφ' ἰστῷ;

ΠΡ. μὴ μνάσῃς, Γοργοῦ· πλεον ἀργυρίῳ καθαρῷ
μνᾶν

ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟ. ἀλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπίβα τοι. ΠΡ. ναί,
καλὸν εἶπας.

τῷμπέχονον φέρε μοι, καὶ τὰν θολίαν κατὰ κόσμον

ἀμφίθεες· οὐκ ἀξῶ τυ, τέκνον μορμῶ, δάκνει ἵππος.
 δάκρυ' ὅσος' ἐθέλεις· χυλὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
 ἔρωμες. Φρυγία, τὸν μικρὸν παῖσδε λαβοῖσα·
 τὰν κύν' ἔσω κάλεσον· τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.
 ὦ θεοί, ὅσος ὄχλος· πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
 χρή τὸ κακόν; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
 πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποιήται καλὰ ἔργα,
 ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκών. οὐδεὶς κακοεργὸς
 δαλεῖται τὸν ἰόντα παρίππων Αἰγυπτιστί·
 οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροταμένοι ἄνδρες ἔπαισδον
 ἀλλήλοισι ὀμαλοὶ, κακὰ παίγνια, πάντες ἱεριοί.
 ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενώμεθα; τοὶ πολεμισταὶ
 ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
 ὀρθὸς ἀνίστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κνυοθαρήεις
 Εὐνόα, οὐ φευξῇ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρίφος μένει ἔνδον.

ΓΟ. Θάρσει Πραξινόα· καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὀπισθεν·
 τοὶ δ' ἔβαν εἰς χώραν. ΠΡ. Καὶ τὰ συναγείρομαι
 ἤδη.

ἵππον καὶ τὸν ψυχρον ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω
 ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολλὸς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟ. Ἐξ αὐλᾶς ὦ μᾶτερ; ΓΡΑΥΣ. Ἐγὼν ὦ τέκνα.

ΓΟ. Παρενθεῖν

εὐμαρίεις; ΓΡ. ἐς Τροίαν περὶόμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
 καλλίστα παίδων. πείρα θὴν πάντα τελεῖται.

ΓΟ. χρησμῶς ἂ πρεσβύτες ἀπώχετο θεσπίξασα.

ΠΡ. πάντα γυναικες ἴσαντι, καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ'
 Ἦραν.

ΓΟ. θᾶσαι, Πραξινοῶ, περὶ τῆς θύρας ὅσος ἑμι-
• λος.

ΠΡ. θεσπίσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χίρα μοι· λαβὲ
καὶ τό,

Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτῇ, μὴ τὸ πλανηθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσίνθωμες· ἀπριξ ἔχει, Εὐνόα, ἀμῶν.
οἶμοι δειλαία, δίχα μεν τὸ θερίστριον ἤδη
ἰσχισται, Γοργοῖ. ποττῷ Διὸς, αἶτι γίνοιο
εὐδαίμων, ὦ νῦθωπε, φυλάσσειο τώμπέχονόν μεν.

ΞΕΝΟΣ. οὐκ ἐπ' ἱμῖν μὲν· ὅμως δὲ φυλάξομαι.

ΠΡ. ἀθρόος ὄχλος·

ὠθεῖνθ' ὥσπερ ὕες. ΞΕΝ. θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ
εἰμές.

ΠΡ. κείς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἰης,
ἄμμε περιστέλλων. χρηστῷ κῆκτίρμονος ἀνδρός.
φλίβεται Εὐνόα ἄμμιν· ἄγ', ὦ δειλὰ τὸ, βιάζεν.
κάλλιστ'· ἐνδοῖ πᾶσαι, ὃ τὰν νυὸν εἰπ' ἀποκλάξας.

ΓΟ. Πραξινοῶ, πόταγ' ὦδε· τὰ ποικίλα πρᾶτον
ἄθρησον,

λεπτὰ καὶ ὡς χαρίεντας θεῶν περονάματα φασεῖς.

ΠΡ. πόντι 'Αθαναία· ποῖαι σφ' ἐπόνασαν ἱριθοί,
ποῖοι ζυγογράφοι τάκριβία γράμματα· ἔγραψαν;
ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδιενῦντι.
ἱμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά. σοφόν τοι χρῆμ' ὠνθρωπος.
αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρίῳ κατὰκειται
κλισμῷ, πρᾶτον ἰουλον ἀπὸ κροτάφων καταβαλ-
λων

ὃ τριφύλητος Ἀδωνις, ὃ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ. Παύσασθ' ὦ δούτανοι, ἀνά-
νυτα κωτίλλοισαι

τρυγόνες· ἔκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΓΟ. Μᾶ, πόθεν ὠνθρωπος; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι
εἰμές;

πασάμενος ποτίτασσε· Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις;
ὥς δ' εἰδῆς καὶ τοῦτο, Κορήνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
ὥς καὶ ὁ Βελλεροφῶν· Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι.

ΠΡ. μὴ φύη, Μελιτωδες, δς ἐμῶν καρτερὸς εἴη,
πλὰν ἐνός· οὐκ ἄλέγω, μή μοι κενεὰν ἀπομάξῃς.

ΓΡ. σίγα, Πραξινά· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰεῖδεν
ἂ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ πολυῖδρις αἰοῖδς,
ἥτις καὶ Σπέρχιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε·
φθεγξέϊται τι, σάφ' οἶδα, καλόν. διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ. δέσποιν', ἂ Γολγῶς τε καὶ Ἰδά-
λιον ἐφίλασας,

αἰπεινὰν τ' Ἑρκα, χρυσῷ παῖσδοιο· Ἀφροδίτα,
οἶόν τοι τὸν Ἄδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
μηνὶ δυωδεκάτῃ μαλακαίποδες ἀγαγον Ὀραι
βάρδισαι μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθελναι
ἔρχονται, πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φορεῦσαι.
Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θανατᾶς,
ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν
ἀμβροσίαν ἐς στήθος ἀποστάξασα γυναικός·
τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναι,
ἂ Βερενικεία θυγάτηρ, Ἐλένη εἰκυῖα
Ἀρσινόα πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἄδωνιν

πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀκαλοὶ κᾶποι, πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
 ἀργυρίοις, Συρίῳ δὲ μύρῳ χροῖσι' ἀλάβαστρα·
 εἶδατα θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῃς πονιούνται,
 ἄνθρα μίσγοισι λευκῇ παντοῖα μαλεῦρψ·
 ὅσά τ' ἀπὸ γλυκερῷ μέλιτος τὰ τ' ἐν ὑγρῇ ἑλαίῃ,
 πάντ' αὐτῇ πετεινὰ καὶ ἔρπετὰ τεῖδε πάρεστι.
 χλωραὶ δὲ σκιάδες μαλακῇ βρίθοντες ἀνήθῃ
 δέδμανθ'· οἱ δ' ἔτι κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες,
 οἷοι ἀηδονίδης ἀεζομενῶν ἐπὶ δένδρων
 πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὅζον ἀπ' ὅζω.
 ὦ ἱβενός, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῷ ἰλίφαντος
 αἰετῷ, οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,
 πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω ("μαλακώτεροι ὕπνω"
 ἂ Μίλατος ἱρεῖ, χῶ τὰν Σαμίαν καταβόσκων)
 ἔστρωται κλίνα τῇ Ἀδώνιδι τῇ καλῇ ἄλλα·
 τὰν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἀδωνίς.
 ὀκτωκαίδεκέτης ἡ ἰννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός.
 οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ'· ἔτι οἱ περὶ χεῖλεα πυρρά.
 νῦν μὲν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα.
 ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἕμα δρόσῳ ἀθρόαι ἔξω
 οἴσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὶνι πτύοντα·
 λύσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνείσαι
 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς.

ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐνθάδε εἰς Ἀχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντὶ, μονώτατος· οὐτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ', οὐτ' Αἴας ὁ μέγας βαρυνάμενος ἥρωος,
 οὐθ' Ἐκτωρ Ἐκάρης ὁ γεραίτατος εἰκατι παίδων,

οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανελθὼν,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Δαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηιάδῃν τε καὶ Ἀργείος ἄκρα Πελασγοί.
 ἴλασθε νῦν, φίλ' Ἀδωνι, καὶ ἐς νύκτ' εὐθυμήσαις.
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἀδωνι, καὶ, ὅκε' ἀφίκη, φίλος ἤξεῖς.

ΓΟ. Πραξινόα, τὸ χρῆμα σοφώτερον, ἂ θήλεια.
 ὀλβία, ὅσσα ἴσασι, πανολβία, ὥς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὥρα ὅμως κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδας.
 χώνηρ ὄξος ἔπαν· πεινᾷντι δὲ μὴδὲ ποτίεσθαι.
 χαῖρε, Ἀδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

Idyll. xv.

CCLXXVI.

Neglect of Poets.

AΙΒΙ τοῦτο Διὸς κούραις μέλει, αἰὲν ἀοιδοῖς,
 ὑμνεῖν ἀθανάτους, ὑμνεῖν ἀγαθῶν κλέα ἀν-
 δρῶν.

Μῶσαι μὲν θεαὶ ἐντί, θεοὺς θεαὶ αἰείδοντι·
 ἄμμες δὲ βροτοὶ οἶδε· βροτοὺς βροτοὶ αἰδῶμες.
 τίς γὰρ τῶν ὀπόσοι γλαυκὰν ναίουσιν ὑπ' αὔῃ,
 ἡμετέρας Χάριτας πετάσας ὑποδέξεται οἶκῳ
 ἀσπασίως, οὐδ' αὖθις ἀδωρήτους ἀποπεμφεῖ;
 αἱ δὲ σκυζόμεναι γυμνοῖς ποσὶν οἶκαδ' ἴασιν,
 πολλὰ με τωθάσδοισαι, ὅτ' ἀλιθίαν ὁδὸν ἦνθον
 ὀκνηραὶ δὲ πάλιν κενεᾶς ἐν πυθμένι χηλῷ
 ψυχροῖς ἐν γονάτεσσι κάρη μίμνοντι βαλοῖσαι,
 ἐνθ' αἰεὶ σφίσιν ἔδρα, ἐπὴν ἄπρακτοὶ ἔκωνται.

τίς τῶν νῦν τοιοσδε; τίς εὖ εἰκόντα φιλασεῖ;
οὐκ οἶδ'. οὐ γάρ ἐτ' ἄνδρες ἐπ' ἔργμασιν, ὥς πάρος,
ἰσθλοῖς

αἰνεῖσθαι σπεύδοντι· νενίκηνται δ' ὑπὸ κερδέων.
πᾶς δ' ὑπὸ κόλπῳ χεῖρας ἔχων πόθεν οἴσεται ἀθρεῖ
ἄργυρον· οὐδέ κεν ἰὼν ἀποτρίψας τινὶ δοίῃ,
ἀλλ' εὐθὺς μυθεῖται· “ἀπωτέρω, ἢ γόνυ, κνήμη”
“αὐτῷ μοί τι γένοιτο· θεοὶ τιμῶσιν ἀοιδούς.
“τίς ᾧ κεν ἄλλου ἀκούσαι; ἄλλις πάντεσσιν” Ὀμη-
ρος·

“οὗτος ἀοιδῶν λῶστος, ὃς ἐξ ἑμεῦ οἴσεται οὐδέν.”

Idyll. xvi. 1-21.

COLXXVII.

The Fisherman's Dream.

ΑΠΕΝΙΑ, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει·
αὐτὰ τῷ μόχθῳ διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὖδεν
ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμναι.
κὰν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιψαύσῃσι, τὸν ὕπνον
αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κείμενοι γέροντες,
στρωσάμενοι βρύον αὖτον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβαισι,
κεκλιμένοι τοίχῳ τῷ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
κείμενα τὰ ταῖν χειροῖν ἀθλήματα, τοὶ καθαίσκοι
τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκίοντα δέλτητα,
ὀρμειαὶ, κύρτοι τε, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
μήρινθοι, κῶās τε, γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λίμβος,

νέρθεν τὰς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἵματα, πῶλοι·
οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
οὐδὲς δ' οὐχὶ θύραν εἶχ', οὐ κύνα· πάντα περισσὰ
πάντ' ἐδόκει τήνοις· ἅ γὰρ πενία σφιν ἑταῖρα.
οὐδεὶς δ' ἐν μέσσοι γείτων, παντᾶ δὲ παρ' αὐτὰν
θλιβομένα καλύβαν τρυφερὸν προσέναχε θάλασσα.
οὕτω τὸν μέσατον δρόμον ἄνυσεν ἄρμα Σελάνας,
τοὺς δ' ἀλιεῖς ἡγυρε φίλος πόνος· ἐκ βλεφάρων δὲ
ἔπνον ἀπώσάμενοι σφετέραις φρεσὶν ἤρεθον ψῆδάν.

ΑΣ. ψεύδονται, φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας
ἔφασκον

τῷ θέρει μινύθειν, ὅτε γᾶματα μακρὰ φέρι Ζεὺς·
ἤδη μυρὶ ἐσεῖδον ὀνείρατα, κούδέπω αἴώς.
μὴ λαθόμεν; τί τὸ χρῆμα; χρόνον δ' αἱ νύκτες
ἔχοντι.

ΕΤ. Ἀσφαλίων, μέμψῃ τὸ καλὸν θέρους· οὐ γὰρ
ὁ καιρὸς

αὐτομάτως παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον· ἀλλὰ τὸν ἔπνον
ἂ φροντίς κόπτοις μακρὰν τὰν νύκτα ποιῇ τίν.

ΑΣ. ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια; χρηστὰ
γὰρ εἶδον.

οὐ σ' ἐθέλω τῷ μῶ φαντάσματος ἡμεν ἁμοιρον·
ὥς καὶ τὰν ἄγραν, τῶν εἰρήματα πάντα μερίζου.
ὅς γάρ ἂν εἰκαζῇ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὀνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς.
ἄλλως καὶ σχολὴ ἐντί· τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι, μὴδὲ καθέδων
ἄσμενος ἐν ῥάμνῳ; τὸ δὲ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ·

φαντί γάρ αἶν ἄγραν τόδ' ἔχειν. ΕΤ. λίγε μοι ποτε
 νυκτός

ὄψιν, πάντα τεῶ δὲ λέγων μάνυσσον ἱταίρῳ.

ΑΣ. δειλινὸν ὥς κατίδαρθον ἐν εἰναλίοισι πόνου-
 σιν,

(οὐκ ἦν μὲν πολύσιτος· ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὄρῳ,
 εἰ μέμνη, τᾷς γαστρὸς ἰφειδόμεθ'·) εἶδον ἱμαντὸν
 ἐν πέτρᾳ μεμαῶτα· καθεσδόμενος δ' ἰδόκευον
 ἰχθύας, ἐκ καλάμων δὲ πλάνον κατίσειον ἐδωδάν.
 καὶ τις τῶν τραφεῶν ὠρέξατο· (καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
 πᾶσα κύων ἄρετῳς μαντεύεται, ἰχθύα κηγών.)
 χῶ μὲν τῷγκίστρῳ ποτεφύετο, καὶ ῥέεν αἷμα·
 τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κνήματος ἀγκύλον εἶχον.
 τῷ χέρε τεινόμενος περὶ κνώδαλον εὖρον ἀγῶνα,
 πῶς κεν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαιροτέροισι σιδάροις.
 εἰθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος, ἡρέμ' ἐνυξα,
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἦνυσ' ἰδὼν τὸν ἀεθλον· ἀνείλευσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾷ τοι χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶχε δὲ δεῖμα,
 μήτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλαμένος ἰχθύς,
 ἢ τάχα τᾷς γλαυκᾷς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῷγκίστρῳ ἀπίλυσσα,
 μή ποτε τῷ στόματος τάγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 λέμβον μὲν πεισιτῆρσι κατῆγον ἐπ' ἡπίροιο,
 ὦμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πῶδα θεΐναι,
 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.
 ταῦτά με κάξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔριδε
 τὰν γνώμαν· ὄρεον γὰρ ἐγὼ τὸν ἐπώμοσα ταρβῶ.

ΕΤ. καὶ σύ γε μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γάρ
 ἰχθὺν
 χρέσειον ὥς ἴδες εὐρες· ἴσαι δὲ ψεδδισιν ὕψεις.
 εἰ δ' ἔπαρ, σὺ κνώσσων τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεῦ-
 σεις,
 ἑλπίς τῶν ἔπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῶ, καίτοι χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Idyll. XXI.

CCLXXVIII.

Alcides thus his race began.

ΗΡΑΚΛΕΑ δεκάμηνον ἰόντα ποχ' ἅ Μιδεᾶτις
 Ἄλεμήνα καὶ νυκτὶ νεώτερον Ἴφικλῆα,
 ἀμφοτέρους λούσασα καὶ ἱμπλήσασα γάλακτος,
 χαλκείαν κατέθηκεν ἐς ἀσπίδα, τὰν Πτεριλάου
 Ἀμφιτρώων καλὸν ἔπλον ἀπεσκέλευσε πεσόντος.
 ἀπτομένα δὲ γυνὰ κεφαλᾷς μυθήσατο παίδων
 εὐδετ', ἐμὰ βρέφεια, γλυκερὸν καὶ ἐγέρισμον ἔπνον,
 εὐδετ', ἐμὰ ψυχὰ, δὴ ἀδελφεῶ, εὖσοα τέκνα,
 ὀλβιοὶ εὐνάζοισθε, καὶ ὀλβιοὶ ἂν ἴκοισθε.
 ὥς φασμένα δῖνασε σήκος μέγα· τοὺς δ' ἔλαβ' ἔπ-
 νος.

ἄμος δὲ στρέφεται μεσονέκτιον ἐς δύοσιν ἄρκτος
 Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μέγαν ὦμον·
 τᾶμος ἄρ' αἰνὰ πύλωρα δύο πολυμήχανος Ἥρη,
 κυανίαις φρίσσοντας ὑπὸ σπείραισι δράκοντας,
 ὥρσεν ἐπὶ πλατὺν οὐδὸν, ὅθι σταθμὰ κοῖλα θυράων.

τῷ δ' ἐξελευσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω
 αἰμοβόρους ἐκύλιον· ἀπ' ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ
 ἔρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτυνον ἰόν.
 ἄλλ' ὅτε δὴ παίδων λιχμώμενοι ἐγγύθεν ἤλθον,
 καὶ τότε ἄρ' ἐξίγροντο (Διὸς νοίοντος ἅπαντα)
 Ἄλκμήνας φίλα τέκνα· φάος δ' ἀνὰ οἶκον ἐτύχθη.
 ἦτοι δγ' εὐθὺς αὔσεν, ὅπως κακὰ θηρί' ἀνέγνω
 κοῖλον ὑπὲρ σάκεος, καὶ ἀναυδίας εἶδεν ὀδόντας,
 Ἰφικλέης· οὐλὰν δὲ ποσὶν διελάκτισε χλαῖναν
 φευγέμεν ὀρμαίνων· ὃ δ' ἰναντίος εἶχετο χερσὶν
 Ἡρακλῆς, ἄμφω δὲ βαρεῖ ἐνεδήσατο δεσμῷ
 δραξάμενος φάρυγος, τόθι φάρμακα λυγρὰ τίτυκται
 οὐλομένους ὀφίεσαι, τὰ καὶ θεοὶ ἰχθαίροντι.
 τῷ δ' αὖτε σπείργουσιν ἐλισσίσσῃην περὶ παῖδα
 ὀψίγονον, γαλαθηνόν, ὑπὸ τροφῷ αἰὲν ἄδακρον·
 ἀψ δὲ πάλιν διέλυον, ἐπεὶ μογίοιεν ἀκάνθας,
 δεσμοῦ ἀναγκαίου περῶμενοι ἐκλυσιν εὐρεῖν.—

Ἦτοι ἄρ' ὥς εἶδοντ' ἐπιτίθιον Ἡρακλῆα
 θῆρε δὴ χεῖρεσσιν ἀπριξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα,
 συμπλήγδην ἰάχῃσαν· ὃ δ' ἐς πατέρ' Ἀμφιτρώνα
 ἔρπετὰ δεκανάασκεν, ἐπάλλετο δ' ὑψόθι χαίρων
 κωροσύνη, γελάσας δὲ πάρος κατίθηκε ποδοῦν
 πατρὸς ἐοῦ θανάτῳ κικαρωμένα δεινὰ πέλωρα.

Ἄλκμήνα μὲν ἔπειτα ποτὶ σφέτερον λάβε κόλπον
 ξηρὸν ὑπαι δειούς ἀεράχολον Ἰφικλῆα·

Ἀμφιτρώων δὲ τὸν ἄλλον ὑπ' ἀμνείαν θίτο χλαῖναν
 παῖδα· πάλιν δ' ἐς λίκτρον ἰὼν ἐμνάσατο κοῖτῳ.

Idyll. ΣΧΙΥ. 1-23; 53-62.

CCLXXIX.

The Distaff.

ΓΑΛΥΚΑΣ, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἀθι-
νάας

γυναιξίν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
θαρσεῦσ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλειω ἀγλαάν.
ὅπκα Κύπριδος ἱρὸν καλίμω χλωρὸν ὑπ' ἀκαλῶ.
τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Διὸς,
ὅππως ξείνον ἐμὸν τέρφοιμ' ἰδὼν κἀντιφιλήσομαι
Νικίαν, Χαρίτων ἱμεροφώνων ἱερὸν φυτὸν,
καὶ σὲ τὰν ἰλίφαντος πολυμόχθω γεγενημένην
δῶρον Νικιάας εἰς ἀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν
σὺν γὰρ πολλὰ μὲν ἔργ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις,
πολλὰ δ' οἷα γυναῖκες φορέοιο' ὑδάτινα βράκη.
δὶς γὰρ ματῖρες ἀρνῶν μαλακοῖς ἐν βοτάνῃ πόκοις
πέξαιντ' αὐτοιστῇ, Θευγενίδος γ' ἔννεκ' ἐϋσφύρω
οὕτως ἀνυσιεργός· φιλεῖ δ' ὅσσα σαόφρονες.
οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν
ὀππάσαι σὲ δόμοις, ἀμετίρας ἔσσαν ἀπὸ χθονός.
καὶ γὰρ σοι πατρίς, ἀν' ὧξ' Ἐφύρας ἐτίσσε ποτ' Ἀρ-
χίας.

νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
νῦν μὰν οἶκον ἔχουσ' ἀνέρος, θς πόλλ' ἐδάη σοφά
ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λυγραῖς ἀπαλαλκίμεν,
οἰκήσεις κατὰ Μύλλατον ἱραννὰν μετ' Ἰαόνων,
ὧς εὐαλάκατος Θευγενὺς ἐν δαμότισιν πέλγῃ,

καὶ οἱ μνάσιν ἀεὶ τῷ φιλαοιδῷ παρέχης ξίνω.
 εἶνο γάρ τις ἱρεῖ τῃ ποτιδῶν σ' ἢ μεγάλη χάρις
 δῶρψ σὺν ὀλίγῃ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ παρ φίλῳ.
Idyll. XXVIII.

EPIGRAMS.

CCLXXX.

ΤΑ ῥόδα τὰ δροσόμεντα, καὶ ἃ κατάπυκνος ἱκίνα
 ἔρπυλλος κείται ταῖς Ἑλικωνιάσιν
 ταῖ δὲ μελάμφυλλοι δάφναι τιν, Πύθιε Παιάν,
 Δελφίς ἐπεὶ πέτρα τοῦτό τοι ἀγλαΐσεν.
 βωμόν δ' αἰμάξει κεραδὲς τράγος, οὗτος δ' μάχλος,
 τερμίνθου τρώγων ἑσχατον ἀκρέμονα.

Erig. I.

CCLXXXI.

ΛΗΣ ποτὶ τᾶν Μοισᾶν διδύμοις ἀβλοῖσιν αἰῖ-
 σαι

ἀδὸ τί μοι; κήγῳ πακτίδ' αἰεράμενος
 ἀρξεῦμαί τι κρέκειν· ὃ δὲ βοόκολος ἀμμιγα θελεῖ
 Δάφνης, καροδέτῃ πνεύματι μελπόμενος.
 ἑγγὺς δὲ στάντες λασιαύχενος ἀντρον ὀπισθεν
 Πᾶνα τὸν αἰγιβάταν ὀρφανίσωμες ἔκνον.

Erig. V.

CCLXXXII.

Α ΔΕΙΔΑΙΕ τὸ θύρσι, τί τοι πλῖον, εἰ κατα-
ταξεῖς
δάκρυσι διγλήνους ὥπας ὀδυρόμενος ;
οἷχεται ἅ χίμαρος, τὸ καλὸν τίκος, οἷχετ' ἐς ἥδαν
τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφοπίαξε λύκος.
αἱ δὲ κύνες κλαγγεῦντι· τί τοι πλῖον, ἀνίκα τήνας
ὀστίον, οὐδὲ τίφρα λείπεται οἰχομένας;
Epig. vi.

CCLXXXIII.

Ο ΜΟΥΣΟΠΟΙΟΣ ἐνθάδ' Ἰππώναξ κεῖται.
εἰ μὲν πονηρὸς, μὴ ποτέρχει τῷ τύμβῳ·
εἰ δ' ἴσσι κρήγυός τε καὶ παρὰ χρηστῶν,
θαρσύνων καθίζευ, κῆν θίλγης, ἀπόβριξον.
Epig. xxi.

BION.

CCLXXXIV.

Eros and the Fowler.

Ι ΞΕΥΤΑΣ ἔτι κῶρος ἐν ἄλσεϊ δενδράεντι
ὄρνεα θηρεύων τὸν ὑπόπτερον εἶδεν Ἔρωτα
ἐσθόμενον πύξιοι ποτὶ κλάδον· ὥς δ' ἐνόησε,

χαίρων ὥνεκα δὴ μέγα φαίνετο δρυεον αὐτῷ,
 τὼς καλάμῳς ἄμα πάντας ἐπ' ἀλλάλοισι συνάπτων
 τῇ καὶ τῇ τὸν Ἔρωτα μετάλμενον ἀμφεδόκευ.
 χῶ παῖς ἀσχαλάων, ὅσα οἱ τέλος οὐδὲν ἀπάντη,
 τὼς καλάμῳς ῥίψας ποτ' ἀροτρία πρέσβυν ἵκανεν,
 ὃς νιν τᾶνδε ἵχ' αν ἰδιδάξατο, καὶ λίγεν αὐτῷ,
 καὶ οἱ δεῖξεν Ἔρωτα καθήμενον. αὐτὰρ ὁ πρέσβυς
 μειδιάων κίνησε κάρη καὶ ἀμείβετο παῖδα·
 “φείδεο τᾶς θήρας, μηδ' ἐς τόδ' ἐτ' δρυεον ἔρχευ.
 φεύγε μακράν. κακόν ἐστι τὸ θηρίον. ὄλβιος ἐσσύ,
 εἰσέκει μή μιν ἔλθῃ· ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθῃς,
 οὗτος δ' νῦν φεύγων καὶ ἀπάλμενος αὐτὸς ἀφ' αὐτῷ
 ἔλθων ἐξαπίνης κεφαλὰν ἐπὶ σείῳ καθιζεῖ.”

MOSCHUS.

CCLXXXV.

The Runaway Eros.

ΑΚΥΠΡΙΣ τὸν Ἔρωτα τὸν νῆα μακρὸν ἰβύ-
 στρει·

ὅστις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα—
 δραπετίδας ἰμός ἐστιν—ὁ μανέσας γίρας ἐξεῖς
 μισθόν τοι, τὸ φίλημα τὸ Κύπριδος· ἦν δ' ἀγάγῃς
 νιν,
 οὐ γυνὸν τὸ φίλημα, τὶ δ' ὧ ξένη καὶ πλείον ἐξεῖς.

ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μαθησῇ.
 χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἵκελος· ὄμματα δ'
 αὐτῷ

δριμύλα καὶ φλογέοντα· κακαὶ φρένες, ἀδὴν λάλημα·
 οὐ γὰρ ἴσον νοεῖ καὶ φθέγγεται· ὥς μέλι φωνά,
 ἐν δὲ χολὰ νόος ἐστὶν ἀνάμερος· ἡπεροπευτάς,
 οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδων.
 εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμόν τὸ μέτωπον.
 μεκύλα μὲν τήνῃ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει,
 βάλλει κείς· Ἀχέροντα καὶ εἰς Ἀΐδω βασιλῆα.
 γυμνὸς ὄλος τό γε σῶμα, νόος δὲ οἱ εὖ πεπύκασται.
 καὶ πτερόεις ὥς ὄρνις ἐφίπταται ἄλλον ἐπ' ἄλλῃ,
 ἀνέρας ἢ δὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
 τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξω δὲ βέλεμνον,
 τυτθὸν μὲν τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
 καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φανέτριον, ἔνδοθι δ' ἐντὶ
 τοῖς πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κᾶμμε τιτρώσκει.
 πάντα μὲν ἄγρια ταῦτα· πολὺ πλεον ἂ δ' αἰεὶ αὐτῷ
 βαιὰ λαμπὰς ἰοῖσα τὸν Ἄλιον αὐτὸν ἀναίθει.
 ἦν τις ἔλθῃ τήνων, δῆσας ἄγε μὴδ' ἐλεήσης.
 κῆν ποτίδης κλαίοντα, φυλάσσεο μὴ σε πλανήσῃ.
 κῆν γελάρ, τὴν νιν ἔλκε. καὶ ἦν ἐθέλῃ σε φιλήσῃ,
 φεύγε· κακὸν τὸ φίλημα, τὰ χεῖλεα φάρμακον ἐντὶ.
 ἦν δὲ λέγῃ “ λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσά μοι ὄπλα,”
 μὴ τὸ θίγῃς πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βί-
 βαπται.

OOLXXXVI.

Eutopa.

Α Ἰ δ' ἱππεὶ σὺν λειμώνας ἰς ἀνθεμόεντας ἵκανον,
 ἄλλη ἐπ' ἀλλοίοισι τότ' ἀνθεσι θυμὸν ἱερπὸν
 τῶν ἢ μὲν νάρκισσον εὐπνοον, ἢ δ' ὑάκινθον,
 ἢ δ' Ἴον, ἢ δ' ἑρπυλλον ἀπαίνυτο· πολλὰ δ' ἔραζε
 λειμώνων ἱεροτρεφείων θάλλε' ἔσκε πέτηλα·
 αἱ δ' αὖτε ξανθοῖο κρόκον θυβέσσαν ἰθείραν
 δρέπτον ἱριδμαίνουσαι· ἀτὰρ μέσσησιν ἀνασσα,
 ἀγλαίην πυρσοῖο ῥόδου χεῖρεσι λέγουσα,
 οἷά περ ἐν Χαρίτεσσι διέπρεπεν Ἀφρογένηα.
 οὐ μὴν δηρὸν ἔμελλεν ἐπ' ἀνθεσι θυμὸν λαίνειν,
 οὐδ' ἄρα παρθενίην μίτρην ἀχραντον ἔρυσθαι.
 ἦ γὰρ δὴ Κρονίδης, ὥς μιν φράσαθ', ὥς ἐόλητο
 θυμὸν, ἀνώϊστοισιν ὑποδμηθεὶς βελέεσσι
 Κέκριδος, ἣ μούνη δύναται καὶ Ζῆνα δαμάσσαι.—
 Ὡς φάμεν ἡ νῶτοισιν ἐφίζανε μειδιῶσα,
 αἱ δ' ἄλλαι μέλλεσκον. ἄφαρ δ' ἀνεπήλατο ταῦρος,
 ἦν θέλεν ἀρπάξας· ὥκτος δ' ἐπὶ πόντον ἵκανεν.
 ἦ δὲ μεταστρεφθεῖσα φίλας καλῆεσκεν ἱταίρας
 χεῖρας ὀρεγνυμένη, ται δ' οὐκ ἐδύναντο κυχάνειν.
 ἀγῶν δ' ἐπιβάς πρόσσω θίεν ἡὔτε δελφίς,
 χηλαῖς ἀβρεκτοῖσιν ἐπ' εὐρέα κύματα βαίνων.
 ἦ δὲ τότ' ἐρχομένοιο γαληνιάσκει θάλασσα,
 κῆτα δ' ἀμφὶς ἀταλλε Διὸς προπάροιθε ποδοῖν,
 γηθόσυνος δ' ὑπὲρ οἶδμα κυβίστει βυσσόθε δελφίς.

Νηρέδες δ' ἀνίδυσαν ὑπὲξ ἀλδς, αἱ δ' ἄρα πᾶσαι
 ἑκτείους νώτοισιν ἐφήμεναι ἐστιχόμεντο.
 καὶ δ' αὐτὸς βαρύδουπος ὑπεῖρ ἄλα Ἐννοσίγαιος
 κῦμα κατιθύνων ἀλῆς ἡγείτο κελεύθου
 αὐτοκασιγνήτῳ· τοὶ δ' ἀμφὶ μιν ἡγερέθοντο
 Τρίτωνες, πόντοιο βαρύθροοι αὐλητῆρες,
 κόχλοισιν ταναοῖς γάμον μέλος ἡπύοντες.
 ἦ δ' ἄρ' ἐφεζομένη Ζηνὸς βοίους ἐπὶ νώτοις
 τῇ μὲν ἔχεν ταύρου δολιχὸν κέρας, ἐν χειρὶ δ' ἄλλῃ
 εἵρουε πορφυρέην στολμοῦ πτύχα, ὄφρα κε μὴ μιν
 δεύοι ἐφελκόμενον πολιῆς ἀλδς ἄσπετον ὕδωρ.
 κολῶθη δ' ἀνέμοισι πέπλος βαθὺς Εὐρωπείης,
 ἱστίον οἷά τε νηὸς, ἐλαφρίζεσκε δὲ κοῦρην.

Idyll. II. 63-76; 104-126.

CCCLXXXVII.

From the "Lament for Bion."

ΑΡΧΕΤΕ Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἀρχετὲ Μοῖσαι.
 κλαίει καὶ Γαλάτεια τὸ σὸν μέλος, ἄν ποκ'
 ἑτερπες,

ἐσδομένην παρὰ σείο παρ' αἰώνεσσι θαλάσσης.
 οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδεο· τὸν μὲν ἔφευγεν
 ἂ καλὰ Γαλάτεια· σὲ δ' ἄδιον ἐβλεπεν ἄλμας,
 καὶ νῦν λασαμένα τῷ κύματος ἐν ψαμάθοισι
 ἔσδετ' ἐρημαῖαισι, βόας δ' ἐτι σείο νομεύει.

ἀρχετὲ Σικελικαὶ τῷ πένθειος, ἀρχετὲ Μοῖσαι.
 πάντα τοι, ὦ θῶτα, ξυγκάθανε δῶρα τὰ Μοισᾶν,

καὶ στυγνοὶ περὶ σᾶμα τὸν κλαίουσιν Ἔρωτες.

ἂ Κύπρις φιλεῖ σε πολὺ πλῖον, ἢ τὸ φίλαμα
τὸ πρῶαν τὸν Ἀδωνιν ἀποθνήσκοντα φίλασι.

Ἄρχετῃ Συκελικαὶ τῷ πίνθειος, ἀρχετῃ Μοῖσαι.
τοῦτό τοι, ὦ ποταμῶν λιγυρώτατε, δεύτερον ἄλγος,
τοῦτο, Μίλη, νῖον ἄλγος ἀπώλετο πρᾶν τοι Ὀμη-
ρος,

τῆνο τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα, καὶ σε λέγοντι
μέρεσθαι καλὸν νῖα πολυελαύστοισι ρείθροις,
πᾶσαν δ' ἐκλήσας φωνᾷς ἅλα· νῦν πάλιν ἄλλον
νῖα δακρύεις, καὶ νῦν δ' ἐπὶ πίνθει τάκῃ.
ἀμφότεροι παγαῖς πεφλαμένοι· ὃς μὲν ἔπινε
Παγασίδος κρᾶνας, ὃ δ' ἔχειν πόμα τᾶς Ἀρεθοΐσας.
χὼ μὲν Τυνδαρίοιο καλὰν δεισε θόγατρα,
καὶ Θέτιδος μέγαν νῖα, καὶ Ἀγρεΐδαν Μενέλαον·
εἷνος δ' οὐ πολέμῳ, οὐ δάκρυα, Πᾶνα δ' ἱμελπεῖ,
καὶ βώτας ἰλγαινε, καὶ αἰδῶν ἐνόμενε,
καὶ σύριγγας ἔτευχε, καὶ ἄδῃα πόρτιν ἀμελγε.—

Ἄρχετῃ Συκελικαὶ τῷ πίνθειος, ἀρχετῃ Μοῖσαι.
αἰ, αἰ, ται μαλάχαι μὲν ἐπὶν κατὰ κᾶπον ὀλῶνται,
ἢ τὰ χλωρὰ σίλινα, τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἀνηθον,
ἕστερον αὖ ζῶντι καὶ εἰς ἔτος ἄλλο φύοντι·
ἄμμες δ', οἱ μεγάλοι καὶ καρτεροὶ ἢ σοφοὶ ἄνδρες,
ὁππότε πρᾶτα θάνωμεν, ἀνάκοι ἐν χθονὶ κοίλα
εὐδομεν εὖ μάλα μακρὸν ἀτίρμονα νήγρετον ἔκνον.
καὶ σὸ μὲν ἐν σιγᾷ πεπνυκασμένος ἴσσαι ἐν γᾷ.

Idyll. III. 58-83; 99-106.

CCLXXXVIII.

The Contrast.

ΤΑΝ ἄλλα τὰν γλαυκὰν ὕταν ὄνεμος ἀτρέμα
 βάλλῃ,
 τὰν φρένα τὰν δειλὰν ἐρεθίζομαι, οὐδ' ἔτι μοι γὰ
 ἐντὶ φθια, ποτάγει δὲ πολλὸ πλεόν ἄμμε γαλάννα.
 ἀλλ' ὕταν ἀχῆσθ κολιῶς βυθός, ἀ δὲ θάλασσα
 κυρτὸν ἐπαφρίζῃ, τὰ δὲ εὔματα μακρὰ μέμνην,
 ἐς χθόνα παπταίνω καὶ δεινδρεα, τὰν δ' ἄλλα φεύγω
 γὰρ δέ μοι ἀσπαστὰ, χ' ἀ δάσκιος εἶαδεν ἔλα,
 ἐνθα καὶ, ἦν πνεύσθ πολλὸς ὄνεμος, ἀ πίτυς φῖδει.
 ἦ κακὸν ὃ γρικεὸς ζῶει βίον, φ' δόμος ἀ ναῦς,
 καὶ πόνος ἐστὶ θάλασσα, καὶ ἰχθὺς ἀ πλάνος ἀγρα.
 αὐτὰρ ἐμοὶ γλυπὸς ὕπνος ὑπὸ πλατάνῃ βαθυφύλλῃ,
 καὶ παγᾶς φιλέομι τὸν ἐγγύθεν ἄχον ἀκούειν,
 ἀ τίρπει ψοφίους τὸν ἀγριον, οἵχ'ι ταρασσει.

CCLXXXIX.

Eros turned Ploughman.

ΛΑΜΠΑΔΑ θείς καὶ τόξα, βοηλάτιν εἶλετο
 ῥάβδον
 οὗλος Ἔρως, πῆρην δ' εἶχε κατωμαδίην
 καὶ ζεύξας ταλαιργὸν ὑπὸ ζυγὸν αὐχίνα ταύρων
 ἱσπευεν Διοῦς αὐλακα πυροφόρον.

ἔπε δ' ἄνω βλίσψας ἀντὶ Διὸς Πλήθον ἀρούρας,
μή σε τὸν Εὐρώπης βούν' ὑπ' ἄροτρα βάλλω.

CALLIMACHUS.

ΟΣΚΟ.

From the "Lavacrum Palladis."

Ο ΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾷς Παλλάδος, ἔξετε πᾶσαι,
ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρουασσομενᾶν
τᾶν ἱερᾶν ἰσάκουσα, καὶ ἃ θεὸς εὐτυκος ἱρπεί·
σοῦσθέ νυν ὦ ξανθαὶ σοῦσθε Πελασγιάδες.
οὐ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
πρὶν κόνιν ἱππεῶν ἐξελάσαι λαγόνων·
οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γαγενίων.
ἀλλὰ πολλὸ πρᾶτιστον ὑφ' ἄρματος αὐχίνας ἵππων
λυσάμενα παγαῖς ἐκλυσεν ὥκεανῶ
ἰδρῶ καὶ ραθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέιντα
πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
ὦ ἴτ' Ἀχαιάδες· καὶ μὴ μύρα μῆδ' ἀλαβάστρως,
(συρίγγων αἰὼ φθόγγον ὑπ' ἀξονίων)
μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι μῆδ' ἀλαβάστρως
(οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
οἴσετε, μῆδὲ κάτοπτρον,—ὅει καλὸν ὄμμα τὸ γήρας.
οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδῆ Φρὸξ ἰδίκαιεν ἱριν,

οὐτ' ἐς ὀρείχαλκον μέγала θεός οὔτε Σιμοῦντος
 ἔβλεψεν δῖον ἐς διαφανομέναν
 οὐδ' Ἥρα· Κύπρις δὲ διαυγία χαλκὸν ἰλοῖσα
 πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετίθηκε κόμαν.

* * * * *

ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπτολε χρυσεοπήληξ,
 ἵππων καὶ σακίων ἀδομένα πατάγῃ.
 σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε (σάμερον Ἄργος
 πίνει ἀπὸ κρανᾶν) μὴ δ' ἀπὸ τῷ ποταμῷ.
 σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιας ἢ ἔς Φυνσάδειαν
 ἢ ἐς Ἀμυμώναν ὀσσετε τὰν Δαναῶ.
 καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἀνθεσιν ὕδατα μίξας
 ἤξει φορβαίων Ἰναχος ἐξ ὀρίων,
 τὰθάνα τὸ λοστρόν ἄγων καλόν. ἀλλὰ Πελασγὶ
 φράζω μὴ οὐκ ἰθίλων τὰν βασιδεῖαν ἰδῆς.
 ὅς κεν ἰδῇ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
 τῷργος ἰσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
 πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι. μέσφα δ' ἐγὼ τι
 ταῖσδ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς ἀλλ' ἐτέρων.
 παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἐν ποταμῷ θήβαις
 πολὺ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑτερᾶν,
 ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὐποκα χωρὶς ἔγεντο·
 ἀλλὰ καὶ ἀρχαῖα ἐντ' ἐπὶ Θεσπίων,
 ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἀλῖαρτον ἱλαῦνοι
 ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
 ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυμμένον ἄλσος
 καὶ βωμοὶ ποταμῷ κείντ' ἐπὶ Κωραλίῳ,
 πολλάκις ἂ δαίμων νιν ἐὼ ἐπεβήσατο δίφρῳ.
 οὐδ' ὄραοι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι

ἀδεΐαι τελέθεισκον, ὅθ' οὐχ ἀγέιτο Χαρικλώ.
 ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενον,
 καίπερ Ἀθαναΐα καταθύμιον ἴσσαν ἱταΐραν.
 δὴ ποτὲ γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας
 ἔππω ἐπὶ κράνῃ Ἑλικωνίδι καλὰ ρεοίσσῃ
 λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
 Τειρεσίας δ' ἔτι μῦθος ἀμᾶ κυσὶν ἄρτι γένεια
 περκάζων ἱερὸν χῶρον ἀνестρέφετο·
 διψάσας δ' ἄφατόν τι ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
 σχέτλιος, οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θεμιτά.
 τὸν δὲ χολωσαμένα περ ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα
 “ τίς σέ τὸν ὀφθαλμῶς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
 ὦ Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἀγαγε δαίμων; ”
 ἃ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νύξ ἔλαβεν.
 ἴστα θὴν ἀφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνΐαι
 γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμαχανία.
 ἃ νύμφα δ' ἐβόασε· τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
 πότνια; τοιαῦται, δαίμονες, ἔστ' ἐ φίλαι;
 ὄμματά μοι τῷ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστο,
 εἶδες Ἀθανάιας στάθια καὶ λαγόνας·
 ἀλλ' οὐκ αἴλιον πάλιν ὄψεαι· ὦ ἐμὲ δειλάν.
 ὦ ὄρος ὦ Ἑλικὼν οὐκ ἔτι μοι παριτέ.'

CCXCΙ.

The Votive Offering of a Nautilus.

Κ ΟΥΧΟΣ ἐγὼ Ζεφυρίτι πάλαι τίρας· ἀλλά σὺ
 νῦν με
 Κύπρι Σιληναίῃς ἀνθεμα πρῶτον ἔχεις,

ναυτιλὸν θς πελάγεσσιν ἐπείπλεον, εἰ μὲν αἴηται,
 τείνας οἰκείων λαΐφος ἀπὸ προτόνων
 εἰ δὲ γαληναίη λιπαρὴ θεὸς, οὖλος ἐρέσσω
 ποσσίν· ἰδ' ὥς τῶργψ τοῦνομα συμφέρεται·
 ἔστ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰωνίδας, ὅφρα γένωμαι
 σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον, Ἄρσινύη,
 μηδὲ μοι ἐν θαλάμησιν ἔθ' ὥς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἀπ-
 νους)

τίκτεται νοτερῆς ὤεον Ἀλκυόνης.

Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν· οἷδε γὰρ ἐσθλὰ
 ῥέζειν καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

CCXCII.

ΤΗΔΕ Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
 κοιμᾶται. θνήσκεν μὴ λέγε τοῦς ἀγαθοῦς.

CCXCIII.

ΗΩΙΟΙ Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἥελίου δὲ
 δυνομένου Βασιλῶ κάτθανε παρθενική,
 αὐτοχερὶ. ζῶειν γὰρ ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θέισα
 οὐκ ἔγλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
 πατρὸς Ἀριστίπκοιο, κατήφησεν δὲ Κυρήνη
 πᾶσα τὸν εὐτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

CCXCIV.

ΕΙΠΕ τις, 'Ηράκλειτε, τεὸν μόνον, ἐς δὲ με δάκρυ
 ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσάκις ἀμφοτέρω
 ἥλιον λίσχῃ κατεδόσαμεν. ἀλλὰ σὺ μὲν που,
 ξεῖν' Ἀλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδιή·
 αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
 ἀρπακτὴρ Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

CCXCV.

The Chase.

Ω ΓΡΕΥΤΗΣ, Ἐπίκυδες, ἐν οὔρεσι πάντα λα-
 γῶν
 διφῶ καὶ πάσης ἵχνια δορκαλίδος,
 στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχηρμένους· ἦν δέ τις εἶπῃ,
 τῇ· τῷδε βέβληται θηρίον,—οὐκ ἔλαβεν.
 χούμους ἔρωσ τοιόσδε, τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
 οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσω κείμενα παρπέταται.

CCXCVI.

ΤΟΝ τρίτῃ παίζοντα περὶ φρέαρ Ἀρχεάνακτα
 εἰδῶλον μορφᾶς κωφὸν ἐπεσπάσατο.
 ἐκ δ' ὕδατος τὸν παῖδα διάβροχον ἤρπασε μάτηρ,
 σεεπτομένα ζωᾶς εἰ τινα μοῖραν ἔχοι.
 νύμφας δ' οὐκ ἐμίανεν ὁ νῆπιος, ἀλλ' ἐπὶ γούνων
 ματρὸς κοιμαθεὶς τὸν βαθὺν ὕπνον ἔχει.

RHIANUS.

CCXCIV.

On Timon.

ΤΡΗΧΕΙΗΝ κατ' ἐμεῦ, ψαφαρὴ κόνη, ῥάμνον
 ἐλίσσοις
 πάντοθεν, ἢ σκολιῆς ἄγρια κῶλα βάτου,
 ὥς ἐπ' ἐμοὶ μῆδ' ὄρνις ἐν εἵαρι κοῦφον ἐρείδοι
 ἵχνος, ἐρημάζω δ' ἤσυχά κεκλιμένος.
 ἦ γὰρ ὁ μισάνθρωπος, ὁ μῆδ' ἀστοῖσι φιληθεὶς,
 Τίμων, οὐδ' Ἀἰδῶ γνήσιός εἰμι νέκυς.

CCXCIII.

ΠΟΥ νῦν Πραξιτέλης; ποῦ δ' αἱ χεῖρες αἱ Πολυ-
 κλείτου
 αὐταῖς πρόσθε τέχναις πνεῦμα χαριζόμεναι;
 τίς πλοκάμους Μελίτης εὐώδεις, ἢ πυρόεντα
 ὄμματα, καὶ δειρῆς φέγγος ἀποπλάσεται;
 ποῦ πλάσται; ποῦ δ' εἰσι λιθοξόοι; ἔπρεπε τοίγ
 μορφῇ νηδὺν ἔχειν, ὥς μακάρων ξοάνῳ.

APOLLONIUS RHODIUS.

CCXCIX.

Recollection of the first Interview with Jason.

ΠΡΟΠΡΟ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδαλλετο
 πάντα,
 αὐτός θ' ὅλος ἔην, οἰοῖσιν τε φάρεσιν ἔστο,
 οἷά τ' ἔιψ', ὥς θ' ἔζετ' ἐπὶ θρόνον, ὥς τε θύραζε
 ἦεν· οὐ δέ τιν' ἄλλον ὀίσσατο πορφύρουσα
 ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασιν δ' αἰὲν ὁρῶραι
 αὐδὴν τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὐδ' ἀγόρευσεν.
 τάρβει δ' ἄμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες ἦε καὶ αὐτὸς
 Αἰήτης φθίσειεν· ὁδύρευτο δ' ἥντε πάμπαν
 ἤδη τεθνεῶτα, τίρην δέ οἱ ἄμφι παρειᾶς
 δάκρυον αἰνοτάτῳ ἑλίψ' ῥέε κηδοσύνησιν·
 ἦκα δὲ μυρομένη λιγύως ἀνενείκατο μῦθον
 “τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
 φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
 ἑρρέτω. ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλείσθαι.
 ναὶ δὴ τοῦτό γε, πόντα θεᾷ Περσῇ, πέλοιτο,
 οἴκαδε νοστήσειε φυγῶν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
 δμηθῆναι ὑπὸ βουσί, τόδε προκάρποιθε δαεῖη,
 οὐνεκεν οὐ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.”

Argonautica, III. 443-460.

CCC.

Midnight Agony of Medea.

ΝΥΞ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγεν κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ
πόντῳ

ναῦται εἰς Ἑλλήν τε καὶ ἀστέρας Ὀρίωνος
ἔδρακον ἐκ νηῶν ὑπνοιο δὲ καὶ τις ὁδίτης
ἤδη καὶ πυλαωρὸς εἶλδετο· καὶ τινὰ παίδων
μητέρα τέθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
οὐ δὲ κυνῶν ὕλακῃ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
ἡχήεις· σιγῇ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πτόθῳ μελεδήματ' ἔγειρεν
δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλεν
φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειῶν Ἄρης.
πυκνὰ δὲ οἱ κραδίη στηθίων ἐντοσθεν ἔθυιεν,
ἡλείου ὥς τις τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἶγλη
ὑδατος ἑξανιούσα, τὸ δὴ νῖον ἡ ἐ λήβητι,
ἡ ἐ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἢ δ' ἐνθα καὶ ἐνθα
ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται αἰσσοῦσα·
ὥς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κίαρ ἐλελίζετο κούρης.—

Ἡ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ἧ ἐν πολλὰ
φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἰσθλὰ, τὰ δὲ ραιστήρι' ἔκειτο.
ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὁδύρετο. δεῦε δὲ κόλπους
ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὐτως,
αἶν' ὀλοφυρομένης τὸν ἐὸν μόρον. ἔτεο δ' ἤγε
φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.
ἦδη καὶ δεσμοὺς ἀνελεύετο φωριαμοῖο,

ἔξελεῖν μεμανῖα, δυσάμμορος. ἀλλὰ οἱ ἄφνω
 δεῖμ' ὀλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἤλθ' Ἀίδαο.
 ἔσχετο δ' ἄμφασίη δερὸν χρόνον, ἄμφι δὲ πᾶσαι
 θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
 μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐν ζωῶσι πέλονται,
 μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθείς, οἷά τε κούρη
 καὶ τί οἱ ἥλιος γλυκίων γίνετ' εἰσομάσθαι,
 ἢ πάρος, εἰ ἱεὸν γε νόψ' ἱπεμαίεθ' ἕκαστα.
 καὶ τὴν μὲν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων,
 "Ἡρῆς ἰννεσίῃσι μετέτροπος, οὐ δ' ἔτι βουλὰς
 ἄλλῃ δοιάζεσκεν" ἔλδετο δ' αἶψα φανῆναι
 ἡῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελεκτήρια δοίῃ
 φάρμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀντήσειεν ἐς ὥπῃν.
 πυκνὰ δ' ἀνὰ κληίδας ἑὼν λείσκει θυράων,
 αἰγλὴν σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φίγγος
 Ἑριγενῆς, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.
 742-758; 801-823.

CCCI.

The Interview in the Temple of Hecate.

Οὐ δ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλο νοῆσαι,
 μελομένης περ ὁμῶς πᾶσαι δὲ οἱ, ἦντιν'
 ἀθύροι
 μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δερὸν ἐφῆνδανεν ἐψιάσθαι.
 ἀλλὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐ δὲ ποτ' ὅσσε
 ἀμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρίμας· ἐς δὲ εὐλεύθους
 τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
 ἢ θαμὰ δὴ στηθίων ἀγάγῃ κίαρ, ὅππότε δοῦπον

ἡ ποδὸς ἡ ἀνέμοιο παραθρίξαντα δοάσσαι.
 αὐτὰρ ὃγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐλδομένην ἐφάνθη
 ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἄτε Σείριος ὠκεανοῖο,
 δς δὴ τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδίσθαι
 ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἦκεν διζύν'
 ὥς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράσθαι
 Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὥρσε φανθεῖς.
 ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στήθων πίσειν, ὄμματα δ' αὐτως
 ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἶλεν ἱερυθος.
 γούνατα δ' οὐτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν ἀείρει
 ἰσθενεν, ἀλλ' ὑπίνερθε πάγη πόδας· αἱ δ' ἄρα τείως
 ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἰλίσσθεν.—

* * * * *

“Ὡς φάτο, μυελιχίοισι καταψήχων δάροισιν.
 τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρίθεισκον ἀνῆαι,
 καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῶ προσπτύξατο μύθῳ.
 “Ἐλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν,
 Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
 Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐ δ' Ἀριάδνῃ
 ἰσοῦμαι· τῷ μήτι φιλοξενίην ἀγόμενε.
 ἀλλ' οἷον τύνῃ μὲν ἱμεῦ, δτ' Ἴωλκὸν ἵκηαι,
 μνώεο· σείο δ' ἐγὼ καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκῆων
 μνήσομαι· ἔλθοι δ' ἦμιν ἀπόπροθεν ἠέ τις δσσα,
 ἠέ τις ἀγγελος ὄρνις, δτ' ἐκλελάθοιο ἱμεῖο·
 ἡ αὐτήν με ταχέαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
 ἐνθένδ' εἰς Ἴαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
 ὁφρά σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
 μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἶθε γὰρ εἶην
 ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφίστιος ἐν μεγάροισιν.”

BOOK VII.

EPIGRAMS.

EROTIC.

CCCII.

Η ΔΗ λευκῶιον θαλλει, θαλλει δὲ φίλομβρος
νάρκειστος, θαλλει δ' οὐρεσίφοιτα κρίνα.
ἤδη δ' ἡ φιλέραστος, ἐν ἀνθεσιν ὤριμον ἄνθος,
Ζηνοφῶλα Πειθοῦς ἡδὲ τίθηλε ῥόδον.
λειμῶνες, τί μάταια κόμαις ἐπι φαυδρὰ γελᾶτε;
ἀ γὰρ παῖς κρίσσων ἀδυνάμων στεφάνων.

MELEAGER.

CCCIII.

ΠΕΜΠΩ σοί, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθισι
καλοῖς
αὐτὸς ὑφ' ἡμιτέραις πλεξάμενος παλάμαις.
ἔστι κρίνον, ῥοδίη τε κάλυξ, νοτιρὴ γ' ἀνεμώνη,
καὶ νάρκειστος ὕγρὸς, καὶ κυναναγὲς Ἴον.
ταῦτα στεψαμένη, λήξον μέγανυχος ἰοῦσα
ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος.

RUFINUS

CCCIV.

ΕΙ καὶ τηλοτέρῳ Μέρῳς τεὸν ἵχνος ἱρείσεις,
 πτηνὸς Ἔρωσ, πτηνὸν κείσῃ με ὥστε φέρειν.
 εἰ καὶ ἐς ἀντολίην πρὸς ὁμόχροον ἵξαι Ἦῶ,
 πεζὸς ἀμετρήτοις ἔφομαι ἐν σταδίοις.
 εἰ δὲ τι σοὶ στίλλω βύθιον γέρας, Ἰλαθι, κούρη,
 εἰς σὲ θαλασσαίῃ τοῦτο φέρω Παφίη,
 καλλιῇ νυκηθεῖσα τεοῦ χροὸς ἡμερόεντος,
 τὸ πρὶν ἐκ' ἀγλαΐῃ θάρσος ἀπωσαμένη.

PAUL THE SILENTIARY.

CCCV.

ΚΕΙΜΑΙ. λάξ ἐπίβαινε κατ' ἀνέχνος, ἄγριε
 Δαῖμον.
 οἰδά σε, ναὶ μὰ θεοῦς, καὶ βαρὺν ὄντα φέρειν.
 οἶδα καὶ ἔμπυρα τόξα. βαλὼν δ' ἐκ' ἡμῇν φρένα
 πυρσοῦς,
 οὐ φλέξεις ἤδη· πᾶσα γάρ ἐστι τέφρη.

MELEAGER.

CCCVI.

ΑΝΕΡΑ λυσσηγῆρι κυνὸς βεβολημένον ἰψ̃
 ὕδασι θηρείην εἰκόνα φασὶ βλέπειν.
 λυσσώων τάχα πεκρὸν Ἔρωσ ἐνέπηξεν ὀδόντα
 εἰς ἡμᾶ, καὶ μανίας θυμὸν ἐληΐσατο.
 σὴν γὰρ ἔμοι καὶ πόντος ἐπήρατον εἰκόνα φαίνει,
 καὶ ποταμῶν δῖναι, καὶ δέπας οἰνοχόων.

PAUL THE SILENTIARY.

CCCVII.

ΔΕΙΝΟΣ Ἔρως, δεινός. τί δὲ τὸ πλῖον, ἢ πάλιν
εἶπω,

καὶ πάλιν, οἰμώζων πολλάκι, δεινός Ἔρως ;
ἢ γὰρ ὁ παῖς τούτοις γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεὶς
ἤδεται· ἦν δ' εἶπω λοῖδορά, καὶ τρέφεται.
θαῦμα δέ μοι, πῶς ἄρα διὰ γλαυκοῖο φανεῖσα
κύματος, ἐξ ὕγροῦ, Κύπρι, σὸ πῦρ τέτοκας.

MELEAGER.

CCCVIII.

ΕΓΧΕΙ, καὶ πάλιν εἰπὲ, πάλιν, πάλιν, Ἥλιοδώ-
ρας·

εἰπὲ, σὺν ἀκρήτῃ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
καὶ μοι τὸν βρεχθέοντα μέρους καὶ χθιζὸν ἰόντα,
μναμόσυνον κείνας, ἀμφιτίθει στίφανον.
δακρύνει φιλέραστον ἰδοὺ ῥόδον, οὐνεκα κείαν
ἄλλοθι, κοῦ ἐδλποὺς ἡμετέροις ἴσορξ̃.

MELEAGER.

CCXC.

ΑΝΘΟΔΙΑΙΤΕ μέλισσα, τί μοι χροὸς Ἥλιοδώρας
ψαύεις, ἐκπρολιποῦς· εἰρινὰς κάλυκας ;·
ἢ σὺ γε μηνύεις ὅτι καὶ γλυκὴ καὶ δυσύποιστον
πικρὸν αἰὲ κραδίῳ κέντρον Ἔρωτος ἔχει ;
ναὶ δοκίω, τοῦτ' εἶπας· ἰὼ, φιλέραστε, καλὶμποὺς
στείχε· πάλαι τὴν σὴν οἶδαμεν ἀγγελίην.

MELEAGER.

CCCX.

Η ΣΙΟΔΟΥ ποτὲ βίβλον ἡμαῖς ὑπὸ χέρσιν ἔλισ-
σων,

Πύρρην ἑξαπίνης εἶδον ἑπερχομένην.
βίβλον δὲ ρίψας ἐπὶ γῆν χερσὶ ταῦτ' ἑβόησα·
ἔργα τί μοι παρίχεις, ὦ γέρον Ἑσίοδε;

MARCUS ARGENTARIUS.

CCCXI.

ΟΥΤΕ ῥόδον στεφάνων ἐπιδέσεται, οὔτε σὺ πίπ-
λων,

οὔτε λιθοβλήτων, πόντια, κεκυφάλων.
μάργαρα σῆς χροίης ἀπολείπεται, οὐδὲ κομίζει
χρυσὸς ἀπεκτέτου σῆς τριχὸς ἀγλαΐην·
Ἰνδψή δ' ὑάκινθος ἔχει χάριν αἶθοπος αἴγλης,
ἀλλὰ τεῶν λογάδων πολλὸν ἀφαιροτέρην.
χείλεα δὲ δροσόμενα, καὶ ἡ μελίφυρτος ἐκείνη
ἦθεος ἀρμονίη, κεστὸς ἔφν Παφίης.
τούτοις πᾶσιν ἐγὼ καταδάμναμαι· ὅμμασι μούνοις
θίλγομαι, οἷς ἑλπίς μείλιχος ἐνδιᾶει.

PAUL THE SILENTIARY.

CCCXII.

ΕΙΘ' ἀνεμος γενόμεν, σὸ δὲ δὴ στείχουσα παρ'
αὐγᾶς

στήθεα γυμνώσας, καὶ με πνέοντα λάβοις.

εἶθε ῥόδον γενόμεν ὑποπόρφορον, ὅφρα με χερσὶν
ἀραμένη χάρις στήθεσι χιονίοις.

ΑΠΟΚ.

CCCXIII.

ΕΥΔΕΙΣ ἀγρόπνους ἐπάγων θνητοῖσι μερίμνας,
εὐδεις ἀτηρῆς, ἃ τέκος Ἀφρογενοῦς,
οὐ πέυκην πυρόεσαν ἐπηρμένος, οὐδ' ἀφύλακτον
ἐκ κίραος ψάλλον ἀντιτόνοιο βίλος.
ἄλλοι θαρσείτωσαν· ἐγὼ δ', ἀγέρωχε, δίδουκα,
μή μοι καὶ ἐνώσσων πικρὸν ὄνειρον ἰδῆς.

STATYLLIUS FLACUS.

CCCXIV.

ΒΕΒΛΗΣΘΩ κύβος· ἄπτε, πορεύσομαι, ἡνίκα,
τόλμα.
οἶνοβαρεῖς, τίν' ἔχεις φροντίδα; κωμάσομαι.
κωμάσομαι; πῇ θυμὲ τρίπη; τί δ' ἔρωτι λογισμός;
ἄπτε τάχως. ποῦ δ' ἡ πρόσθε λόγων μελέτη;
ἐρρίφθω σοφίας ὁ πόλυς πόνος· ἐν μόνον οἶδα
τοῦθ' ὅτι καὶ Ζηνὸς λῆμα καθεῖλεν Ἔρως.

MELEAGER.

SATIRICAL.

CCCXV.

ΤΗΝ κεφαλὴν βάπτεις, τὸ δὲ γῆρας οὐποτε
βάψεις.
οὐδὲ παρειάων ἐκτανύσεις ῥυτίδας.

μη τοίνυν τὸ πρόσωπον ἄπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε
 ὥστε προσωπεῖον, κοῦχί πρόσωπον ἔχειν.
 οὐδὲν γὰρ πλῖον ἐστί. τί μαίνεαι; οὔποτε φύκος
 καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην Ἑλένην.

LUCILLIUS

CCCXVI.

ΤΩ πατρί μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρό-
 γήρων
 πάντες ἐμαντεύσανθ' ὡς ἀφ' ἐνὸς στόματος·
 ἀλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε πρόμοιρον·
 εἶπε δ', ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἰκοπτόμεθα.

LUCILLIUS.

CCCXVII.

ΙΗΤΗΡ τις ἐμοὶ τὸν ἐὼν φίλον νῖδον ἐπεψεν,
 ὥστε μαθεῖν, παρ' ἐμοὶ ταῦτα τὰ γραμματικά.
 ὡς δὲ τὸ “Μῆνιν ἄειδε” καὶ “ἄλγεα μυρί’
 ἔθηκεν”
 ἔγνω, καὶ τὸ τρίτον τοῖσδ' ἀκόλουθον ἔπος,
 “πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς αἶδι προΐ-
 αψεν,”
 οὐκέτι μιν πέμπει πρὸς με μαθησόμενον.
 ἀλλὰ μ' ἰδὼν ὁ πατήρ, σοὶ μὲν χάρις, εἶπεν, ἑταῖρε·
 αὐτὰρ ὁ καῖς παρ' ἐμοὶ ταῦτα μαθεῖν δύναται.
 καὶ γὰρ ἐγὼ πολλὰς ψυχὰς Ἀίδι προΐάπτω,
 καὶ πρὸς τοῦτ' οὐδὲν γραμματικῷ διομαί.

LUCILLIUS.

DEDICATORY.

CCCXVIII.

Δ ΙΝΔΥΜΑ καὶ Φρυγίης πυρκαϊκός ἀμφιπο-
λεῦσα

πρῶνας, τῆς υικρὴν, μήτερ, Ἀριστοδίκεν,
κούρην Σειλήνης καμπότνια, κείς ὑμέναιον,
κείς γάμον ἀβρυναίς, πείρατα κουροσύνας,
ἀνθ' ὧν σοὶ καὶ πολλὰ προνήϊα, καὶ παρὰ βωμῷ
παρθενικὴν ἐτίναξ' ἐνθα καὶ ἐνθα κόμην.

LEONIDAS OF TARENTUM.

CCCXIX.

Σ ΟΣ πόσις Ἀγχίσης τοῦ εἵνεκα πολλάκι Κύπρι,
τὸ πρὶν ἐς Ἰδαίην ἔτρεχες ἡίονα,
νῦν μόλις εὔρε μέλαιναν ἀπὸ κροτάφων τρίχα
κόψαι,

θῆκε δὲ σοὶ προτέρης λείψανον ἡλικίης.
ἀλλὰ θεὰ, δύνασαι γάρ, ἡ ἠβητῆρά με τεῦξον,
ἢ καὶ τὴν πολιὴν ὡς νεοτῆτα δέχου.

AGATHIAS.

CCCXX.

Α ΣΠΙΣ Ἀλεξάνδρου τοῦ Φυλλέος ἱερὸν ἔδε
δῶρον Ἀπόλλωνι χρυσοκόμφ δέδομαι,
γηραλία μὲν ἵτυν πολέμων ὑπο, γηραλία δὲ
ὀμφαλόν· ἀλλ' ἀρετᾷ λάμπομαι, ὥς ἔκειχον

ἀνδρὶ κορυσσαμένα σὸν ἀριστῆϊ, ὃς μ' ἀνέθηκεν.
ἱμὶ δ' ἀήσατος πάμπαν ἀφ' οὗ γενόμεαν.

ΜΝΑΣΑΛCΔΕ.

CCCKXI.

ΣΟΙ μὲν καμπύλα τόξα, καὶ ἰοχέαιρα φαρέτρα,
δῶρα παρὰ Προμάχου, Φοῖβε, τάδε κρέματα·
ἰοὺς δὲ πτερόεντας ἀνὰ κλόνον ἄνδρες ἔχουσιν
ἐν κραδίαις, ὀλοὰ ξείνια δυσμενέων.

ΜΝΑΣΑΛCΔΕ.

CCCKXII.

ΔΑΦΝΙΣ ὁ συρικτὰς τρομερῶ περὶ γήραϊ κάμ-
νων,
χειρὸς ἀεργηλᾶς τάνδε βαρυνομένας
Πανὶ φιλαγραύλῳ νομίαν ἀνέθηκε κορύναν,
γήραϊ ποιμενίων παυσάμενος καμάτων.
εἰσέτι γὰρ σύριγγι μελίσδομαι, εἰσέτι φωνὰ
ἄτρομος ἐν τρομερῶ σώματι ναιετάει.
ἀλλὰ λύκοις σίντησιν ἀν' οὔρεα μὴ τις ἐμῷ
αἰπόλος ἀγγείλῃ γήραος ἀδρανίην.

ΜΑCΕΔΟΝΙΥS.

CCCKXIII.

ΠΑΙΔΑ πατὴρ Ἄλκων ὀλοῶ σφιγχθέντα δρά-
κοντι
ἀθρήσας, δειλῶ τόξον ἑκαμψε χερὶ·

θηρὸς δ' οὐκ ἀφάμαρτε, διὰ στόματος γὰρ οἷστος
 ἦϊξεν, τυτθοῦ βαυὼν ὑπερθε βρέφους.
 παυσάμενος δὲ φόνοιο, παρὰ δρυὶ τῇδε φαρίττην,
 σῆμα καὶ εὐτυχίης θῆκε καὶ εὐστοχίης.

GAETULICUS.

CCCXXIV.

Η ΣΟΒΑΡΟΝ γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἣ τὸν
 ἱραστῶν
 ἱσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχουσα νέων,
 τῇ Παφίῃ τὸ κάτωπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὀρᾶσθαι
 οὐκ ἐθίλω· οἷη δ' ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

DESCRIPTIVE.

CCCXXV.

Ο ΠΛΟΟΣ ὥραϊος· καὶ γὰρ λαλαγεῦσα χελιδὼν
 ἤδη μέμβλωκεν, χῶ χάριεις Ζέφυρος·
 λειμῶνες δ' ἀνθεῦσι, σισίγηκεν δὲ θάλασσα
 κύμασι καὶ τρηχεῖ πνεύματι βρασσομένη.
 ἀγκύρας ἀνέλοιο, καὶ ἐκλύσαιο γύαια,
 ναυτιλε, καὶ πλώοις πᾶσαν ἐφείς ὀθόνην.
 ταῦθ' ὁ Πρίηπος ἐγὼν ἐπιτίλλομαι, ὁ λιμενίτας,
 ὠνθροφ', ὡς πλώοις πᾶσαν ἐπ' ἐμπορίην.

LEONIDAS.

ΟΟΣΧΝΙ.

Δ ΕΥΡ' ἴθι, βαιὼν, ὀδίτα πεσὼν ὑπὸ δάσκιον
ἄλσος,

ἄμκανσον καμάτου γυῖα πολυπλανίος,
χλωρὸν ὕπου πλαγάνων αὐτόρρυτον ἐς μέσον ὕδωρ
καλὰ πολυκρούων ἐκπρορείει στομάτων
ὀππόθι πορφυρέης ὑπὲρ αὐλακος εἶαι θάλλει
ὑγρὸν ἶον ῥοδέη κινάμενον καλυκε.
ἠνίδε πῶς δροσεροῖο πίδακ' λειμῶνος ἐρέψας
ἐκχυτον εὐχαίτης εἰσσὸς ἐπλεξε κόμην.
ἐνθάδε καὶ ποταμὸς λασίην παραμείβεται ὄχθην,
πίζαν ὑποξύων αὐτοφύτοιο νάπης.
οὗτος ΕΡΩΣ. τί γὰρ ἄλλο καὶ ἔκρεπεν οὐνομα
χώρῳ,

πάντοθεν ἡμερῶν πληθομένης Χαρίτων;

MARIANUS.

ΟΟΣΧΝΙΙ.

Α ΤΘΙ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἀρπάξασα
τίττιγα πτανοῖς δαῖτα φέρεις τίκειςιν,
τὸν λάλον ἂ λαλόεσσα, τὸν εὐπτερον ἂ πτερόεσσα,
τὸν ξείνον ἂ ξείνα, τὸν θερινὸν θερινά;
κούχι τάχος ῥίψεις; σὺ γὰρ θέμις, οὐδὲ δίκαιον,
δλλυσθ' ὕμνοπόδους ὕμνοπόδοις στόμασιν.

ΑΝΘ.

CCCLXVIII.

Λ ΑΒΡΟΠΟΔΗ χείμαρρε, τί δὴ τόσοι ὧδε κο-
 ρύσση,
 πεζὸν ἀποκλείων ἱχνος ὁδοιπορίας;
 ἢ μεθύεις ὄμβροισι, καὶ σὺ Νύμφαισι διαυγές
 νᾶμα φέρεις, θαλεραῖς δ' ἡράνισαι νεφέλαις.
 ὄψομαι ἡελίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν
 καὶ γόνιμον ποταμῶν καὶ νόθον οἶδεν ὕδωρ.

ANTIPHILUS.

CCCLXIX.

Λ ΥΣΙΠΠΗΣ ὁ νεογνὸς ἀπὸ κρημνοῦ πάϊς ἱρ-
 πων
 Ἄστυανακτεῖης ἤρχετο δυσμορίας.
 ἢ δὲ μεθωδήγησεν ἀπὸ στέρνων προφύρουσα
 μαζόν, τὸν λιμοῦ ῥύτορα καὶ θανάτου.

LEONIDAS OF ALEXANDRIA.

CCCLXX.

εἰς λουτρὸν μικρόν.

Μ Η νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
 βαιὺς καὶ Παφίης ἐπλετο κοῦρος Ἐρωσ.

ANON.

CCCXXXI.

ΦΕΥΓΕ Λάκων ποτὲ δῆριν ὑπαντιάσασα δὲ μή-
τηρ

εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη·
ζῶων μὲν σίο μητρὶ διαμπερές αἰσχος ἀνάπτεις,
καὶ κρατερῆς Σπάρτης κάρτια θεσμὰ λύεις·
ἦν δὲ θάνγης παλάμῃσιν ἑμαῖς, μήτηρ μὲν ἀκούσω
δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένη.

PALLADAS.

CCCXXXII.

ΟΠΡΙΝ ἐπ' Ἀλφειῷ στεφανηφόρος, ὦ νερ, ὃ τὸ
πρίν

δισσάκι κηρυχθεὶς Κασταλῆς παρ' ὕδωρ,
ὃ πρίν ἐγὼ Νεμέγ βεβημένος, ὃ πρίν ἐπ' Ἴσθμῳ
πῶλος, ὃ πρίν πτηνοῖς ἴσα δραμῶν ἀνέμοις,
νῦν ὅτε γηραῖς, γυροδρόμον ἠνίδε πέτρον
δινεύω, στεφάνων ὕβρις, ἐλαυνόμενος.

ARCHIAS.

CCCXXXIII.

ΤΑΝΤΑΔΙ καὶ, Νιόβα, κλύ' ἐμὴν φάτιν, ἄγγε-
λον ἄτας·

δίξαι σῶν ἀχέων οἰκτροτάταν λαλιάν.
λῦε κόμας ἀνάδεσμον, ἰὼ, βαρσπενθέσι Φοίβου
γεωαμένα τόξοις ἀρσενόπαυδα γόνον·

οὐ σοι παῖδες ἔτ' εἰσὶν· ἀτὰρ τί τόδ' ἄλλο; τί λεύσσω;
 αἶ, αἶ, πλημμυρεῖ παρθενικαῖσι φόνος.
 ἂ μὲν γὰρ ματρὸς περὶ γούνασιν, ἂ δ' ἐνὶ κόλποις
 κέλαιται, ἂ δ' ἐπὶ γᾶς, ἂ δ' ἐκμαστίδιος·
 ἄλλα δ' ἀντωπὸν θαμβεῖ βέλος· ἂ δ' ἐπ' οἷστοις
 πτώσσει· τᾶς δ' ἔμπνουν ὄμμ' ἔτι φῶς ὀράει·
 ἂ δὲ λάλον στέφρασα πάλαι στόμα, νῦν ὑπὸ θάμβενος
 μάτηρ σαρκοπαγῆς οἷα πέπηγε λίθος.

MELEAGER.

CCGXIII.

ΤΑΝ ὀλοάν Μῆδειαν ὅτ' ἔγραφε Τιμομάχου χεῖρ,
 ζῶλω καὶ τέκνοις ἀντιμεθεσκομέναν,
 μυρίον ἄρατο μόχθον, ἵν' ἦθεα δισσὰ χαράξῃ,
 ὣν τὸ μὲν εἰς ὄργαν νεῦε, τὸ δ' εἰς ἔλεον.
 ἅμφω δ' ἐπλήρωσεν· ὅρα τύπον· ἐν γὰρ ἀπειλᾷ
 δάκρυον, ἐν δ' ἐλέω θυμὸς ἀναστρέφεται.
 Ἄρκει δ' ἂ μέλλῃσις, ἔφα σοφός· αἷμα δὲ τέκνων
 ἔπρεπε Μηδείᾳ, κοῦ χερὶ Τιμομάχου.

ANTIPHILUS.

SEPULCHRAL.

CCGXIV.

ΟΥΚΕΤΙ θελγομένης, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκέτι πέ-
 τρας
 ἄξις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·

οὐκέτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
οὐ νιφετῶν συρμούς, οὐ καταγεῦσαν ἄλα.
ὦλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔκοχα Καλλιόπα.
τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' οὐαῖσιν, ἀνίε' ἀλαλκεῖν
τῶν παιδῶν Ἀΐδην οὐδὲ θεοὺς δύναμις;

ANTIPATER OF SIDON.

CCCKXXVI.

ΣΗΜΑ τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὃς ποτε
πικρὴν
μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
αἰμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἡμερον. οἶδε Λυκάμβης,
μυρόμενος τρισσῶν ἄμματα θυγατέρων.
ἡρέμα δὴ παράμειψον, ὁδοιπόρε, μή ποτε τοῦδε
κινήσης τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

GAETULICUS.

CCCKXXVII.

ΙΒΥΚΕ, ληϊσταί σε κατέκτανον ἐκ ποτε νήσου
βάντ' ἐς ἱερμαῖην ἄστιβον ἡϊόνα,
ἀλλ' ἐπιβωσάμενον γεράνων νέφος, αἶ τοι ἵκοντο
μάρτυρες ἁλγιστον ὀλλυμένῳ θάνατον·
οὐδὲ μάτην ἰάχηςας, ἐπεὶ ποινητὶς Ἑρινὸς
τῶνδε διὰ κλαγγὴν τίσατο σεῖο φόνον
Σισυφίην κατὰ γαῖαν· ἰὼ φιλοκερδία φύλα
ληϊστίων, τί θεῶν οὐ πεφόβησθε χόλον;

οὐδὲ γὰρ ὁ προπάροιθε κανὼν Αἰγισθος ἀοιδὸν
 ὄμμα μελαμπέπλων ἔκφυγεν Εὐμενίδων.

ANTIPATER OF SIDON.

CCCLXXXVIII.

HEM' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλῆος, ἥριμα, κισσέ,
 ἐρπύλοις, χλοεροῦς ἐκπροχέων πλοκάμους,
 καὶ πεταλὸν πάντῃ θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορρῶξ
 ἄμπελος, ὕγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
 εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
 ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

SIMMIAS OF RHODES.

CCCLXXXIX.

Δ ΑΚΡΥΑ σοὶ καὶ νέρθε διὰ χθονός, 'Ηλιοδώρα,
 δωροῦμαι, στοργᾷς λείψανον εἰς 'Αἶδαν,
 δάκρυα δυσδάκρυτα· πολυκλαύτῃ δ' ἐπὶ τύμβῳ
 σπίνδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
 οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελί-
 αγρος
 αἰάζω, κενεὰν εἰς 'Αχέροντα χάριν.
 αἱ αἰ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἔμοι θάλος; ἄρπασεν 'Αἶδας,
 ἄρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
 ἀλλὰ σε γουνούμαι, γὰρ παντρόφε, τὰν πανόδυρτον
 ἥριμα σοῖς κόλποις, μᾶτερ, ἐναγκάλισαι.

MELEAGER.

CCCXL.

ΟΥ γάμον, ἀλλ' Ἄιδαν ἐπινυμφίδιον Κλειάριστα
 δέξατο, παρθενίας ἄμματα λυομένα.
 ἄρτι γὰρ ἐσπέριοι νύμφας ἐπὶ δικλίσιν ἄχεν
 λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι·
 ἡῶοι δ' ὀλολυγμὸν ἀνέκραγον, ἐκ δ' Ὑμέναιος
 σιγαθεὶς γοερὸν φθίγμα μεθαρμόσατο.
 αἱ δ' αὐταὶ καὶ φέγγος ἰθαδούχουν παρὰ παστῶ
 πεῦκαι, καὶ φθιμένα νέρθεν ἔφαινον ὁδόν.

MELEAGER.

CCCXLI.

ΜΗ μίμψῃ καριῶν τὰ μνήματά μου, παροδίτα·
 οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανών.
 τέκνων τέκνα λέλοιπα· μῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
 συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
 ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἱμοῖς ἐνικείμεσα κόλποις,
 οὐδενὸς οἰμώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον,
 οἳ με κατασπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὲν ὕπνου
 κοιμᾶσθαι χώραν πέμψαν ἐκ' εὐσεβέων.

CARPHYLLIDES.

CCCXLII.

ΠΟΙΜΕΝΕΣ, οἳ ταύτην ὄρεος ῥάχιν οἰοκολεῖτε,
 αἰγας κευτέρους ἐμβατεύοντες δις,
 Κλειταγόρῃ, πρὸς Γῆς, ὀλίγην χάριν ἀλλὰ προσηνῇ
 τίνετε, χθονίης εἵνεκα Φερσεφόνης.

βληχῆσαιντ' δῖές μοι, ἐπ' ἀξίοιο δὲ ποιμὴν
 πέτρης συρίζοι πρῆα βοσκομέναις
 εἶαρι δὲ πρώτῃ λειμώνιον ἄνθος ἀμέρσας
 χωρίτης στεφένω τύμβον ἱμὸν στεφάνῃ,
 καί τις ἀπ' εὐάροιο καταχραίνοιτο γάλακτι
 οἶδς, ἀμολγαῖον μαστὸν ἀνασχόμενος,
 κρηπῖδ' ὕγραίνων ἐπιτύμβιον· εἰσὶ θανόντων,
 εἰσὶν ἀμοιβαῖαι ἐὰν φθιμένοις χάριτες.

LEONIDAS OF TARENTUM.

CCCLIII.

ΠΑΙΔΑ με πινταίτηρον, ἀκηδία θυμὸν ἔχοντα,
 νηλειῆς Ἀΐδης ἤρπασε, Καλλίμαχον.
 ἀλλὰ με μὴ κλαίεις· καὶ γὰρ βιότοιο μετίσχον
 παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

ANON.

SPECIMENS OF THE LATER POETS.

MELINNO.

CCCLIV.

Ode to Rome.

ΧΑΙΡΕ μοι Ῥώμα, θυγάτηρ Ἀρης
 χρυσομίτρα δαίφρων ἀνασσα,
 σιμνὸν δ' ναίεις ἐπὶ γᾶς Ὀλυμπον
 αἰὲν ἄθραυστον.

σοὶ μόνῃ πρόσβειρα δίδωκε Μοῖρα
 κῦδος ἀρρήκτω βασιλῆον ἀρχᾶς,
 ὄφρα κοιρανῶν ἔχοισα κάρτος
 ἄγεμονεύης.

σὴ δ' ὑπὸ σδεύγλῃ κρατερῶν λεπάδων
 στέρνα γαίης καὶ πολιᾶς θαλίσας
 σφίγγεται· σύ δ' ἀσφαλῆως κυβερνᾷς
 ἄσπετα λαῶν.

πάντα δὲ σφάλλων ὁ μέγιστος αἰών,
 καὶ μεταπλάσσω βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
 σοὶ μόνῃ πλησίστιον οὖρον ἀρχᾶς
 οὐ μεταβάλλει.

ἢ γὰρ ἐκ πάντων σὺ μόνῃ κρατίστους
 ἄνδρας αἰχματὰς μεγάλως λοχεύεις,
 εὖσταχυν, Δάματρος ὄπως, ἀνεῖσα
 καρπὸν ἀπ' ἀνδρῶν.

ANACREONTICS.

CCCXLV.

MΕΞΟΝΥΚΤΙΟΙΣ ποτ' ὥραις,
 στρίφεται δὲτ' Ἄρκτος ἤδη
 κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
 μερόπων δὲ φύλα πάντα
 εἶαται κόπῃ δαμέντα,

τότε Ἔρωσ ἐπισταθείς μεν
 θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας.
 τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
 κατὰ μεν σχίζεις οὐείρους.
 ὁ δ' Ἔρωσ, ἀνοίγε, φησὶν
 βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι·
 βρέχομαι δὲ κάσέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 ἔλεησα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας
 ἀνέψξα, καὶ βρέφος μὲν
 ἰσορῶ φέροντα τόξον
 πτέρυγας τε καὶ φαρέτρην.
 παρὰ δ' ἰστίην καθίσα
 παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
 ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
 ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκεν,
 φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
 τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν
 βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 τανύει δὲ καὶ με τύπτει
 μέσον ἥπαρ, ὥσπερ ὀστρὸς
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
 ξένη δ', εἶπε, συγχάρηθι·
 κίρας ἀβλαβὲς μὲν ἔστιν,
 σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

CCCXLVI.

ΤΙΟΝ ἄργυρον τορεύων
 "Ηφαιστί μοι ποιήσον
 πανοπλίαν μὲν οὐχί,
 τί γὰρ μάχαισι κάμοί;
 ποτήριον δὲ κοῖλον,
 ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
 ποίει δέ μοι κατ' αὐτοῦ,
 μήτ' ἄστρα μήτ' ἄμαξαν,
 μὴ στυγνὸν Ὀρίωνα
 τί Πλειάδων μέλει μοι;
 τί γὰρ καλοῦ Βούτσου;
 ποιήσον ἀμπέλους μοι,
 καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
 καὶ Μαινάδας τρυγώσας.
 ποίει δὲ ληνὸν οἶνου
 ληνοβάτας πατοῦντας,
 τοὺς Σατύρους γελῶντας,
 καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἑρωτας,
 καὶ Κυθήρην γελῶσαν,
 ὁμοῦ καλῶ Δυαίῳ
 Ἑρωτα κάφροδίτην.

CCCXLVII.

ΜΑΚΑΡΙΖΟΜΕΝ σε, τέττιξ,
 ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
 ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς
 βασιλεὺς ὅπως αἰείδεις·
 σὰ γάρ ἐστι κείνα πάντα,
 ὅπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 χώπόσα φέρουσιν ὦραι.
 σὺ δὲ φιλία γεωργῶν,
 ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων·
 σὺ δὲ τίμος βροτοῖσιν,
 θέρεος γλυκὺς προφήτης·
 φιλεῖσαι μὲν σε Μοῦσαι,
 φιλείει δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
 λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην·
 τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τείρει
 σοφί, γηγενῆς, φύλμνε,
 ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε·
 σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

OPPIAN.

CCCXLVIII.

The Youth and the Dolphin.

ΑΛ' οὐδ' ἡϊθέοιο πόθους ἐπὶ πᾶσα λέλησται
 'Αιολίς· οὔτε παλαιὸν ἐφ' ἡμετέρῃ δὲ γενέθλῃ·
 δελφίς ὥς ποτε παιδὸς ἐράσσατο νησαίοιο.

νήσφ δ' ἐνναίεσκεν, αἶ δ' ἔχε ναύλοχον ὄρμον,
 ἀστὸς ὅπως, ἔταρον δὲ λιπεῖν ἠναίνετο θυμῷ
 ἀλλ' αὐτοῦ μίμναζε παρέστιος ἔξέτι τυτθοῦ,
 σκύμνος ἀέξηθεις, ὀλιγὸν βρέφος, ἦθεσι παιδὸς
 σύντροφος· ἀλλ' ὅθ' ἔκοντο τέλος γυιαλκίος ἥβης,
 καὶ ῥ' ὁ μὲν ἡϊθέοισι μετέπρεπεν, αὐτὰρ ὁ πόντῳ
 ὠκύτατος δελφίς ἐτέρων προφερέστατος ἦεν,
 δὴ ῥα τότε' ἔκπαλδον τε καὶ οὐ φατὸν οὐδ' ἐπῖελπτον
 θάμβος ἔην ξείνοισι καὶ ἐνναίτησιν ἰδεσθαι·
 πολλοὺς δ' ὥρορε φῆμις ἰδεῖν σίβας ὀρμηθέντας,
 ἡϊθέου δελφῖνι συνηβύωντος ἑταίρῳ.
 πολλαὶ δ' ἡϊόνων ἀγοραὶ πέλας ἡμαρ ἐπ' ἡμαρ
 ἰεμένων ἴσταντο σίβας μέγα θηήσασθαι.

Ἐνθ' ὁ μὲν ἐμβεβαῶς ἄκατον κοῖλοιο πάροιθεν
 ὄρμου ἀναπλώεσκε, κάλει δὲ μιν οὐνομ' ἀύσας
 κεῖνο τό μιν φήμιξεν ἔτι πρώτης ἀπὸ φύτλης·
 δελφίς δ' ἡὺτ' οἷστος, ἐπεὶ κλύε παιδὸς ἰωήν,
 κραιπνὰ θέων ἀκάτοιο φίλης ἀγχιστος ἔκανε,
 σαίνων τ' οὐραίῃ, κεφαλὴν τ' ἀνὰ γαῦρος αἰέρων,
 παιδὸς ἐπιψαῦσαι λελημένος· αὐτὰρ ὁ χερσὶν
 ἦκα καταρίζεσκε, φιλοφροσύνῃσιν ἑταῖρον
 ἀμφαγαπαζόμενος, τοῦ δ' ἔετο θυμὸς ἔκεσθαι
 αὐτὴν εἰς ἄκατον παιδὸς πέλας· ἀλλ' ὅτ' εἰς ἄλμην
 κοῦφα κυβιστήσειεν, ὃδ' ἐγγύθι νήχετο κούρου
 αὐτῇσι πλευρῇσιν ἀνὰ πλευράς παρενείρων,
 αὐτῇσι γενύεσσι πέλας γένυν, ἥδὲ καρήνῃ
 ἐγχρίμπτων κεφαλῇν· φαίης κέ μιν ἱμείροντα
 κῦσσαι, καὶ στέρνοισι περιπτύξαι μενεαίνειν

ἡϊθιον· τοίῃ γὰρ ὁπάσῃ νήχετο ῥιπῇ.

Ἄλλ' ὅτε καὶ πελάσσει παρ' ᾧσιν, αὐτίκα κοῦρος
ἀψάμενος λοφίῃς διερῶν ἐπεβήσατο νώτων·
αὐτὰρ ὃγ' ἀσπασίως παιδὸς δέμας ἔμφρονι θυμῷ
δεξάμενος φοίτασκεν, ὅπῃ νόος ἡϊθίοιο
ἤλασεν, εἴτ' ἄρα πόντον ἐπ' εὐρέα τῆλε κελεύοι
στέλλεσθ', εἴθ' αὖτως λιμένος διὰ χῶρον ἀμείβειν,
ἢ χέρσῳ πελάειν, ὃ δ' ἐπείθετο πᾶσαν ἰφετμήν.

Οὔτε τις ἡνιόχῳ πῶλος τόσον ἐν γενύεσσι
μαλθακὸς εὐγνάμπτουσιν ἐφίσπεται ὥδε χαλινοῖς·
οὔτε τις ἀγρευτῆρι κύων ἰθάς ὀτρύνοντι
τόσον ὑπειαθίων ἐπιπείθεται, ᾧ κεν ἄγῃσιν.
οὐτ' ἔτι κεκλομένοιο τόσον θεράποντες ἀνακτος
πειθόμενοι ῥέζουσιν ἐκούσιον ἔργον ἐκόντες,
ὅσσον ὑπ' ἡϊθίῳ δελφίς φίλος ὀτρύνοντι
πείθετ' ἀνευ ζεύγλης τε βιαζομένων τε χαλινῶν.
οὐ μὲν νιν μοῦνον φορέειν θίλεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλῳ
πείθετο, τῷ μιν ἀνωγεν ἀναξ ἰός, ἃν δ' ἐκόμζει
νώτοις, οὔτινα μόχθον ἀναινόμενος φιλότῃτι.

Τοίῃ μὲν ζῶφ φιλήν πῆλεν· ἀλλ' ὅτε παῖδα
πότμος ἔλει, πρῶτον μὲν ὀδυρομένην ἀτάλαντος
δελφίς ἡϊόνεσσιν ἐπιδραμεν, ἥλικα κοῦρον
μαστεύων· φαίης κεν ἰτήτυμον ὅσσαν ἀκούειν
μορομένου· τοῖόν μιν ἀμήχανον ἀμπεχε πίνθος.
οὐδ' ἔτι κικλήσκουσιν ἐπείθετο πολλαίκις ἀστοῖς
νησαίοις, οὐ βρῶσιν ὀρεγνυμένην ἰθίλεισε
δέχνησθαι, μάλα δ' αἶψα καὶ ἐξ ἁλὸς ἔπλετ' αἷστος
κείνης, οὐδέ τις αὐτὸν ἐπεφράσατ' οὐδ' ἔτι χῶρον

ἵκετο· τὸν μὲν που παιδὸς πόθος οἰχομένοιο
ἔσβεσε, σὸν δὲ θανόντι θανεῖν ἔσπευσεν ἑταίρῳ.

Halieutica, v. 458.

NONNUS.

ΟΟΣΚΙΛΙΧ.

Bacchus triumphs over India.

ΚΑΙ χορὸς ἄσπετος ἔσκεν· ἐπεσκίρτησε δὲ πολλή
 Βασσαρὶς οἰστρήεντι πίδον κρούουσα πεδίλῳ,
 καὶ Σάτυρος βαρύδουπον ἐπιρρήσσω χθόνα ταρσῷ
 λοξὰ κυβιστηγῆρι ποδῶν βαεχεύετο παλμῷ,
 πῆχυν ἐπικλίνων μανιώδεος ἀρχίνι Βάεχης·
 καὶ πρυλῆες Βρομίῳ συνωρχήσαντο βοείαις,
 καὶ τροχαλῆς κλονιόντες ἐνόπλια κύκλα χορείης
 ρυθμὸν ἐμμήσαντο φερεσσακίων Κορυβάντων,
 καὶ στρατὸς ἱππῶν κορυθαῖδλον εἰς χορὸν ἔστη
 νίκην πανδαμάτωραν ἀνευάζων Διονύσου·
 οὐδέ τις ἄψοφος ἦεν· ὁμογλώσσω δ' ἄλαλητῷ
 εἰς πόλον ἐπτάζωνον ἀνέδραμεν εὖιος ἡχώ.—

Καὶ δηίων ὄλον ὄλβον ἐληίζοντο μαχηταί,
 ὧν δ' μὲν Ἴνδον ἴασκιν, δ' δὲ γραπτῆς ὑακίνθου
 Φοιβάδος εἶχε μέταλλα καὶ ἔγχλοα νῶτα μαράγδον·
 ἄλλος εὐκρηπίδος ἐπὶ σκοπιῇσιν Ἴμαίου
 ὄρθιον ἶχνος ἔπειγε δορκητῶν ἐλεφάντων,
 θς δὲ παρ' Ἡμῳδοῖο βαθυσπήλυγγι κολώνῃ
 ἦλασεν Ἴνδῶν μετανάστιον ἔρμα λεόντων

κνυδιῶν, ἕτερος δὲ κατ' αὐχίνος ἄμμα πιδήσας
 Μυγδονίην ἔσπευδεν ἐς θόνα πόρδαλιν ἔλκειν
 καὶ Σάτυρος πεφόρητο, φιλακρήτης δὲ πετῆλψ
 στικτὸν ἔχων προκίλευθον ἐκώμασε τίγριν ἱμάσσων
 ἄλλος ἄγων νόστησεν ἐπὶ Κυβελίδι νύμφῃ
 φυταλίην εὐοδμον ἀλιτρεφίων δονακῶν,
 καὶ λίθον ἀστράπτουσαν Ἐρυθραίης γίρας ἄλμης·

Dionysiaca, XL, 239-250 ; 255-268.

MUSAEUS.

CCCL.

Hero and Leander.

ΗΡΩ μὲν χαρίεσσα, διοτρεφὲς αἶμα λαχοῦσα,
 Κύπριδος ἦν ἱέρεια, γάμων δ' ἀδίδακτος
 ἰοῦσα,
 πύργον ἀπὸ προγόνων παρὰ γείτονι ναΐε θαλάσῃ,
 ἄλλη Κύπρις ἄνασσα· σαοφροσύνη δὲ καὶ αἰδοῖ
 οὐδέ ποτ' ἀγρομένησι μεθωμίλησε γυναιξίν,
 οὐδὲ χορὸν χαρίεντα μετήλυθεν ἥλικος ἥβης,
 μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων·
 καὶ γὰρ ἐκ' ἀγλαΐῃ ζηλήμονίς εἰσι γυναῖκες·
 ἀλλ' αἰεὶ Κυθέρειαν ἱλασκομένη Ἀφροδίτην,
 πολλάκι καὶ τὸν Ἔρωτα παρηγορέσκε θυηλαῖς
 μητρὶ σὺν οὐρανίῃ, φλογερὴν τρομέουσα φαέτρην.
 ἀλλ' οὐδ' ὥς ἀλείνει πυριπνέοντας οὔστους.

* * * * *

Ὡς οἱ μὲν, φιλότῃτος ὑποκλίπτοντες ἀνάγκην,
 κρυπταδίῃ τέρποντο μετ' ἀλλήλων Κυθερείῃ.
 ἀλλ' ὀλίγον ζώεσκον ἐπὶ χρόνον, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν
 ἀλλήλων ἀπόναντο πολυπλάγκτων ὑμεναίων
 ἀλλ' ὅτε παχύνεντος ἐπήλυθε χείματος ὥρη,
 φρικαλείας δονέουσα πολυστροφάλιγγας αἴλλας,
 βένθεα δ' ἀστήριετα, θεμελιά θ' ὕγρὰ θαλάσσης
 χειμέριοι πνέοντες αἰεὶ στυφέλιζον αἴηται,
 λαίλαπι μαστίζοντες ὄλην ἔλα· τυπτομένης δὲ
 ἤδη νῆα μέλαιναν ἀνέλκυσε διχθαδί χέρσῳ
 χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἔλα ναύτης.
 ἀλλ' οὐ χειμερίης σε φόβος κατέρυκε θαλάσσης
 καρτερόθυμε Λεάνδρε· διακτορήν δέ σε πύργου
 ἠθάδα σημαίνουσα φασφορίην ὑμεναίων,
 μαινομένης ὥτρυνεν ἀφειδήσαντα θαλίωσσης,
 νηλεῖς καὶ ἄπιστος. ὄφελλε δὲ δύσμορος Ἡρώ
 χείματος ἱσταμένοιο μένειν ἀπάνευθε Λεάνδρου,
 μηκέτ' ἀναπτομένη μινυώριον ἀστέρα λέκτρων
 ἀλλὰ πόθος καὶ μοῖρα βεήσατο· θελγομένη δὲ
 μοιράων ἀνέφαινε, καὶ οὐκέτι δαλὸν Ἑρώτων.

Νῦξ ἦν, εὖτε μάλιστα βαρυπνέοντες αἴηται,
 χειμερίης πνοιῇσιν ἀκοντίζοντες αἴηται,
 ἀθρόον ἐμπίπτουσιν ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης.
 δὴ τότε καὶ Λεῖανδρος, ἐθήμονος ἐλπίδι νύμφης,
 δυσκελάδων πεφόρητο θαλασσαίων ἐπὶ νύτῳ.
 ἤδη κύματι κύμα κυλίνδετο, σύγχυτο δ' ὕδωρ·
 αἰθίρι μίσγετο πόντος· ἀνέγρετο πάντοθεν ἡχὴ
 μαρναμένων ἀνέμων· Ζεφύρῳ δ' ἀντίπνεεν Εὐρώς,

καὶ Νότος ἐς Βορέην μεγάλας ἀφέηκεν ἀπειλάς·
καὶ κτύπος ἦν ἀλίαςτος ἱρισμαράγοιο θαλάσσης.
αἰνοπαθῆς δὲ Λεάνδρος ἀκηλήτοις ἐνὶ δίναις
πολλάκι μὲν λιτάνευσε θαλασσαιήν 'Αφροδίτην,
πολλάκι δ' αὐτὸν ἄνακτα Ποσειδάωνα θαλάσσης·
ἀτθίδος οὐ Βορέην ἀμνήμονα κάλλιπε νύμφης·
ἀλλὰ οἱ οὔτις ἄρηγεν, ἔρως δ' οὐκ ἤρκεσε Μοίρας.
πάντοθι δ' ἀγρομένοιο δυσαντεῖ κύματος ὄρμῃ
τυπτόμενος πεφόρητο, ποδῶν δὲ οἱ ὤκλασεν ὄρμη,
καὶ σθένος ἦν ἀδόνητον ἀκοιμήτων παλαμάων.
πᾶλλή δ' αὐτόματος χύσις ὕδατος ἔρρει λαιμῷ,
καὶ ποτὸν ἀχρήιστον ἀμαιμακέτου πῖεν ἄλμης·
καὶ δὴ λύχνον ἄπιστον ἀπέσβεσε πικρὸς ἀήτης,
καὶ ψυχὴν καὶ ἔρωτα πολυτλήτοιο Λεάνδρου.

Ἡ δ', ἔτι δηθύνοντος, ἐπ' ἀγρύπνοισιν ὀπωπαῖς
ἴστατο, κυμαίνουσα πολυκλαύτοις μερίμναις.
ἤλυθε δ' Ἑριγένεια, καὶ οὐκ ἶδε νυμφίον Ἡρώ.
πάντοθι δ' ὄμμα τίτταινεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
εἰ που ἰσαθρήσειεν ἀλώμενον θν παρακοίτην
λύχνου σβεννυμένοιο. παρὰ κρηπίδα δὲ πύργου
θρυπτόμενον σπιλάδεσσιν ὅτ' ἔδρακε νεκρὸν ἀκοίτην,
δαυδαλέον ῥήξασα περὶ στήθεσσι χιτῶνα,
ῥοιζηδὸν προκάρηνος ἀπ' ἡλιβάτου πέσε πύργου.
κάδ δ' Ἡρὼ τέθνηκεν ἐπ' ὀλλυμένῳ παρακοίτῃ,
ἀλλήλων δ' ἀπόναντο καὶ ἐν πυμάτῳ περ ὀλίθρῳ.

30-41 ; 289-341.

NOTES.

NOTES.

BOOK I.

THE Homeric question has assumed so many forms, and such various positions have been taken up with regard to it, that it can only be treated here in outline. This will be evident from a mere enumeration of the chief points involved in it. These are—(1) the personality of Homer, or the limited sense in which it is tenable; (2) the doctrine of the Separaters,* *οἱ χωρῆστας* (as the grammarians were called who, in the middle of the second century, A.C., were the first to attribute the *Iliad* and *Odyssey* to different authors), a doctrine revived in modern times and held by Grote, so far that according to him the *Odyssey* was probably not by the same author, though perhaps of the same age as the *Iliad*; (3) the theory of Wolf,† that neither the *Iliad* nor the *Odyssey* existed in their present form earlier than, if so early as, the time of Peisistratus (B.C. 530), but were the work of several rhapsodists, accretions of short heroic lays, combined by some one man named Homer; (4) the

* Several passages which have been adduced in support of this view are contained in this volume, and the inferences drawn from them are mentioned in the notes. See on pages 19, l. 7; 50, l. 24; 59, l. 16; 62, l. 8; 65, l. 3; 73, l. 3; 75, l. 22; 88, l. 11.

† For an easily accessible statement of the arguments for and against the theory, see Mr. Merry's edition of the *Odyssey*, Introduction, p. x.—xiii.

extension of this theory by Lachmann, who abandoned altogether the idea of a Homer, tracing the Iliad to sixteen or eighteen distinct and independent lays; (5) the opinion maintained by Grote as to the structure of the Iliad. There was a primitive *Achilleis*, which passed into an Iliad proper in the 2nd book, and back again in the 8th book to the *Achilleis*. The 9th book (the *Arrai*), he regarded as a later addition not in keeping with the original *Achilleis*, which after the 16th (the *Δολονεία*, a portion of the Iliad subsequently inserted in its present place), proceeds with a continuous march from the 11th book onwards to the 22nd; the two last books being of a later date, unless we regard them as exemplifying an uncertainty of structure and want of that perfect finish we naturally expect in a modern work, but which is not to be looked for in the Iliad. Thus the poem, according to Grote, consisted of an original part and of other parts superadded. The question of the unity or plurality of authors he pronounces to be more difficult to decide (6) Lastly, there is the view of the Homeric controversy taken by Mr. Paley, who would assign a date not earlier than B.C. 450 to the poems in their present form. This date, it will be observed, is eighty years later than that allowed by Wolf as the time when the Homeric poems were first committed to writing.

This is at first sight a startling theory; but the grounds on which it rests, and the qualifications by which it is guarded, should be considered.

(I.) What then, in the first place, is the value of the common account that Peisistratus, or his son Hipparchus, introduced into Athens Homer as we have him now? Lycurgus the orator (337 B.C.), a contemporary of Demosthenes, quotes a regulation of Solon, providing that Homer alone should be recited at the Panathenaic festival. Grote has, however, pointed out how much it was the habit of the orators to ascribe laws of unknown origin to Solon as their author. There may, therefore, be some hesitation in accepting Lycurgus's statement. A rule with regard to the rhapsodists is further attributed to Solon, that they should follow one another *ἐξ ὑποβολῆς*, i.e. probably, "one reciter taking the other up" according to the order of the text; an arrangement

which presupposes (it is said) a definite pre-existing form. The only authority for this last fact is Dieuchidas, an author of whom we know nothing, quoted by Diogenes Laertius, who himself lived probably not earlier than the beginning of the third century, A.D. Of the proceedings of Peisistratus (as Mr. Gladstone admits), we have no clear account. The earliest author who mentions them is Cicero, *de Oratore* III. 34, "*Primus Homeri libros, confusos antea, sic disposuisse dicitur, ut nunc habemus.*"

It must be admitted, then, that this is but a slender foundation on which to build. The residuum of truth may be held to be that the Homeric poems in some form were recited at the Panathenaica, since there is a general agreement of the authorities upon this point.

(II.) In the next place, it is urged that if Peisistratus's recension was a fact, it is impossible that the Attic tragic writers of the next century should have so studiously avoided the Homer thus introduced to them. Mr. Paley lays great stress on this argument, maintaining at considerable length that the *Iliad* and *Odyssey* are but fragments of a story which was current at the time of their composition. An *Iliad* and *Odyssey*, he admits existed at the time of Herodotus, but the dramatized *Troics* was mainly taken from other sources. This last admission, however, opens the door to the difficulty of accounting for the disappearance of this other supposed *Iliad* and *Odyssey*.

(III.) There are evident traces of Alexandrine or late Epic words having been introduced in considerable numbers into our Homer, thus casting doubt upon its genuineness. The extensive corruption of the text from the importation into the old Epic vocabulary of other dialects, is (it is urged) most easily accounted for on the theory of a late composition.

(IV.) The evidence of the Greek vases is said to be strongly in favour of a late date. First, as to subjects and groups, must not the most ancient vases, it is asked, have contained many representations taken from the *Iliad* and *Odyssey*, were they of the age usually assigned to them? But the earliest vases from B.C. 600 do not, as a rule, represent groups or scenes connected with the *Troics* taken from our Homer. It is only in the later

vases that such scenes begin to appear, "precisely as it is only in Plato, or very little before him, that definite quotations from the text are to be found." Secondly, as to the details of the armour. By the analogy of human progress we should expect that the further we go back, the less elaborate would be the style of the armour. But the contrary is found to be the case. When compared with the descriptions in Alcæus and Tyrtæus, the armour worn by the Homeric heroes is found to be more complex, and the details of it, as also of the Homeric car, closely resemble those on the vases of the time of the Persian War, and even of Pericles. Is not this consideration, however, outweighed by the totally different style of warfare described in Thucydides, as compared with that which we find in Homer?

(V.) The argument from the poems not having been originally written. The fact that they were not so written may be said to be beyond question; the inference drawn from it that their preservation was otherwise impossible is still doubtful. Mr. Paley holds it was virtually and practically impossible for them to have been preserved for 400 years in their integrity, or in any shape approaching to it, if there were no written works before the time of Herodotus. It may be worth while, from the general interest of the subject, to exhibit here, as briefly as may be, the line of argument which is taken to prove a late written literature among the Greeks; bearing in mind the following preliminary points.* (1) That no one doubts the antiquity of written Egyptian papyri. (2) That it is the absence of a *literature*, i.e. of written volumes of any length, which is denied, while there is abundant evidence to show that graving or writing with a stylus was used before the Persian War, e.g. for votive offerings, laws, and other purposes. (3) That demonstrative proof is not to be expected.—It has been argued, then, that Prose Literature was not committed to writing before the Persian Wars; i.e. in Ionia not before 500 a.c., in the

* The argument which follows is stated in an abridged form from Mr. Fennell's extremely valuable paper "On the first Ages of a written Greek Literature, in the Cambridge Philosophical Transactions," Vol. xi. pt. iii.

rest of Greece not before 480 B.C.; Metrical Literature not till several years later, say 450 B.C.

The grounds for this conclusion are—

(I.) The *negative* evidence of classical authors, which is very full.

Herodotus frequently quotes verse makers; would he have failed to quote prose authors had he known them? One only, *Hecateus*, he mentions as *ἰ λογοποιός*, but this latter term need not be identical with the *λογογράφοι* of *Thucydides*. The bulk of *Herodotus's* information appears to have been derived from hearsay (*ἀκοή*).

Pindar nowhere mentions reading or writing, with the exception of one passage, the first place in which the verb *ἀναγιγνώσκω* occurs.

In this passage (*Ol. xi.*), *ἀνάγνωτί μοι τὸν Ἀρχιστράτου παῖδα πόθι φρονὸς ἑμᾶς γίγναται*, the poet's heart is likened to an *ἀνάθημα*, or dedicatory offering, and no argument for a written literature can be deduced from it. *Solon* and *Theognis* are equally silent on the subject. In *Æschylus* and *Sophocles* some expressions bearing on writing, e. g. mottoes on shields and tablets (*δέλτοι*) occur. In *Æsch. Suppl. 946*, Egyptian *βίβλοι* are perhaps opposed to Greek *πίνακες*. In *Euripides* we naturally meet with far more references, the two most important being *Iph. Aul. 363*, *γραφαί*, and *797* *δέλτοις Πιερίσι*.

The earliest extant mention of a transcribed copy of a play is in *Aristophanes's Ranæ*, 49, the date of which is B.C. 415, *ἐπὶ τῆς νῆος ἀναγιγνώσκοντί μοι τὴν Ἀνδρομέδαν πρὸς ἑμαυτὸν*, but an extensive publication cannot be hence inferred. *Dionysus* is speaking, the conception of whom is of one most interested in the drama, and most likely to possess a copy. In the last decade of the fifth century MSS. might easily be common and even cheap. Slaves were employed in copying. It was possible to buy *Anaxagoras* for a drachma. At the beginning of the fourth century, *Eupolis* mentions book-stalls, and in *Plato* and *Xenophon* there are many traces of literature.

(II.) Some inferences drawn from the general history of the Greeks confirm this view. Writing was not the taste of the early Greeks. The improvements in writing, such as the use of the papyrus, were at first applied to

the purposes of trade, and therefore may have been unnoticed by men of refinement till they gradually gained ground, and forced themselves upon their approval. Again, the modifications of the Phœnician alphabet, which were necessary and which Herodotus tells us were made before it became a fit vehicle for the Greek language, account for the slow progress in the employment of letters.

(III.) The examination of inscriptions points to the same conclusion. The practice of writing, *βαστραφιδόν* (first from right to left, and then from left to right, as the ox turns in the furrow) was not uncommon as late as *s.c.* 400. But it is difficult to understand why this awkward method should be retained so long if books were then commonly written. The simplest explanation is that volume writing was not taken up till the modern fashion of writing had become prevalent.

(IV.) The extreme rudeness of the inscriptions on vases before *s.c.* 500 cannot be explained if volumes were written and writing generally taught. Beyond dedicatory or titular notices and rude treatises, there are no trustworthy records of legible inscriptions earlier than 650, with the possible exception of a few Ionic vases.

(V.) Lastly, there are indications in the Greek vocabulary which confirm the hypothesis of a late written literature. The terms for "to read," *ἀναγιγνώσκω*, *ἐπιλίσκω* only in Ionic, *ἀναλίσκω* only in late Greek, are not simple but compound terms: they did not denote reading *exclusively*, but had had *earlier* meanings which they also kept. Therefore, the language had passed out of the early and simple stages before this idea required expression. Again, there is no one word restricted to writing. There is a confusion between drawing, painting, and writing (*γράφω*, *χαράσσω*, *κολάπτω*.) The terms commonly used to express literature are *Μῦσαι*, *μουσική*. We must also bear in mind, in conclusion, that "the method of education among the Greeks, their elaborate cultivation of music, their fondness for recitation of all kinds, their love of dialectic, depending on vigorous reasoning powers, supported by habits of attention and retention now almost unknown, all suggest a prolonged absence of written literature."

Granting, however (as the above considerations seem to prove that we must grant), the lateness of a written Greek literature, it may still be doubtful how far this goes to prove the lateness of our Homer. Mr. Paley says truly that it is not a question of human memory retaining a certain number of verses (of which marvellous instances are on record far transcending our experience), but of their being handed down for centuries *unaltered*, amid the infinitely varying legends of the Troica. Still we cannot deny the fact of popular epics having been preserved by oral transmission, nor determine how strong the effect may have been of a guild or school of professional reciters, or how great the centripetal force (to use Mr. Gladstone's expression) which would tend to restore and keep together the text. It is the cumulative force of Mr. Paley's arguments, drawn as they are from many sources, which gives them weight, and the important * qualifications with which his opinion is guarded must not be forgotten. That the basis of the poems is very ancient, that they were worked into a harmonious whole by one hand, and the hand of a man of extraordinary genius, he fully concedes. The time at which he lived, the nature of his work, the language he employed, these are the distinctive features of his theory.

On the whole Homeric controversy we may echo the language of our two Greek historians. While we admit that † "according to every hypothesis the Homeric poetry is wrapt in mystery," we must feel that ‡ "no classical scholar can be easy without some opinion respecting the authorship of these immortal poems." The question whether the Iliad and the Odyssey were the work of one creative genius or not will present itself differently to different minds; but the following results, at all events, seem well established:—

- I. That the Homeric poems presuppose a mass of earlier materials.
- II. That for a time they existed only as scattered and unconnected fragments.

* See particularly Vol. I. p. 48; Vol. II. pp. 24, 27.

† Thirlwall.

‡ Grote.

III. That they were preserved without the aid of writing till a late date.

IV. That by the time of Plato they were substantially as we now possess them.

Recently, the question which has attracted most attention is concerning the sense in which the Homeric poems may be regarded as historical. What do they tell us of the condition of mankind in the earliest ages? What is the basis of truth underlying the tale of Troy? Dr. Schliemann's excavations in the Troad have naturally excited great interest in this inquiry, from the light they throw on the primitive stages of society, and as bearing, to some extent too, on the approximate date to be assigned to the composition of the *Iliad*. The conclusions, however, drawn from them exhibit a wide divergence of opinion. Mr. Gladstone,* on the one hand, maintains that Homer's proximity in time to the war of Troy is to be inferred from the remains of images and pottery which have been discovered, if, on the whole, a substantial correspondence can be made out between those remains and the manners and arts described by Homer. Dr. Schliemann,† on the other hand, himself believes that Homer visited the Troad centuries after the siege. A few indications and conclusions arrived at on this interesting subject are all that can here be given.

Whatever theory is held as to the authorship of the *Iliad*, none deny that it bears on its face an intimate acquaintance with the topography of the Troad, which, allowing for the change in the course of the Scamander, and the conversion into a salt lagoon of a bay large enough to hold the Greek naval encampment, affords a presumption that the site of Ilium was definitely conceived in the mind of Homer. The test of excavation speaks strongly for the plateau of *Hissarlik*, on which stood the Greek city of *Ilium Novum*, believed by an unbroken tradition to be the site of ancient Ilium, till Demetrius of Scepsis (in the third century, *a. c.*) started a theory afterwards adopted by Strabo (in Augustus's time) proposing another site against which the absence

* *Homeric Synchronism*, p. 60.

† *Troy and its Remains*, p. 17.

of ruins is decisive. At *Ilium Vetus* (Bunarbash), the only other place for which any claim is put in, there are ruins indeed, but such as indicate an early Greek rather than a pre-Hellenic city. The chief arguments for Hissarlik besides the long tradition in its favour, are—(a) that the features of the locality satisfy generally the conditions of the problem, and bear out such Homeric epithets as αἰψινή "lofty," ὀφρυόεσσα "beetling," ἐνεμύεσσα "windy." (b) A general, if not a minute correspondence between the objects discovered by Dr. Schliemann and those described in the poems. This is not the place to dwell further upon these, with the revelations they present of strata marking four (perhaps five or six) successive communities, *iron* being almost wholly absent, *stone* running through all, and *copper*, strange to say, becoming scarcer in the third stratum than in those below,—of the unexpectedly small area of the city of Troy,—of the traces of its destruction by a great conflagration,—of the palace and treasure of Priam,—and lastly, of the singular pendants and rude archaic owl-faced idols in which he recognises the γλαυκῶπις Ἀθήνη. Many of Dr. Schliemann's conclusions are still further confirmed by his discoveries at the present time of the numerous Treasuries at Mycenæ, illustrating, as they do in such a striking manner, the Homeric epithet πολύχρυσος, by which that city is repeatedly described.

L. 1. ὁ γέρων, Chryses, who is praying for the release of his daughter Chryseis, given as a prize to Agamemnon.	1.	1.
L. 5. ἀμφιβέβηκας, "guardest." An image borrowed from a wild beast walking round its young.	—	—
L. 6. ἴφι, "with might." An Epic Adverb. Curtius traces it to a Graeco-Italic stem <i>vi</i> , which, originating in a root <i>vi</i> plait (<i>vi</i> -men, <i>vietus</i>) meant first band, then like <i>vervus</i> , sinew, and finally strength.	—	—
L. 7. Σμινθεῖ, either from <i>Sminthe</i> , a town in the Troad where Apollo was worshipped, or better, "avertor of a plague of mice." Cp. Ζεὺς ἀπόμεινος, and the term Beelzebub, "lord of flies," ἱερὴα. It is doubtful whether it means "I wreathed with garlands," as in page 336, l. 7, or "I roofed." From this last sense of ἱεράω comes	—	—

PAGE No.

ἀμφηρεφία, (6 lines below) "covered at both ends, close covered."

2. 1. L. 8. ἐχέπειυκῆς, "pointed," *πικ-ρός, πικ-ε-δαρέ;*, *πικ-άλιμος* are traced with it to the root *πικ-*.

— — L. 9. βάλλ'. The monosyllable standing alone at the beginning of the line, and at the end of the description, is very forcible in the Greek. Cp. *Od. ix. 290* ;—

σὺν δὲ δύοι μέγ' αὖς ἕς τι σκύλακος ποτὶ γαλὴ
κόπτ'.

Cp. two well-known passages of Milton :—

"in his right hand
grasping ten thousand thunders, which he sent
before him, such as in their souls infix'd
plagues: they astonish'd all resistance lost,
all courage; down their idle weapons dropt."

Paradise Lost, bk. vi.

"While over them triumphant Death his dart
shook, but delay'd to strike."—*Ib.* bk. xi.

- II. L. 16. οὐδὲ μὲν ἴππους. This Homeric use of *μὲν* (= of a truth, verily) not followed by *δέ* is to be noticed. Cp. p. 4, l. 13.

3. — L. 12. οὐδέ σ' οἶω, i. e.—*σοι*. "Nor am I minded to draw, i. e. to gain, wealth for thee."

— — L. 22. Μυρμιδόνισσιν ἀνασσι. The scorn with which this is uttered is returned by Achilles' *ἐπὶ εὐτιδανοῖσιν ἀνάσσεις*, p. 4, l. 10.

— — L. 22. οὐκ ἀλεγίζω οὐδ' ὄθομαι. "I reckon not, nor do I heed thine anger!" These two words are only used with a negative.

4. — L. 7. τὸ δέ τοι κήρ, κ. τ. λ. "For that seems to thee to be death,"

— — L. 13. γαί μὲν τὸδε σκῆπτρον.

Ut sceptrum hoc—dextrâ sceptrum nam forte gerebat—
numquam fronde levi fundet virgulta nec umbras,
cum semel in silvis, imo de stirpe recisum
matre caret, posuitque comas et brachia ferro."

Virg., Aen. xii. 306.

4. — L. 17. ἥ τε—εἰρύεται. "Who guard decrees (ordinances, chartered rights) in the name of Zeus." The pas-

sage below, p. 66, l. 24, τοῖσιν δ' αὖτ' ἀγορεύει, illustrates the meaning of θίμνωται. Notice the Homeric use of the relative (ὃς τε = "and he") marking the co-ordination of clauses in the primitive stage of language, in place of their later logical subordination. Traces of this in Attic remained in ὅστις, ἐφ' ὅστις, αὐτός τε.

L. 22. ἔτι, since, seeing that; ἔτι is never elided,

4. II.

L. 8. ἐχθρόδοκον ἐφάρμακον. "Thou wilt set me on to wrangle with Hera!" The word ἐχθρόδοκος occurs nowhere else; ἐχθρόδοκος, a lengthened form of ἐχθρός, is used by Sophocles, Aristophanes, and Plato.

8. III.

L. 14. εἰ δ' ἄγε, i. e. εἰ δὲ βούλει ἄγε.

L. 16. εἴμιμαρ. The Epic form of εἴμιμαρ. Here it = "a solemn pledge," "a fixed sign or token." For other uses of the word (a) in its earlier meaning of "an end, or goal," see page 21, l. 3; (b) "a remedy," page 52, last line. The three main senses of the roots τέμ, τυμ, τυχ, are "generate," "hit," "prepare." τέκων, τόκος, τέκτων, τυγχάνω, τύχην, τύχης, Τύχης, etc. are traced to the same root by Curtius.

L. 18. Ἡ καὶ κενόεσσιν. Cp. Catullus, lxi. 205; Virgil, Aen. x. 100, and Milton's Par. Lost, bk. iii, 136. Pheidias admitted that the Homeric description was the model which he had before him in the execution of his chryselephantine statue of Zeus at Olympia.

— —

L. 19. ἱππεπόσσω, "floated, or streamed forth," πόσσω ἵπῳ. Cp. p. 86, l. 20.

L. 7. ἔνθα ἴδμεν. The Similes in the Iliad exemplify the luxuriance of fancy and the love of Nature which characterize Homer. Col. Mure (Literature of Ancient Greece, vol. ii. p. 89) remarks—(1) that their number, as a general rule, varies inversely with that of the events described. "Hence the similes of the Iliad, as a consequence of the greater simplicity of its action, are more numerous than those of the Odyssey. The first book of the Iliad is remarkable above the rest for the number and diversity of its details; it contains accordingly not one simile, being the only book distinguished by this peculiarity;" (2) he dwells upon their "parenthetic enlargement," or the way in which the poet works up his images, and dwells upon the ornamental element of the comparison beyond the limits of

6. IV.

PAGE No.
6. iv.

the comparison itself. Of this peculiar feature of the Homeric similes, instances will be found in pp. 26, 87 : No. xvi. Il. xii. 277 ; No. LIV. Od. xxiii. 233, of this volume.

L. 7. ἀδινάων (ἀδην ἀδῶν), 'swarming' so of flies, in the next page. The word was rare in Attic, but reappears in later Greek. See two passages in Apollonius Rhodius, ἀδινὸν κῶμα, p. 324, l. 5, "abundant refreshing sleep;" ἀδινῶ μύθος, p. 326, l. 15, "flowing copious speech." See also p. 47, l. 22 ; p. 49, l. 10.

L. 9. βοτρυδόν. So Virgil (G. iv. 558) of bees, "lenticulam demittere ramis." The introduction of this simile within a simile is in accordance with the exuberant fertility of Homer's imagination. Thus, too, in the next extract we have five similes closely following one another.

L. 13. Ὅσσα δίδυμι, "rumour was kindled," or "blazed forth." So παῖαν δὲ λάμπει, Soph. Œd. T. 186. Cp. the personification of Fame in Virgil, Aen. iv. 174.

L. 15. τετρήχην, "was in confusion." A pl. pf. used as imp.—referred to ταράσσω. L. 21. μὲν. See on p. 2, l. 16.

7. v. L. 1. ἀἰδηλοί, "baleful," "destructive" (lit. making invisible, α. ἰδῆν.) L. 9. σμαραγεῖ, "the meadow rings with the clang or screaming of the cranes." This is an onomatopoeon, like σφαραγίω, p. 68, l. 25.

L. 17. ὅτι τι. This τι has not a copulative force, but is redundant, as in ὅς τι. See above, on p. 4, l. 17, and for other instances, p. 9, l. 22, p. 18, l. 21.

6. vi. Euripides, as is well known, has imitated this passage in the opening of his Phœnissæ, where Antigone on the walls of Thebes learns the names and devices of the Argive leaders. The scene in Ivanhoe, in which Rebecca describes the besiegers of Torquilstone may also, it has been remarked, be traced to the same source.

L. 17. πηούς, "relations by marriage," *affines*. In the next page, γνωτούς, kinsfolk in general, but usually of brothers; δαῖς (levir), a husband's brother, answering to γάλλως (glos), a husband's sister. See p. 50, l. 4.

9. — L. 8. τρυγίτην, "tenderly beloved." See Liddell and Scott. Hermione is meant. L. 13. ἑμὸς κυνέπιδος. Cp. Γοργαῖν κεφαλῇ... πελάρου, p. 13, l. 21, and "Cum mea nemo scripta legat vulgo recitare timentis." Hor. Sat. i. 4. 23. εἴ ποτ' ἔην γα, "If at least he ever was." It is so utterly past and gone that she can hardly realise that it

ever was so. L. 21. ἐλέχθην, "I was counted." See page 52, lines 13, 14, 15, and the note.

L. 3. πηγισμέλλω, "thick-fleeced," cp. p. 87, l. 9, κύματι πηγῶ, "swelling" (πήγνυμι). L. 12. σὺ ἔνι ἀγγελίης, i.e. ἔνεκα ἀγγελίης σῶ, "on a message about thee." Some of the Alexandrine grammarians invented a masculine nominative ἀγγελίης, which does not exist.

L. 19. ἐπιτροχάδην, "fluently," "glibly," "volubly."

L. 26. ἀφρονά τ' αὐτως, "a mere dullard." Cp. p. 14, last line.

L. 11. νῦν δ' ἄλλους μὲν πάντας.

"Clearly the rest I behold of the dark-eyed sons of Achaia;

known to me well are the faces of all; their names I remember;

two, two only remain, whom I see not among the commanders,

Castor fleet in the car—Polydeukes brave with the cestus—

own dear brethren of mine—one parent loved us as infants.

Are they not here in the host, from the shores of loved Lacedaemon,

or tho' they came with the rest in ships that bound thro' the waters,

dare they not enter the fight or stand in the council of Heroes,

all for fear of the shame and the taunts my crime has awaken'd?

So said she;—they long since in Earth's soft arms were reposing

there, in their own dear land, their Father-land, Lacedaemon." *Edward Craven Hawtrey.*

L. 3. κορύσσεται, "rears its crest." So of a torrent, p. 337, l. 1. L. 16. ἴα, an old Ionic feminine of ἴς. Cp. p. 21, l. 5, p. 47, l. 6, p. 282, l. 4. In the second of these passages it is digammated, and Paley suggests here οὐ φαγῆς. There is also the corresponding masculine form ἴω, p. 15, l. 22.

L. 9. ἐς μισγάγκυσιν. The union of the two streams in the bed of the ravine does not appear in either of the

PAGE NO.

10. —

— —

— —

11. —

12. vii

13. —

PAGE No.

places where Virgil follows Homer (Aen. ii. 397; xii. 523). The rush of separate water-courses is the chief point in the latter:—

“Dant sonitum spumosi amnes, et in aequora currunt
quisque suum populatus iter.”

13 VII.

L. 14. *ἱάνον*, “fine,” “light,” “filmy.” *ἱάνος* (in one place *ἱανός*) = a robe worn by goddesses or ladies of rank. Both the substantive and adjective are now referred by Curtius to the same root, *ἱς* *ῥος*, to which are traced *ἱν-νυμι*, *ἱσ-θής*, *ἱμάτιον*, *ves-tis*, and perhaps *vas* (*vase*), holding a middle position between clothing and dwelling, which is supported by the double meaning of the Sanskrit *vās-ana-m*.

14. —

L. 1. *ἑκατὴν πόλιν περὶ λίσσ' ἀραρυῖαν* = Either (1) large enough to contain the chieftains of a hundred cities, or (2) ornamented in relief with the chieftains of a hundred cities. The latter seems scarcely in Homer's manner. The sense of *πρόμαχος*, rather than that of foot-soldiers, suits the passages in which *περὶ λίσσ* occurs.

— IX.

The ancient title of the VIth Book, “*Ἐκτορὸς καὶ Ἀνδρομάχης ὁμιλία*,” took its name from this famous scene. “There is, perhaps, no heroine,” says Mure, “in the whole range of poetical fiction who inspires more powerful feelings of admiration and interest than Andromache, a fine proof of the poet's faculty of imparting life and reality to his actors with the smallest apparent amount of machinery.” There is a tacit contrast between her and Helen, as there is also between the two brothers, Hector and Paris.

— —

L. 15. *πύλας Σκαιάς*. Dr. Schliemann identifies with these a gateway which he has discovered, which answers to the name of the left-hand gates, as it opens to the west. It must, however, be admitted that the chief gate of any city on this site would open thus, as this is the direct outlet to the plain of Troy. L. 19. *ὑποπλακίη*, under Mount Placoe, near the Cilician Thebes.

15. —

L. 22. *ἴψ*. See above, on p. 12, l. 16.

66. —

L. 1. “But, Hector, thou to me art all in one,
sire, mother, brethren! thou, my wedded love!”
Lord Derby.

The late Mr. Worsley's translation of this passage, even after Mr. Tennyson's, is very successful:—

"So they, with high thoughts, on the bridge of war
sat through the night, the watchfires blasing nigh.
As when the moon and every shining star
beam loveliest, when the winds in slumber lie,
and in clear outline stand revealed thereby
sharp peak, and sunken valley, and rifted hill:
Deep upon deep unutterable the sky
breaks open, and the night spreads calm and still,
all the stars shine, and joy the shepherd's heart doth fill—

Such in their multitude from Xanthus stream,
betwixt the rolling river and the main,
in front of Troy the Trojan watchfires gleam,
which the men kindle and all night sustain.
A thousand fires were burning on the plain,
and beside each sat fifty, in the shine
of burning fire; and, champing the white grain
of barley and spelt, the steeds in ordered line
hard by their chariots stood, waiting the Dawn divine."

L. 7. *δλώρας*. In the *Odyssey*, not *δλώρα*, but a different kind of grain, *ζεία*, is mixed with barley for horses, which is held by some to support the theory of a different age for the two poems. Compare the difference of botanical knowledge shown in the two poems. Note on p. 66. l. 5. 19. x.

L. 9. *τά. viz.* Ajax and Ulysses. L. 15. *ἀρντο*, the aor. of *ἀρνυμαι* to win (p. 3, l. 1; p. 16, l. 18; p. 188, last line), borrowed from *αἶρω*. — xi.

L. 1. *ταφών*. Surprised at the unexpected visit, especially at such an hour, for it was night.—*Paley*. *τέθηκα* is the only other part of this verb in use. From the same root, *ταφ* or *θαιπ* (originally *stabh*) comes *θάμβος* and *stupeo*. See Curtius, 233. L. 4, *δικνύμενος*, "welcoming." Curtius refers the word to a root *δικ* (*δικν*), having the sense of *way* (comparing *αὐτῇ τῇ δίκῃ ἐστὶ θεῶν*.) He does not, as others do, trace *δάκτυλος* to the same root, but to *δικ δέχομαι*. L. 6. *σκυζομένης*, "Wroth though I am." L. 11. *ζωρότερον* (*ζωερότερον* *ζῆς*) is generally under- 20. —

PAGE No.

stood to be "stronger. Paley, however, takes it to be fresher, more sparkling, and quotes from Martial:

^A Hic scyphus est in quo misceri jussit amicis
largius Æacides vividiusque merum."

20. XII. L. 15. ἀπηλεγέως (ἀπό, ἀλίγω), bluntly, outright, without respect of persons.
21. — L. 5. ἐν δὲ ἤ τι μὲν. See above, on page 12, l. 16.
L. 7. οὐδὲ τι μοι περιμῖται = οὐ τι περιττόν ἔχω.
"I have no advantage." L. 8. πολέμιζεν, explanatory of the way in which he risked his life. L. 10. μάστανα, a morsel, μάσσομαι, to chew. Rt. μαγ for μακ, whence μάσσω; μάζα, etc., and perhaps μά-λα = maxilla.
22. — L. 24. πολίον τι σίδηρον. Many proofs that iron is spoken of in Homer as extremely rare and precious, are given in Mr. Gladstone's *Homeric Synchronisms*, p. 46. In the ruins at Hissarlik, Schliemann found none, or next to none.
23. — L. 4. οὐδὲ μὲν ἔργον. See on p. 2, l. 16. L. 8. ἐν καρὸς αἴσῃ, nec hili facio. "I value him but at a hair's worth."
- L. 11. Θήβας Ἀιγυπτίας. In this passage Mr. Gladstone (*Homeric Synchronism*, p. 149, 155) believes we have some evidence of the composition of the Poems during the Eighteenth Dynasty (i.e. between 1525 B.C. and 1322 B.C.) This was the period of the Supremacy of Thebes, and a reference to Thebes as the richest city in the world, would only be intelligible at that period. Further, the mention of the horse, the value of which, under the warlike kings of that dynasty, was appreciated, and of chariots, representations of which abound in the monuments of the Theban kings, is peculiarly appropriate to Thebes at that period.
24. XIII. L. 7. Λιταὶ . . . Ἀτὴς μετόπισθε κιοῦσαι. "The Ἀτὴ of the later Greeks is Calamity simply, with a shadow of Destiny hanging in the distance; as in the figure of the lion's cub in Aeschylus (Ag. 606-715.) But the word never bears in Homer the sense of calamity coming simply from without.—It may be said that the word Temptress would best represent the Homeric idea of Ἀτὴ. In this sense it will supply a consistent meaning

to the fine passage in the speech of Phoenix:—For we are swift, so says the poet, to fall into temptation, and to offend, ingenious only in not seeing our fault, and covering it with excuses; but slow, and like the half-hearted decrepit *Αἰτάι*, when we have to make our entreaties for pardon, and to think of restitution and amendment. Yet as even the gods listen to their entreaties, 'So,' says Phoenix, 'shouldst thou O Achilles; and if thou dost not, then mayest thou yet thyself fall.'—*Gladstone.*

L. 20. τὰ ὅπισθεν, "those things which are to follow."

24. XIII.

L. 5. Ζῆς δὲ πατήρ. κ. τ. λ.

25. XIV.

"Whom yet the Father smit with fear, and he glaring amaze, with shield behind him thrown, stood like a hunted beast, or turned to flee a little and a little, changing knee for knee."

Worsley.

L. 6. ταφόν. See on page 20, l. 1. L. 11. πῖπρ, the choicest of the oxen, Cp. p. 34, l. 12, βούν ἀπώσθῃ ἥτις ἀρίστη. L. 16, 17. τεταμέντι, τεταμμένος. "With sorrowful spirit" generally traced to *τίμην*, to be punished. Paley refers it to a form *τίσας*, to hold, or, to be held in value. Thence, "anxious," "vexed." L. 20. ἀμφὶς ἑάγῃ, "broken in two."

— —

L. 6. δῆμον, i. e., "It befits not one who is of the people to speak wide of the mark, or contrary to commands." This passage shows that the Homeric Counsel was a purely consultative body, with no real power to check the king. Grote, II, ch. xx.

27. XV.

L. 21. θεσπρόπος. This word has been traced to the Sanskrit root *prach*, meaning "to ask a question," to which *procus* and *precor* are also traced. The *θεσπρόπος* is one who asks the gods; in Homer, "a diviner or soothsayer"; in Herodotus, "a public envoy sent to consult an oracle." This transitive sense accounts for the position of the accent.

— —

L. 17. ὧς τι νιφάδις. Here the comparison lies simply between the frequency of the snow-flakes and the volleys of missiles. The remainder is ornamental, and affords a good example of the parenthetical enlargement so frequent in the Homeric similes. See above, note on No. IV. p. 6.

28. XVI.

- PAOK No.
28. XVI. L. 19. κῆλα, his arrows. Elsewhere of the beams of light. "The sunbeams are my shafts with which I kill deceit." Shelley's Hymn to Apollo:—and of strains of music in Pindar, p. 144, last line.
29. — L. 2. λατοῦντα. See below, note on p. 66, l. 5. L. 5. εἰλύαται, are enwrapt. This is the regular sense in Homer. See p. 83, l. 20. For a later meaning "to crawl," see p. 177, l. 7.
31. XVII. L. 3. τέμνωρ. See above, on p. 5, l. 16. L. 8. γέντο, said to be Aeolic for ἔλτο, as κέλιτο κέντο.
32. XIX. L. 6. προβιλύμνω, "shield with shield overlapping, θέλυμνω (θείμεθλα) the several layers.
- L. 10. ἔγχυα δ' ἐπ' ἑκτύσσοντο. "The spears were interlaced," made to cross each other. So Paley takes it, rather than in the sense of "bent back." Observe, the verb is plural, as the several spears are spoken of, as πολλά δὲ τύχια καλὰ πύσσον, and ἐπ' ἑκτύμα πύσσον, p. 36, l. 20.
- L. 13. ἐλοοτροχος ὥς ἀπὸ κίτρης. Here, as also in p. 25, l. 12, ὥς εἰ τι θαφονὰ θῶας, the parallel is more elaborately worked out in detail than is usual.
- L. 17. ἴως ἴκνται, pronounced as if ἴως.
- L. 24. χασσάμενος πελεμύχθη. He gave way and was finally driven, or shaken from his post. (πελεμύζω is connected with πάλλω).
33. XX. L. 2. ὥς δ' ὅτι τίς στατὸς ἴκρος. Cf. Virg. *Æn.* 11. 492.
- "Qualis ubi abruptis fugit praesepe vinclis, etc.
- ἀποστήσας, "fattened on barley."
- L. 3. θύγῃ πεδίοιο, "runs o'er the plain," a local genitive, as in the next line, λούεσθαι ποτάμιοιο. Cp. λελουμένος Ὀκλανοῖο, διέκρησσαν πεδίοιο, κόνιοντις πεδίοιο. See Clyde 13, on the *from* sense of the genitive. κροάων, a lengthened form of κρούω. ἥμφα, κ. τ. λ., a nom. abs., as if φέρεται γούνασι followed.
34. XXI. L. 2. κῆμαι χαρίτισσιν ὁμοῖαι, "like that of the Greeks," an instance of "comparatio compendiaria." Cp. κείσων δ' αὐτὴ Διὸς γυνὴ ποταμοῖο τίτυκται, "stronger than that of the river." "Illa quae natura assecuti sunt, neque cum Græcia, neque ulla cum gente sunt con-

ferenda" (i.e. not to be compared with the accomplishments of the Greeks). Cic. Tusc. Disp. i. 1.

L. 14. δάκρυα δὲ σφιν. Cp.:—

35. xxii.

"Post bellator equus, positus insignibus, Aethon
it lacrimans, guttisque humectat grandibus ora."

Virg., Aen. xi. 89.

L. 12. τέλος here must = "end." Mr. Paley says it is probably a pseudoarchaic use. In Il. xiii. 708 it = "tilth."

36. xxiii.

L. 20. ἐπύτρυμα, "close on one another," a metaphor from the loom; ἄτριον is the warp in a web of cloth.

— —

L. 10. χρυσίνην. Mr. Gladstone takes χύανος to be bronze.

37. —

L. 16. λίνον—αἰδι. Two difficulties present themselves on this song. (1) Was it composed by Linus or (as is most probable) on him? (2) the strain is represented elsewhere, e.g. in a fragment of Hesiod, as a dirge, but here in what follows, as of a joyous nature. See Müller's Literature, vol. i. p. 24, and L. and S. under Λίνος. On ἰνός, see note on p. 85, l. 7.

— —

L. 17. ῥήσسونτες, an Ionic form of ἀράσسونτες—ἀμαρτή, "beating the ground in step."

— —

L. 4. ἐπίρασσα, "carried over for sale." Cp. p. 40, l. 15, πῖρασκε., πιπράσκω πέραμαι, "I bring to myself." pretium are all from the same root. L. 13. See on p. 52, l. 12.

42. xxviii.

L. 9. κάτθανι καὶ Πάτερκελος. Cp.

— —

"Ipse Epicurus obit decurso lumine vitae,—

tu vero dubitabis et indignabere obire?"

Lucr. iii. 1042.

L. 20. οἶματα, "the spring or rush." From the root l, whence Curtius traces εἶμι, ἱταμῖς, οἶμη (a course, tune, p. 65, l. 7).

43. xxix.

L. 3. ὡς δ' ὄτρ'. Cp. Virg. Georg. i. 108. L. 5. ἀμάρης ἔχματα, "the stoppages of the channel." L. 8. προαλῆ (ἀλλομαι), "overhanging." Paley notices that all these three words, ἀμάρης, ἔχμα, προαλῆς, are Alexandrine.

44. —

L. 22. χάμαι δὲ οἱ ἔκπιδι κερνίς. Cp.

— —

"Excussi manibus radii revolutaque pensa," etc.

Virg., Aen., ix. 476.

PAGE No.

45. xxx.

L. 9. *δίσματα σιγαλάντα*. Dr. Schliemann's discovery of two head-dresses or ornaments of pure gold has thrown light on this passage. Andromache flings away from her head her "glistening head-dress." Of the four parts of which it consisted, two, the *κηθέμιον* (a textile veil or mantilla) and the *κεκρύφαλον reticulum* (a net to confine the hair), have disappeared in the fire. The two others, the *ἀμπύξ*, a gold head band covering the forehead, and the *ἀκαδέσμη*, the "twined or plaited fillet," Mr. Gladstone has identified with the diadem represented in Dr. Schliemann's Troy and its Remains, p. 335. L. 20. *τολύπυσσι*, "achieved," *τολύπη*, a clew or ball, *glomus*. The metaphor is from unwinding wool, the root *ταλ*, "to bear," is seen in *τάλας*, *τάλαρος*, *τολμάω*, etc.

46. xxxii.

This scene of the interview of Achilles with Priam is one of the finest in the whole range of ancient poetry. L. 13. *ἄτη πικινή*, "overpowering remorse."

47. —

L. 8. *ἴης*. See above, on p. 12, l. 16, L. 22, *ἔλυσθής* rolling, or lying at full length. It is used (in p. 68, l. 18) of Ulysses "curled up" under the ram. On *ἄδινά*, and p. 49, l. 10; *ἄδινού γόοιο*, see above, on p. 7, l. 15.

50. xxxiii.

L. 2. *ἀσύνφρον*, "despiteful," "insulting." Paley considers this a late Alexandrine word. L. 4. *δαίρων* (pronounced *δάφρων*) ἡ γαλήνη. See on p. 9, l. 13. *εἰνατέρων*, sisters-in-law, brothers' wives, *janitrices*.

— —

L. 24. *πρῶτον μὲν κατὰ πυρκαϊήν*. A difference has been observed in these funeral rites as compared with those described in the Odyssey (see p. 88, l. 22) as having taken place at the funeral of Achilles. Here the embers are extinguished by pouring wine on them, and the bones that remain are gathered only. There the bones after being collected are preserved in pure wine and oil.

— —

L. 26. *ὅστιά λευκά λίγοντο*, i. e. severally; Cp. p. 36, l. 40, p. 66, l. 21, p. 68, l. 25; for other instances of the neuter plural with plural verb.

61. xxxiv.

Menelaus is relating to Telemachus at Sparta, the story of his own rescue by Ridothea. Dr. Hayman traces the sources of this episode partly to the Tyrian Phoenicians, and partly to Egypt. The former may have become acquainted with *seals* in their northern voyages. There is much humour in this tale, similar to that which pervades

many of the Homeric Hymns; see the Hymn to Hermes, p. 99. The burlesque in which Hercules is represented in Euripides' *Alceitis* is a strong instance of this comic element in the treatment by the Greeks of their gods and heroes.

L. 14. *ἰθύη*, "enterprise," or "emprise." A word only found in Homer and only in the accusative case. (*εἶμαι*). — —

L. 15. *ἡ γη*, i. e. *Eidothea*. — —

L. 4. *ὀλοώτατος ὀδμή*. Cp. *πρώτιστον ὀπωπὴν*, Hymn to Ceres, 157. Also in Homer, *πικρὸν ὀδμήν*, *Θῆλυς ἱέρση*, p. 59, l. 4. Even in *Æschylus* there are traces of this irregularity of gender, e. g. *δράσοι τιθέντες*, Ag. 545. *ἀνιμωέντων αἰγίδαν*, Choeph. 582. 52. — —

L. 9. *ἡοίην*, sc. *ἄραν*, *ἡνδρος*, 'at noon.' These are two of the three Homeric divisions of the day, the other being *δείλη*. See the line *ἔσσιται ἡ ἡὸς ἡ δειλή ἡ μέσση ἡμαρ*, p. 42, l. 13. — —

L. 13. *λέκτο δ' ἀρεθμόν-ἡμέας λίγα-λέκτο καὶ αὐτός*. "He told their number;" "he told us in among them;" "he lay down himself." In the last there is a play on the word, as if including the senses of "he reckoned, he added himself in as the last item," and "he laid himself down." Notice that the two first come from the root, *leg*, to pick, count, tell, the meaning *speak* being quite the latest (*λόγος*, *λογίζομαι*, *lego*, *leg-is*, etc.) Curtius, 538; the last from a distinct root, *λεχ*, whence *λίχος*, *λόχος*, *λόχη*, *lectus*, *lectica*. Curtius, 173. — —

L. 18. *ἅλλ' ἦτοι πρότιστα*. Cp. Virg. Georg. iv. 441. "The Homeric story has over the Virgilian imitation the advantage of appositeness. Proteus has no connection with the loss of Aristæus' bees, but a close one with the perplexity of the wind-baffled voyager in strange waters."—*Hayman*. — —

L. 21. *δοσιμφών*. Cp. on p. 294, l. 9. — —

L. 28. *τίκμων*. See on p. 5, l. 16. — —

L. 13. *ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύσιον πέδιον*. 54. — —

"Thee to the Elysian plains, earth's farthest end,
where Rhadamanthus dwells, the gods shall send,
where mortals easiest pass the careless hour;
no lingering winters there, nor snow, nor shower;
but, Ocean ever to refresh mankind,
breathes the shrill spirit of the Western wind."

Abraham Moore.

PAGE No.

"Where falls not hail, or rain, or any snow,
nor ever wind blows loudly."

Tennyson, Morte d'Arthur.

Cp. Lucretius, iii. 19. "Quas neque concutiant venti," etc.

55. — L. 2. *louidiós*, "dark." In Homer always as here of the sea, whether stormy or calm. Mr. Gladstone remarks, that Homer's perceptions of colour, considered as light decomposed, are very indeterminate; while his perceptions of light not decomposed or varying between light and dark, white and black, are most vivid. *κυάνιος*, which is like indigo, seems indistinguishable from black; *πορφύρεος*, violet, runs into *ἐρυθρός*, red: *ξανθός*, yellow, is applied to auburn or red hair, and with this last *φαίνε* seems to intermix. There are no words which can with any certainty be held to mean any one of these three colours, orange, green, and blue. See *Juventus Mundi*, p. 540. On the Sense of Colour, in Homer.

- — L. 4. *τίτμιν, ἱστμιν*, next page, l. 3; for *ἱτίτμιν*, a redupl. aor. of *τίμω* orig. form of *τίμνω*, like *ἐπιφράδω*. Merry, *Od.* i. 218. Possibly from the sense of cutting (a way) into, and so reaching and finding (!).

- — L. 9. *Ἰλη δὲ σπείος ἀμφί*. The description of Calypso's isle, the most elaborate picture of natural scenery in Homer, forms a striking contrast to the artificial splendour of Alcinous' Palace, No. xi. Leigh Hunt's rendering is good:—

"A sylvan nook it was, grown round with trees,
poplars, and elms, and odorous cypresses,
in which all birds of ample wing, the owl
and hawk, had nests, and broad-tongued waterfowl.
The cave in front was spread with a green vine,
whose dark round bunches almost burst with wine:
and from four springs, running a sprightly race,
four fountains, clear and crisp, refresh'd the place;
while all about, a meadowy ground was seen,
of violets mingling with the parsley green;
So that a stranger, though a god were he,
might well admire it, and stand there to see;
and so admiring, there stood Mercury."

It is true there is no mention of elms in the original, κλήθη being the alder. See on this passage, and on Homeric landscapes generally, Ruskin's criticism;—*Modern Painters*, Part iv. p. xiii.

L. 16. πίσυρες. The Æolic and oldest form of πίσσαρες. πίσσαρες was another Æolic form, whence πίσυρες, i becoming i through the influence of υ. (Cp. the Æscan *petur*, Welsh *pedwar*.)

L. 12. μινουκίης, suited to the desires, agreeable. μένος (μινουκίῳ μινουκίῳ) is traced to the root μιν, μαν, meaning, among its numerous senses, eager desire. See Curtius, 429, and L and S on μάω.

L. 7. ἢ δὴ—ὅκ ἀποφώλια ἱδός, "a sly rogue thou art, master of no bootless arts." Hayman, compares the word ἀποφώλιος with the adjective ἀποθύμιος. The word is a rare one, occurring only in the *Odyssey*, and in a fragment of Euripides' *Theseus*, on the Minotaur, συμμικτὸν ἱδός ἀποφώλιον τίρας. It is ἀπ-ὄφελος "vain," "fruitless;" the ὅλιος being a termination, as in ἀνιμάλιος.

L. 4. ἔγνω δέ. The δέ is here in apodosis. Cp. p. 74, l. 5.

L. 19. κρήδεμνον here is the magic scarf which had been given him by Ino Leucothea. See on the word, note on p. 45, l. 9.

B. 2. τί νύ μοι μέκιστα γήνηται; "What is to become of me at last?" "Quid misero mihi denique restat."—Virg. The subjunctive is deliberative.

L. 4. στίβη rime, from στίβω, as πάγνη from πήγνυμι. θῆλυς ἔρση, fresh, in the sense of cold. For the gender, see above on p. 62, l. 4.

L. 5. κικαφητότα, "gasping," for κικαφητότα. Cp. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε. P. 45, l. 8.

L. 8. εἰ μεθείη. The Homeric use of εἰ with subj.—εἰ as or the Attic εἰάν. This use was retained in Lyric Poetry, and in the Choral Odes in Tragedy. For the few passages where it occurs in the dialogue, and the doubtful instances of its use in Prose, see Goodwin's *Greek Moods*, 50, note 3.

μεθείω is for μεθῶ cp. στείω, θίω. Mr. Merry, however, prefers the optative μεθείην. See his note.

L. 11. δαδάσατο, "it seemed." As we say, "it is as clear as daylight." For its root δει, and the cognate words, see Curtius, 269.

— —

56. —

57. —

58. XXXVII.

— —

59. —

— —

— —

— —

PAGE No.

- — L. 24. λίπτο, see above on p. 52, l. 13. L. 27. ἴνα—αὖη, "that he may not have to kindle." Merry reads αὖη.
60. XXXVIII. L. 4. ἐπηταινά, a word not found in the Iliad, generally referred to ἴτος, as if "lasting for the whole year," but probably from ἐπὶ and αἰεί, "continuous, abundant." Curtius, 585. Cp. p. 63, l. 4. 64, 11.
- — L. 8. ἄγρωστις, couchgrass, *triticeum repens*. See Theocritus, p. 294, l. 14, where it is described as growing by water as here. L. 14. λίπ' ἔλαιω. λίπω is either (1) an adverb, "unctuously," "smoothly," or (2) dative, by apocope for λίπαί from τὸ λίπα, in which case ἔλαιω is an adjective. Another account is that it is from λίψ=χρίσμα, the accusative of the equivalent object after χρισάμεναι. [But is not this λίβα?]
- — L. 16. τερσημέναι ἀνῆ. Cp. Il. xi. 621. τοὶ δ' ἰδρῶ ἀπιψύχοντο χιτῶνι σπάντι ποτὶ πνέη. The ruder method of drying by exposure to the wind, has been contrasted with exposure to the sun, as implying a difference of custom, and therefore a later date for the Odyssey.
- — L. 18. κρήδεμνα. See note on p. 45, l. 9. L. 19. μόλπη and μίλπεσθαι, may express any measured movement of the body, unaccompanied with singing. Cp. p. 57, l. 18.
- — L. 20. οἷν δ' Ἀρτεμις. Virgil's imitation, "Qualis in Eurotae ripis," etc., Aen. i. 498, should be contrasted with this. The gem of the whole passage, ῥηϊά τ' ἀργιότηη, κ.τ.λ. with which cp. Matthew Arnold's
- "The leader is fairest,
But all are divine,"
- is dropped by Virgil, as Dr. Hayman points out, as foreign to his purpose. Observe the dactylic run of these lines.
62. XXXIX. L. 2. τοῖνδ' ὁ δῶλος χρόν' εἰσὶν ἡχυνῶσαι. An instance of the sense-construction. Cp. ὁ περισσὸς τιμηθεῖ; τίμησι, Eur.
- — L. 4. ἰδδῶσι βεῖσας "prevailing by his gifts." βεῖβω is neuter, as it always is in Homer.
- — L. 8. φοῖνιξ. This tree, which is probably the date-palm, is not mentioned in the Iliad. For other instances of a diversity of botanical knowledge in the two poems, see note on p. 19, l. 7, and below on No. XLII.
63. — L. 2. μάλιστα δὲ τ' ἑκλύν αὐτοί. "They hear the story of their joy told best by their own hearts."—Merry.

"They themselves perceive the greatest effects."—*Wright*. *αὐτῶν* is suggested by Hayman. "Men listen most to them," i. e. unanimity begets influence. The imperfect *ἔχουσιν* is here used as the aorist of custom.

L. 5. χρύσειοι κοῦροι αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχον- — XL.
τες. Cp.

"Si non aurea sunt iuvenum simulacra per aedes
lampadas igniferas manibus retinentia dextris,
lumina nocturnis epulis ut suppeditentur."

Lucr. ii. 24.

L. 12. καιροσίων δ' ὀρόντων κ.τ.λ. i. e. the linen is so well — —
woven, that oil does not ooze through. "And from the
close spun web the trickling oil will fall."—*Worsley*.
Mr. Merry reads *καιρουσίων*. The derivation of the
word, which occurs nowhere else, is *καίρος*, the row of
thrums or slips in the loom to which the threads of the
warp are attached.

L. 15. ἱστῶν τεχνῆσσαι (i. e. τεχνήσσαι), "skilful at the — —
loom."

L. 18. τετράγωνος, four-square, with a measure of land — —
(γῶγης) on each side.

L. 2. ζιφυρίη sc. πνολή, cp. *ἡολή*, sc. ὥρα, p. 52, l. 9. πύσσει 64. XL.
"ripens." For a metaphorical use of the word, see a passage
in Pindar, page 147, three lines from the bottom. L. 5.
ἔρριζύεται, either "has been planted," or according to Merry
"excavated," i. e. for the wine-press. L. 6. The form
σιλόπειδον, is thought to have been invented by gram-
marians to explain *θιλόπειδον*, which is probably the true
reading. But the antiquity of the latter word is with
many other words in the *Odyssey* doubted by Mr. Paley.
(II. vol. II. p. XLVI., On Pseudo-archaic Words and In-
flexions in the Homeric Text.) The original form was
probably *σιλόπειδον*, and the *τι* was inserted in forgetful-
ness of the digamma, to lengthen the preceding *μίν*.
The sense is a sunny spot (*σίλη ἄλεια*). L. 8. *τραπίουσι*,
"they tread," whence *trapetum*, an oil-press. *ὑποπικρά-
ζουσι*, begin to turn dark (*πικρυνός*, sprinkled with dark
spots.) For the simple verb *πικράζω* cp. p. 319, l. 8.
Another compound occurs in p. 193, l. 11. Another word
from the same root is *πρόξ*, a gazelle, p. 80, l. 3. *πρόκνη* is
probably the pied swallow, see Curtius, 359.

PAGE No.

- L. 9. *πρασιαί*, garden-plots, beds. This word scarcely occurs elsewhere in Greek literature, but reappears in the N. T. *πρασιαί πρασιαί*, "in companies" or parterres. Homeric words after having long been dropped often thus come back into common use in the later dialect, e. g. *πήρα*, *ἰκτινάσσω*.
- XLII. L. 18. *ἄμερσι* "deprived." Millions of Spirits for his fault *amerc't* Of heav'n.—*Par. Lost*, i. 609. —In later Greek, *ἀμείρων* is used like *ἀμείγων* (with which it is connected) for to pluck (decerpo). See p. 243, l. 3.
65. XLII. L. 1. *ἐπιφραδε*, "signified to him" (that he had put it there). See Merry's note.
- — L. 3. *πὰρ δὲ δέπας*. See Lay of the Last Minstrel, Canto ii. sub fin. L. 7. *οἴμης τῆς* by attraction for *οἴμην τῆς*. *οἴμη*, the strain, course of song, root *αἶμι*. See note on *οἶματα*, p. 43, l. 20. The position of the *ἀοιδός*, as shown in the introduction of Demodocus here (and of Phemius in the 17th book), at the close of the entertainment, is one of the principal contrasts in the state of society as described in the Iliad and Odyssey. The only reference of the kind in the Iliad is the story of Thamyris, an incidental allusion in the Catalogue. It is scarcely sufficient to reply that the Iliad is a tale of war and the Odyssey of peace, as there are occasions when singers of lays might have been naturally introduced in the former poem, e. g. in the shield of Achilles. (The song of Linus, p. 37, is a mere vintage song.) Music in the Odyssey is a recognized diversion after feasts, and minstrels have become an important order in society.
66. XLII. L. 9. *λωτὸν ἱεπτόμενοι*. The *λωτός* here is probably the jujube. The *πεδία λωτούντα* of the Iliad, p. 29, l. 2, are fields of clover. *ἱεπτίσθαι* is generally used of granivorous animals. Cp. p. 19, l. 7. Here the meaning is feeding greedily.
- — L. 11. *μελόμην-λάθεται*. Observe the conjunctive after a past tense. L. 21. *τά γὰ φύονται*. Cp. p. 68, l. 25; p. 73, l. 7; and note on p. 50, l. 26.
- — L. 24. *τοῖσιν δ' οὗτ' ἀγοραί, κ.τ.λ.* "This union of the superhuman life with the brutal, that dwells in solitude, and has none of its angles rubbed down by the mutual contact between members of a race, produces a mixed result of extreme ferocity, childishness and a kind of

horrible glee, which as a work of art is most striking and successful. We may justly think much of Caliban, but Caliban cannot for a moment be compared to Polyphemus. It is equitable, however, to remember that contrast with Ariel, which must have been a governing condition in the creation of Shakespeare, required a nature which should be fatuous and grovelling as well as coarse."—*Gladstone, Homeric Studies*, vol. ii. p. 319.

L. 14. Οὐτίς μὲν κτείνε. Col. Mure (vol. ii. p. 50) remarks that "the most delicate point of the joke is the series of mutual references between the term Outis and its ambiguous cognate Metis, as the latter occurs, sometimes in the synonymous sense of Nobody, sometimes in that of Wisdom and Sagacity. The hero is thus made to describe himself as outwitting the giant as much in his real capacity of Sage as in his assumed character of Nobody." Compare *ἢ μή τις σε βιάζεται*, κ.τ.λ.

L. 18. ἰωσθήεις. Cp. p. 47, l. 22, note.

L. 25. σφαργαῖντο, "were full even to bursting," σφριγῶν, σπαργῶν.

L. 4. Κρεῖ πῖπτον. This affection for some favourite animal, which is often found in the worst characters, has been illustrated by the instances of Tiberius and Caligula, and by Mezentius' address to his horse (*Aen.* x. 861).

"Rhebe, diu, res si qua diu mortalibus ulla est
Viximus," etc.

L. 18. ὅς δ' ἔτ' ἄν . . . σκαίρουσι. There is an anacoluthon here, the latter verb beginning a new sentence, as ὅς δ' ἔτ' ἄν is always followed by the conj.—*Merry*.

L. 6. σός πόθος. σός here = the objective genitive. Cp. φόβω τῶ ὑμῖν ἐξ ὅς "fear, of which you are the object."—*Madvig*, 67.

L. 10. τρεῖς μὲν. Cp. *Virg. Aen.* ii. 792.

L. 22. δίκην, the way, or manner.

L. 11. Πηλεὺς ὑῖ. If this be the reading, the first syllable in ὑῖ is short. Merry reads Πηλεὺς υῖ, scanning Πηλεὺς as a spondee.

L. 21. μὴ παραύδα. "Make not light of death to me."

L. 22. θητυμένον. Observe that it is the θής, the day-labourer who works for hire, that is selected as the type of the most wretched existence. The δούλος seems to

67. XLIII.

68. —

— —

69. —

— —

70. XLIV.

71. XLV.

— —

— —

72. —

— —

— —

PAGE No.

- have occupied a far better position. L. 25. τοῦ παιδὸς ἄγαυοῦ "that son so noble." Cp. Jelf, 444-4.
73. — L. 4. ἴππον. The story of the wooden horse occurs for the first time in the *Odyssey*.
- — L. 11. ἰξίμειναι, i. e. ἰξίειναι, aor. of ἰξίημι.
74. XLVI. L. 4. The reading is perhaps ἀπὴν ὄσσον. Merry suggests that ἀπῆμιν may have been an early correction to suit διακοντάς. L. 5. τὰς δέ. Cp. p. 58, l. 4, for δέ in apodosis.
75. XLVII. L. 12. ᾤαμεν κινῆν, for κινεῖζομένη, like φοῖνιξι φασινός, seems the right reading rather than κινῆν.
- — L. 22. κέρας, a horn-guard at the end of the line, to protect the line from the fish biting it. This passage has been quoted as pointing to a later style of fishing than that described in the *Iliad*, xvi. 406. λίνω καὶ ἤτοι χαλκῷ is said to mean harpooning, rather than the use of rod and line. The passage can, however, hardly be thus pressed into the service of the Chorizontes. The κέρας is mentioned in *Il.* xxiv.; but that book is probably, at least in parts, of a later date.
76. XLVIII. L. 7. πρῶν, the blade of the oar, elsewhere πλάτη. πρῶν is also used for πηδάλιον, a rudder, from the fact of the ancient ship being steered by two paddle rudders.
77. — L. 3. Φόρκυος δὲ τις ἐστὶ λιμὴν κ.τ.λ. On the question of the identification of these localities, Mr. Merry thinks it most probable that Homer did intend to make the home of Ulysses in Ithaca (the modern Theaki), but that he was not personally acquainted with it, and that the details were only a poet's conception of the natural scenery common to many Greek islands. See Appendix iii. in his edition of the *Odyssey*. "In the horse-shoe port or "deep," whence Bathy, the modern capital, derives its name, large ships can moor in perfect safety close to the doors of their owners," which answers to the description in this passage. "On the southern side of the gulf local tradition exhibits, in a small creek, the port of Phorcys, and, a little way up Mount Stephen above it, the grotto of the Nymphs, in which Ulysses was deposited by the Phaeacians. The vault within is lighted up by delicate gleams of a bluish hue, and is hung with stalactites, expanding here and there into what Homer calls weps

of stone, where the Nymphs may be fancied to have woven their threads."—Sir G. Bowen's *Ithaca* in 1850.

L. 5. ποτιπικτηῦναι, "verging towards." Epic pf. part. — —
either from πτήσσω, to crouch, or from πίπτω.

L. 13. τιθαιβάσσουσι, "store their honey." The root — —
is θα, whence θῆσθαι, τι-θήνη, θῆλυς, τιθασός, etc.

L. 15. ἀλιπόρφυρα. The word occurs in one other place — —
in the *Odyssey*, vi. 53, as an epithet of ἡλάκατα, "yarn." The sense is either (1) of the colour of the sea, or (2) of true sea-purple dye, i. e. rare, referring to the murex. Curtius (637) thinks that in this word and in ἀλιεύς we have the original form of the stem ending in ι, of the many words meaning salt. It is also used by Alcman of the halcyon. See p. 135, l. 4.

L. 18. θιώτεται, "more used by the gods," a comparative — —
of θεός used as an adjective.

L. 8. μὴ θεός ἴη, "in doubt whether." For a similar — —
instance of the optative in an indirect question, cp. p. 64, l. 13, μὴ κίρα ἴπτις ἰδοιεν, "searching to see whether the worms had eaten the horn." Notice that the construction to express a fear lest something has happened is with the perfect indicative, e. g. δίδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημέτετα εἴπην, and thus both in prose and verse.

L. 9. περιώσιον, "beyond measure," said to be Ionic — —
for περιούσιον, but more probably formed from περιέ, as ἐτώσιον from ἐτός.

L. 1. οὐδ' ἀπόνητο, "but had no joy of it." The genitive — —
is often thus understood with ἐνίημι.

L. 3. πρόκας. A kind of deer, perhaps the gazelle, — —
from a root meaning dappled, spotted. See on p. 64, l. 8.

L. 16. ἐπὶ εἰδὲ τῶδε, "in addition to his beauty." οὐκ — —
ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἰδὲ καὶ φένης ἦσαν. *Od.* xvii. 454. ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ἔγνημεν ἄλλην. *Hdt.* iv. 154.

L. 17. ἢ αὐτῶς sc. ἵστί, "whether he is like dogs fed — —
from their master's table."

L. 25. κνώδαλον ὅττι δίοιτο, "any beast he pursued," — —
the optative of indefinite frequency. Cp. ὅν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι. The root of δίσσθαι is δι, meaning "scared restlessness." Curtius (268) connects with it δειλός, etc., δῖνος, an eddy, perhaps διερός. καὶ ἔχουσιν γὰρ περιήδη, "he could track them passing well."

PAGE No.
SL

L. 8. *χλωρός*, of the colour of the nightingale, as in Simonides, *ἀρόνις χλωραύχνης*, with pale or olive-green neck. This is preferable to the Scholiast's suggestion of *ὡς ἐν χλωρίδι διατρέβουσα*, or *ὡς ἅμα τοῖς χλωροῖς φαινομένη ὡς ὅτι ἀείδουσιν*. The Homeric use of the subjunctive in similes, without *ἀν* or *κε*. See several instances in Goodwin, 62. L. 11, *θαμὰ τροπῶσα*, "changing her note," a form of *τρέπω*, as *στρωφάω* of *στρέφω*, etc. "How thick the bursts come crowding through the leaves," M. Arnold. L. 12. *Ἰτυλον*. Observe that this is not the ordinary legend of Philomela, but a distinct story, viz., that Zethus married Aëdon, who in the dark, and under a fatal mistake, kills her son Itylus: she is transformed into a nightingale, while Zethus dies of grief. Itylus seems to be confused with Itys in Catullus LXV. 'Daulias absumpti fata gemens Ityli.'

— — L. 14. *ὀρώμεται*, pf. pass. from *ὀρῶμι*, for the more usual *ὄρωμι*.

52. — L. 16. *πύλαι*, a pan or trough. (Cp. *πίλλα*, *pelvis*, pall.)
L. 25. *δοιὰ γὰρ τι πύλαι*. Cp. *Æn.* vi. 894, sq. *Hor.* *Od.* iiii., 27, 30.

53. — L. 1. *ἐλεφαίρονται*, "cheat," with a play on *ἐλέφαντες* in the preceding line, as below on *κίρας* and *κραιῶν*.

— LII. L. 7. *Ἀγέλας*, one of the suitors, whom Telemachus is addressing. L. 11. *δίσθαι*, see above on p. 80, l. 25.

— L. 14. *γέλον*, for *γέλωτα*, as *ἦρος* for *ἔρος*. This form of *γέλως* does not occur in the *Iliad*.

— — L. 16. *γυθμῶσι γέλωτι ἄλλοτρίοις*, "with cheeks not their own," "a forced, constrained, unnatural laugh, nearly answering to our homely expression, 'they laughed the wrong side of the mouth.' Horace's '*malis ridentem alienis*,' besides the meaning *as if* not his own, bears also on the borrowed forms under which Proteus disguises himself." Shilleto on *σάμασιν ἄλλοτρίοις*. *Thuc.* i. 70. L. 20. *εἰλίεσθαι*. See on p. 20, l. 5. L. 21. *οἰμωγὴ δίδημι*, "bursts out." Cp. *ἔσσα δίδημι*, p. 6, l. 13.

54. — L. 1. *μισθῆμαι*, the bays or panelled compartments of the room.

— LIII. "Pray," asks Socrates, "when you are chanting about Ulysses in the act of leaping upon the threshold, revealing himself to the suitors, and raining down the arrows at his feet, are you then in your senses,

or are you carried beyond your proper self?"—*Plato Ion*, 535, B.

L. 8. αἰθούσα, "the corridor," (αἶθω, because it looked E. or S.). L. 9. βύβλινον. In the *Odyssey* ropes are made of the fibres of the papyrus, and in the *Iliad*, of flax. L. 13. μὲν κίρα ἴπαις ἰδοῖεν, see above on p. 78, l. 8. L. 15. ἐπικλοπὸς τῶν, tricky, cunning in archery. Cp. ἐπικλοπὸς μίθων. Pope's rendering is too strong. "Perhaps he makes them or perhaps he steals."

L. 16. ἢ κ.τ.λ. Either, I ween, he has some at home like them, or he wishes to make (some like them). L. 18. ἔμπαιος "practised in" (ἐμπάζομαι ?) The word is used in *Æsch.* Ag. 187, 347, in a different sense, as if from παῖω, of a tempest of misfortunes bursting in suddenly, and may perhaps be an instance of the dramatist's misapprehending Homeric terms. Cp. πρὸβήλινος mistaken for πρόριζος by Aristophanes. Pax. 1210.

L. 20. εἰ γὰρ δὴ κ.τ.λ. The sense is—"I hope he has as much chance of enjoying good luck as he has of drawing this bow," meaning that he has no chance of doing so.

L. 3. κέλλοπι, the peg for setting the strings high or low. The lyre in the *Iliad* is of simpler construction, and has not this. L. 7. ἐπὶ ἀνισι, "twanged in answer to his touch." In p. 37, l. 16 it = *succinere*, to sing in accompaniment to the lute. L. 15. ἐπὶ πύχῃ, i. e. θύει ἐπὶ πύχῃ, placing it on the centrepiece of the bow.

L. 17. στιλαῖς, the hole for the handle of an axe. The arrow had to be shot through a line of axes or axe-heads which (Bk. XIX. 574) are compared to the stays on which the keel of a ship was laid while being built (δρύοχοι). These had notches in them to receive it.

L. 25. ἐψάσθαι, "to amuse ourselves." Originally to play with pebbles. ψι—whence ψιά, ψάω, "to rub down, crumble," ψῆφος, ψάμμος, ψαφρός, etc.

L. 9. ἀάτως (ἀ, ἀάω). "Our matchless bout is o'er." —*Worsley*. Or, "not to be slighted." The word occurs but once elsewhere in the *Odyssey*, XXI. 91, the suitor's boast to which Ulysses here refers. In the *Iliad*, XIV. 271, ἀάωτον Στυγὸς ὕδωρ it = "inviolable."

L. 13. σήματα, the description of the bedstead which Ulysses had fashioned himself.

L. 9. πωγῆ. See on p. 10, l. 3.

PAGE No.

84. LIII

85. —

86. —

— LIV.

87. —

PAQW No.
67. LV.

L. 18. οὐδ' ἐν στροφάλῳγγι, κ.τ.λ.

"While careless of thine old car-mastery,
thou where the dust whirled eddying to and fro,
a great man large in death, wast mightily lying low."
Worsley.

With μέγας μεγαλωστί. Cp. Virgil's

"Ingentem atque ingenti vulnere victum."

Aen. xii. 842.

And "Ipse gravis graviterque," etc., *Aen.* v. 447.

ss. — L. 11. Μοῦσαι δ' ἑνία. The nine Muses are not spoken of in the *Iliad*, where we have mention sometimes of one Muse and sometimes of Muses indefinitely. There is a further difference in this passage noticeable between the *Iliad* and *Odyssey* in the rites here said to have been celebrated at Achilles' funeral, compared with those in honour of Patroclus. Human victims were immolated over his funeral pyre; here sheep and oxen. See also note on p. 50, l. 24, for another point of contrast.

— — L. 20. ἐξέσαντο. See on p. 5, l. 19.

ss. — L. 19. πολύπυσσα. See on p. 45, l. 20.

90. LVI. ON HESIOD generally, the facts that are known of his life, and the position which he holds in Greek literature, See Müller, vol. i. chap. viii., and Paley's Preface to his Edition. The second chapter of Symond's *Greek Poets* (2nd series) should also be consulted. He points out the broad contrast between the more practical, sombre, and desponding view of life taken by Hesiod compared with the ideal, romantic, and hopeful pictures in Homer. The chief interest attaching to the Hesiodic poems is that they form the beginnings of ethical inquiry, — the germ of the later gnomic writings of Theognis. Verse was, in early times, the natural vehicle for composition; otherwise, had prose composition been already popular, the *Works and Days* would probably, as Colonel Mure says, have been embodied in that form. Hesiod is the father of didactic poetry; but in spite of frequent imitation, the relation of the *Works and Days* to Virgil's *Georgics* must be regarded as one of contrast rather than of similarity.

L. 1. *μυκτ' ἔκκετ' ἑφ' ἄλλον*. The vision of the four ages of man has immediately preceded this lamentation over the age of iron, in which the poet's lot is cast. The Works and Days, in which it occurs (the Farmer's Calendar, as it should be more correctly styled), was the only part of Hesiod which the Boeotians held to be genuine. *ἑφ' ἄλλον* Paley gives as an Homeric form. But *ἑφ' ἄλλον* (which the MSS. have), may be the imperfect used for the aorist.

L. 9. οὐδὲ πικτὴ κ.τ.λ. Cp. "laudantur simili prole puerperæ."—*Horace*, Odes, iv. 5, 23.

L. 13. *βάζοντε*, dual for plural.

L. 15. *γυραντασι*, an old dative plural, aor. part of *γύρειν*.

L. 18. *ῥικτῆρα* = the Homeric *περικτῆρα*, "a deer," *ὑβριν*, perhaps for *ὑβριστής*, or the thing is put for the person, as *λέληκα* in Soph. Ant. 320, quoted by Paley.

L. 5. *καὶ τότε δέ*. Cp. Ovid's "Ultima caelestium terras Astraea reliquit."

L. 7. *προλιπύντι* for *προλιπούσα*, but the masculine of the dual often takes the place of the feminine, as in *καλυψαμένω* in the previous line. Cp. *ἰδόντι καὶ παθείσα*. CRD. Col., 1676.

L. 10. *καὶ ἡλάν*, "in abundance," *vel affatim*; or the words may be connected with what follows—"the road to vice may easily be travelled by crowds;" cp. "Broad is the way that leadeth to destruction, and many there be which go in thereat." The next ten lines were very celebrated in antiquity. The first five are quoted by Xenophon and Plato, the last by Aristotle, Eth. Nic. i. 4.

L. 14. *ἱππὴν ἔκκεται*, sc. *τις*. L. 21. *Πίερα*, his spendthrift brother, to whom the poem is addressed.

L. 1. *καλὴν*, "your garner." L. 4. *κρόνισσι χοθούροις*, "stingless drones." The derivation of the latter word is unknown.

The term Hymn, in accordance with the derivation *ὑφαίνω* (*ὑφ' ἡμῶν* s, Curtius, 406), originally comprised any kind of epic composition. It was not till a late period that the stricter definition (*ἡ σὺς θιὸν ᾄδῃ*) prevailed. The Homeric Hymns were not composed for the service of the gods, and they have only a general

PAGE No.
90. LVI.

91. LVI.

— LVII.

92. —

— LVIII.

PAGE. No.

reference to the deity whose name they bear—as patron of the festival where contests of rhapsodists were held. This is pointed out by K.O. Müller, who explains the name *Prooemia*, given to them, as meaning, in the case of the longer hymns, preludes to such contests. This absence of connection with religious ceremonies constitutes one marked difference between them and the later hymns, such as those of Callimachus, which were probably written to order, to be chanted on special occasions. Two other points of contrast may be noticed: (1) there is a principle of unity in these earlier ones which depend upon some one leading incident; (2) with all their levity there is a natural simplicity and reality about them which constitute their greatest charm, and of which the stilted imitations of later writers are wholly devoid.

92. LXXII. The well-known ascription of the hymn to the Delian Apollo to Homer himself by Thucydides (iii. 104) proves, at least, that he believed it to be a poem of considerable antiquity. The author was one of the Homerids of Chios, (probably not Cinaethus, to whom it has been attributed, who flourished B.C. 564), but of an earlier date. Col. Mure is inclined to assign it to the age of Pisistratus. Mr. Gladstone points out several details which are essentially un-Homeric. Of these, we may observe in this extract, the following: (1) *ἐν Κύνθῳ*. The connection with Cynthus, which is familiar in later ages (Cp. Virgil's *Ipsæ jugis Cynthi graditur*), is unknown to Homer. (2) *ἡλασκάω*, which here = to traverse or flit over, in Homer is to shun. (3) Apollo is not specially attached to Delos in Homer as he is here. *ἀλλὰ σὺ Δέλος . . . μέλισσα*. Pytho would have a prior claim on the god. (4) *ἰλυχίτρον*; is a somewhat disparaging epithet in the single passage where it occurs in Homer, and its introduction here looks like the hand of a mere copyist.—*Homeric Synchronisms*, pp. 114—116.

Grote argues that the Hymn probably cannot be much later than 600 B.C. The picture we have in it of the early Ionic festival at Delos, suits the period when it had not yet been superseded by either the Ephesia, or the Panathenaea.—See Vol. iii. ch. xii.

93. LXX. The Hymn to the Pythian Apollo is assigned not to one

of the Homeric, but, as is argued from the description of Delphi, and the local allusions to Boeotia, rather to some writer of the school of Hesiod. Its date is probably prior to 502 B.C.

L. 6. ἱργίονας, "priests." An Ionic form, which in Attic was ἱργισάν. The root is either that of ἱργον, from performing sacred rites, or that of ἱργή, ἱργας, ἱργίαι, from the rampant, wanton transports of those who celebrated the ἱργία.

L. 16. θαλάσσιον. The animal abounds along the coast of the Corinthian gulf.

L. 2. ἔλυσον. Thus in pret. and imp. in Epic. ὤ in Attic. 94. —

L. 4. ἀλλ' ὥς, κ.τ.λ. The sense is "they kept on in the same course, as they had originally fastened the sail with ropes of ox-hide."

L. 7. εὐθείαιον, "open to the South," L. 13. κῆλα. See on p. 28, l. 10.

L. 25. τιτινῶτι. See on p. 26, l. 16. L. 27. δῖαι, "the way." Cp. p. 71, l. 22. ἀλφιστάων, "enterprising." This seems to be the general sense of it in Homer, in whom alone it is used, with the exception of a few passages where it seems to be an echo of Homeric language, e. g. Soph. Phil. 709. Baumeister, however, here understands it to be "qui frugibus terræ vescuntur," with a reference to σίτοιο, three lines below.

L. 7. αἶλα, "salve." This difficult word Curtius (555) traces to a verbal stem, ἔλυ, ἔλψ. The ψ has been transferred into the first syllable, as in γούψα (=γούψα). Other words of the same family are ἑλβος, salvus, salveo, salus; the German selig, happy, whence our seely, silly, originally meaning innocent. 95. —

A different account of the word is that it is a vocative like *macte*, joined here with an imperative χαῖρε. Cp. Theocr. xvii. 66, ἑλβε κῶρε γίνοιο.

From the mention of the seven strings of the lyre, p. 97, l. 8, it has been inferred that the Hymn to Hermes could not have been composed before the time of the Lesbian Terpander (620 B.C.), who first popularized the use of the seven-stringed lyre in place of the tetrachord. As to the origin of the myth, in Mr. Cox's words, "In the old speech of which the Vedic songs have pre- 96. 122

served to us the fragments, Hermes was the hound of the gods—the wind; in this form of a hound he stands by the side of Artemis, or goes forth to drive the cattle of the sun to their pastures: the wind may freshen to a gale before it be an hour old; where it cannot throw down it can penetrate. It pries unseen into holes and crannies, it sweeps round dark corners, it plunges into glens and caves.”—See the Introduction to *Tales of Thebes and Argos*. Shelley’s translation of this Hymn should be consulted.

L. 7. σαῦλα, κ. τ. λ., with a mincing, deliberate gait.

L. 9. σύμβολον, i.e. ὃ συμβάλλεται τις, a godsend. Cp. p. 250, l. 11. ξύμβολον ὄρνι’ *Ar. Av.* 720. L. 10. χοροῦτος, “played to the chorus;” δαυτός ἵταλη, cp. “Divitum mensis amica,” *Hor.* L. 12. ὄρεσι ζώονσα. Pausanias speaks of the tortoise abounding in Mt. Parthenius, and it is still found there and on Mt. Cyllene. L. 16. ἐπηλυσίνης ἔχμα, a defence against magic. (ἐπέρχομαι, to come over a person with spells.)

L. 20. ἀναπλήσας κ. τ. λ. “Then scooping with a chisel of grey steel, He bored the life and soul out of the beast.”—*Shelley*. αἰών is the spinal marrow. L. 22. ὡς ὄπτε

97. LX. πρήση, Epic. subj. of simile. Cp. p. 81, l. 8. L. 7. πήγεις, the horns or sides of the lyre across which the bridge (ζυγόν) was laid. For another sense of the word cp. p. 85, l. 15.

— LXI. L. 16. πλανοδίας, “by bye-paths,” devias.
L. 20. ἀνθρακίην, having burnt the oxen of Apollo.
98. — L. 5. δοχμαθείς.

All night he worked in the serene moonshine—
But when the light of day was spread abroad
He sought his natal mountain-peaks divine.
On his long wandering neither man nor god
Had met him, since he killed Apollo’s kine,
Nor house-dog had barked at him in his road;
Now he obliquely through the key-hole passed,
Like a thin mist, or an autumnal blast.—*Shelley*.

L. 11. οὔλη, close, pressed, thick.

L. 12. ἀλείπειν ἑαυτόν. Hermann proposes ἀλείπειν, ἱ αὐτόν ἐν ὀλίγῳ ἔλσας, κ. τ. λ.

- L. 14. *φά ῥα*, "just like." *παραλαύματος ὕπνον*, "court-
ing sleep."
- L. 18. *δολίης ἱπτροπήσι*. "Affected modesty" seems
the sense, rather than "subtle twists." *ἱπτροπή* came to
mean shame, from the Homeric *ἱπτρέπασθαι*, to respect.
- L. 1. *γὰρ διαισόμεθ' οὐ κατὰ νόσμον*, "We two shall fall
out in unseemly fashion." 99. LXI.
- The conjecture that the Hymn to Aphrodite was sung
in honour of some princes of the house of Aeneas is not
accepted by Baumeister. He refers it to the time when
the worship of Cybele was established in the Ionian cities
of Asia Minor. The goddess, as here described, has rather
the attributes of Rhea Phrygia than of the Homeric
Aphrodite, as appears from the submission of all crea-
tures to her sway, which the first lines of the hymn, imi-
tated by Lucretius in the opening of his poem, celebrate.
- L. 13. *σατίρις*, "war chariots." This word was borrowed
from some Oriental dialect, perhaps a Paphian one.
- L. 19. *διαπρύσιοι*, "ringing," like *διατόρος*.
- L. 2. *τοῦ δ' ἦτοι φωνή κ.τ.λ.* Cp. Tennyson's Tithonus, 102. LXIII.
"Alas! for this gray shadow—once a man," etc. L. 4. *οὐκ
ἂν ἰγώ γέ σε κ.τ.λ.* Aphrodite is addressing Anchises.
- This hymn is of a dithyrambic character. The repre-
sentation of Dionysus as a youth, in which form he
does not appear in the earliest works of art, points to a
comparatively late date. The poem is interesting as
having supplied the subject for the frieze of the choragic
monument of Lysicrates, at Athens, the date of which is
335 B.C.
- This story of Dionysus is enlarged in Euripides' Sa-
tyric drama of the Cyclops, in which Silenus and his
Satyr-crew make a voyage in search of him. L. 17. *ἀπὸ
νῆος προγίνοντο*, "came in sight from, or on their ship."
- L. 17. *εὖρον ὄρα*, "look to the quarter whence the wind
blows," i.e. mind the sail. 103. —
- L. 25. *καττάνυσαν*. Epic for *κατετάνυσαν*, "made the
ropes taut."
- L. 19. *δὲς κἀτῶρ*. Numerous emendations have been 104. —
proposed of this doubtful word. Baumeister suggests
ἔκτωρ, or *ῥι ἔκτωρ*, or *ἀκἀτῶρ*, from *ἄκατος*, a vessel, but
thinks that some proper name has been lost, Ovid in the
corresponding passage (Met. iii. 696) having Acoetes.

PAGE No.
103. LXV.

The "Caminus," or "Potter's oven," a form of poetical benediction on the batch of earthenware, when submitted to the furnace. Minerva, as the patroness of handicraftsmen, is invoked for a prosperous issue, and exorcisms are uttered against unfavourable influences. There is a slight resemblance in the spirit in which they are conceived, between these lines and Schiller's well-known Song of the Bell, with which they have been compared.

An expression in Hesiod (*Works and Days*, 746), *χυτροπέδες ἀνιπύρεται*, "undedicated braziers," is thought to refer to an ancient practice of consecrating domestic earthenware.

L. 3. *κότυλοι*, "cups," a rarer form of the commoner *κότυλαι*.—*κάναστρα*, canistra, here used for earthen vessels.

L. 8. The names of mischievous goblins, derived from the potter's trade—*Σύντριψ*, Shatterer; *Σμάραγος*, Smasher; *Ἀσβίτος*, for *ἄσβιστος*, Quenchless; *Σαβάντης*, Destroyer; *Ὠμόδαμος*, Fierce Tamer. L. 10. *πυράθουσιν*, to avoid the elision of *πυρί* in the old reading, *πύρεθι πύρ' αἰθουσιν*. Some part of the oven seems intended.

L. 21. *ὑπερκύψῃ*, "shall peep over."

106. LXVI.

Plutarch assigned this earliest specimen of the mock heroic to Pigres of Halicarnassus, who flourished during the Persian war; but it was more probably the work of an Attic Homeric, not earlier than the age of Aeschylus. Observe the humour in the composition of the names of the combatants. *Τυρογλύφος* (Cheese-nibbler), *Ψιχάρπαξ* (Crumb-snatcher), *Φυσίγναθος* (Puff-cheek), *Ἐμβασίχυτρος* (Pot-visitor). *κνημίδας* κ. τ. λ., a description of the armour of the mice. Their shields are the bosses of lamps, their lances are needles, their helmets are the pods of the chick-pea (cicer), unless *καρύοιο* (walnut) be the reading for *ἐρεβίνθου*. Compare the description of Queen Mab in *Romeo and Juliet*, act i. sc. iv.

107. —

L. 24. *ὁ δ' ἡπητής-τίκον*. "The mender of whom I got the stuff presses me and demands payment, and is exacting interest." *ἡπητής*, and the cognate words *ἡπύσασθαι*, *ἡπητρία*, are rare forms for the usual Greek words *ἀμιστής*, *ἀμίσσασθαι*, *ἀμιστρία*.

BOOK II.

This Book embraces the long period which, for simplicity, may be described as the VIIth and VIth centuries *s.c.* Strictly speaking, its limits might be extended a little in either direction; Archilochus having taken part in the colonisation of Thasos, the date of which cannot be fixed later than 700 *s.c.* He is, however, generally said to have commenced his poetical career towards the end of the Lydian Gyges' reign (710-678), and as having been in the main part of his life a contemporary of Ardys (678-629). The question of the relative antiquity of Callinus and Archilochus is one that need not be discussed here. The weight of the evidence seems slightly in favour of the Parian poet; but as Mure defers to the common opinion of the priority of the Ephesian, while Möller regards the opening passage of the latter as the earliest specimen we have of the Elegy, I have not departed from the usual order. In the later extracts we are carried on to the beginning of the Vth century *s.c.*, as seen in the Elegies of Simonides of Ceos, upon the heroes who fell in the Persian war. This important period in the history of Greek literature is marked by the rise and cultivation of two great branches of composition, the Elegy and the Iambic. These are to be traced to distinct sources. The latter, which has been called "the metre of familiar discourse," had a popular origin. The germs of the former lay in the Epic hexameter. The primitive spirit of the Iambic is perhaps best seen in the rude verses of Simonides of Amorgos, and in the halting but for satirical purposes not less effective form, which the metre assumed in the hands of Hipponax; for unfortunately in this particular branch, the remains of Archilochus, whom the ancients esteemed so highly that they regarded him as second only to Homer, are most meagre and fragmentary. Even so early however as Solon, the suitability of the Iambic for the tragic dialogue begins to appear in the vindication of his State policy, which reads

almost like a passage from one of the Dramatists. In analysing the growth of the Elegy and the Iambic, the following points are chiefly to be borne in mind. (1) They dealt with political and engrossing subjects, often with the domestic concerns of the poet himself, and in this respect differed widely from the old Epos; the "Works and Days" of Hesiod forming the intermediate stage between the two styles. (2) This greater freedom in the expression of opinion and feeling was aided by divergences of the dialects, by the break up of the old hereditary governments, and by the revolutions which produced, in the earliest instance among the Ionians, the establishment of republican institutions. (3) Their cultivation was closely connected with the development of music. Lastly, the adoption of both these metres by the same authors is to be observed, as in the case of Archilochus, of Solon, of Simonides of Amorgos, though no elegies of the latter are extant. Great diversities of style appear in this period. There are the stirring strains of Callinus and Tyrtæus, the pungency of the early satirists, the grace and the melancholy of the first erotic poetry, the sterner language of the moralist Xenophanes (see p. 272), the wider grasp of the practical statesman Solon, the thoughtless gaiety of Anacreon, the subdued spirit of the Gnomie writers, the pathos of the later Simonides, and the wild and impassioned music of the Aeolic school.

Scarcely any portion of ancient literature has reached us in so fragmentary a state as that which is represented in this and in the following book. A written literature probably had not as yet been substituted for the use of memory, and Lyric composition was less easily retained in the memory than the Epic lays. "The fugitive pieces of Lyric and Elegiac poetry were handed down according to the caprice of minstrels, with far less chance of being gathered together. Some passages would survive and acquire wide celebrity from their beauty, others from their pith and brevity. National and family pride would cause such poems as the *Epinikia* of Pindar to be especially treasured.* A further reason

* Cambridge Phil. Transactions, vol. xi. part iii.

for the loss of so much in this field was the direction which taste and criticism took under the later Empire. Early Lyric poetry was alien to the spirit of the Byzantine age; and to this may be added the impulse given to the monkish zeal for destruction by the Emperor Julian's proscription of the works of Archilochus.

With regard to the Dialects employed by the poets in this Book, it must be remembered that the dialect which a writer adopted was decided more by the style and subject-matter of his work than by his birthplace. The majority were Ionic by race, but Callinus, Archilochus, Simonides of Amorgos, and Hipponax alone of them wrote Ionic, the three last employing its purest form. Of the rest, Tyrtaeus used the Epic, Mimnermus, Simonides of Ceos, and Theognis, employ Epic with Doricisms, while the Greek of Solon is Epic, with Atticisms. This subject has been so fully treated by Mr. Merry, in his excellent Specimens of Greek Dialects, that the book should be in the hand of every student of this period. See also for this Book generally, K. O. Müller, vol. i. ch. x. xi. xiii., Mure, vol. iii. ch. i.-vi., and Symond's Studies of the Greek poets, ch. v.

An address of Callinus to his apathetic countrymen, the Ephesians, on the approach of the invading hordes of the Cimmerians and Treres. The greater freedom of the earlier elegy, which is unfettered by the limits of the couplet, will be observed. L. 13. αἰ . . . β. See on p. 59, l. 8. 109. LXVII.

L. 9. ἀσπίδι. Alcæus and Horace are not ashamed to make the same boast. Σαῶν. A Thracian tribe with whom the Thasians were often at war. L. 13. Περικλῆς. This Pericles is elsewhere denounced as a glutton and a parasite by the unsparing satire of Archilochus. Here he is addressed in words of consolation on a shipwreck, in which, according to Plutarch, a brother-in-law of the poet had been lost. 110. LXVIII.

L. 10. νίφος. Some storm in the political horizon is here intended. Γυρίαι. Probably a group of rocks among the Cyclades, off Myconos, distinct from *Gyarus*. Müller remarks that Archilochus employed the Trochaic metre as a medium between the Iambic and the Elegiac. As compared with the elegy it has less rapidity and ele- — LXIX.

L. 11. LXXI.

PAGE No.

vation of sentiment, and approaches more nearly to the tone of common life.

111. LXXII.

L. 12. *διαπτεπλιγμένον*, "a long-shanked, straddling fellow." *πλίσσομαι* (*πλίκω*, *plico*), is used of mules walking briskly, *εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεςσιν*. *Od.* vi. 318. *βοῦκός*, "bow-legged," an Ionic word. Cp. on this line the expression *εὖ διαβάς*, p. 29, last line, p. 114, l. 2.

— LXXIII.

L. 17. *ἀνὰ δ' ἔχεν*. This is Bergk's conjecture for *ἐνὰ δειν*. Archilochus is echoing the Homeric *ἀνὰ δὲ σχῆε κηδόμενός περ*.

112. —

L. 1. *δοιοῖσιν* = *ἐνέδραις*, "ambush, snares." L. 5. *ῥυσμός*, Ionic for *ῥυθμός*, the state or condition. These lines illustrate Quintilian's description of the style of Archilochus, "*breves vibrantesque sententiæ, plurimum sanguinis atque nervorum*." Two translations of them are subjoined:—

"Anime noster, anime iam nunc aestuans cura gravi,
fortis obdura, atque in hostes obvium pectus ferens
imminentes inter hastas pone securum pedem;
nec data nimium feroci, si datur, victoria;
nec, secus si quid occiderit, stratus in luctum iace,
cum modo laetare felix, cum modo infelix dole,
qui, videns, quantique casus res agant mortalium."

Grotius.

"Mens mea! mens incompositis exercita curis!
surge age! et adversum infensis vigil obice pectus,
arma inter media, atque hastis hostilibus instans
incolumis. Ne tu, victrix, ostende triumphos;
victa, domi neu procumbas labefacta dolore;
at neque laeta nimis laetis, neque maesta sinistris
cognoecas, quo sit, revolubilis ordine vita."

Wellesley.

— LXXIV.

L. 9. *ἰγγόν*, a conjecture for *λυγγρόν*, which is metrically wrong. Cp. "*Qui siccis oculis monstra natantia*,"—*Hor.* L. 14. *τοῖς ἰδ' ἡδὲ ἦν*. Bergk suggests *τοῖσι δ' ἑλπίει*, Schneidewin *τοῖσιν ἀνδάνη δ' ὄρος*.

113. LXXV.

L. 15. *Πάτερ Λυκάμβεα*. Lycambes had promised the hand of his daughter Neobule to Archilochus. On his breaking off the match, the virulence of the poet's satire, provoked by his disappointed love and revenge, drove

the whole family to self-destruction. Cp. Hor. Ep. vi. 13. "Qualis Lycambæ spreus infido gener." Cp. the Epigram on Archilochus (p. 340, No. cccxxxvi.), which refers specially to this story.

L. 16. παρήμει (aor. of παραίρω), "perverted."

L. 17. ἃς ἡβρυσθῆα (pl. pl. of ἀραρίσκω), "with which thou wert afore endowed."

L. 20. γεραίους. Cp. ἀλλ' ἦδε τροφὸς γεράϊα πρὸ θυρῶν. 113. LXXVI.
Eur. Hipp. 170.

L. 2. βλάπτειν αἰδοῦς, "to binder from receiving 115. —
respect." Cp. Hom. βλάπτουσι κλειίδου. The root of the word is λαβ, to lay hold of. See Jebb on Ajax, 456. Müller says: "When the Spartans were on a campaign it was their custom, after the evening meal, when the paean had been sung in honour of the gods, to recite these elegies of Tyrtæus. They were, however, never sung on the march of the army and in the battle itself; for these a strain of another kind was composed by the same poet, viz., in the anapaestic marches." Of these *embaterla*, as they were called, the following is a specimen:—

ἄγετ', ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
κούροι πατέρων πολιατῶν,
λαῖα μὲν ἴτυν προβάλισθε,
δῶρυ δ' εὐτόλμως βάλλετε
μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς,
οὐ γὰρ πάτριον τᾷ Σπάρτᾳ.

Simonides made a new application of the Iambic, satirising whole classes of persons instead of individuals. In this poem he probably had in view the Hesiodic fable of Pandora. — LXXVII.

L. 17. καλλίων. Cp. p. 118, l. 6, βέλτιον; p. 205, l. 10. ἥδιον. L. 18. τὴν δέ, sc. ἡμέραν, "but on another day," answering to τὴν μὲν, four lines above. Below ἀπλητος perhaps should be read.

L. 8. ἀλλοίην for ἄλλοτ' ἀλλοίην, an instance of Brachy- 116. —
ology. L. 10. περιτρέπει, "turns away from." L. 23. τὴν δ' ἐκ μιλίσσης, sc. θύς ἐποίησε.

L. 11. ἀρπαλία, "alluring," ἀρπάζω. Cp. Hor. Ep. i. 117. LXXVIII.
vi. 65:—

"Si Minnermus uti censet sine amore iocisque
nil est iucundum, vivas in amore iocisque."

- PAGE No.
117. LXXVIII. In Minnervus the effeminacy of the Ionians is strongly marked.—Compare the vain attempt of Dionysius of Phocæa to induce the Ionic crews to submit to training. Hdt., vi. 12.
- LXXIX. L. 21. *πρὸς θεῶν*, "by the will of the gods," or "through their having thus formed us."
L. 5. *παράμειψεται* for *παράμειψεται*, unless *ἰππῶν* be the true reading.
118. LXXX. These few lines are all that remain of an elegy of one hundred lines, the most remarkable of Solon's poems. It was sung by him, after spreading a report that he was mad, under the assumed character of a herald returned from Salamis, at a time when it was penal even to bring forward a motion for the reconquest of the island from the Megarians, 604 B.C.
These lines wrought so powerfully upon the feelings of the Athenians, that they rescinded the prohibitory law, and decreed an expedition on the spot, by which the island was regained.
L. 14. 'Using song, the ornament of words, instead of simple speech to the people.' L. 15. *εἴη δέ*, i. e. "in case Salamis is not recovered, may I forfeit my native city, and be a denizen of the meanest island." Phlegandros was one of the smaller Cyclades, Sicinos one of the Sporades. L. 18. *τῶν Σαλαμωναφετῶν*, one of those cowards who surrendered Salamis.
119. LXXXI. L. 1. *ἡμετέρα δὲ πόλις*. Quoted by Demosthenes in the speech *De Falsâ Legatione*, p. 422. L. 3. *δῆμῳ μὲν γάρ*. See Grote, *Hist. Gr.*, ch. xi. vol. iii. p. 169.
- LXXXII. L. 17. *χρησμῶν λόγοντας*, "those who, having been driven from their home, spoke a foreign jargon, as obscure as an oracular response." Schneidewin takes it differently, "qui necessitate coacti exsules plebeculæ mercede vatcinabantur." L. 18. *ὥς ἂν*, as they would be likely to do, from wandering everywhere.
121. — L. 6. i. e. *παράλας γάλα*, *εἰξίλη πῆλα*, "the cream."
- LXXXIV. L. 18. Observe the metre, the Choliambic or Scazon, the limping iambic invented by Hipponax, well adapted, as the metres of the Greeks, from their fine taste, always were, to the subject matter. This passage seems directed against the luxurious living of the Asiatic Greeks, a favourite object of Hipponax's sarcasms.
122. —

- L. 18. *ῥύβδον* (*ῥοιβδέω*), "with a noise," i. e. greedily. PAGE 122. NO LXXXIV.
 L. 22. *τρώγων*, after *ὥστε χρή* is a sense-construction. Meineke suggests *ὥστε χρή* (i. e. *χρήζει*) *σκάπτειν, πίττης ὀρείης κ.τ.λ. κόλλικα*, "a roll of coarse bread."

This epigram was a reply to a similar one of Demodocus, directed against the Chians. He had also satirised the people of Miletus, of which town Phocylides was a native. Leria was one of the Sporades. Cp. the well-known parody of Porson:— 123. LXXXV.

"The Germans in Greek
 are sadly to seek:
 not five in four score
 but ninety-five more:
 all save only Hermann,
 and—Hermann's a German."

- L. 3. *πίτρα—στόμασιν*. Cp. "*Volitare per ora virorum*." — LXXXVI

L. 4. *ἀιρόμενος*. Some prefer *ἀιρόμενος*, as the middle aorist seems never to be used alone in the sense of "lifting yourself." But it is used with an ellipse of *ἰστιά*, and the metaphors of sailing and flying may be blended here. Cp. *remigio alarum*.

L. 13. *Κύρνη*. "All the complaints, warnings, and lessons having a political reference appear to be addressed to a single young friend of the poet, Cyrrnus, the son of Polypas. Wherever other names occur, either the subject is quite different, or it is at least treated in a different manner." Cp. the poem addressed to Simonides (No. lxxxviii.). The bitter animosity of Theognis comes out in most of these extracts, and shows itself in the political sense in which he uses the words *ἀγαθοί* and *κακοί* for the nobles and the commons.

In reading Theognis, it must be remembered that the age in which he lived was a period of transition both in politics and literature. This is well brought out by Mr. Symonds, in his chapter on the Gnostic Poets. The Martial, and the Erotic periods have been represented, the first by Callinus and Tyrtæus, the second by Mimnermus. The age in which the Gnostic poets flourished, of whom Theognis is the chief representative, was "a period of courts and tyrannies, of colonial pros-

PAGE No.

121. LXXVI.

perity, of change and uncertainty in every department."

124. LXXXVIII.

In this passage the State is compared to a ship which is in the hands of unruly mariners. Müller thinks it was composed during a reign of terror, which checked the freedom of speech (*παῦτά μοι ἤνιχθας*, p. 125, l. 3), and Bergk suspects that the whole passage is a separate poem, the work, not of Theognis, but of the Parian Evenus. The opening lines are somewhat obscure, and perhaps corrupt. According to the text, which is that of Bergk, the sense appears to be, "Had I wealth such as I used to be conscious that I had, I should not feel distressed when associating with the nobles. But as it is he (some one whom he will not mention) neglects me, though I know well (the state of things), and I am dumb, owing to my poverty, though I know better than many," &c. *παρίεχεται* means "pass by" in the sense of neglecting. To take *χρήματα* as the subject of it, in the sense of "riches flee away from me," seems harsh. Schneidewin proposes *παρίρχοντ'*, and above reads *οἷα περ ἦδ' οὐκ εἴ' ἀνιώμεν*, "I should not be vexed as I am now."

L. 17. *ἔρδουσι*, the subject of this and the other plural verbs *ἰθέλουσι*, *ἔπαισαν*, *ἀτιμάζουσι* is the sailors. "They manage the ship;" as we say, "they act."

Symonds well compares the similar description in Plato, Rep. vi. 489.

125. LXXIX.

L. 5. *Κήρινθος*. The Lelantian plain in Euboea, containing valuable copper mines, was the subject of constant strife between Chalcis and Eretria. Bergk (who does not consider this to be really an epigram of Theognis) understands an allusion to a war in the time not of Periander but of Cypselus, about 639 B.C., some time before Theognis.

— xci.

L. 13. *ἔρνιθος*, the crane. Hesiod speaks of its warning the farmer of the season of tillage. Cp. too, p. 249, last line.

— —

L. 16. *ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς*. "By a fresh partition of the Megarian territory, made by the democratic party, Theognis, who happened to be absent on a voyage, was deprived of the heritage of his ancestors." This seems to be alluded to in the last line. Welcker's conjecture *τῶς*

ἀιμνηστῆς is adopted in place of the ordinary reading τῆς ἄλλης μνηστῆς. L. 17. κύφωνα, the bent yoke of the plough.

PAGE
125. NO
XCT

L. 7. ὅφρα ἔχη, "so long as he has." This is the Epic use of ὅφρα, without ἄν. The corresponding Attic form would be ἕως ἔχει.

126. XCII.

L. 14. τῶν ἀγαθῶν χαριζόμενος, "giving freely of thy good things," a partitive genitive, as in Homer, χαριζομένη παριόντων.

L. 17. ὃ ξεῖν'.

— —

"Dic, hospes, Spartae nos te hic vidisse iacentes,
dum sanctis patriae legibus obsequimur."—*Cicero*.

"Tell the Spartans, passer by,
at their bidding here we lie."—*J. Riddell*.

L. 1. κάκ' εἰπών. For a specimen of this, see the extract in p. 151, No. cxxix.

127. XCV.

L. 3. ἱξ οὐ τ' Εὐρώπην. The reference is to Cimon's double victory at the Eurymedon, 466 B. C.

— XCVI.

The two first of these specimens of Alcaeus formed part of his Party-poems (στασιωτικά or διχοστασιαστικά), the third is a fragment of a drinking-song (σκόλιον). In these and the following passages the peculiarity of the system of accentuation in Aeolic Greek must be noticed. Retraction, or throwing back of the accent as far from the end of the word as the general rules of accentuation permit, is a characteristic of the Aeolic dialect, e. g. λάμπραισιν, l. 2.

128. XCVIII.

L. 1. μαρμαίρει δέ. An enthusiastic description of the poet's armoury, containing casque and crest, burnished greaves, woven corslet, bucklers, the broad sword (σπάθη), (meaning originally a flat wooden blade to strike home the threads in the loom) from Chalcis in Euboea,—the aproned belt and the short frock or tunic (κύπαρτις). The chief dialectic forms are κνήκισι for —κνίσσι, καττᾶν = καθ' ὧν, νεύουσιν and κρύπτουσι for —ουσι, πασσάλοις = πασσάλους, παρ for παρά. The word ἀρκος, defence, occurs nowhere else. The sense of the last line is "which we must bethink ourselves of, as now the work of war has begun."

Composed probably when Myrsilus was about to set up a tyranny in Mytilene. The figure of a ship for the

— XCIX.

PAGE No.
130. xcix.

state we have already had in Theognis (No. lxxxviii.). Compare Horace's imitation, "O Navis referent," etc. Odes i. 14. L. 8. ἀσυνίτημί. The movement of the first half of the two first lines and of the third line of the stanza was originally a sequence of trochees preceded by an unemphatic syllable. Alcaeus admitted a spondee for the second trochee, and Horace made it imperative. See Wickham's Horace, p. 382. στάσιν, either (1) the position, bearing, or (2) storm, as στάσιν ἀντίπνουν, p. 160, l. 25.

L. 10. ἄν for ἀνά, by apocope, as often in Aeolic, cp. παρ in the preceding passage. μοχθεῖντες for μοχθοῦντες, cf. δινεῖντες, p. 130, l. 3.

περ-ῖχει, explained by Mr. Merry as a tmesis for [ῖ]περ-ῖχει, "the bilge water is over the mast-step."

130. c. Cp. Horace, Od. i. 9, "Vides ut altā," etc. Notice the Aeolic forms ὀράνω for οὐρανῷ, κάββαλλς for κατάβαλλς, κίρναις for κίρνας, γνόφαλλον for γνάφαλλον, as ὀνίαισι below in Sappho for ἀνίαισι.

— ci. The sequence of trochees is to be noticed in the original Sapphic, as in the Alcaic stanza.

— — In this, the longest poem we have left us of "the tenth Muse," as Plato called Sappho, the principal Aeolisms are ὀνίαισι (cf. γνόφαλλον, above) for ἀνίαισι, τυῖδε = τῇδε, αἶψοτα = εἴποσι, κατέρωτα = καὶ ἑτέρωθε, αἰδώς = αἰδοῦς, from αἰδῶ for αἰδή, "voice," πῆλυι = τηλῶ, τηλέσει, "afar," δηῦτε = δὴ αὖτε, "again," Πείθω for Πειθῶ, accusative, μαῖς ἀγῆν = μαῖς ἄγειν, ἀδικήεις = ἀδικεῖ, ἄλλα = ἀλλά, "yet" (not from ἄλλος), ἰμέρει for ἰμεῖρει. There are others more obvious, and some have been noticed on Alcaeus. L. 10. τίνα, κ.τ.λ., i. e. "whom now again do you wish Persuasion to bring under the spell of your love?" Persuasion is the πάρεδρος of Aphrodite, and they had a temple in common at Athens near the Acropolis. The following translation of this difficult ode is as true to the original as it is beautiful.

Sede gemmanti, Iovis o propago,
quae sedes, aeterna, dolosque necitis,
ne precor, curis, era, taediisve,
corda domato.

Huc veni, si iam prius audiebas

supplicia vocem, Venus, aureaque
patris auscultans procul huc ab aula
vecta meabas

curribus iunctis: cito te ferebant
passeres pulchri, mediam per aethram
ut coruscabant ad opaca terrae
limina pinnis.

Protinus ventum est: ibi tu refuso
os per immortale, beata, risu,
quid mali tandem paterer, rogabas,
curve vocassem:

ipsa vaesano quid adesse vellem
maxime cordi: "cupis obstinatum
quem tui cogi sub amore? per quem
laedere, Sappho?

Num fugit? iamiam, fugiat, sequetur:
dona contemnit? dare perget ultro:
non amat? iamiam, vel amare nolis
rursus, amabit?"

Adveni iam nunc, et acerba nobis
solve curarum: rata cuncta sunt
quae cor exoptat rata: rursus a me
stare memento.—*H. A. J. Munro.*

We owe the preservation of this Ode to Longinus, 130. *αι.*
who quotes it as an illustration of the amatory sublime,
and of the choice of materials and how to combine them.
"Such feelings in every variety do lovers display, but
it is the adoption of the choicest among them, and the
weaving them together, that produce the consummate
beauty of this poem," ch. x. (Stebbing's Translation).

The following are the chief Aeolisms κῆνος for κῆνος 131. —
(cp. ἄγην for ἄγειν, above)—ἰζάνει for ἰζάνει by φίλωνας,
—φονείσας γαλαίσας, gen. sing. for φωνεύσης γαλώσης,
—εἶδον for εἶδον, the υ representing ς, —βροχίως for
βραχίως, cp. ὀνίαισι, above (No. ci.), —εἰμι for ἤμι,
—ἰπαδαδ—for ἰποδ—ἰππάτισσι for ἡμμασι,—ἰδρας feminine
—τιθάνει for τιθάνειν, "inf. of τιθάνω, a new present
formed from the perfect," Merry.—ὀλίγω' πιδεύης for
ὀλίγου ἐπιδεύς (cf. ἰδον, above). In his former edition
Bergk read ἐπιδεύην for ἐπιδεύειν (ἐπιδέω),—ἄλλα for ἡλή,
"distracted."

PLOK No.
131. CH.

ὡς γὰρ εὐιδον βροχίως, "Since I saw you, but for a little," unless it—"as soon as ever I saw you," the "simul te aspexi," of Catullus. With the following stanza cp. Tennyson's *Eleanore* :—

"A languid fire creeps,
Thro' my veins to all my frame,
Dissolvingly and slowly: soon
From thy rose-red lips my name
Floweth; and then, as in a swoon,
With dinning sound my ears are rife,
My tremulous tongue faltereth."

- CHL. A specimen of the satirical power which Sappho possessed. *ποτα* for *ποτί* (cp. *κατίρωτα*, above).—*πιδίχαις*. Merry considers this *πιδά* to be connected with *post*, so that this is not a form of *μοτίχων*, though the sense is identical, *βροδων* for *βόδων*, the *β* = the *φ*.

- CIV. This passage appears, as in Catullus' imitation, "*Vesper adest iuvenes*," to have been composed for choral recitation, contrary to the regular character of the Aeolic School.—*ἴσδω* = *ἴζω*.

133. CVI. L. 3. *βάσκανος*, "envious," "malignant." The root is *φα*, akin to it are the Sanskrit *bhāsh*, "to say." *φημί*, *fari*, *fascinare*, Corssen (Curtius, however, denies that *bh* can become *δ*).

L. 5. *ἰφ' αἰς ἄγειν* (i. e. *ἄγειν*), κ τ λ. According to this reading of Bergk's, which is a conjectural restoration of a corrupt passage, the sense is "Her father-in-law (*κηδεστῆς*) lit the funeral pyre with the same torches with which Hymen was fain to conduct her (*ἄγειν* for *ἄγειν*) forth in marriage." The Ode to Rome once attributed to Erinna, will be found in p. 343.

- CVII. Symonds remarks on the vein of levity which pervades the fragments of Anacreon, by his birthplace Teos, an Ionian, and which distinguishes him from the rest of the Aeolian poets. *Σφαίρη προκαλεῖται*, "Again golden-haired Eros strikes me with purple ball and challenges me to play with a maiden with brodered sandals." *δῆῦτε* = *δὴ αὖτε*, as above, p. 130, l. 7. *νῖνι ποικιλοσάμβάλῳ* = *νιάνι* (for *νιάνιδι*) *ποικιλοσάνδαλῳ*.

134. CVIII. L. 4. *ἀνασταλύζω*, 'I weep.' This word, which occurs

	PAGE	No.
nowhere else, is said to be a strengthened form of <i>σταλύζω</i> (<i>στάλυξ</i> = <i>σταλαγμός</i> , "a drop").		
<i>Πῶλε, κ.τ.λ.</i> "Thracian filly, why do you look at me askance, and avoid me without pity, and think I have no skill in my art?" L. 12. <i>δεξιόν, κ.τ.λ.</i> "for you have no dexterous rider to lead you by the rein." Cp. Hor. Odes, iii. 11, 9, "Quae, velut latis equa trima campis, Ludit exultim, metuitque tangi."	—	CIX.
<i>στροφάλιγγι μάχης.</i> Cp. p. 87, l. 18.	—	CK.

BOOK III.

THIS division synchronizes very nearly with the lives of Stesichorus, Simonides, and Pindar. Each of these poets lived upwards of eighty years; their respective dates being B.C. 643-556, 556-468, 522-439, and the first of them prepared the way for the more elaborate and brilliant performances of the last. We are thus carried on to the close of the earliest of the three periods into which Müller distributes the literature of Greece. As yet it was *national*, flourishing as much on the shores of Asia Minor, of Magna Graecia, and of Sicily, as in the mother country. The birth-places of the writers of the time indicate this, e.g. Alcman of Sardis, Stesichorus of Himera, Ibycus of Rhegium. Some of these were celebrated rather as musicians than as poets. Music had always found a home at Sparta from the order and method prescribed by the Lyncurgen drill, and the art was greatly developed there first by the Lesbian Terpander, and afterwards by Alcman, a Lydian slave. It is not necessary to detail the stages through which lyric poetry advanced from the simple repetition of one or two lines to the perfection of melody. The combination of song and dance led to the structure of strophe and antistrophe, which were next relieved by the epode, differing in measure, and affording, while it was being sung, a rest to the chorus. The author of this last innovation was Stesichorus. Thus, in its form, and in the fact of not being recited by a single person, in its greater connection with public affairs, and particularly with the religious festivals, Choral Poetry, besides the difference

of dialect, is distinguishable from the previous Aeolic school. The next improvement to be noticed,—important as containing the germ of the Attic Tragedy—is the Dithyramb, which was perfected at this time by Arion. A good specimen of it is afforded by the Pindaric fragment in p. 149. This was the age when the office of Chorodidasculus became a regular profession, as it was that of Stesichorus and Simonides, the former of whom assumed in consequence the name of *leader of choruses*, in place of his real name, Tisias. Of all his various works only about fifty lines are extant. Lyric poetry, in its later and more polished form, is represented by the minstrels who were entertained at the courts of princes, Ibycus at that of Polycrates, Simonides and his nephew Bacchylides by the Sicilian rulers. “Pindar maintained a more independent attitude towards the great men whose praises he celebrated, and did not shrink from giving them wholesome advice in a manly spirit. His superiority to his Cean rivals consists not so much in beauties of detail, in which they were sometimes his equals, as in his moral grandeur and in the sublime dignity of his thoughts.” “He sung because his mind was full; they filled their minds that they might sing.”—See Müller, ch. xiv. xv.; Symonds, ch. v. vi.

135. CXL. L. 2. βάλε, “*utinam* ;” so ἄβαλε for ἰ βάλε. “O that !” Call. Fr. 455. ἀλιπύρφυρος, see on p. 77, l. 15.

— CXL. More remarks on the vivid manner in which the description shadows forth the scenery of the vale of Lacedaemon, from the peaks of Taygetus down to the dark blue sea which washes the base of the mountains. For a similar description, see Ap. Rhod., p. 324, No. ccc.

136. CXLII. L. 1. δέπας. The idea of the golden bowl, in which the sun floated back from west to east during the night, is common to other early poets, e.g. Mimnermus and the old epic poet Pisander. These lines formed part of the Geryonis, whence the mention in the last line, of Hercules, who goes after the oxen of Geryon. Of the Palinode of Stesichorus only the three opening lines remain :—

οὐκ ἔστ' ἔτυμος λόγος
οὐδ' ἔβας ἐν νηυσὶν εὐστέλμοις
οὐδ' ἔκω πύργωμα Τροίας.

This is the sole fragment we possess which claims to be the work of Arion. It is quoted by Ælian (200 A.D.) as his, but Bergk thinks it is not earlier than the time of Euripides, one reason being the intermixture in it of the Attic and Doric dialects. L. 9. ἀλιπόρφυρον. See above 137. —

On the story of the death of Ibycus, see the Epigram in p. 340 (No. cxxxvii.). The general sense is, "In spring all things flourish, but at no season does Eros remove the tempest from my heart." Κυδώνιαι μηλίδες, the quince; ἀρδόμεναι βοῶν, watered from, as Σιμόωντος ἀρδισθαι, Hdt. v. 12; οἰνανθίς, another form of οἰνάνθη, the vine-tendril, p. 193, l. 9. θαλίθοισι=θαλίθουσι. The reading of the last part is doubtful; ἀθαμβίς . . . παιδοθεν φυλάσσει, "keeps fearless guard over me from my youth." Another reading is ἀτίμβησι κραταιῶς πιδόθεν σιλάσσει, "stirs up my heart from the bottom."

Observe the grace and skill with which a single thought is developed, and the many lights under which it is presented. 138. cxxv.

L. 4. οὔτ' εὐρώς, κ.τ.λ.

"Quod non imber edax, non Aquilo impotens
possit diruere, aut innumerabilis
annorum series et fuga temporum."

Hor., Od. 111. xxx. 3.

L. 6. σπηῖς, strictly an enclosure sacred to a hero (as γαός was to a god), and therefore strictly appropriate here.

L. 10. ὅτε λάρνακι. This beautiful poem probably formed part of one of the Dirges (θρήνοι) for which Simonides was so celebrated. Cp. "Maestius lacrimis Simonideis."—Catullus. — cxxvi.

Almost every word has been disputed. The opening sentences present a difficulty. What sense is to be given to ἤριπς, and what answers to ὅτε? "When the blustering wind and the troubled sea dashed her (Danae) down in terror in the curiously-wrought chest (or ark), then with cheeks bathed in tears, she cast her arms," etc. . . . οὔτε (some read οὐκ), followed by τε, thus forms the apodosis, if ἤριπς can be taken transitively. A passage in Hdt. ix. 70 is quoted in support of this use, but the reading there is ἤριπτον. It does, however, seem best to take

P. 108. No.

13c. CXXVII.

ἤριπς as exceptionally active in this place. If, on the other hand, ἤριπς be neuter, "she swooned in fear," a finite verb, ἦν, must be supplied after πίων and κινηθείσα. Cp. Pindar, p. 141, l. 4, εἰ δὲ νῦν ἔχον τις, αἶδε τὸ μέλλον, where the participle seems to stand for the finite verb. L. 15. σύ δ' ἄωτις, κ.τ.λ. "But thou art breathing and slumbering quietly" (breathing forth sleep from thy quiet bosom). ἄωτις is not used without ὕπνος in Homer for "to sleep;" but cp. νύκτα μιν ἀίσταμεν, "we rested," *Od.* iii. 161, and Merry's note, and Virgil's "proflabat pectore somnum." σύ δ' αὖτ' ἐς γὰρ λάθην ἔδδ' ταθείς has been suggested, "hushed to oblivion by my song." νυκτὶ ἀλαμπύ is Bergk's reading for νυκτιλαμπύ. Simonides frequently admits the hiatus. ὀνόφῃ σταλὺς, wrapped in, or sheltered in gloom. But σταλὺς is doubtful. Bergk mentions four other conjectures, of which ταθείς seems the best. L. 4. εἰ δέ τοι, κ.τ.λ. "But if this terror were terrible to thee (i. e. if you knew what peril you were in), then wouldst thou haply lend thine infant ear to my words (to be calmed by me)." καί in the apodosis, as in *Il.* v. 697, εἰ δέ τοι ἐξ ἄλλου γι θιῶν γίνου ὦδ' αἰδηλός | καὶ κιν δὴ πάλαι ἦσθα. In the last line it is doubtful whether we should read τεκνὸς δίκας (or δίκας, or δίκας), "for my child's sake," or νόσφιν δίκας, taken with the previous words, "If I utter too bold a prayer, going beyond what is right."

130. —

139. CXXVIII.

L. 13. νῦν δέ μιν, κ.τ.λ., perhaps νῦν γι μᾶν θιῶν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπει, i. e. "Her proper dwelling place is inaccessible, but now she frequents the abodes of the gods, she is to be won by piety." Cp. with the general sentiment

τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθιν ἔθηκαν
ἀθάνατοι· μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτὴν,
καὶ τρηχὺς τὸ πρῶτον ἐπὶν δ' εἰς ἀκρόν ἵκηται,
ῥηιδίῃ δὴ ἔπειτα πείλει, χαλεπὴ περίουσα.

Hesiod, Works and Days, 287.

Some hold this and the following passage to have been Skolia.

— CXXIX.

L. 18. ἀνάγκα . . . θυμόν, "a compulsion born of the wine cup (or belonging to it) rushes forth and warms the soul." It seems best to join κιλίκων with ἀνάγκα rather than with σινομένα. θάλλησι, from θάλλημι, a poetic

form of *θάλλω*. The Lyric poets generally are very partial to these older forms in *μι*. Cp. *ἀσυνέτημι*, p. 128, *ὄρημι*, p. 131, l. 7. *διαιδύσσει* glances rapidly through (like fire), agitates the heart.

L. 2. *ἀνδράσι δέ*, κ.τ.λ., "And wafts the thoughts of men on the loftiest flights."

L. 3. *κρήδεμνα*, "the embattled walls," as *στιφάνωμα πύργων*, Antig. 122.

L. 5. *μαρμαίρουσιν* = *μαρμαίρουσι*. L. 8. *ἔς*, κ.τ.λ., "To such heights soars the spirit of the drinker." For the general sentiment of the Ode cp. Hor. Od. iii. 21. 13—17—

"Tu lene tormentum ingenio admoveo
plerumque duro.

Tu spem reducis mentibus anxiiis
viresque: et addis cornua pauperi,
post te neque iratos trementi
regum apices, neque militum arma."

and Dryden's Ode for St. Cecilia's Day, l. 66, sq.

L. 12. *μῆρα*, a rarer Homeric plural for *μηρία*, the thigh bones, not plural of *μηρός*, as shewn by the accent and sense.

Pindar has been consoling Thero for the vicissitudes which his family had undergone. This magnificent passage should be contrasted with the Homeric description of Elysium (*ἀλλά σ' ἔς Ἥλύσιον*, κ.τ.λ., No. xxxiv.), which is much more faint and negative.

Of these extracts from the Epinikia, the first, from the 2nd Olympic, is in the Aeolian rhythm, which exhibits stronger personal feeling than is found in the more stately Doric Odes, of which the 1st and 4th Pythian Odes afford specimens. The "soft Lydian airs" were less seldom employed by Pindar. In No. cxix., p. 142, there is a mixture of the Dorian and Lydian rhythms.

L. 2. *φέρει τῶν τι καὶ τῶν καιρόν*, "gives a vantage ground for attaining varied aims." *ἀγροτέαν*, "that hunts after," "eagerly pursues them." A rare metaphorical use of the word, which generally denotes Artemis.

L. 4. *εἰ δὲ—οἶδε*. Supply *οἶδεν* in the first clause; unless *ἔχων* is taken from the finite verb, cp. above, on p. 138, l. 11, and below, p. 167, l. 20. L. 5. *ἀπάλαμνος*, "perhaps for *ἀπαλαμνος*," Curtius, "reckless,

PAGE No.
139. CXX.

140 —

— CXX.

141. CXXI.

- PAGE NO. "guilty" (originally "helpless," "good for nought").
L. 10. ἀποσιτίσεων, "less toilsome," an irregular comparative.
141. CXXI. L. 13. κεινὰν παρὰ δίαίταν, "for (literally, all along of) scant subsistence." But Madvig's conjecture, κείναν, "in that life," is preferable. L. 15. ἔκχιστον, i. e. ἐγγίχουσιν.
- — L. 18. Διὸς ὁδὸν παρὰ Κρόνου τύρσιν, i. e. "the path which Zeus takes when he visits his dethroned father Cronos (now reconciled with him and become the ruler of the departed spirits in bliss), in order to advise with him on the destiny of mankind."—Müller. L. 19. γᾶσος = νήσους.
142. — L. 16. γαρεύετον. The dual probably refers to Simonides and Bacchylides.
143. CXXIII. L. 9. εὔδει δ' ἀπὸ σκάπτῳ, κ.τ.λ. Cp. Gray, Progress of Poesy, l. 20. and M. Arnold, The Harp Player on Aetna.
- CXXII. L. 2. μετᾴλασιν, either "asked where he was" in the darkness of the night" (Paley), or "addressed him." The root is perhaps the same as that of ἰδύλαω, "to send."—Curtius, 661.
- CXXIII. L. 3. πάγκοινον χώραν, Olympia, where the Iamidae exercised their priestly office.
- CXXIII. L. 7. "While thy chords ring out their preludes and guide the dancers' way."—Morice. ἐλαλιζομένα, "quivering." L. 12. ἰγγρόν, "supple," or "rippling."
- — L. 15. αἶλα, "the shafts of music." The root of the word is seen in the Latin *-cellere*, "to strike." ἀμφί, *per*. This causal use of ἀμφί is common in Pindar, cp. ἰμᾷ ἀμφί μαχανᾷ, *per meam artem*.
145. — L. 8. Αἶττα. This eruption, described also in Aesch. Prom. Vinc. 368, happened in 479 B.C.
146. CXXIV. L. 1. καίρῳ, "if you speak with due moderation, using seasoned words of praise." L. 8. ἀμφοτέρους, "both of right and wrong, truth and falsehood."
147. — L. 1. ὑπερέβηαι. Cp. Hor. Od. iii. 2. 26, "Vetabo . . . sub iisdem sit trahibus."
- CXXV. L. 6. κεχλάδοντάς ἤβα, "joying in," or "in the manly pride of youth." From an assumed pres. χλάδω. Similar forms are κεκλήγοντες, and πεφρίκοντας, four lines below, from φρίσσω. The root χλαδ- denotes swelling, but is not to be connected with either *glad*, or *laetus*.—Curtius, 186.
- — L. 13. πίσστοντα αἰῶνα (cp. γῆρας ἀνάνυμνον ἔψιν),

"leading a sadden life of ease," "to chew eld's cud."—F. D. M. *ἐπὶ καὶ θανάτῳ*, "even on terms of death."

L. 15. *ἄντος*, κ.τ.λ., "So to Iolcos came that flower of crews; whom Jason with approval high reviews."—

F. D. M. L. 1. On *λίξατο*, cp. note on p. 52, l. 13. L. 11. *ἀμπνῶν ἔστασαν*, "breathed again," after the

omen, "took courage." L. 13. *ἐνίπτων*, apparently meaning no more than "telling them of," "speaking hope to them." If so, by Pindar's time the word must have become confused with the Homeric *ἐνέπω*, with which it really has no connection. *ἐνίπτω* is a by-form of *ἐνέσσω* = "to chide," rt. *ἵπ-*, *ἐνέπω*, from rt. *σιπ-*, "to say," *ἐνόπη*, "a cry" from rt. *σιπ*, "to call" or "say."—See Curtius, 632.

L. 14. *εἰσεσία ὕ ὑπεχώρησι*, "the oarage sped on," "the rowing went on stroke after stroke."—L. and S. Perhaps the ship is regarded as beheld from the land receding from view.

L. 15. *σκήμνυατο*, "had set down," rt. *σκιπ*, *σκιμπ*, a weaker form of *σκαπ*, whence *σκήπτω*, *σκήπτρον*, *scipio*.

—Curtius, 108. L. 17. *ἀμειβόμενοι*, "shifting their feet."

L. 18. *ὀρθάς—γὰρ*, "marking out with a line straight furrows, he drove them on, and a fathom's length he clove the back of the loamy soil."

L. 4. *ἐόλει* (imperf.), "the fire did not make him shrink, or check him." *ἐόλητο* (pl. pf.) occurs (e. g. p. 313, l. 12) in later writers. These words are to be referred to *εἴλω* (rt. *ῥλ*), the primary notion being that of pressing in, restraining. See Curtius, 660. *ἐόλει* is Boeckh's reading for *ἀιόλλει* in the MSS.

"This dithyramb was designed for the vernal Dionysia at Athens, and seems to breathe the perfumes and smile with the brightness of spring." *ἴδετ' ἐν χορῶν*, i. e. look on. *ἐν* is not the preposition *ἐν*, *in*, but the Aeolic form of *εἰς*, which occurs in Boeotian inscriptions. *εἰς* was originally *ἔνς*.

L. 3. *φοινικεάνων*, a conjecture for the old reading *φοῖνικος ἔρνος*. For *ἱανός*, see on p. 13, l. 14. L. 5. *ἀχρεῖ τ' ὀμφαί*. Schema Pindaricum. In Attic its use is almost confined to *εἰμί* and its compounds, standing at the beginning of a sentence. Cp. *ἐνὴν δ' ὑφάνται γράμματασι τοιαῖδ' ὑφαί*. *Eur. Ion.* 1146. See Clyde, 65 a.

148. CXXV.

149. —

— CXXVI.

150. --

- PAGE No.
150. CXXVII. L. 10 πολύσχοπε. Cp. "the searching eye of heaven." — *Shakespeare*. L. 12, ἰθὺμας, κ.τ.λ., "broughtest to nought but just now the strength of men." ποταίνον adverbial. L. 15, νεώτερον ἢ πάρος, a euphemism for κακόν. The date of the eclipse referred to has been fixed at April 30, B.C. 463. L. 8. δλοφύρομαι, κ.τ.λ. Cp. "Quod omnibus necesse est, idne miserum esse uni potest?" Cic. Tusc. Disp. i. 119.
- CXXVIII. See p. 141, l. 9, and with τοί μιν, κ.τ.λ. cp. Virg. Aen. vi. 642, "Pars in gramineis exercent membra palaestris," etc.
- CXXIX. This invective is interesting, as illustrating the hatred inspired among the insular allies by Themistocles' venality. Timocreon wrote it when smarting under the disappointment of not being recalled from exile by Themistocles, who betrayed his friend for a bribe.
- L. 15. ἔγώ δέ, "why then I," δέ in apodosis.
152. — L. 2. ἔνα λῶσται, an intensified superlative. Cp. p. 181, l. 9. L. 8. ὑπέπλωες, "filling himself in an under-hand way with bribes."
- L. 9. Ἰσθμοῖ δέ, κ.τ.λ. It would seem that Themistocles had on some occasion provided for the accommodation of visitors to the Isthmian festival in a sordid way (γλοιῶς). Müller remarks of Timocreon that, "powerful both as an athlete and a poet, he transferred the pugnacity of the Palaestra to poetry." He was also the author of the following *Skolion*. This latter term is not applied to all drinking songs, but only to those sung by particular guests to whom the lyre or a sprig of myrtle was banded. Of the two derivations of the word, (1) from the irregularities allowed in a performance of this kind, (2) from the irregular course in which the song went round the table, the latter is generally accepted. Müller, however, adopts the former.
153. CXXII. For the historical delusion on which this famous song was founded, Hippias having remained despot four years after Hipparchus, see Grote, vol. iv. pp. 153, 154.
154. CXXIV. L. 19. ἀπυρον. New, not hurt by the fire.
155. CXXV. L. 1. ἔστι μοι, κ.τ.λ.

" My wealth's a burly spear and brand,
and a right good shield of hides untann'd
which on my arm I buckle:

With these I plough, I reap, I sow,
 with these I make the sweet vintage flow,
 and all around me truckle.
 But your wights that take no pride to wield
 a massy spear and a well-made shield,
 nor joy to draw the sword :
 Oh, I bring those heartless, hapless drones,
 down in a trice on their marrow bones
 to call me King and Lord."—*T. Campbell.*

L. 5. *μυρίας*. By this name the Cretan serfs were known. 135. CXXXV.

L. 11. *ἄλκι*, κ.τ.λ. This ditty is generally understood in a political sense, referring to Pittacus' cruelty. Plutarch, however, and Diogenes Laertius took it in the literal sense of his having worked at the hand-mill. — CXXXVI.

The accentuation of *ἄλκι* for *ἄλκι* is accounted for by the Aeolic dialect, which throws the accent back as far as possible. cf *Αἰολοῖς βαρυντικοῖς*. See Chandler, 28,—and above on p. 128. No. xcvi.

A Rhodian mendicant song sung on the arrival of Spring. Hence the dialect is Doric. A similar Lay of the Swallow is still sung by the modern Greeks at the same season. The Lay of the Fieldfares (*ἱπικίχλιδες*), the Lay of the Woolwreath (*σιρσιώων*), and the *χορονόσματα*, (songs of strollers who went about with a crow), were probably of the same character. — CXXXVII.

BOOK IV.

It has often been remarked that great crises of history are most favourable to poetry. Athens, after having passed through the ordeal of the Persian war, presents a signal instance of this truth. The ascendancy in Literature and Art, which she attained simultaneously with her political hegemony, is the great fact which marks the earlier part of the Vth century B.C. It is briefly described by Pericles in his Funeral Orations, when he calls her "the School of Hellas" (*τῆς Ἑλλάδος πύλιον*). In the place however of that variety of styles which has hitherto been cultivated by the different members of the race, Poetry now finds its crown and consum-

PAGE No.

mation in the Drama, the most suitable mirror of the spirit of the age. While other forms of composition fell into abeyance, the development of Tragedy and Comedy during the period immediately succeeding the Persian war is certainly unparalleled. The abundance of plays represented, and the fact that some of the finest which we possess, such as the Oedipus Tyrannus and the Medea, failed to gain the first prize, cannot but impress us with the highest idea of the genius that could produce and of the critical acumen among the mass of Athenians that could appreciate these masterpieces of creative intellect. On the origin of the Greek drama, and the important influence which it exerted upon rhetoric, dialectics, and ethical philosophy, see Müller, vol. i. ch. xx-xxvi.; Grote's Greece, vol. viii. ch. lxvii.; Theatre of the Greeks, Part i. ch. i-v.; and for a comparison of Ancient and Modern Tragedy, Symonds's Greek Poets, ch. ix.

159. CXXXIX. L. 20. ἡ τοῦδε τύχη. Madvig conjectures εὐχῆ, Prometheus's prayer above. The Medicean MS. has εὐτυχῆ.

160. — L. 3. παρίσυρας, "this proposal you villainously made," or, "put in by a side-stroke."

L. 20. βρυχία, "subterranean," here of the underground rumblings of an earthquake. In the next page, l. 15, it has the sense of "under the sea," rt. βρυχ.

L. 22. κόιν, as ὄφιν. Cp. ὄρω κόιν ἀναύδον ἀγγελοσφρατῶ. But in Homer, κόιν ἀιθαλίεσσον.

161. CXL. L. 13. ἐπίφλεγε. Cp. "Martem accendere cantu," and above, p. 140, last line.

This description of the battle of Salamis, in which, as well as in those of Marathon, Artemisium, and Plataea, Aeschylus took part, is, it has been remarked, the earliest extant specimen of Greek history.

162. — L. 10. αὐτοὶ δέ. "Then began they with mutual shocks to crush the entire side bank of oars, striking (each against the other) with beaks of bronze," or, as Paley takes it, dashing against (παίοντα = ἱγκρουσθέντα) the brass-beaked prows. In either case παίοντα agrees with στόλον. The δέ takes up the apodosis, unless αὐτοὶ θ' ἰφ' αὐτῶν (both by themselves)—Ἑλληνικαὶ τε νῆες, and also the Greek ships) be read with Blomfield, who also prefers (nine lines below) αἰ to the epic form τοι, which is very rare in Tragedy.

- L. 7. πάντα τάνταῖα θεῶν, "all the disasters sent us by the gods." But Madvig reads ἐν δῆμασιν τ' ἄνταῖα, κ.τ.λ., "versanturque ante oculos adversa deorum consilia."
- L. 19. θαλλούσης βίον, "that evermore keeps its fresh life in foliage."—*Piumpire*. So δίδοι ἴθαλλε χῶρο; (Pindar), and κρίειν λιμῶνις θαλίθουσι (Theocritus).
- L. 3. φεῦ τοῦ ξυκαλλάσσοντος. Cp. Hor. Od. iii. 2, 29:—"Saepe Diespiter neglectus incestum addidit integro."
- L. 19. τὴν μακρὰν πόλιν: "the far-off city" is Hades, opposed, as Paley says, to the short expedition from Argos to Thebes.
- L. 9. ἀναξ δέ. The apodosis to ἐπεὶ δέ is marked by this δέ. As in the next page, L. 7, ἔτλα δ' ὄν answers to ἐπεὶ δέ (though Paley there prefers the special sense of δ' ὄν, "to say no more of the causes," "however that be"). Cp., too, p. 151, last line, p. 162, l. 10.
- L. 1. ἀνάγκας ἰδυ λίσσασθαι, i.e. he yielded himself to the first impulse of sin, and so subjected himself to a series of retributive punishments.
- L. 7. ἔτλα δ' ὄν θυτῆρ γενέσθαι.

PAGE No.
163. CXLII.

164. CXLII.

165. CXLIII.

166. —

"Ergo immerentem sustinuit pater
mactare natam; classibus ut via
felix, et ultrici daretur
materies animusque bello.
Nec profuerunt tam miserae preces;
nec vox, parentem nomine patrio
donare princeps; nec iuventae
gratia, virgineumque robur.
Sed, apprecatus rite Deos, pater
iussit ministros, quum super impium
altare circumfusa vestes
prociderit velut agna virgo,
raptim expeditis tollere brachiis,
et ne supremâ quid voveat mali
linguâ, lupatorum silenti
aere gravem cohibere vocem.
Ille inquinatam fudit humi croco
pallam, et ministris iniciens simul
ictus ocellorum, videtur
velle loqui miseranda, tanquam

picta in tabellis :—Saepe etenim patriae
aulâ frequenti dulce dabat melos :

Bacchoque ter pleno beatum
virgineo celebrabat ore.”—*E. B.*

167. CXLIV.

L. 11. *πάριστι σῖγ' ἄτιμος, κ.τ.λ.* The MSS. have *πάριστι σιγᾶς ἄτιμος ἀλκίβορος ἔδιστος ἀφιμένων ἰδιῶν*, where *σιγᾶς* is said to be for *σιγᾶς'*, Doric for *σιγᾶσσα*. Does the passage refer to Menelaus standing alone, deserted, in his palace, or to the vision of Helen? The chief objections to the above reading are, 1. metrical; 2. grammatical, *ἔδιστος* being used of Helen (however the last words are to be taken), though other irregularities of gender are found in Aeschylus, e.g. *δρόσσι τιθέντες*, Ag. 545; 3. doubts as to the appropriateness of the reference to Helen. This, of course, is a question of taste. Assuming that the speech of the minstrel prophets extends to *ἔκτου καλίστου*, it would seem less likely that in almost their first words they should describe the spectre of Helen seeming to stand by her husband, than that, after first lamenting Menelaus in his solitude, they should then go on to speak of the unsatisfying grace of the statues.

Paley renders the passage according to his text, which is followed, “He stands by in silence, dishonoured, but not reproaching, perceiving, with deepest pain, that she has left him.” In his last Translation, 1871, he confines the words of the prophets to the two lines, *ἰώ-φιλόνητος*.

L. 20. *εὖτ' ἂν ἰσθλα τις δοῦν ὄραν*. After *ὄραν* supply *ὄρα*.—*Hermann*. See a similar instance of the participle for finite verb, p. 141, l. 4, and the note. Construe *μάταν* with *βίβασαι*.

168. —

L. 9. *ὅς μιν γάρ, κ.τ.λ.* How deep the pathos of these lines, and how true the feeling that underlies them for all men and all ages, is well pointed out by Symonds, *Greek Poets*, Second Series, p. 205. L. 15. *βαρύ-τιθῆτον*. Aeschylus, when contrasting a physical with a moral effect, often uses words apparently contradictory. Cp. *βροτῶν ἀλκai*, “When the fleet is weather-bound at Aulis,” and *καλύχωνται τάφον-εὐφρόντων*. Cp. 323. With the last line of this extract, cp. “Two handfuls of white dust, shut in an urn of brass.”—*Tennyson*.

L. 20. ξυνάμωσαν. Paley compares, "Water with fire in ruin reconciled."—*Milton, Par. Reg.* iv. 412. "Sunt duo discordes, ignis et unda, dei."—*Or., Fast.* So, too, "The seas and winds, old wranglers, took a truce, and did him service."—*Troilus and Cressida.*

L. 10. ἰδοὺ δ', ἐκδύων. The verb is omitted, as she 170. CXLVI.
fancies the actual presence of the god before her.—*Paley.*

L. 24. θειγνώσω, "to crown this ruin," "to build up the topmost cornice-stone of guilt."

L. 8. ἃ δ' ἔμωαι γυναικίς; κ.τ.λ.

171. CXLVII.

Or. Maidens, they are upon me, Gorgon-shapes, folded in sable amice, and entwined with clustering snakes. I can abide no more.

Ch. What thoughts, oh faithfullest of sons to sire, distract thee? hold: let fear subdue thee not.

Or. There are no fancies in these plagues for me, These are a mother's dogs of wrath set on.

Ch. Fresh blood upon thine hands is reeking still: from this doth trouble fall upon thy mind.

Or. Oh Lord Apollo, here they gather thick, and from their eyes drop blood abominable.

Ch. Yet are there cleansings. Loxias with a touch will set thee free from these calamities.

Or. You see them not; I see them face to face; I am pursued; I can abide no more."—*W. J.*

In the above, Blomfield's reading, εἰς τὴν καθαρμὴν, is followed instead of Hermann's, εἰς τοὺς καθαρμούς. Observe in the same line the nom. pendens.

L. 1. τί οὐ; the only other cases of hiatus admitted 172. CXLVIII.

in Tragedy are τί εἴπας; τί ἔστι; εὖ οἶδα, and εὖ ἴσθι.

L. 2. ὅποια, κ.τ.λ. "Whatever tends towards unalloyed victory, with no dishonour such as would attend civil war."

Cp. "bella—nullos habitura triumphos."—*Lucan*, l. 12.

L. 9. ἐκφορεῖται, "mayest thou rather root them out." A metaphor from gardening, as in the next line.

L. 13. ἀριφάτων, in Homer ἀρήφατος="slain in war."

In Aeschylus, "slaying in war," i.e. warlike. For other changes in the meaning of Epic words in Tragedy, cp. note on p. 84, l. 18. Madvig would read ἀφίξμα, making the genitive depend on it instead of on ἀστίνων, with which Paley joins it. The sentence would thus

- PAGE. NO. run much better. For $\mu\eta\ \epsilon\upsilon$ cp. p. 187, l. 2, p. 189, l. 18. On this, and on the idiom in the next line, $\tau\iota\mu\acute{\alpha}\nu\ \acute{\alpha}\sigma\tau\iota\ \acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\pi\omicron\nu\ \epsilon\iota\gamma\alpha\iota$, see Clyde, 48, 4, 63, 2.
172. CXLIX. L. 17. $\epsilon\upsilon\phi\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\varsigma$, "fair-flowing;" $\epsilon\upsilon\phi\acute{\alpha}\nu\tau\omicron\varsigma$, Hermann—as if from a form $\epsilon\upsilon\phi\acute{\alpha}\nu\sigma\iota$, like $\acute{\alpha}\nu\phi\acute{\alpha}\nu\sigma\iota$, another form of $\acute{\alpha}\nu\theta\rho\omega\varsigma$.
173. CL. L. 4. $\delta\ \delta'\ \epsilon\upsilon\delta\alpha\tau\acute{\iota}\tau\alpha\iota\ \tau\acute{\alpha}\varsigma\ \epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\varsigma$. Stallbaum suggests that this was the original reading. The words are quoted, in the oblique narration, in Plato, Rep. ii. 383 B, $\epsilon\upsilon\delta\alpha\tau\acute{\iota}\sigma\theta\alpha\iota\ \tau\acute{\alpha}\varsigma\ \epsilon\iota\acute{\alpha}\varsigma$. The passage is one of those objected to by the Platonic Socrates on the ground of its involving dangerous notions respecting the gods. Apollo, at the nuptials of Thetis, is foretelling her happiness in her children. $\epsilon\upsilon\delta\alpha\tau\acute{\iota}\tau\alpha\iota$, literally to divide, then to dwell on in detail, whether for good (as here) or for evil. $\mu\alpha\kappa\rho\alpha\iota\omega\sigma\iota\varsigma\ \beta\iota\omicron\upsilon$, in respect of their life. $\beta\iota\omicron\upsilon\varsigma$ is the reading in Plato.
174. CLJ. L. 24. $\mu\acute{\eta}\tau\tau\epsilon\ \lambda\upsilon\mu\epsilon\omega\eta\ \epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\varsigma$. This reading avoids the difficulty of the ordinary reading, $\mu\acute{\eta}\theta'\ \delta\ \lambda\upsilon\mu\epsilon\omega\eta\ \epsilon\iota\mu\acute{\alpha}\varsigma$, in the position of the article. Here it is proposed to read $\epsilon\iota\mu\acute{\alpha}$, as in the similar passage in the Hippolytus. See Jebb's note.
175. CLJII. L. 14. $\gamma\alpha\iota\alpha\varsigma$, partitive, $\epsilon\upsilon\delta\alpha\ \mu\acute{\eta}\ \tau\iota\varsigma$, indefinite, not of any particular place, and therefore $\mu\acute{\eta}$. Cp. p. 182, l. 13, and Clyde, 48.
- L. 24. $\kappa\alpha\iota\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \tau\acute{\alpha}\ \delta\epsilon\iota\tau\acute{\alpha}$, κ.τ.λ. Cp. Shakespeare, "The heavens themselves, the planets, and this centre observe degree, priority and place." And below, p. 214, l. 11.
177. CLJIII. L. 6. $\acute{\alpha}\tau\rho\alpha\kappa\tau\omicron\varsigma$, originally a spindle, connected by Curtius (633) with the root $\tau\rho\acute{\epsilon}\pi$, whence torqueo, etc., the α probably coming from $\acute{\alpha}\mu\phi\acute{\iota}$. In its later sense of arrow, it seems to have been a specially Laconian word.
- L. 6. $\alpha\upsilon\tau\acute{\omicron}\varsigma\ \acute{\alpha}\nu$, κ.τ.λ. On this frequentative use of $\acute{\alpha}\nu$, to denote the recurrence of a state, cp. Madvig, 117; and for another instance of it, p. 235, l. 5.
190. CXLVI. L. 2. $\chi\alpha\iota\rho'\ \acute{\alpha}\ \mu\acute{\iota}\lambda\alpha\theta\rho\omicron\nu$, κ.τ.λ.

"Farewell! my grot, my shelt'ring cell,
Nymphs of the watery meads, farewell!
And jutting crag and headland steep,
and lusty clamour of the deep.

Full oft in darkling cave my head
by drifting rains was buffeted.
Full oft you mountain's hollow tone
echoed my melancholy moan.
But now (what Hope dared never dream)
from fount and wolf-frequented stream
I take my way. Yet once again
farewell to Lemnos' sea-girt plain !
Fair breezes, waft me o'er the main !
where friendly counsels lead,
where mighty Fate, where Heaven doth call,
resistless arbiter of all,
thither my vessel speed !"—*F. St. J. T.*

L. 8. τῷ. For this use of the article for the relative, 181. CLVII.
see Clyde, 4.

L. 9. ἀλλιστα—εἰς. Cp. p. 152, l. 2.

L. 18. ἢ ἡ τυφλός, κ.τ.λ. For this use of the indicative
past tenses to express an impossible or unfulfilled result,
with ἵνα, ὅς, ὅπως, see Farrar, 184. That the particles
are final, is proved by the use of μή with them. Cp.
p. 191, l. 19, p. 220, l. 19, p. 291, l. 5.

L. 16. εὐίππου ζῆνε, κ.τ.λ.

183. CLIX.

"Stranger, rest: thy toil is o'er,
thou hast touched the happiest shore
of this land of mighty steeds,
bright Colonus' glistening meads:
Where clear-throated Philomel
haunting every leafy dell
her sad story loves to tell;
for her home is in the gloom
of the ivy's purple bloom,
where the forest deep-embayed
droops its myriad-fruited shade,
there nor sun nor wind nor shower
pierce the lone-sequestered bower,
where Dionysus treads and wood-nymphs wild
join the mad revels of their foster-child.
Here, 'neath heaven's soft caresses
see the dew-enamelled tresses

of the bright Narcissus vie
with the crocus' golden eye,
meet chaplet for the locks divine
of Ceres and of Proserpine.
Here a maze of sleepless waters
o'er the champaign softly glide,
old Cephissus' myriad daughters
straying from their parent tide,—
and daily swoln with constant rains
dew the broad bosom of the plains,
plains, where the holy Muses dwell,
which golden Venus loveth well.

Dost thou know the sacred tree
Of self-creative energy,
ne'er disturbed by mortal hand,
terror of the armed foe,
such as ne'er on Asia's strand
or Doris' far-famed isle might grow?
'Tis the olive, grey and hoary,
Athens' boast and Athens' glory,
the tree divine, whose guardian leaves
the Attic mother round her infant weaves.
Never young nor old shall dare
with sacrilegious hand to tear
the holy symbol, watched eternally
by Morian Zeus' unwearied care
and stern Athene's eagle eye.

Raise for Athens, raise again,
ere ye close, the exulting strain!
our mother city, long renowned
for the mighty sea-god's dower,
whose plains the fleetest coursers scour,
whose coasts with brightest waves are crowned.
Hail, Poseidon, for to thee
Athens owes her mastery,
mighty son of Kronos old,
who for Athens first did mould
the forceful bit of matchless skill
to curb the courser's fiery will:

While upon the heaving sea
bounds the oar in lightsome glee,
in the sunlight gaily glancing,
and the Ocean Nymphs are dancing
to its measured melody."—*E. D. S.*

PAGET
185. NO.
CLIX.

L. 18. ἔπειρ ἦδε, i.e. δίδρακε. Schneidewin reads ὁμορροδοῖ for ὁμορροδοῖ, which, he says, Ismene could not assert of Antigone. It must be admitted that to begin a sentence with a word like this at the end of a line is unusual. The thought is the same as in Ismene's next speech, ξύμπλον ἱμαυτήν, κ.τ.λ. καὶ φέρω inserted parenthetically. Cp. Prom. Vinc. 331, πάντων μετασχὼν καὶ τατολμηκῶς ἡμοί, for a similar interruption to the structure of the sentence.

186. CLXI.

L. 1. ὦν τούργων, i.e. ἔστιν. L. 10. ἀλγούσα, κ.τ.λ. "Though I mock you, it is with a heavy heart, believe me, that I do so."—"I laugh in sorrow if I laugh at thee."—*Donaldson*.

187. —

L. 16. ἐν κτήμασι πίπτεις, either "ruinest the wealthy," or "whose attacks at once enslave." See *Donaldson's* note. He maintains that κτήματα must here mean slave, quoting passages in Plato where men are spoken of as the κτήματα of the gods. L. 18. ἱνυχίδις. Cp. "Chia pulchris excubat in gentis."—*Hor.*

L. 20. σὶ φύξιμος. Cp. πόλεμος ἄπορα πόριμος.

L. 22. ἀδίκους, i.e. ὅστις ἀδίκους εἶναι, proleptic. Cp. p. 172, l. 14.

L. 7. πανυχίδαν, "the joys of my vigils," *Jebb*, who points out the irony, πανυχίς, being a torch-light festival.

188. CLXIV.

L. 11. ἱξίνος, "welcomed, entertained with such fare as he has to offer."—*Jebb*. Cp. ξιφίων ἐπίχημα, "the wages of the sword," i.e. death.

L. 4. βραχυῖ χαλκῷ. Cp. p. 168, l. 15.

191. CLXV.

L. 5. Madvig thinks δειλαίαν σπαδὴν the true reading.

L. 12. ὥς σ' ὑπ' ἐλπίδαν, "how do I receive you back, not accompanied by (the fulfilment of) the expectations with which I sent you forth." If it is possible to understand the words placed in a parenthesis, this would give the usual sense to ὑπὸ. But perhaps *Dindorf's* reading, ἀπό, is preferable. See *Jebb's* note.

— CLXVI.

- PAGE No.
192. CLXVI. L. 4. *ξίνασι χερσί*. Cp. Aen. ix. 486, and Pope's lines, "By foreign hands thy dying eyes were closed," &c.
193. CLXVII. L. 11. *ἀποπεριούται*. Cp. note on p. 64, l. 8.
- CLXVIII. L. 18. Tyro, the wife of Cretheus, was persecuted by her stepmother Sidero. *σνάσουσα*, "as she stoops to drink."
194. — L. 1. *ἰδῆ—φύβης*. "Sees her reflection, a mere shadow of her former self (*σκιᾶς ἰδωλον* occurs in Aeschylus), being struck or illumined (by the image) her tresses having now been shorn away." The order of the words is against joining *αἰγασθεῖς* ὑπὸ with *σκιᾶς* and *ἰδωλον* with *φύβης*. But perhaps the text requires correction: *αἰγάζομαι* is a Sophoclean word, but generally used as a deponent. Meineke reads *αἰγασθεῖσά* σου.
- CLXIX. L. 14. *εἰσέρχεται*. For the sentiment, cp. Lucret. i. i. sq. and No. lxii.; for the dative, *γίνε*, Oed., Col. 372, *εἰσῆλθε τοῖν τρισθλίαν ἔρις*.
- L. 18. *παλαῖουσ' ἔς τρίς*. Cp. *ἦ μὲν τόδ' ἡμῖν τῶν τριῶν παλαισμάτων*, Eum. 589. The third fall was decisive in wrestling. Hence the words *τριάζω*, *τριακτήρ*, *ἀτριακτός*.
195. CLXX. L. 4. *ὁ καὶς τὸν κρύσταλλον* was a proverb said of persons who wish neither to keep a thing nor to let it go. *Παῖδις ἀσταγῇ* is Salmasius' conjecture for *παιδιαῖς ἀγῇ*.
- CLXXI. For *χυμός*, Meineke conjectures *κευμός*.

"At mea Deorum vita praecipiti rota
versatur usque et usque, et alternat vices:
ut illa Phoebi, sidus inconstans, soror
servare vultum nescit in noctes duas;
sed ex latente nascitur primum nova,
maiorque pulchriorque paullatim venit:
at ore postquam fulsit integerrimo,
tabescit iterum, denique in nihilum redit."

Menelaus is speaking.

Grotius.

196. CLXXII. The last two lines of this fragment seem corrupt, unless it ends in the middle of a sentence, so that another clause corresponding to *μήτις* followed.
197. CLXXIV. L. 13. *ἀπορβήτου*. Cp. p. 184, last line.
198. — L. 4. *φίλον πόμπιμος*, that grants a safe convoy, or lends escort to friends.

With this famous speech compare the fragment of Neophron, p. 328, No. cciii., and the epigram of Antiphilus, p. 330, No. ccxxxiv.

The Prayer of Hippolytus and the Morning Hymn of Ion (No. clxxxiii.) have a freshness and a charm which contrast favourably with the severer and gloomier speculations on religion in which Euripides was inclined to indulge.

L. 21. *σὸ τὸνδε, κ.τ.λ.*

PAGE 190. NO. CLXXV.

300. CLXXVI.

" En tibi Diva fero contextam flore corollam,
primitias prati, quod sine fraude viret,
quo neque pastor oves tonsuras gramina duxit,
necdum virgineam vomer adortus humum;
sed vaga verrit apis verno pia rura volatu,
flumineoque rigat pinguis rore Pudor.
Inde, verecundos ouicunque Modestia mores
insita, doctrinam non habitura, dedit,
talibus inde licet flores decerpere, pravis
non licet: est adeo religiosus ager.
Sed mihi dona manus castae, domina, excoipe serte
floreas flaventes implicitura comas.
Namque meum est, quod non mortalibus obtigit ullis,
ire tibi comitem, reddere vota tibi.
Fas voces audire tuas, non ora tueri.
Carceribus vitae meta sit apta meae."

T. S. E. 1860.

L. 13. *ὦ κατὰ θνητῶν, κ.τ.λ.*

301. CLXXVII.

" A plague on the whimsies of sickly folk:
What am I to do, what not?
Why, here's the fair sky,
and here you lie
with your couch in a sunny spot.
For this you were puling, whenever you spoke,
craving to lie outside,
and now you'll be sure not to bide;
You won't be here for an hour—
you'll want to be back to your bower;

PAGE No.
201. CLXXVII.

longing, and never enjoying,
shifting from yea to nay;
for all that you taste is cloying,
and sweet is the far away.

'Tis bad to be sick, but worse
to have to sit by, and nurse;
for that is single, but this is double,
the mind in pain, and the hands in trouble.

The life men live is a weary coil;
there is no rest from woe and toil:
and if there's aught, elsewhere, more dear,
than drawing breath as we do here,
that Darkness holds
in black inextricable folds.

Love-sick it seems are we
of this, whate'er it be,
that gleams upon the earth,
because that second birth,
that other life, no man hath tried;
what lies below
no god will show,
and we, because the truth's denied,
drift upon idle fables to and fro."—*W. J.*

L. 11. *κοῖν ἀπόδειξιν* = *κάλυψιν*. Cp. *οὐ-σπάνις*, Orestes, 942 = "abundance." *τὴν τῶν γεφυρῶν οὐ-διάλυσιν*, "the non-destruction."—*Thuc.* i. 138.

202. CLXXVIII. L. 23. *τροφὴν τι καρποῦ*, κ.τ.λ. Compare St. Paul's speech at Lystra: "He left not himself without witness, in that he did good, and gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness."—*Acts* xiv. 17. The last words indeed have been supposed to be part of a chorus in a lost Greek play.

203. CLXXIX. L. 17. *καὶ ταῦθ'*. Madvig proposes *κἀνταῦθ'*, i. e. after the herald's proclamation, and *ὁ δ' οὐ θέλων* (cp. above, the last note but one), or *ὁ δ' αὖ θέλων σιγῇ* (taking the last two words closely together), as a connecting particle seems wanted.

L. 19. *αὐθέντης*, primarily one who had power of life

and death; thus a despot. But εἰδύντης is a probable conjecture.

Theseus is speaking in behalf of the Argive suppliants, and maintaining the right of sepulture as belonging to all members of the Greek race. Throughout this play he appears as the true knight, the type of chivalry, as he is represented in Chaucer's Knight's Tale. A good illustration of the present passage is supplied by the history of Manfred, the representative of the Ghibelin party, who fell at the battle of Benevento, A.D. 1266. He was excommunicated, and Charles of Anjou refused him burial; but his Frenchmen cast each a stone on his body, and so made their enemy a tomb.

L. 8. τὸν Παντλήτων νόμον. For the four elements of union which held together the Hellenic aggregate, Community of (1) blood, (2) language, (3) religious sentiments, localities, and sacrifice, (4) a general analogy of manners, see Grote's Greece, vol. ii. ch. ii.

L. 12. ἀσχερῶς δ' ἐκείνοις. Madvig suggests ἀσχερῶς δὲ νεκροῖς, "You fought nobly against your foes, but (are fighting) basely against the dead, and thus justice perishes."

L. 14. ὅθεν δ' ἔλαστον. Cp. Lucr. ii. 909:—

"Cedit item retro, de terrâ quod fuit ante,
in terras, et quod missum est ex aetheris oris,
id rursum caeli receptum templa receptant."

L. 16. οὐτι γὰρ κακῆμεθα, κ.τ.λ.

"Vitaque mancipio nulli datur, omnibus usu."—Lucr.

L. 10. ἤδιον. Cp. note on p. 115, l. 17.

L. 20. ἀποφαίνην for ἀποφαίνετι.

This speech is perhaps unequalled for picturesqueness by anything else in Greek poetry.

L. 17. ἰσμοῦς, "streams." A rare use of the word, which means "swarms." For the gifts of wine, milk, and honey, cp. Hor. Odes ii. 19, 10.

L. 19. ἔρπει, "poured," ῥέω is nowhere else used transitively; προρέω is so used in a few places. Probably αἶψα is the right reading.

PAGE NO.
303. CLXXIX.

304. CLXXX.

— —

— —

— —

305. CLXXXI.

307. CLXXXIII.

308. CLXXXIV.

309. —

310. CLXXXVI.

- PAGE No.
- 211 CLXXVII. L. 27. ὡς ἀγάλματος. Cp. ζῶσαν γραφήν, Chaeremon, p. 231, l. 5, and p. 166, l. 23.
213. CLXXXVII. The idea of *Lyssa*, the Goddess of Madness, was borrowed from the *Εκτρία* of Aeschylus.
- — L. 13. βαλβίδαν ἀπο, "from the beginning." The metaphor of the *στάδιον* above is kept up.
- — L. 17. καταυλίσω, "will overpower, strike dumb."
215. CLXXXIX. Compare the conclusion of the *Choephorae*, p. 171.
216. CX. L. 9. ἀθυργλασσας, "of unbridled tongue." Cleophon is perhaps intended. Cp. πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσσει θύραι οὐκ ἱπικεύονται, Theognis. The word is used of "babbling echo," Soph. Phil. 168.
- — L. 17. ᾄδει, "i. e. in reference to his real worth, rather than his mere skill as an orator. One is the same as the other, ὅμοιος, i. e. the conditions of a good orator and a good statesman are the same."—*Paley*.
217. — L. 1. χραίνων, "coming in contact with."
- — L. 2. αὐτουργὸς ὄπιρ. Cp. "tum procul absitis quisquis colit arte capillos."—*Tibullus*, l. 6. 30.
- — L. 10. οἰκουρήματα=οἰκουρούς, i. e. "wives."
- CXCI. The deep irony that pervades this passage should be observed, and the girlish simplicity of *Iphigenia*, unconscious of her impending fate, and begging *Agamemnon* "to take her with him to Troy."
219. CXII. L. 7. πρῶτη σ' ἐκάλισα.

"Nec miserae tali prodesset in tempore quibat
quod patrio princeps donarat nomine regem."

Lucretius.

221. CXIV. The Cyclops, which Shelley translated, is chiefly interesting as the only extant specimen of its class. The Satyric Drama, defined as "playful tragedy" (*παίχουσα τραγωδία*), was introduced for the sake of those who, in the improved state of the drama, were still unwilling to lose the original chorus of Satyrs. "It exhibited the highest persons of tragedy thus attended, and under circumstances which were humorously contrasted with the solemnity of their character." The best satyric pieces were those of Pratinas, of his son Aristaeus, and of Aeschylus. Observe the metrical licences allowed in the Comic Iambic here in p. 222, l. 5, ἀγαθήν, p. 223, l. 4,

εὐδαίς σ' ἰδύμεν. With this scene compare Od. ix. (No. P^{ADOE} 221. No. xciv. xliii. p. 67).

L. 6. ὅς δὲ σὺ, "as you say." Ironical. 223. —

L. 1. δώσω τὴν ἑμὴν παῖδα. Poseidon had demanded the sacrifice of one of the daughters of Erechtheus, in the war between Eleusis and Athens. Euripides is fond of introducing a daughter devoting herself to death for the state, e.g. Polyxena, Iphigenia, Macaria in the *Heraclidae*. 224. cxcvi.

L. 12. τῷ πλουσίᾳ τι, κ.τ.λ. The sense is, giving rich and poor his share impartially, make allalike reverence you, ἴσων is adverbial. εὐσιβεῖν σταντόν, as εὐσιβεῖν θεούς, is found as well as εὐσεβεῖν εἰς. 225. cxcvii.

Palamedes, on his trial, is defending himself and recounting his inventions. L. 10. οὐ παρόντα, "to be taken closely together." Cp. on p. 202, l. 11. Ls. 12, 13. The change of number in ἀποθήσκοντα γράφαντας throws doubt on the reading. Grotius proposed γράφαντα λείπην. L. 14. ἔ δέ, sc. ἔστιν. 227. cc.

L. 18. σφαδάζειν, "to be restive, restless," rt. σφαδ. With which σφιδανός, σφιδρός, σφιδρόν, and *sfunda* are connected. Curtius, 296. Hence ἀσφάδατος, p. 171, l. 6. — cci.

L. 20. κατηρτυκώς πόνων, "thoroughly exercised in respect of troubles." The metaphor of the horse is kept up throughout, as this word specially denotes one that has lost its foal teeth and is full-grown. — —

Euripides is said to have imitated Neophron in his *Medea*, but there is some doubt whether Neophron did not imitate Euripides. 228. ccxi.

A sophistical doctrine, that religion was invented in early times to give a sanction to law by inspiring fear of the gods. The passage is interesting, as illustrating the union, not uncommon at Athens, of the political, philosophical, and literary character in one person. Critias, the author, was the uncle of Plato, the pupil of Socrates, the head of the oligarchical party, and the most violent of the Thirty Tyrants. 229. cciv.

L. 16. πολλά. Pierson's conjecture, to complete the passage. 230. —

L. 3. προσίχων τι πάντα. It seems doubtful whether προσίχων τι is good Greek for προσίχεναι τινί. Matthiae conjectured συνέχων. — —

L. 19. ἀστίος μύδρος. This was the doctrine of Anax. — —

PARR No.

are Greek, and the scene is laid at Athens. Of the six Terentian comedies, four are adapted from Menander, with the addition in the *Adelphi* of a scene taken word for word from the *Συναδικαστής* of Diphilus. The remaining two, the *Hecyra* and the *Phormio*, were based on plays of Apollodorus and Carystus. The situations and characters which perpetually recur, the braggadocio and parasite (the Thraso and Gnatho of the *Eunuchus*), the cook, the intriguing slave, the parsimonious father, are all traceable to a Greek origin. Lastly, we must not omit to notice the influence of Epicurus (born at Athens, 342 B.C., the same year with Menander, and his intimate friend from youth) on the whole of this later Comedy. See an excellent chapter (xxix.) in Müller's *Literature*, whence the above summary is mainly drawn. See, too, Meineke, *Frag. Com. Græc.*, vol. i. *passim*; Symonds' *Greek Poets*, 1st series, ch. viii., 2nd series, ch. x.

232. CCVI.

These five lines are all that remain of Susarion, if indeed they are his, which Meineke, as they are not mentioned by Aristotle, is rather inclined to doubt. He does not lay much stress upon the other objections made by Bentley, who denied that Susarion published any written plays, and maintained that if the lines were his, they were not written for the stage. The strongest argument alleged against them is, that such an address in the person of Susarion in the *Iambic* metre is contrary to the rule of the Comic Poets, who employ for this purpose the Chorus in the *Parabasis*, which usually consists of tetrameter Anapaests, never of Iambics. The germ of this spirit of satire upon women, which so largely pervaded Greek Comedy, has already been seen in Simonides of Amorgos (p. 115).

— —

L. 1. *ἀκούετε λέω*, "Oyes!" "O yes! O yes!" the crier's proclamation; often in Aristophanes.

— CCVII.

Epicharmus, originally of the school of physicians at Cos, and a scholar of Pythagoras, migrated to Sicily about 488 B.C., where he lived, first at Megara and afterwards at Syracuse, under Hiero. He differs from the Attic writers of Comedy in the following points: (1) there is an absence of any distinct political tendency; his satire dealt with the follies of mankind in general;

(2) his Comedy was tinged with philosophy; (3) mythology supplied him with many of his subjects. His maxims contained in single lines are often referred to by Cicero, and are striking; e.g.—

νάρε καὶ μίμνας' ἀπιστιῖν' ἄρθεα ταῦτα τῶν φρενῶν.—
οὐ μετανοεῖν ἀλλὰ προνοεῖν χρεὶ τὸν ἄνδρα τὸν σοφόν.—
ἐπιπολάζειν οὔτι χρεὶ τὸν θυμὸν ἀλλὰ τὸν νόον.

Epicharmus was the first to bring on the stage the Parasite. The word originally denoted nothing more than a class of priests who feasted together in the temple of Heracles. The chief Dorisms in this passage are γα, τήνι, τήνω, ἔκα, ἄς κα, μαστιγῶν, οἰκάδις, εἶπας, κοῶ, in Attic, respectively, γι, ἐκῆ, κίνησ, ὅταν, ἔως ἂν, μαστιγῶν, οἰκάδι, ἔκω and κοῶ. The verb λάω is only found in the Doric form. The hiatus in εἶπω οἰκάδις will be observed. In Sicily no doubt the latter word in Epicharmus' time still retained the Digamma.

L. 11. κινάζομαι, from the root κύδος; "abuse." The word is not common; Sophocles uses it once, Aj. 772.

L. 11. καπ' ὃν ἤχθόμεν. The insertion of ὃν between the Preposition and its Verb, to denote the immediate sequence of one action on another will be familiar to readers of Herodotus. Lorenz thinks ἤχθομαι may be the true reading, as throughout the passage the Parasite speaks in the present tense.

L. 2. τοῦθ' οἶον, κ.τ.λ. "I thank my stars that I get off without the watchmen on guard wanting to do more than give me a blow or two."

L. 7. ὁ σχινοκέφαλος. We learn from Plutarch that the statues of Pericles generally represented him as helmeted, to conceal the defect of his "peaked" head. The Odeum, built under his direction, was an imitation of the Persian king's tent. These lines, from the mention of the Ostracism, would seem to have been written about 445 B.C.

The Wine-Flask (Πυτίνη) won the first at the same time that the Clouds gained only the third prize. "The Comic Muse was represented as the lawful wife of Cratinus, the faithful partner of his younger days, and she

- PAGE No.
233. CCIX. complained bitterly of the neglect with which she was treated, in consequence of her husband having become attached to another lady—the bottle. She goes to the Archons, and brings a plaint of criminal neglect against him; if her husband will not return to her she is to obtain a divorce from him. The consequence is, that the poet returns to his senses, and his old love is re-awakened in his bosom.”—*Müller*.
- — L. 11. δαδαικάρουνον, alluding to the fountain 'Εννιάκρουος, or Callirrhoe, either as a comic exaggeration, or as having really been increased by the addition of three new pipes.
234. — L. 3. ὀξύβαφον, first a cruet for vinegar, *acetabulum*, then any small vessel, here as a measure one-eighth of a pint. *Meineke* accents it thus; in *L.* and *S.* the word is paroxytone.
235. CCX. L. 1. ἀφθονία. The order is ἀφθ'. ἦν καταπ. τὴν ἐνθ. ἄρθ. αὐτὴν ὑποτριμματίοις (ὥστε γίγνισθαι) ἀπαλὴν.—ἀνάπαιστα. *Dindorf* conjectures ἀνάβραστα, “boiled meat;” *Casaubon*, ἀλίπαστα; *Meineke*, ἀν ψαιστά, “cakes of ground barley,” ἂν having the sense of repetition, as below, on which cp. note on p. 177, l. 6.
- CCXI. L. 7. κράτιστος, κ.τ.λ. Cp. *Ar. Arch.* 530:—
 Περικλῆς οὐλύμπιος
 ἥστραπ' ἰβρόντα, ξυνεκίκα τὴν Ἑλλάδα.
 “Hic optimus quidem omnium eloquentiâ,
 nam celer ut cursor pedibus promotos decem
 facile vincebat oratores ceteros.
 Velox loquendo, sed cum veloci impetu
 Suada insidebat quaedam labilis illius.
 Ita delinibat homines, unusque omnium
 linquebat stimulos in animo audientium.”
Grotius.
236. CCXII. Myronides, the hero of Oenophyta (456 B.C.), having survived the great men of his day, was represented in this play as descending to the shades and bringing back Solon, Miltiades, Aristides, and Pericles, whose help the Chorus, consisting of the Boroughs of Attica, invoke against the new generation of statesmen.
- — L. 8. καθάρματα, “outcasts,” “scapegoats,” like φαεμακός. Cp. *Ranae*, 733:—

οἷσιν ἡ πόλις πρὸ τοῦ
οὐδὲ φαεμακοῖσιν εἰκὴ βραδύας ἐχρήσατ' ἄν.

The object of this play was to satirize Callias, the son of Hipponicus, for the number of flatterers that frequented his house. 236. CXXIII.

L. 12. "The slave who attends me is generally another person's, but in a slight degree my own too." This use of a genitive, especially αὐτός, to strengthen the possessive pronoun, is confined in prose to ἡμέτερος and ὑμέτερος. Cp. for another instance of ἡμός so used, p. 9, l. 13. — —

L. 4. Ἀκίστορα, a tragic poet ridiculed by Aristophanes. L. 4. στιγματίας. Cp. on p. 270, l. 3. L. 6. Οἰσεῖ, probably some public slave notorious for his cruelty is intended. κλοιόν, "a collar," old Attic κλαός. 237. —

Eupolis is supposed to be here glancing at his rivals, particularly Aristophanes. The latter was one of the settlers (κληροῦχοι) to whom Aegina was assigned. L. 12. παραρρεῖ. Cp. ἐκπλεῖν in *Hdt.* iii. 155, ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν. — CXXIV.

This Phrynichus must not be confounded with the author of "The Capture of Miletus." The allusion is to the mutilation of the Hermae. Teucer, a metec, who had fled from Athens to Megara, received 1000 drachms (μηννυτρά) for his information. Diocleides confessed to having made a false deposition, and was put to death. — CXXV.

L. 7. ὀρθῶς.

238. CXXVI.

"I speak correctly, old sire! his outward man is in the garret writing tragedy; while his essential being is abroad, pursuing whimsies in the world of fancy."—*Frere*.

L. 11. ὅθ' = ὅτι, "since." ὅτι is never elided in Attic. — —

L. 2. Χολλείδης. Dicaeopolis mentions his deme, Chol-leidae, as well as his name, a mark of rusticity. There is probably a pun on the lame characters introduced by Euripides (Dicaeopolis of *Cripplelegate* has been suggested), which is carried out below in οὐκ ἐτὸς χωλοὺς ποιεῖς, "it's not without reason (*non temere*) you bring out cripples in your plays," i.e. "when they have such a chance of 239. —

- PAGE No. tumbling downstairs." L. 5. "Well, there then, I'll be wheeled out." See *ἐκκύλημα* in *L.* and *S.*
241. CXXVII. L. 6. *ἀπαρά*, an epithet peculiarly gratifying to the Athenians. It was first applied to Athens by Pindar, with reference probably to the Olive. Athens in the same fragment is also addressed as *ἱερτίφανοι*, probably in part at least, from the violet hues of evening which illuminate her crown of mountains, the "*purpureas colles Hymetti*."
- — L. 8. *τίττιγοφώρας*. See Thuc. i. 6. The *τίττιξ* was an emblem of the claim to be *αὐτόχθωνες*.

"There, see him, behold! with the jewels of gold
entwin'd in his hair, in the fashion of old;
not dreaming of verdicts or dirty decrees,
but lordly, majestic, attir'd at his ease,
perfuming all Greece with an odour of peace."

Frere.

- — L. 9. *χορρινῶν*, "voting-shells."
243. CXXVIII. L. 1. *κρούσιν καὶ κατάληψιν*, "the way to make a striking impression, and to keep down your adversaries' attack in argument." Cp. Eq. 1379. *κρουστικός* (cogent); *καταληπτικός* τ' ἄριστα τοῦ θεωρητικῶ. The words are, however, taken to mean "cheating" and "apprehension."
- — L. 6. "The line *διὰ τῶν κοίλων*, κ.τ.λ. could have been written by none but an ardent lover of the hill-scenery, one who had watched hour after hour the peculiar oblique side-long action of descending clouds, as they form along the hollows and ravines of the hills."—*Ruskin*.
- — L. 10. *εἰ μή*, κ.τ.λ., "unless your eyes are running pumpkins."
- — L. 14. *οὐ γὰρ μὰ Δί'*, κ.τ.λ.

Socr. So then till this day that celestials were they,
you never imagined nor knew.
St. Why no, on my word, for I always had heard
they were nothing but vapour and dew.
Socr. O then, I declare, you can't be aware
that 'tis these who the sophist protect,
prophets sent beyond sea, quacks of every degree,
fops signet and jewel bedecked,

astrological knaves and fools, who their staves
of dithyrambs proudly rehearse,
'tis the Clouds who all these support at their ease,
because they exalt them in verse."

Rogers.

L. 14. *νεφίλην Κερτ. ὄμ.* Cp. Ant. and Cleop., Act iv. 244. ΟΣΚΝΗΙ.
Sc. 12; Lucr. iv. 137.

L. 9. *Διπολιώδη*: i. e. *obsolete*, from an ancient festival. 246. ΟΣΚΗΙ.
τεττίγων. Cp. above, p. 241, l. 8. Cecides in the next
line was an old-fashioned dithyrambic poet.

L. 4. *ἀναπλάττειν*, "to remodel," "copy," the read- — —
ing of the Ravelina MS. seems preferable.

In no play of Aristophanes is the marvellous richness 247. ΟΣΚΗΙ.
of his inventive genius more conspicuous than in the
Birds. It was brought out in 414 B.C., during the Sici-
lian Expedition, and abounds with allusions to the ex-
travagant schemes and hopes entertained by the Athe-
nians of the time, to their impatience at Nicias' delay (*μιλ-*
λονικῶν, v. 639), and to their speculations in philosophy.

L. 11. *ἐλελιζμένης*. So of the quivering strings of the — —
lyre, p. 144, l. 7. In *L.* and *S.* the two words are treated
as distinct, the verb in the former place being connected
with *ἐλίσσω*, in this passage with the cry, *ἐλελιῦ*.

L. 13. *σμύλακος*, probably "bindweed" here and in —
p. 209, l. 10.

L. 1. *γῆ δ' οὐδὲ δῆε*, i. e. *οὐδὲ γῆ οὐδὲ δῆε*. Cp. Aesch. 249. ΟΣΚΗΙ.
Ag. 532. *Πάρις γὰρ οὔτε συντελὲς πόλις*, i. e. *οὔτε Πάρις*,
κ.τ.λ. · L. 14. *γέρας*. Cp. p. 125, l. 13.

L. 2. *Ὀρίστη*, a street-robber, or pickpocket, men- 250. —
tioned elsewhere in Aristophanes. L. 11. *ξύμβολον*. Cp.
p. 96, l. 9.

L. 8. The well-known opening of the Choephoroe. 251. ΟΣΚΗΙΙ.

L. 24. *μάκτραν—κάρδοπον*, "a kneading-trough," or "a 252. —
trough to knead in."

L. 1. *κατιστοιμυλμίνε*, "you glib-tongued chatterer." 253. —

L. 12. *ἀνύσα*, "and make haste about it." *ἀνύω*, like
φθάνω, is used both with a participle following, and, as
here, in the participle, joined to an imperative.

L. 1. *ᾄν=ιάν*, ἦν, whereas *ᾄν*, "would," is never 254. ΟΣΚΗΙΙΙ.
lengthened.

L. 12. "If the rations are (in the shape of) a good dinner." — —
"Modo adait caena opipara pro stipendio."—*Grotius*.

- PAGE No.
255. CCXLIV. L. 1. ἄραι. Meineke (Ed. 1840) reads ἄραι', i.e. "when setting sail."
- — L. 3. φράζε. The sense is that he can no more leave a banquet than a man who has fallen into a well can get out of it. L. 7. σκεπτόν, "a visitation."
- CCXLV. L. 16. τριπαραχῶν ἀπὸ γέρας', from the outlay necessary for fitting out a trireme, which averaged fifty minae, or £203 2s. 6d. In later times the expense was a talent.
256. CCXLVI. L. 12. αἵρουσι . . . μηχανήν. "They raise the machine as easily as one would lift a finger." The contrivance of the *Deus ex machina*, only once resorted to by Sophocles, appears in nine out of the nineteen extant plays of Euripides, a proof of the decline of Tragedy, in its inability to rely upon its own resources. L. 17. τὸν εἰσβολόν, "the prologue."
257. CCXLVII. The Athenian State is represented as replying to the envoys of the Egyptians. L. 12. μυγαλῇ, "the field-mouse."
- CCXLVIII. Contrast with this, Propertius, bk. ii. eleg. 12:
"Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem," etc.
- CCXLIX. L. 13. κλητῆρος, "the constable," rather than the witness.
258. CCXXX. Timocles' Attic Greek was remarkably pure. Among the objects of his satire were the orators Demosthenes and Hypereides.
259. — L. 10. Φινίδαι, Polydectus and Polydorus, according to Ovid.
- — L. 12. Cp. p. 239, l. 14.
260. CCXXVII. L. 5. ὡς ἱμερος, κ.τ.λ. A parody on Eur. Med. 57, ὡς ἱμερος . . . λίσσεται μολὸύση διὺρο δισκοίνης τίχας.
261. — L. 2. γλαυκίσκον, a grayling. L. 2. ἔξ' Ἀργαυς κάπρον: i. e. from the *Amphilochian* Argos. The district round Ambracia was famous for its boars. So Grotius understood it. But probably a *pike* is meant, as the whole of the passage is on fish.
- CCXXVIII. L. 10. λάβηται φερόμενος. Porson notices this as a rare instance of a dactyl before the final iambic, in the Trochaic metre.
262. CCXXIX. L. 9. ἡ μὲν εἴρων ἡ δ' αὐθέκαστος, "one cunning, another straightforward or simple."

Cp. Aesch. S. c. Theb., 586, sq., on the utterance of which lines all eyes are said to have been turned on Aristideides.

Symonds quotes Goethe's words, "Menander is thoroughly pure, noble, great, and cheerful, and his grace is unattainable."

L. 16. Perhaps ἔργα should be read, as στ follows.

L. 1. αὐτὸν, Gaisford proposed αὐτὸν ἐπικουρεῖν.

L. 18. ἀλατρίων, κ.τ.λ.

γενναῖος, "generous," is used by Plato and Xenophon of well-bred animals. ἰρίκα, different from that of the inferior horse.

L. 23. τρίτα λίγυι, i. e. τριταγωνιστῇ, "plays the third part."

L. 3. οὗ δὲ λέγεται, κ.τ.λ. Sappho was a favourite character with the later comedians. Schlegel thinks that the story of her leap from the Leucadian rock was invented by them. The subject was probably treated in the amatory style, for which Menander was so famous:—

"Fabula iucundi nulla est sine amore Menandri."

Ov. Tr. ii. 69.

L. 5. ῥίψαι, sc. ἑαυτήν.

L. 6. κατ' εὐχὴν σὴν, "in accordance with our vow to thee, Apollo."

L. 2. οἰκτίως, "dutifully," as in Thuc. ii. 60.

L. 14. πανήγυρι.

"Life is a fair, where thousands jostle,
where all is dice and thieves and bustle,
all tumults fierce and wranglings loud,
and we are pilgrims in the crowd.
Who would not long such scene to leave
ere strife or losses bid him grieve?
To be the first his home to win,
or rest him in a quiet inn?"—*Anstice*.

L. 15. ἐν δ, sc. χερόν. L. 21. ῥεμβόμενος, "turning about, roving unsteadily;" rt. ῥιπ—ῥοπή, "the turn of the scale."—*Curtius*, 513.

PAGE No.
232. CCXXIV.

263. CCXXVII.

— —
264. —
— CCXXVIII.

265. CCXXIX.

266. CCXL.
— CCXLI.

— —

PAGE No.
27. CCXLIH.

Compare Addison: "When I look upon the tombs of the great, every emotion of envy dies in me; when I see kings lying by those who deposed them, when I consider rival wits placed side by side, or the holy men that divided the world with their contests and disputes, I reflect with sorrow and astonishment on the little competitions, factions, and debates of mankind. When I read the several dates of the tombs, of some that died yesterday, and some six hundred years ago, I consider that great day when we shall all of us be contemporaries, and make our appearance together."—*Spectator*, No. xxvi. Cp. Hamlet, Act v. sc. 1.

— — L. 7. ἀλλ' οὐδὲν αὐτῶν. Meineke suggests αὐτοῦς χράσεν. "But none of these things warded off from them the ravages of time."

269. CCXLIII. L. 2. Σκύθης τις, κ.τ.λ. "What Scythian is noble?—A plague on him! Yet Anacharsis was one." But Σκύθης τις δειστρος, "a Scythian is a pestilent fellow," seems preferable. Cp. δειστρος Μανδάν of Philip, in Demosthenes, and the similar use of φόβρος. See the account of Anacharsis's visit to Greece and his death, Hdt. iv. 76, 77.

— CCXLIV. L. 8. ἀπολαύειν τὴν βίον. ἀπολάπτειν should perhaps be read, as the construction with the accusative is rare.

269. — L. 2. συνῆχας, "compulisti," "you have driven the citizens to be vegetarians." τὰ λάχανα, "the vegetable market;" as of ἰχθύς, Ran. 1008; τὸ μύρον, Eq. 1375, etc.

— — L. 7. ἐπιτιμίμηκας, "you have raised the price." So in Demosthenes, ὁ σῖτος ἐπιτιμήθη.

— CCXLV. Hence the name καπνοσφράγτης, invented by the comic writers for such a parasite.

— — L. 13. πτερύττομαι, "plausis alis gestio."

270. — L. 3. κόμπη—δοτιγμένος, a branded slave, who lets his hair grow over his forehead to hide the mark. Cp. Martial, xi. 20:—

"Et numerosa linunt stellantem splenia (patches) frontem.

Ignoras quid sit? Splenia tolle, legas."

The letters thus hidden on the Roman slave's forehead would be FUR, or FUG, for fugitivus.

	PAGE	No.
L. 6. λάβραξ, a bass. λάβρακις Μιλήσιοι was a proverb for greedy persons.	270.	OCKLV.
L. 8. Αἰγινάϊον. The weight of the Aeginetan talent was about 82½ lb., that of the Attic not quite 57 lb.	—	—
L. 9. Ἀττικὰ, sc. κέρματα, "small change."	—	—
L. 10. τὴν καταλλαγὴν, "the profit on the exchange."	—	—
L. 13. Εὐριπίδην, a name given to a throw of the dice, when the numbers made up forty, from Euripides, one of the forty in office after the Thirty Tyrants.	—	OCKLVII.
L. 15. στυγαῖ. Cp. 228. No. CCII.	—	—
L. 16. ἀσυμβάλους, <i>immunes</i> , "without putting down their share." The first of these three lines is from the Antiope, the third from the Iphigenia in Tauris.	—	—
Bato lived about 280 B.C., and satirized, among other philosophers, the Stoic Cleanthes. This fragment used to be wrongly attributed to Plato.	271.	OCKLVIII.
L. 9. ἐκ δὲ τοῦ ζῆν.		
"namque qui vivunt bene hi rectè vivunt: nonne id concedes mihi?"	—	—
<i>Grotius.</i>		
L. 16. γλαυκίσκον. Cp. on p. 261, l. 2.		

BOOK V.

Some of the following passages might have been differently arranged, by classing Xenophanes with the Ionians of the sixth century B.C., reserving the few specimens that exist of Platonic Poetry for a place among the Epigrams, and including the lines of Aristotle among the Skolia. It seemed, however, desirable to group together a few of the most striking fragments of the philosophers. The Eleatic School is thus represented by Xenophanes and his successor Parmenides,—the former of whom was the first to attack the Homeric description of the gods, with criticism as bold as that employed by Plato on the same subject in the second and third books of the Republic. He does not scruple to style the battles of the Titans and Centaurs "fictions of the men of former times," and to ridicule the anthropomorphic tendency of the myths. Of Pythagoras no

genuine remains are extant, but about four hundred lines have been preserved of Empedocles, one of the most interesting of the precursors of the Socratic philosophy. That remarkable man united in himself the character of priest, philosopher, physician, and rhetorician, and though, according to Aristotle, to be regarded rather as a physiologist than a poet, he was unquestionably gifted with a lofty imagination. If his verses display less musical sweetness than earnestness of thought, yet the solemn and impressive tone which pervades them, accounts for the enthusiastic eulogy pronounced on him by Lucretius:

"Carmina quinetiam divini pectoris eius
vociferantur et exponunt praeclara reperta
ut vix humana videatur stirpe creatus."—i. 733.

Aristotle's Ode to Virtue may remind us of the instances in our own literature of men like Bacon and Wotton, whose thoughts occasionally found vent in poetry. Lastly, Cleanthes furnishes a favourable type of the Stoic. His Hymn to Zeus has been styled the most devotional fragment of Grecian antiquity. See Müller, vol. i. xxvii., Symonds, 1st series, ch. iii., 2nd series, ch. v.

372. XXIX. Xenophanes of Colophon founded the celebrated school of Elea (afterwards Velia, according to the Roman pronunciation) about 508 B.C., but wrote elegies at an earlier period, in Asia Minor. The dialect he employs is Epic, with a few Aeolisms.
- — L. 2. ἀμφιτίθει, for ἀμφιτιθεῖ, by the Aeolic retraction. ἄλλος μὲν must be understood from the next line.
- — L. 5. προδῶσιν, sc. ἑαυτὸν. Cp. προδῶναι τὰ μέγιστα. Hdt. vii. 187 of the rivers *failing* on Xerxes' march.
373. — L. 2. μύθοις, tales, legends; λόγοις, discourse generally. Karsten reads νόοις for λόγοις, to avoid the apparent tautology. L. 4. προχειρότερον, Bergk conjectures προαιρετίον.
- — L. 8. καὶ τὸν ὃς ἀμφ' ἀρετῆς. Sc. ὃς ἀναφαίνει, i. e. διαλέγεται ἀμφ' ἀρετῆς. L. 9. δίσπει. "Marshals," ironically.
- — L. 11. σφιδανός, "violent." See on p. 227, l. 16.
- — L. 12. θεῶν δὲ προμηθείην, κ.τ.λ. "Cum de Diis immor-

	PAGE	No.
talibus disputamus, dicamus digna Diis immortalibus." —	273.	CCLXIX.
<i>Cic. de Naturâ Deorum</i> , iii. 25.		
L. 15. κατὰ πάντ' ἀδαῆ, "to all mysteries."	—	—
L. 16. πολύφραστοι. <i>sollertes, cordati</i> , "endued with thought."	—	—
L. 5. ἀμφὶς ἔχει, "keeps them on either side; above there is a lintel, below a threshold of stone."	274.	CCL.
L. 6. πλήνται, for πίπλνται, pf. of πίμπλημι. "They are filled, i. e. blocked. or closed by huge doors." So Karsten takes the passage, quoting "Ἐλλῆσι βαρβάρους θ' ὁμοῦ πλήρεις ἔχουσα, Eur. Bacch., 18, for the more usual Ἑλλήνων.	—	—
L. 15. καὶ μηθιὰ. Cp. Gray's <i>Progress of Poesy</i> , "To him the mighty Mother did unveil her awful face," etc.	—	—
L. 24. ὥς τι, κ.τ.λ. The meaning is, "This, too, you shall learn, how (ὥς τι) you may travel in thought thoroughly through everything, holding opinions which will bear testing," i. e. how δόξα may become ἐπιστήμη.		
L. 3. φῶς. This, according to Plutarch, is not to be limited here to the sense of murder, but includes the consumption of animal food. There is a strong resemblance between these opening lines and the Platonic myth on the pre-existence of the soul. Cp. Phaedrus, p. 245.	275.	CCLII.
L. 8. Νείκει μαινομένῳ, the <i>Discordia demens</i> of Virgil.	—	—
L. 13. παῦρον δι' ζωῆς. See Grote's <i>Plato</i> , i. p. 40; Hist. Gr., ch. lxvii.; and Lucretius, ii. 576.	—	CCLXII.
L. 1. πάντος ἰλαυνόμενοι, κ.τ.λ. Cp. M. Arnold's <i>Empedocles on Etna</i> .	276.	—
<p>"Hither and thither spins the wind-borne mirroring Soul: a thousand glimpses wins, and never sees a whole."</p>		
L. 1. τὸ οὔλον, "the universe."	—	—
L. 2. οὐτ' ἐπιδεκτά. Compare the quotation in St. Paul, 1 Cor. ii. 9, "Eye hath not seen, nor ear heard," &c.	—	—
L. 3. σὺ δὲν. Some deity is here addressing the poet as a disciple. L. 4. πείσται, i. e. the amount of truth attainable by man is limited by the capacity of the human intellect.	—	—

- PAGE. No. 776. OCCL. L. 10. μηδὲ σι. Here the Muse is speaking. The sense is, "Let not the fact of gaining honour from mortals, impel you to use intemperate language."
- - L. 11. ἐφ' ᾧ τι. "*Ed lege, sc. conditione ut, hic idem valet quod ὅστις.*"—K.
- - L. 12. θάσσουσ, "hasten to," rather than "sit on," according to Karsten; ἐπὶ then will have the pregnant sense it has in Hom., Il. ii. 69, πύσσεται ἐπ' ἀλυσσιν (fly on to the flowers and settle there).
- OCCLIII. L. 14. λιπόφυλον, a word used twice by Empedocles, and by no other author, in the sense of "feeble." "Proprie convenire videtur in arborem cui lignum (i. e. vis ac robur) deest, vel in ramum a stirpe decerptum."—K.
- - L. 16. δούται. Cp. Lucr. ii. 2:—
- "Largus item liquidi fons luminis aetheris sol
insurgat adsiduè caelum candore recenti;"
- - and ἀκτῖσι βεβρεγμένος, Pind., Ol. vi. p. 143, l. 14.
- - L. 18. ἰθιλυμένα. "Videndum, num derivatum sit fortasse ab ἰλύω convolvere, ut ἰθιλυμένος idem notet quod ἀλλής, confertus."—K. θήλυμνα, "the foundations of things," the *semina rerum* of Lucretius is another reading.
277. - L. 5. διάπτυξις, "interchange."
- CCLV. L. 16. ᾧ φίλοι. Epimenides composed similar "hymns of purification." In the physiological poem, a single person, Pausanias, in this latter one, the whole State is addressed.
278. - L. 2. ἐγὼ δ' ὕμνῳ θεός, κ.τ.λ. Empedocles is said to have suggested to the Selinuntines the means of curing a pestilence by works of drainage. Shortly after this, on his suddenly coming upon some of them at a banquet near the river, they rose and paid him divine honours.
- CCLVI. L. 13. παύσει δ' ἀκαμάτων, cp. Matthew Arnold:—
- "He could stay swift diseases in old days,—
cleanse to sweet airs the breath of poisonous streams,
and in the mountain chinks inter the winds."
- - L. 15. παλίντιτα, "requiting the past damage."
- - L. 18. αἰθύσσορτα, "darting." See p. 139, last line, p. 146, l. 8.

L. 19. ἀΐσις δ', κ.τ.λ. There is a reference perhaps to Panthea, whom he is said to have restored to life after lying

PAGE 379. NO. CCLVI.

"thirty long days in a cold trance of death."

The genuineness of many of the Epigrams commonly attributed to Plato has been questioned. Those here given are assigned to him (the first three, however, with some hesitation) by Bergk.

379. CCLVII.

L. 1. δάκρυα, the inscription, according to Diogenes Laertius, on Dion's tomb at Syracuse. Plato's friendship for Dion began on the occasion of his first visit to the elder Dionysius, B.C. 387. On this, and on his two later visits to the younger Dionysius, with their disastrous consequences, see Grote's Greece, ch. 83, 84.

— —

"Dost scan the stars? O would I were those skies,
to gaze upon thee with their myriad eyes!"

— CCLVIII.

Goldwin Smith.

"Thou wert the morning star among the living,
ere thy fair light had fled;
now having died, thou art as Hesperus, giving
new splendour to the dead."—*Shelley.*

— CCLIX.

"The Muses seeking for a shrine
whose glories ne'er should cease,
found, as they stray'd, the soul divine
of Aristophanes."—*Merivale.*

280. CCLXII.

Plato sent *The Clouds* to Dionysius as a specimen of Athenian literature, and introduced Aristophanes as one of the guests, who each deliver a panegyric on Eros, in his Symposium.

We see by this Hymn how much was comprised in the Greek ἀρετή—excellence of any kind, the active no less than the strictly moral virtues.

281. CCLXIV.

L. 13. Ἀταρτίος ἑντροφεός. Hermias, the tyrant of Atarneus and Assos. Aristotle erected a statue to his memory at Delphi, with an inscription stating how he had been treacherously murdered by the Persians.

— —

L. 4. ἐκ σοῦ, κ.τ.λ. To this passage, and to the Hymn

282. CCLXV.

- PAGE No.
292. CCLXV. of Cleanthes generally (as well as to Aratus), no doubt St. Paul alludes in his speech at Athens, Acts xvii. 24. It will be remembered that, before delivering it, he had been encountering certain of the Epicurean and Stoic philosophers. L. 4. ἰσς. Cp. note on p. 12, l. 16.
283. CCLXVI. L. 18. αἶνον δὲ, κ.τ.λ. Thus translated by Seneca:—
 “Duc o parens celsique dominator poli,
 quocunque placuit: nulla parendi mora est:
 adsum impiger. Fac nolle, comitabor gemens
 malusque patiar, quod pati licuit bono.
 Ducunt volentem fata, nolentem trahunt.”

BOOK VI.

The fragments of Menander have already brought us to the post-Alexandrian age of Greek literature. Comedy was the only form under which the drama survived at Athens. Theodectes (B.C. 353) brought out the last new tragedy. The theatre was now turned into a recitation room for Homeric rhapsodists, under Demetrius Phalereus, who, as head of the Macedonian party, governed Athens from 317 to 307. With his migration to Egypt a new era commences in Greek literature, at the home prepared for it by Alexander. His influence on Ptolemy Soter, at whose court he took refuge, was most important, as leading to the foundation of the Library of Alexandria. Philadelphus, with Callimachus as his librarian, greatly improved it; and still further additions were made by Euergetes, who dishonestly gained possession of the authentic MSS. of the three great Attic tragedians. But of all the various branches of study pursued under the Ptolemies, court patronage proved least favourable perhaps to poetry. It acquired an imitative and affected tone in the hands of men like Callimachus and Apollonius Rhodius. In spite, however, of the complaint which had been made by Choerilus* of the exhaustion of

* Ἄ μάκαρ, ὅστις ἐν κῆνον χρόνον ἰδρὶς ἀειδῶν
 Μουσάων θεράπων, ὅτ' ἀκείρατος ἦν ἐπὶ λείμων
 νῦν δ', ὅτι πάντα δέδασται, ἔχουσι δὲ πείρατα τέχνη,
 ἵσταται αὐτὲ δρόμου καταλειπόμεθ'· οὐδὲ πῃ ἔστιν
 γὰντ ἡ παπταίνοντα νεοζυγὲς ἄρμα πιλάσσαι.

all poetical subjects, the age produced one species of composition, the Pastoral, which appears then, and then only, in its perfection. "One natural strain is heard amid all this artificial jingle, that of Theocritus. It is not altogether Alexandrian. Its sweetest notes were learnt amid the chestnut groves and orchards, the volcanic glens and sunny pastures of Sicily; but the intercourse between the courts of Hiero and the Ptolemies seems to have been continual. One can well conceive the delight which his Idylls must have given to those dusty Alexandrians, pent up for ever between sea and sand-hills, drinking the tank-water, and never hearing the sound of a running stream, whirling, too, for ever, in all the bustle and intrigue of a great commercial and literary city."—*Kingsley, Alexandria and her Schools*. See Symonds, 1st series, ch. x.; Müller, ch. xlv.; Keble's *Praelections*, vol. ii. xxxi.

Idylls (ἰδὺν, ἰδύλλια), i.e. little picture-poems of common life. 281. CCLXVII.

L. 7. ἄδιον, κ.τ.λ. Cp. Virg., *Ecl.* v. 82. — —

"Nam neque me tantum venientis sibilus austru," etc.

L. 2. ὥς for ὅπου. L. 6. κεκμακὼς ἀμπαύεται. Cp. 283. —
1 Kings xviii. 27, on Baal, "Or peradventure he sleepeth, and must be awaked."

L. 20. πᾶ ποτ' ἄρ' ἦσθ'. Cp. *Ecl.* x. 9, "Quae nemora, aut qui vos saltus habuere, puellæ," etc., and Milton's *Lycidas*, "Where were ye, nymphs?" — —

L. 25. ἔπνον, p. 286, line 9. ἦνθον, l. 24. νῦν δ' ἴα. Compare with these passages respectively *Ecl.* x. 13, sq.; v. 27, sq.; viii. 52-58. — —

L. 21. φράσδεις. "You imagine my last sun has set." It 286. —
has been pointed out to me by Mr. Munro that the words of Philip (*Livy*, xxxix. 26) bear a striking resemblance to, and may possibly be a recollection of this passage of Theocritus,—"*Nondum omnium alterum solem occidisse*."

L. 26. πάντα δ' ἱναλλα γίνοντο, translated *Omnia vel medium flant mare*, by Virgil, who mistook ἱναλλος, "contrary," for ἱνάλιος, as he confounded Ὀρκος, the god of the oath, with Orcus, the god of the dead.—*Georg.* i. 277. — —

PAGE No.
287. CCLXVIII.

L. 4. ἵβα ῥόν. Madvig proposes ἵβα.—ῥόν ἐκλυσε δῖνα, denying that ἵβα ῥόν could be used so absolutely of the Styx or Acheron.

— — Here again the Third and Eighth Eclogues of Virgil present obvious imitations.

288. CCLXIX.

L. 7. δυσίππτα. Polyphemus is represented as affecting indifference, in hopes of thus attracting Galatea.

— — L. 11. νῦν, i.e. the dog, which Galatea sees from under the wave, as Paley explains the passage, which contains, in a short compass, a perfect picture.

— — L. 18. ἐν ἀπὸ γραμμῶν, κ.τ.λ. She moves the stone from the centre line (called the sacred one), "omnia tentat quasi ad incitas redacta." The allusion is to a game of draughts played with five lines, the middle one of which might not be crossed. Cp. Ben Jonson,—

"Follow a shadow it still flies you,
Seem to fly it, it will pursue," &c.

"And lo! she pelts the watch-dog—with a bound
he barking starts, and angry looks around,—
then bays the sea; the waves soft murmuring show
an angry dog fast running to and fro.
Take heed he leap not on her, coming fresh
from the sea-wave, and tear her dainty flesh.
But like the thistle down, when summer glows,
the sportive nymph, soft-moving comes and goes;
pursues who flies her, her pursuer flies,
and moves the land-marks of love's boundaries.
What is not lovely, lovely oft doth seem
to the bewildered lover, Polypheme!"

M. J. Chapman.

289. CCLXX.

The scene of the VIIth, the most charming perhaps of all the Idylls, is laid either near Velia in Magna Græcia, or in Cos, where Theocritus was a pupil of Philetas.

— — L. 2. ἀνῆκα δὲ καὶ σαῦρος.

"Now the noon-day quiet holds the hill:
The grasshopper is silent in the grass:
The lizard, with his shadow on the stone,
rests like a shadow, and the cicada sleeps."

Tennyson, Oenone.

- L. 11. ἰδὺς *Θαλυσίας*, the way to the *θαλύσια*, the feast of first fruit offerings to Demeter.
- L. 17. καὶ γὰρ ἴγω:—
 "Et me fecere postam Pierides," etc. ;
 (Ecl. ix.) much of which is borrowed from this Idyll.
- L. 20. Σικελίδαν, Asclepiades.
- L. 21. βάρραχος, κ.τ.λ. Cp. p. 142, l. 16.
- L. 22. ἱρίφοις. See Kynaston's note.
- L. 18. Λυκοπέτας of Lycope in Aetolia.
- L. 2. κατεκλίσθης, Doric for κατεκλήσθης, from κατακλῆν, "to shut in." The Doric forms are written without an *i* subscript.
- L. 5. ὥς ἰνόμενον, "that I might have been now tending." See note on p. 181, l. 18.
- L. 8. τὸ λαγωβόλον, "the shepherd's crook" (in its first meaning, a stick for flinging at hares). Cp. Ecl. v. 88.—
 "at tu sume pedum."
- L. 10. τὰν ἐπὶ Πύξας, the way leading to Pyxa, i.e. Buxentum if the scene of the Idyll is laid in Lucania. Πύξας is gen. sing.
- L. 11. ἐς Φρασιδάμω, as ἐν Ὀλβίῳ, p. 297, l. 7; and "Ventum erat ad Vestæ."
- L. 17. ὀλολυγόν. Some unknown bird. For the reasons why it is not a tree-frog, see Kynaston's note.
- L. 4. τετράετης ἄλιφαρ, the four year old resin. Cp. 292. The well-known *corticem adstrictum pice*, and *deprome quadrimum* of Horace.
- L. 13. ἃ δέ, i. e. the rustic statue looking down graciously on her votaries.
- L. 2. τῆδε, Doric for τῇδε.
- L. 5. ἔνθ' ἃ καλὰ παῖς. Kynaston reads ἔνθα καλὰ Ναῖς, and transposes the two tetrastichs παῦτᾶ—αὐότιραι. This ἔνθα, and the corresponding one in ἔνθ' ὃ καλὰς Μίλων = "where"; the rest ἔνθ' ὅδε, κ.τ.λ = "there." After ὅς understand ἔστι.
- L. 11. ὧ = ὧ, "where."
- L. 9. ἀστιμφής. The root is στιμφ στιμβ, seen in στίμφυλον, "pressed olives;"—*unmoved*, so *unβίαιος*; adv. ἀστιμφώς, "we held him fast," p. 52, l. 21. The α is not negative, but prothetic, as in ἀσταχυς. See Curtius' Greek Etym., 210.

- PAGE No.
294. CCLXXXIII. L. 14. ἀγνωστis. See on p. 68, l. 8.
This and the xxivth Idyll (No. CCLXXXVIII.) are in the
Epic style.
- — L. 21. κατόρησι. Cp. Prop. Eleg. i. xviii. 46:—
"Tum sonitum raptu corpore fecit Hylas."
The whole Elegy should be compared with this Idyll.
295. — L. 1. Join Μαυρωτιστί with εἰκαμπία.
— CCLXXXV. Thyonichus is advising his former friend Aeschines to
take service under Ptolemy.
— — λῶπας, "a cape or cloak," connected with λίπας, "to
shell" (compare our *shell* jacket). λίπυρον, "a husk,"
p. 106, l. 8. Hence, λαποδυτῶν, "to steal clothes," then, to
rob generally, p. 208, l. 16. ἰσ ἀμφοτέρους, κ.τ.λ., "firm
on both feet." Cp. p. 111, l. 15; 114, l. 9.
- — L. 21. δς, i. e. ἴως. Cp. "dumque virent genua."—Hor.
296. CCLXXXV. For full explanations of the difficulties of this inimit-
able Idyll, see Kynaston's notes.
— — L. 4. ἀλμιάτου, "foolish," "distracted," Doric for
ἡλμιάτου, (ἡλιός—ἀλάομαι, "to go astray.")
— — L. 16. Instead of buying soda, and dye for the wool,
he brings back salt from the booth in the market-place.
297. — L. 8. ὃν ἴδεις ὃν εἶπαις, attraction for ἃ εἶδεις τούτων
καὶ εἶπαις ἃν.
— — L. 11. ἐς μίσην θίς πάλιν, "lay it down again carelessly
if you dare."—Kynaston. L. 14. σμάμα, "soap."
298. — L. 8. ὁ τικόν. Ptolemy Soter.
— — L. 11. ἱεριοί. servile, from ἱριός, "a hireling," and so
cunning. Paley quotes on the general character here
given to the Egyptians, "Noxia Alexandria dolis
aptissima tellus."—Prop. Eleg. iv. ii. 33. Merry reads
ἱλαιοί, "dwellers in the marshes."
299. — L. 10. καίς ἔρας κήπιτα, "for the next year and
thereafter;" ἔρα, a year, as we say, last season; ἱπιτα,
"for the future," as in Plato, Phædo, 116, τὸν ἱπιτα βίον.
Cp. Hor. "Quod et hunc in annum vivat et plures."
- — L. 11. χροστῶ, κ.τ.λ. Causal genitives. Cp. φύ τῆς
ἀνίας. See Madvig, Gr. 61. b.
300. — L. 2. ἱκκαιοῦντι, = ἱκκαίσουσι, "they will wear one
out with their broad Doric." Cp. Terence "rogitando
enecet."
- — L. 9. A difficult line. Kynaston joins πλάν ἰνός with

- οὐκ ἀλίσγω, "I don't mind one master," i.e. Ptolemy. For the rest, he understands *χοίωνα* with *κνίαν*, and renders "Prithee (μοι) don't scrape your measure before it is full," i.e. "don't anticipate," "don't count your chickens before they are hatched."
- L. 12. Σπέρχιν, κ.τ.λ., who won the prize in singing the dirge of Sperchis. Cp. p. 37, l. 16, *λίον ἀνιδε*.
- L. 13. διαθρύπτται, "beginning her airs and attitudes." See p. 288, l. 15.
- L. 2. κᾶποι. Cresses and other quick-growing plants set in pots were called Ἀδωνιδος κᾶποι.
- L. 5. μαλαῦρον = ἀλεύρον, "wheaten-flour."
- L. 4. ἐς νῆστα, "till next year come." Adonis was believed to remain six months under ground, and to typify the growth of the corn in the earth.
- L. 18. A good description of the rejected poems returning barefoot in dejected mien, mocking their author, and then dropping back into their chest, where they rest their head on their knees in "chill penury."
- L. 6. ἀπὸ τέρων, κ.τ.λ., "Charity begins at home."
- L. 16. βρύον, "seaweed."
- L. 19. The various instruments of the fisherman's craft, the baskets, lines, wickerwork traps, bow-nets of rushes, etc., answering to this description, may all be seen suspended in the clefts of the rocks in parts of the coast of South Devon and elsewhere.
- L. 21. γέραν, κ.λ.τ., "an old boat fixed on props." Cp. γέραν πίκλος, and Catullus, "charta loquatur anus."
- L. 4. ἀ γὰρ πνία σφιν ἱταῖρα. Cp. the reply of the Andrians to Themistocles. ἀπὸ φιλοχωρίων Πισίνων τε καὶ Ἀμυχανίων.—Hdt. viii, 111.
- L. 5. Παντᾶ, κ.τ.λ., "on either side the sea, shut in (by the bay), dashed up pleasantly right against the cottage." Paley illustrates παντᾶ, for *utrimque*, from Theocritus. Id. i, 55. παντᾶ δ' ἀμφὶ δῖνας τρυφερόν. Cp. Kirke White:—
- "The waves at the foot of the rifted rock,
They murmured pleasantly,"—
- or the sense may be, "softly, with gentle splash."
- L. 13. μὴ λαθήμεν; τί τὸ χροῖμα; "am I wrong? what's all this? but surely the nights are unusually long."

PAON	No.
300.	OCLXXV.

—	—
---	---

—	—
---	---

301.	—
------	---

—	—
---	---

302.	—
------	---

—	OCLXXVI.
---	----------

—	—
---	---

—	—
---	---

—	—
---	---

303.	OCLXXVII.
------	-----------

304.	—
------	---

—	—
---	---

—	—
---	---

- PAGE No.
304 CCLXXVII. L. 22. τί γάρ, κ.τ.λ. The sense seems to be, "What else can we do but interpret dreams lying, as we do, awake here on leaves, with plenty of leisure?" But *δορμῖναι ἐν ῥάμνῳ* seems hopeless; ἀλλ' ὅτος ἐν ῥάμνῳ, — *Kynaston*. See his note. φαντίζουσιν. "They say the town-hall ever has light (which we have not), its take (*ἀγρὰ*), never fails." He uses the word of his own craft.
305. — L. 23. ὄμοσα δ' οὐκέτι, a solecism for *μηκέτι*, yet the link *δέ* seems wanted. *θῆναι* should also be *θήουσιν*, and τὰ χωρία ταῦτα below, for ταῦτα τὰ χωρία, is most unusual. Madvig sees in this idyll traces of the hand of some late Byzantine writer.
- — L. 25. ἔριδι, either (1) "confirm my mind, for I have scruples about my oath," or (2) applica iudicium *sumum*. — *Paley*.
303. — This piscatory eclogue, the only extant specimen of its class, was an imitation of Sophron, who wrote two mimes about fishermen. The question whether men are responsible for things said or done in dreams is touched upon by several of the Fathers, who decide as the fisherman does here (καὶ σὺ γὰρ μὴ κρίσῃς οὐκ ὄμοσας) in the negative. Cp. Augustine, Conf. x. 30: "Tantum interest inter meipsum et meipsum; intra momentum quo hinc ad soporem transeo, vel huc inde retransco!"
- 307 CCLXXVIII. L. 9. οὔλαν, "thick," as in Homer, of woollen cloaks or rugs. Cp. p. 315, l. 20. The rt. is var, cover. εἶρος, ἔριον, "wool," *vell-us, vill-us*, are connected with it. See *Curtius*, 496.
- — L. 16. ἐπὶ μογέουσιν ἀκάνθας. Whenever they felt pain in their spine they would relax their toils.
- — The frequentative use of ἐπὶ, like that of ὀπότε, but, with ἐπὶ, is more common in Epic. For an instance, cp. p. 46, l. 5. This poem is in the epic style.
- 308 CCLXXIX. On an ivory distaff, destined as a present from Theocritus to Theagenis, the wife of his friend Nicias. The metre is choriambic, the same as that of Hor. Od. i. xviii., "Nullam, Vare, sacrâ," etc.
- — The dialect is Aeolic. Notice particularly, ὑμάρτη = ὑμάρτη, "follow," ὄπηα = ὄπη-ἀπαλῶ as if ἀππαλῶ-τυῖς = τῆδε-βράκη = ῥάκη-ἰβλλάμεν = ἰβουλόμεν-ἰσσαν = οὔσαν. Some of the dialectic forms are dif-

ferently given by Merry. See his specimens of Greek Dialects, p. 350.

L. 2. οἰκαφελίας ἐπάβολος, i.e. ἐπήβολος, "befitting house-wifery," "rei domesticæ augendæ studiosa." L. 3. πόλιν Νεΐλων, i.e. Miletus, founded by Neleus. L. 4. καλάμῳ ἰπ' ἀπαλῶ, "with a roof of straw." Merry compares the palace of Romulus,—*Romuleoque recens horrebat regia culmo*.

L. 11. ὑδάτινα βράκη, "transparent," like the *Coæ vestes*.

L. 15. ἀκίρας, of an idle or clumsy workwoman.

L. 18. Τ. μυτιλόν, i.e. Syracuse.

Whether Theocritus was really the author of the Epigrams attributed to him is doubtful.

L. 10. ποτὶ τᾶν Μουσῶν, "in the Muses' name."

L. 7. ὁ μαινεσκούς.

"Poeta, lector, hic quiescit Hipponax;
si sis scelestus praeteri procul marmor:
At te bonum si nôris, et bonis natum,
tutum hic sedile, et si placet sopor tuus."

Sam. Johnson.

The descent is rapid from the natural simplicity of Theocritus to the artificial style, which appears in Bion, and still more in his pupil Moschus.

L. 12. ἐόλητο, "was pressed," or "weighed down." See on p. 140, l. 4.

L. 4. ἡ δ' Ἴων. Cp. Ovid, *Fasti*, iv. 437, sq. :—

"Illa legit calthas: huic sunt violaria curae:
illa papaverae subsecat ungue comas."

L. 9. Cp. *Op.*, *Met.* ii. 874 :—

"dextra cornu tenet: altera dorso
imposita est: tremulae sinuantur flamine vestes."

and *Met.* vi. 102 :—

L. 18.

"Sicilian Muses, lead the sorrowing choir.
Ay me! the mallows when their pride is gone,
the parsley green, and soft luxuriant dill,
look for the growing of a later year;

PAGE No.
308. CCLXXXIX.

309. CCLXXX.

310. CCLXXXIII.

— CCLXXXIV.

313. CCLXXXVI.

314. —

315. CCLXXXVII.

PAGE No.
313. CCXXXVII.

But we, our rank or strength or wisdom's pride
once scattered in the dust, insensate lie
through endless ages of un waking sleep—
So thee the grave's eternal peace confines."

H. K.

With the despair expressed in the last lines, cp. the parallel Catullian and Horatian passages, "Soles occidere et redire possunt," "Nos ubi decidimus."

- — ὅλος. Cp. on p. 307, l. 9.
— — L. 8. εὐτυχες, "prompta," "expedita."
317. CCXC. L. 13. ἱφοίβασσι, "cleansed."
318. — L. 4. Cp. "saepeque mutatas disposuisse comas."—
Tibullus.
— — λῶντο "were bathing." Doric for ἱλοῦντο, imperfect
of λῶω, a form of λύνω not given in *L. & S.*
319. — L. 8. περιμάζων, "with the first dark hair of the beard
on his chin." See on p. 64, l. 9.
— — L. 13. ὁ Εἰρηίδα. "Son of Evers," i. e. Tiresias.
— CCXCII. L. 23. κόγχος. Girls, when they arrived at marriageable
age, used to dedicate to Venus the toys of their child-
hood. This shell is offered to Arsinoë, the wife of
Ptolemy Philadelphus, worshipped after her death as
Venus *Zephyritis*, from the promontory Zephyrium on
which her temple stood.
320. — L. 3. ὅλος. It is doubtful whether here the sense is
that of *whole, vigorous, nimble*, as contrasted with the
creature when dead, or that of moving in a winding
maze or dance, and so connected, through the notion of
twisted, with its sense in p. 307, l. 9.
— CCXCIII. "Daybreak saw a funeral fire,
Melanippus on the pyre;
Sunset brought another woe;
then died the maiden Basilo—
died, for life she could not bear
with her brother lying there.
So there fell a goodly pair.
Then did Aristippus mourn,
twice a father, twice forlorn;
and Cyrene hung her head
for two so fair so early dead."

W. J., 1843.

L. 3. Cp.

"Saepe ego longos

Cantando puerum memini me condere soles."

*Virg. Ecl. ix. 51.*PAGE No.
321. CCXCIV.

L. 9. *στιβή*, κ.τ.λ., "suffering from frost and snow," by a common euphemism, as in *συμφορῶν κρηνημίνοις*, unless, as Blomfield proposed, *κρηνημίνοις* be read. For *στιβή*, Cp. p. 59, l. 4. L. 10. *τῇ*, "take it." An epic contracted imperative of a lost verb, *τάω*, the root of which appears in *τρίνω* and *tendo*. Homeric forms recur often in these later poets.

L. 13. *τὸν τριετῆ*.

— CCXCVI

"Perspicui puerum ludentem in margine rivi
immersit vitreae limpidus error aquae:
at gelido ut mater moribundum e flumine traxit
credula, et amplexu funus inane foveat;
paullatim puer in dilecto pectore, somno
languidus, aeternum lumina composuit."—*West*.

Some beauties of the original, such as *τριετῆ* and *νύμφαις δ' οὐκ ἰμάνων*, are missed in this translation.

ψαφάρη, "crumbling." See below on CCCI.

322. CCXCVII.

Apollonius, on being driven from Alexandria by the jealousy of Callimachus, established a school of rhetoric at Rhodes, whence his title of the Rhodian.

323. CCXCIX.

For a good criticism on the *Argonautica*, see Conington's *Virgil*, vol. ii., Introduction to the *Aeneid*, pp. 19-23.

L. 1. *ἰνδάλλετο*. An epic word, of which many are used by Apollonius. In these four extracts notice *ἄδινόν*, *ἱπιμαίνομαι*, *ἱνισίησι*, *ἱψιάσθαι*, *δοάσσαι*, *προσπύσσομαι*, *συνημοσύνη*.

Cp. with these lines :—

— —

"Multa viri virtus animo, multusque recurat
gentis honos: haerent infixi pectore vultus,
verbaque; nec placidam membris dat cura quietem."

Virg. Aen. iv. 5.

L. 1. *νῆξ μὲν*, κ.τ.λ. See the famous description in *Aen. iv. 523*. Virgil's Dido, however, resembles generally the Medea of Euripides, rather than the Medea of Apollonius.

324. CCC.

L. 5. *ἄδινόν*, "deep." See on p. 6, l. 7.

— —

PAGE No.
324. CCC.

L. 13. Cp.—

"Sicut aquae tremulum labris ubi lumen ahenis
sole reperoussum, aut radiantis imagine Lunae,
omnia pervolitat late loca, iamque sub auras
erigitur, summique ferit laquearia tecti."

Virg. Aen. viii. 22.

- — L. 19. *ῥαισθήρια* (*ῥαίω*), "destructive," a word only used by late writers.
- — L. 23. *τόσσα πάσαιτο*, "to taste them." This use of *τόσσα* for *ὅσσα*, as a final conjunction *metri gratia*, is confined to the Alexandrian poets.
325. — L. 8. *εἰ ἴδῃν γε, κ.τ.λ.*, "since" *siguidem*, or now that she felt (literally handled) each particular.
- — L. 10. *ἑνίστησι*, "suggestion."
- CCC. L. 19. *ἑψάσθαι*, "to amuse herself." Literally to play with pebbles, *ἑψα*, only in the *Odyssey* and the Alexandrian writers. The *s* is prothetic, the root is *ψ*, whence *ψαω*, "to rub," *ψάμμος*, *ψῆφος*, *ψαφαρός*, p. 322, and many more words.
326. — L. 1. *δοάσσαι*, "she imagined," in form only resembling the Homeric *δοάσαστο*, but from *δοιᾶζω*, "to doubt."
- — L. 13. *καταψέχων*, "soothing." In Euripides, *Hippolytus* 110, of stroking down a horse.
- — L. 15. *ἄδινῳ προσπύζετο, μύθῳ*, "met him with a flow of words." On *ἄδινῳ*. See on p. 6, l. 7. L. 16. *συνμυσίναις*, "covenants." L. 28. *ἀπροφάτως*, "unexpectedly," only used by late writers.

BOOK VII.

Of the Epigrams the earlier poets have already supplied some of the choicest examples. Those of Simonides are the best of their kind. While in the Elegy no restraint is placed on the utterance of the feelings, conciseness was indispensable for the Epigram. It must be borne in mind that "the unexpected turn of the thought and the pointedness of expression which the moderns consider as the essence of this species of composition, were not required in the ancient Greek Epigram, in which nothing more is requisite than that the entire

thought should be conveyed within the limits of a few distichs." It was natural that this branch of poetry should survive during the decadence; so well adapted was it to depict the diversified aspects of Greek life and religion at all times, to express the graceful fancies of Plato, or the pathos of Meleager. Only a very few are here gathered out of the vast field of the Anthology. The names of their authors will occasionally indicate the late period at which we have arrived, and also the extent to which Greek was now cultivated in Italy. Leonidas of Tarentum was contemporary with Pyrrhus. Crassus is mentioned in the *de Oratore* as having been acquainted with Antipater of Sidon. Archias is the poet in whose behalf Cicero's eloquence was enlisted. Agathias, *the Scholastic*, and Paul, *the Silentary* (or Gentleman-Usher, who kept silence in the Imperial Palace), remind us that we have reached the time of Justinian (A.D. 527—565). The period which intervened between the accession of Basil, the first of the Macedonian emperors (867), and the close of the eleventh century, has been called the Augustan age of Byzantine literature. But in truth the spirit of Greek poetry was long since extinct: the dynasty of the Comneni witnessed no higher effort in versification than the tedious and tasteless hexameters of Tzetzes; and in general it may be said of the productions of this period of decay, which was fruitful in commentators, lexicographers, and learned compilers, that the less they lay claim to originality, the higher is their real value.

L. 7. *τίμπω σοι ῥοδόκλεια, κ.τ.λ.*

327. CCCL.

"Flowers my fingers have been weaving,
Rhodoclea, you're receiving;
here's a lily, and the cup
of a full rose mantling up;
fresh anemone hath met
with narcissus dewy-wet
and the dark-eyed violet.

Put this garland on, and then,
lady, be not proud again:
wreath and lady fair were made
both to flourish, both to fade."—*W. J.*, 1845.

- PAGE No.
327. ΟΟCIII. Compare the conclusion of Waller's "Go, lovely rose," which has been traced to this Epigram as its original.
330. ΟΟCXI. L. 6. κεκυφάλον. Cp. on p. 43, l. 10.
- — L. 10. λευκάδων, "the whites of the eyes;" the word seems to be only used in late Greek. With the idea compare in Scott's *Lord of the Isles* :—
- "The dew that on the violet lies
mocks the dark lustre of thine eyes."
- — L. 14. ἐνδιδίαι = (1) Sub divo agere; (2) versari in aliquo loco; (3) inesse, as in the present passage.
331. ΟΟCXXII. L. 3. εὐδιδίαι, κ.τ.λ.
- "Docte puer vigilis mortalibus addere curas,
anne potest in te somnus habere locum?
laxi iuxta arcus, et fax suspensa quiescit,
dormit et in pharetrâ clausa sagitta sua;
longè mater abest; longè Cythereia turba:
verum ausint alii te prope ferre pedem,
non ego: nam metui valde mihi, perfide, quiddam
forsan et in somnis ne meditere mali."
- Gray.
- ΟΟCXXIV. L. 9. βιβλίσθω. The writer is partly addressing his slave, and partly soliloquizing. ἄπτι. "Jacta sit alea: facem accende, puer, periculum faciamus: age, bono sis animo Meleager!"—*Edwards*.
335. ΟΟCXXIV. L. 7. τῇ Παφίῃ, κ.τ.λ.
- "Venus, take my votive glass:
since I am not what I was;
what from this day I shall be,
Venus, let me never see."—*Prior*.
- Do Veneri speculum: neque enim me cernere qualis
Sum volo, nec possum cernere qualis eram.
W. E. R.
- ΟΟCXXIV. Bergk will not allow this Epigram to be Plato's.
- ΟΟCXXIV. L. 13. γύαια = πρυμνήσια, "cables made fast to the land," γύης.
336. ΟΟCXXIV. On a suburb of Amasia in Pontus, called Love.

L. 4. *ἡδύνοναι*, "art swollen," *mutuo accepisti*, *colligisti aquas ex nubibus turbidis*; 2nd, sing. perf. pass. from *ἡπαρίζω* (*ἡπαρῶς*).

PAGE No.
337. CCCCXVIII.

"While on the cliff with calm delight she kneels,
and the blue vales a thousand joys recall,
see to the last last verge her infant steals!

— CCCCXIX.

O fly—yet stir not, speak not, lest it fall.
Far better taught, she lays her bosom bare,
and the fond boy springs back to nestle there."

Rogers.

L. 9. *Αυνάμβης*. Cp. p. 112, No. LXXV.

340. CCCCXXVI.

L. 13. *Ἰβυκός*. See the Fragment in p. 137, No. CXV.

— CCCCXXVII.

The "cranes of Ibycus" passed into a proverb. The story is improved by Schiller, who makes the assassins betray themselves in the theatre at Corinth, (*Σιουφίνης κατά γαίαν*) during the performance of the Eumenides of Aeschylus.

L. 3. *ἡρέμ' ἰν' ἰπὶ τύμβοιο*, κ.τ.λ. Macgregor's translation keeps closer to the original than the well-known "Wind, gentle ever-green:"—

341. CCCCXXVIII.

"Gently, where lies our Sophocles in sleep,
gently, green ivy, with light tendrils creep;
there may the rose-leaf too and cluster'd vine
climb round his honour'd tomb in graceful twine:
Sweet were his lays, with sense and feeling fraught,
alike by Muses and by Graces taught."

Bergk assigns this and another epigram on Sophocles to the Rhodian Simmias. He regards the double treatment of the same subject as evidence of a later date than that of the Theban Simmias, the friend of Socrates.

L. 9. *θάλασσα σά*.

— CCCCXXIX.

"Though the earth hide thee, yet there, even there, my
Heliodora,

all that is left I give, tears of my love, to thy grave,
tears how bitterly shed, on thy tomb bedewed with my
weeping,

pledge of my fond regret, pledge of affection for thee.
Piteously, piteously still, but in vain grieves on Me-
leager:

thou art among the dead; Acheron heeds not my woe.

PAGE No.

341. CCCCXIII. Where is the flower that I loved ? Death hath torn it
 away in the spring-tide,
 torn it away, and the dust stains the fair leaves in
 their bloom.
 Genial Earth, be it thine, at the mourner's humble
 entreaty,
 gently to hold in thine arms her whom I ever deplore."

Edward Craven Hawtrev.

" Still my tears for thee unceasing flow :
 still, though thou art laid below,
 these affection's ling'ring drops I pour,
 Heliodore !

Bitter tears : which shed, while yet they lave
 this thy lamentable grave,
 wild regrets that love's fond mem'ries store,
 Heliodore !

Piteously for love among the dead
 Meleager's heart hath bled,
 heaping sighs on Acheron's thankless shore,
 Heliodore !

Well-a-day ! my darling blossom's stem
 Death hath snapt and plucked the gem ;
 dust hath marred a bud that blooms no more,
 Heliodore !

Lightly under thine enriching mould
 to a mother's breast enfold,
 Earth, I pray thee, her whom all deplore,
 Heliodore !"

H. K.

Grotius' rendering of the fourth couplet is good—

" Ah ! ubi dilectus mihi flos meus ! abstulit Orcus,
 abstulit : in cinerem corporis ivit honos."

342. CCCCXL. L. 8. πῦμαλ. Cp. (Cydippe Acontio, v. 172)—

" Et face pro thalami fax mihi mortis adest,"

and Prop. v. xi. 46—

" Viximus insignes inter utramque facem."

- L. 3. ἀμύρσας. See on p. 64, l. 18.
- L. 6. ἀμολγαῖον, "to be milked." There is no connection with the difficult *νηκτὸς ἀμολγῶ*, as if, according to Buttmann, it = ἀμμᾶιος.
- "The Ode to Rome, which vulgarly passes current as a work of Erinna, has been ascribed with better right to Melinno, an otherwise obscure poetess of the early part of the Roman period."—*Mure*, iii. ch. v.
- The best of these later Anacreontics may perhaps belong to the Alexandrian period. Many of them probably belong to the age of Nonnus, the commencement of the sixth century, A.D. The chief evidences of their spuriousness, are (1) with one exception, they are not found in the quotations from Anacreon in ancient writers; (2) the generalities which they contain; (3) the different conception of Cupid from that which is found in Anacreon.
- This pretty story is in the Halientica. Its author, a Cilician, lived about A.D. 180. The *Cynegetica*, an inferior poem, is thought to have been composed at a rather later date by another Oppian, a Syrian.
- L. 11. ἡθίου. This is Schneidewin's conjecture in place of the Paris reading, ἡίθεον δελφίνι συνηβώντας ἐταίρους.
- L. 25. *παρνεύρον*, "curling round;" lit. entwining.
- L. 12. ἀνιμάζον, honouring with cries of *ἦα, εὖοε*.
- L. 16. ἱακίνθου. That the ancient Hyacinthus stone was the modern Sapphire, is proved by King, *Antique Gems*, sec. i. Φοιβάδος is translated "aimé de Phebus," by the Comte de Marcellus. But may it not mean "radiant"?
- L. 17. ἱγχλοα, "pale green." King holds that the ancients were acquainted with the true Emerald. The Greek word is a corruption probably of the Sanskrit, *parakata-s*, the gem and its name having been imported from Bactria into Europe by traders.
- L. 21. μετανάσσειν, "removed from their home."
- L. 3. φιλακῆτῳ πιτήλῳ, i.e. with a scourge made of vine-twigs.
- L. 6. φυταλίην εὐόδμον, the cinnamon-tree is probably intended.
- Musaeus is believed to have lived at the end of the fifth

PAGE	No.
343.	COCKI,
—	—
—	COCKLIV.
344.	COCKLV.
347.	COCKLVIII.
348.	—
—	—
350.	COCKLIX.
—	—
—	—
351.	—
—	—
—	—
—	COCKL.

PAOS
351. No.
COOL.

and the beginning of the sixth century. Of all the representatives of the school of Nonnus, he alone has any pretension to literary merit. "This tragedy of Hero and Leander, the Juliet and Romeo of the Dardanelles, is the dying swan-note of Greek poetry, the last distinct echo of the old music of Hellas."

INDEX.

INDEX.

No.	THE ILIAD.	Page
I.	Bk. I. 33—52. The Pestilence	1
II.	Bk. I. 148—187; 223—244. Quarrel of Achilles and Agamemnon	2
III.	Bk. I. 511—535. The Nod of Zeus	5
IV.	Bk. II. 84—101. The Greeks pour forth to the Agora	6
V.	Bk. II. 455—483. The Marshalling of the Forces	7
VI.	Bk. III. 154—244. Helen on the Walls of Troy	8
VII.	Bk. IV. 423—456. The Meeting of the Hosts	12
VIII.	Bk. V. 733—754. Athena arming for Battle	13
IX.	Bk. VI. 300—493. Meeting of Hector and Andromache	14
X.	Bk. VIII. 542—565. The Trojan Watchfires	18
XI.	Bk. IX. 182—205. The Mission to Achilles	19
XII.	Bk. IX. 307—392. The Refusal of Achilles	20
XIII.	Bk. IX. 496—526. Speech of Phoenix	24
XIV.	Bk. XI. 472—486; 544—568. Ajax	25
XV.	Bk. XII. 210—243. Hector and Polydamas	27
XVI.	Bk. XII. 277—289. Simile of the Snow- flakes	28
XVII.	Bk. XII. 445—471. Hector at the Ramparts	29
XVIII.	Bk. XIII. 10—38. Poseidon	30
XIX.	Bk. XIII. 125—148. A Close Combat at the Ships	32

No.		Page
xx.	Bk. xv. 262—280. Hector revivd by Apollo	33
xxi.	Bk. xvii. 51—69. Death of Euphorbus	34
xxii.	Bk. xvii. 424—455. Achilles' Horses weep for Patroclus	35
xxiii.	Bk. xviii. 541—572. From the Shield of Achilles	36
xxiv.	Bk. xix. 1—18. Presentation of the Arms	37
xxv.	Bk. xix. 362—391. Achilles arming for Battle	38
xxvi.	Bk. xix. 404—424. Speech of the Horse Xanthus	40
xxvii.	Bk. xx. 47—66. The Gods advance to Battle	41
xxviii.	Bk. xxi. 99—113. Reply of Achilles to Lycaon	42
xxix.	Bk. xxi. 233—264. Achilles struggling with the River	43
xxx.	Bk. xxii. 437—448; 460—472. Andromache hears of Hector's Death	44
xxxi.	Bk. xxiv. 1—18. Achilles' Grief for Patroclus	45
xxxii.	Bk. xxiv. 477—524. Priam begging the Body of Hector	46
xxxiii.	Bk. xxiv. 723—804. The Mourning over Hector	48

THE ODYSSEY.

xxxiv.	Bk. iv. 430—480; 538—570. Proteus and Eidothea	51
xxxv.	Bk. v. 56—84. The Abode of Calypso	55
xxxvi.	Bk. v. 160—199. Calypso dismisses Ulysses	56
xxxvii.	Bk. v. 441—493. Ulysses lands at the Mouth of a River	58
xxxviii.	Bk. vi. 85—118. Nausicaa	60
xxxix.	Bk. vi. 149—185. Ulysses' Address to Nausicaa	61

INDEX.

467

No.		Page
XL.	Bk. vii. 98—132. The Palace of Alcinous	63
XLi.	Bk. viii. 62—82. Demodocus	64
XLii.	Bk. ix. 82—115. The Lotos-eaters and the Cyclopes	65
XLiii.	Bk. ix. 395—461. Escape of Ulysses	67
XLiv.	Bk. x. 388—417. Circe removes the Spell	69
XLv.	Bk. xi. 197, &c. Ulysses meets with Anticleia and Achilles in the Shades	71
XLvi.	Bk. xii. 178—200. The Sirens	74
XLvii.	Bk. xii. 234—259. Scylla	75
XLviii.	Bk. xiii. 78—119. Ulysses landed asleep at Ithaca	76
XLix.	Bk. xvi. 172—212. Ulysses discovers himself to Telemachus	78
L.	Bk. xvii. 290—327. Death of Argus	79
Li.	Bk. xix. 518—529; 535—569. Dream of Penelope	81
Lii.	Bk. xx. 338—358. Laughter of the Suitors	83
Liii.	Bk. xxi. 388—Bk. xxii. 7. Ulysses is made known to the Suitors	84
Liv.	Bk. xxiii. 205—217; 231—240. Penelope recognizes Ulysses	86
Lv.	Bk. xxiv. 36—49; 58—97. Speech of Agamemnon in Hades	87
HESIOD.		
Lvi.	<i>Works and Days</i> , 173—201. The Iron Age	90
Lvii.	————— 287—305. χαλιπὰ τὰ καλὰ	91
HOMERIC HYMNS.		
Lviii.	<i>Hymn to the Delian Apollo</i> . Delos in the Olden Time	92
Lix.	<i>Hymn to the Pythian Apollo</i> . Foundation of the Oracle, 210—231, 260—302	93
Lx.	<i>Hymn to Hermes</i> . Invention of the Lyre, 22—51	96
Lxi.	Robbery of the Oxen, 68, &c.	97
Lxii.	<i>Hymn to Aphrodite</i> . Exordium	100
Lxiii.	————— Tithonus	101

No.		Page
LXIV.	<i>The Hymn to Dionysus</i> . . .	102
LXV.	<i>The Potter's Oven</i> . . .	103
LXVI.	<i>Batrachomyomachia</i> . 122—203 . . .	106

IONIC AND AEOLIC POETRY.

LXVII.	<i>Callinus</i>	109
LXVIII—LXXV.	<i>Archilochus</i>	110
LXXVI.	<i>Tyrtæus</i>	113
LXXVII.	<i>Simonides of Amorgos</i> . On Women . . .	115
LXXVIII, LXXIX.	<i>Mimnermus</i>	117
LXXX.	<i>Solon</i> . <i>Salamis</i>	118
LXXXI, LXXXII.	Reflections on his State Re- forms	119
LXXXIII.	Reflections on his own Affairs . . .	121
LXXXIV.	<i>Hipponax</i>	122
LXXXV.	<i>Phocylides</i>	123
LXXXVI—XCI.	<i>Theognis</i>	123
XCII—XCVII.	<i>Simonides of Ceos</i>	126
XCVIII—C.	<i>Alcaeus</i>	128
CI—CV.	<i>Sappho</i>	129
CVI.	<i>Erinna</i>	133
CVII—CX.	<i>Anacreon</i>	133

CHORAL LYRIC POETRY.

CXI, CXII.	<i>Alcman</i>	135
CXIII.	<i>Stesichorus of Himera</i>	136
CXIV.	<i>Arion of Methymna</i>	136
CXV.	<i>Ibycus of Rhegium</i>	137
CXVI—CXVIII.	<i>Simonides of Ceos</i>	138
CXIX, CXX.	<i>Bucchylides</i>	139
CXXI.	<i>Pindar</i> . <i>The Future Life</i> . (<i>Ol.</i> ii. 53—88)	141
CXXII.	——— <i>Iamus</i> . (<i>Ol.</i> vi. 39—62) . . .	142
CXXIII.	<i>Invocation of the Lyre</i> . (<i>Pyth.</i> i. 1—28) .	144
CXXIV.	<i>Advice to Hiero</i> . (<i>Pyth.</i> i. 81—100) .	146
CXXV.	<i>The Argonauts</i> . (<i>Pyth.</i> iv. 178, &c.) .	147

INDEX.

No.		Page
CXXVI.	Dithyrambic Fragment	149
CXXVII.	On an Eclipse	150
CXXVIII.	The State of the Blest	151
CXXIX.	<i>Timocreon</i> . Invective against Themistocles	151
CXXX—CXXXVII.	<i>Skila</i>	152

THE DRAMA.

CXXXVIII.	<i>Aeschylus</i> . Prom. Vinc. 88—127	157
CXXXIX.	——— Prom. Vinc. 1061—1114	159
CXL.	Persae. 368—434. The Battle of Salamis	161
CXLI.	Persae. 600—624. Atossa at the Tomb of Darius	163
CXLII.	Seven against Thebes. 593—614. Amphiarus	164
CXLIII.	Agamemnon. 191—240. Iphigenia	165
CXLIV.	Agamemnon. 393—430. Helen	167
CXLV.	Agamemnon. 631—653. The Shipwreck	168
CXLVI.	Agamemnon. 1227—1265. Cassandra	169
CXLVII.	Choephoroe. 1037—1051. The Furies appear to Orestes	171
CXLVIII.	Eumenides. 862. Prayer of Pallas for Athens	172
CXLIX, CL.	Fragments	172
CLI.	<i>Sophocles</i> . Ajax. 545. His Address to his Child	173
CLII.	His Ambiguous Speech. Ib. 646	175
CLIII.	Philoctetes, 271. His Desertion of the Greeks	176
CLIV.	His Prayer to be taken Home. Ib. 468	177
CLV.	His Agony on the Loss of his Arrows. Ib. 927	178
CLVI.	His Farewell to Lemnos. Ib. 1451	180
CLVII.	Oedipus self-blinded and self-exiled. Oed. Tyr. 1369	180
CLVIII.	His Address to Theseus. Oed. Col. 607	182

No.	Page
CLIX. Colonus. Ib. 668	183
CLX. Antigone defends her Conduct. Ant. 440	185
CLXI. Her Rejection of Ismene. Ant. 531 . . .	186
CLXII. The Power of Love. Ant. 781	187
CLXIII. From Antigone's last Speech. Ant. 891	188
CLXIV. Electra's Lament. El. 86	189
CLXV. Description of the Chariot-race. El. 741	190
CLXVI. Speech over the Urn supposed to hold Orestes' Ashes. El. 1126	191
CLXVII—CLXXII. Fragments	193
CLXXIII. <i>Euripides</i> . Medea, 190. Music . . .	196
CLXXIV. ——— Medea, 624. The Praises of Athens	197
CLXXV. ——— Medea, 1019. Conflict in Medea's Breast	198
CLXXVI. Hippolytus offering a Chaplet to Ar- temis. Hippolytus, 70	200
CLXXVII. Unrest. Hippolytus, 177	201
CLXXVIII. Supplices, 195. The Beneficence of the Deity	202
CLXXIX. Supplices, 429. Freedom of Speech . .	203
CLXXX. Supplices, 524. Burial of the Van- quished	204
CLXXXI. Supplices, 1094. Iphis on the Death of Evadne	205
CLXXXII. Troades, 1173. Hecuba's Lament over Astyanax	206
CLXXXIII. Ion, 82. Ion's Morning Hymn . . .	207
CLXXXIV. Bacchae, 677. Revels of the Bacchanals	208
CLXXXV. Bacchae, 863. Liberty	209
CLXXXVI. Hecuba, 521. The Sacrifice of Polyxena	210
CLXXXVII. Hercules Furens, 855. The Demon of Madness sent against Hercules	213
CLXXXVIII. Phoenixae, 531. Ambition	214
CLXXXIX. Orestes, 211. Electra at the Couch of Orestes	215

INDEX.

471

No.		Page
CXC.	Orestes, 901. Debate in the Argive Assembly	216
CXCI.	Iphigenia at Aulis, 640. Her Meeting with Agamemnon	217
CXCII.	Iphigenia at Aulis, 1211. Her Prayer for Life	218
CXCIII.	Iphigenia at Tauri, 344	220
CXCIV.	Cyclops, 632	221
CXCV—CCII.	Fragments	223

MINOR TRAGIC POETS.

CCIII—CCV.	<i>Neophron, Critias, Chaerephon</i>	228
------------	--	-----

OLD COMEDY.

CCVI.	<i>Susarion</i>	232
CCVII.	<i>Epicharmus</i> . The Parasite	232
CCVIII, CCIX.	<i>Cratinus</i> Pericles. The Wine-Flask	233
CCX.	<i>Teleclides</i> . The Golden Age of Plenty	234
CCXI.	<i>Eupolis</i> . Pericles' Eloquence	235
CCXII.	—— Myronides	236
CCXIII.	—— The Flatterers	236
CCXIV.	—— Caprice of the Athenians	237
CCXV.	<i>Phrynichus</i> . Mutilation of the Hermae	237
CCXVI.	<i>Aristophanes</i> . Euripides in his Garret. Acharnians, 393	238
CCXVII.	—— Demos metamorphosed. Knights, 1316	240
CCXVIII.	—— The Clouds, 300	242
CCXIX.	—— Ib. 961. Primitive Education at Athens	245
CCXX.	The Nightingale. The Birds, 209	247
CCXXI.	The Parabasis in the Birds. 685	248
CCXXII.	Contest between Aeschylus and Euripides. The Frogs, 1119	251

FRAGMENTS FROM THE MIDDLE COMEDY.

No.		Page
CCXXIII—CCXXVI.	<i>Antiphanes</i>	254
CCXXVII.	<i>Anaxandrides</i>	257
CCXXVIII, CCXXIX.	<i>Eubulus</i>	257
CCXXX.	<i>Timocles</i>	258

FRAGMENTS FROM THE NEW COMEDY.

CCXXXI—CCXXXVI.	<i>Philemon</i>	259
CCXXXVII—CCXLIII.	<i>Menander</i>	263
CCXLIV—CCXLVII.	<i>Diphilus</i>	268
CCXLVIII.	<i>Bato</i>	271

POETRY OF THE PHILOSOPHERS.

CCXLIX.	<i>Xenophanes</i>	272
CCL.	<i>Parmenides</i>	273
CCLI.	<i>Empedocles</i> . De Naturâ. Exile of Souls	275
CCLII.	_____ Infirmity of the Human Intellect	276
CCLIII.	_____ Love and Discord	276
CCLIV.	_____ The Golden Age	277
CCLV.	_____ From the Purificatory Songs	277
CCLVI.	_____ From his Medical Poem	278
CCLVII—CCCLXIII.	<i>Plato</i>	279
CCCLIV.	<i>Aristotle</i>	281
CCCLV, CCCLVI.	<i>Cleanthes</i>	282

ALEXANDRIAN SCHOOL.

CCCLXVII.	<i>Theocritus</i> . Idyll i. 1—28, &c.	284
CCCLXVIII.	_____ Id. iil. 5—27	287
CCCLXIX.	<i>Polyphemus</i> ' Dog. Id. vi. 6—19	288
CCCLXX, CCCLXXI.	The Harvest-Home. A Picnic. Id. vii. 21—90; 128—157	289

INDEX.

473

No.		Page
CCLXXII.	The Bucolic Singers. Id. viii. 33—66 .	292
CCLXXIII.	Hylas. Id. xiii.	293
CCLXXIV.	Ptolemy Philadelphus. Id. xiv. 60—70 .	295
CCLXXV.	Adoniazusae. Id. xv.	296
CCLXXVI.	Neglect of Poets. Id. xvi. 1—19. .	302
CCLXXVII.	The Fisherman's Dream. Id. xxi. .	303
CCLXXVIII.	The Infant Hercules. Id. xxiv. .	
	1—23, &c.	306
CCLXXIX.	The Distaff.	308
CCLXXX—CCLXXXIII.	Epigrams	309
CCLXXXIV.	<i>Bion</i> . Eros and the Fowler . . .	310
CCLXXXV—CCLXXXIX.	<i>Moschus</i>	311
CCXC.— <i>Callimachus</i> .	From the "Lavacrum Palladis"	317
CCXCI—CCXCVI.	——— Epigrams	319
CCXCVII, CCXCXIII.	<i>Rhianus</i>	322
CCXCXVIII—CCCI.	<i>Apollonius Rhodius</i> . Argonau- tica, iii. 443, &c.	323

EPIGRAMS.

CCCII—CCCXIV.	Erotic	327
CCCXV—CCCXVII.	Satirical	331
CCCXVIII—CCCXXIV.	Dedicatory	333
CCCXXV—CCCXXXIV.	Descriptive	335
CCCXXXV—CCCXLIII.	Sepulchral	339

THE LATER POETS.

CCCXLIV.	<i>Melino</i> . The Ode to Rome . . .	343
CCCXLV—CCCXLVII.	Anacreontics	344
CCCXLVIII.	<i>Oppian</i> . The Youth and the Dolphin. Hal. 438	347
CCCXLIX.	<i>Nonnus</i> . Bacchus triumphs over India. Dionys. XL.	350
CCCL.	<i>Musaeus</i> . Hero and Leander . . .	351

FRAGMENTS FROM THE MIDDLE COMEDY.

No.		Page
CCXXXIII—CCXXXVI.	<i>Antiphanes</i>	254
CCXXXVII.	<i>Anaxandrides</i>	257
CCXXXVIII, CCXXXIX.	<i>Eubulus</i>	257
CCXXX.	<i>Timocles</i>	258

FRAGMENTS FROM THE NEW COMEDY.

CCXXXI—CCXXXVI.	<i>Philemon</i>	259
CCXXXVII—CCXLIII.	<i>Menander</i>	263
CCXLIV—CCXLVII.	<i>Diphilus</i>	268
CCXLVIII.	<i>Bato</i>	271

POETRY OF THE PHILOSOPHERS.

CCXLIX.	<i>Xenophanes</i>	272
CC.	<i>Parmenides</i>	273
CCLI.	<i>Empedocles</i> . De Naturâ. Exile of Souls	275
CCLII.	—— Infirmity of the Human Intellect	275
CCLIII.	Love and Discord	276
CCLIV.	—— The Golden Age	277
CCLV.	—— From the Purificatory Songs	277
CCLVI.	—— From his Medical Poem	278
CCLVII—CCCLXIII.	<i>Plato</i>	279
CCCLXIV.	<i>Aristotle</i>	281
CCCLXV, CCCLXVI.	<i>Cleanthes</i>	282

ALEXANDRIAN SCHOOL.

CCCLXVII.	<i>Theocritus</i> . Idyll i. 1—28, &c. . . .	284
CCCLXVIII.	—— Id. iii. 5—27	287
CCCLXIX.	Polyphemus' Dog. Id. vi. 6—19	288
CCCLXX, CCCLXXI.	The Harvest-Home. A Picnic. Id. vii. 21—90; 128—157	289

INDEX.

473

No.		Page
CCLXXII.	The Bucolic Singers. Id. viii. 33—56 .	292
CCLXXIII.	Hylas. Id. xiii.	293
CCLXXIV.	Ptolemy Philadelphus. Id. xiv. 60—70 .	295
CCLXXV.	Adoniazusae. Id. xv.	296
CCLXXVI.	Neglect of Poets. Id. xvi. 1—19. .	302
CCLXXVII.	The Fisherman's Dream. Id. xxi. .	303
CCLXXVIII.	The Infant Hercules. Id. xxiv. .	
	1—23, &c.	306
CCLXXIX.	The Distaff.	308
CCLXXX—CCLXXXIII.	Epigrams	309
CCLXXXIV.	<i>Bion</i> . Eros and the Fowler . . .	310
CCLXXXV—CCLXXXIX.	<i>Moschus</i>	311
CCXC.	<i>Callimachus</i> . From the "Lavacrum Palladis"	317
CCXCI—CCXCVI.	——— Epigrams	319
CCXCVII, CCXCXVIII.	<i>Rhianus</i>	322
CCXCIX—CCCI.	<i>Apollonius Rhodius</i> . Argonau- tica, iii. 443, &c.	323

EPIGRAMS.

CCCII—CCCXIV.	Erotic	327
CCCXV—CCCXVII.	Satirical	331
CCCXVIII—CCCXXIV.	Dedicatory	333
CCCXXV—CCCXXXIV.	Descriptive	335
CCCXXXV—CCCXLIII.	Sepulchral	339

THE LATER POETS.

CCCXLIV.	<i>Melino</i> . The Ode to Rome . . .	343
CCCXLV—CCCXLVII.	Anacreontics	344
CCCXLVIII.	<i>Oppian</i> . The Youth and the Dolphin. Hal. 458	347
CCCXLIX.	<i>Nonnus</i> . Bacchus triumphs over India. Dionys. XL.	350
CCCL.	<i>Musaicus</i> . Hero and Leander . .	351

TEXTS OF THE DIFFERENT AUTHORS ADOPTED.

HOMER. ILIAD. . . .	Im. Bekker .	Berlin, 1858.
HOMER. ODYSSEY . .	Im. Bekker .	Bonn, 1858.
HESIOD	Paley . . .	1861.
HOMERIC HYMNS . .	A. Baumeister	Leipsic, 1865.
POETAE LYRICI, Parts I. II. . . . }	Th. Bergk .	Leipsic, 1866.
POETAE LYRICI, Part III. . . . }	Th. Bergk .	Leipsic, 1867.
AESCHYLUS	F. A. Paley .	Cambridge, 1864.
SOPHOCLES	F. W. Schneidewin	Berlin, 1862.
EURIPIDES	F. A. Paley .	{ Cambridge, 1858—1862.
FRAG. TRAG. GRAEC. .	A. Nauck . .	Leipsic, 1856.
ARISTOPHANES . . .	Holden . . .	Cambridge, 1866.
EPICHRMUS	A. O. F. Lorenz	Berlin, 1864.
FRAG. COM. GRAEC. .	A. Meineke .	Berlin, 1847.
XENOPHANES	Bergk . . .	Leipsic, 1867.
PARMENIDES	Karsten . . .	Amsterdam, 1835.
EMPEDOCLES	Karsten . . .	Amsterdam, 1838.
THEOCRITUS	F. A. Paley .	Cambridge, 1863.
BUOLICI GRAEC. RELIQ.	H. L. Ahrens	Leipsic, 1861.
CALLIMACHUS	A. Meineke .	Berlin, 1861.
APOLLONIUS RHODIUS	R. Merkel .	Leipsic, 1852.
ANTHOLOGIA GRAECA	Leipsic, 1829.
OPPIAN	I. G. Schneider	Leipsic, 1853.
NONNUS	A. Koechly .	1858.

CHRONOLOGICAL INDEX OF POETS.

BOOK I.

HEROTE, following the date assigned by Herodotus (ii. 53) as the most probable, places the *Iliad* and *Odyssey* at some periods between 850 B.C. and 776 B.C. Hesiod is generally held to belong to a later period, and to be more removed from the heroic age, but no fixed date can be assigned to him. For the supposed dates of the Hymns, see above, pp. 390, 391, 393.

BOOK II.

				B.C.
CALLINUS	}	.	.	(About) 700.
ARCHILOCHUS		.	.	
TYRTÆUS	.	.	.	690—660.
SIMONIDES OF AMORGOS	.	.	.	660.
MINNERNUS	.	.	.	634.
SOLON	.	.	.	604.
THEOGNIS	.	.	.	570—490.
HIPPONAX	}	.	.	540.
PHOCYLIDES		.	.	
SIMONIDES OF CEOS	.	.	.	556—468.
ALCÆUS	}	.	.	610.
SAPPHO		.	.	
ERINNA		.	.	
ANACREON	.	.	.	540.

BOOK III.

				B.C.
ALCMAN	.	.	.	612.
STESICHORUS	.	.	.	643-560.
IBYCUS	.	.	.	528.
BACCHYLIDES	}			
PINDAR		.	.	470.
TIMOCHEON				

BOOK IV.

ARCHYLUS	.	(Date of first Prize)	484
SOPHOCLES	.	(Date of first Prize)	468.
EURIPIDES	.	(Date of first Prize)	441.
NEOPHRON	.	(Uncertain.)	
CRITIAS	.	.	411.
CHARRKON	.	.	380.
SUSARION	.	.	570.
EPICARMUS	.	.	500.
CRATINUS	.	.	450.
TELECLIDES	.	.	440.
EUFOLIS	}		
PHRYNICHUS		.	430.
ARISTOPHANES	.	(Date of first Play)	427.
ANTIPHANES	.	.	383.
ANAXANDRIDES	}	.	
EUBULUS		.	375.
TIMOCLES	.	.	350.
PHILEMON	}		
MENANDER		.	320.
DIPHILUS		.	
BATO	.	.	260.

BOOK V.

					B.C.
XENOPHANES	508.
PARMENIDES	457.
EMPEDOCLES	444.
PLATO	396.
ARISTOTLE	367.
CLEANTHES	263.

BOOK VI.

THEOCRITUS	}	.	.	.	280.
BION	}	.	.	.	
MOSCHUS	270.
CALLIMACHUS	256.
RHIANUS	235.
APOLLONIUS RHODIUS	196.

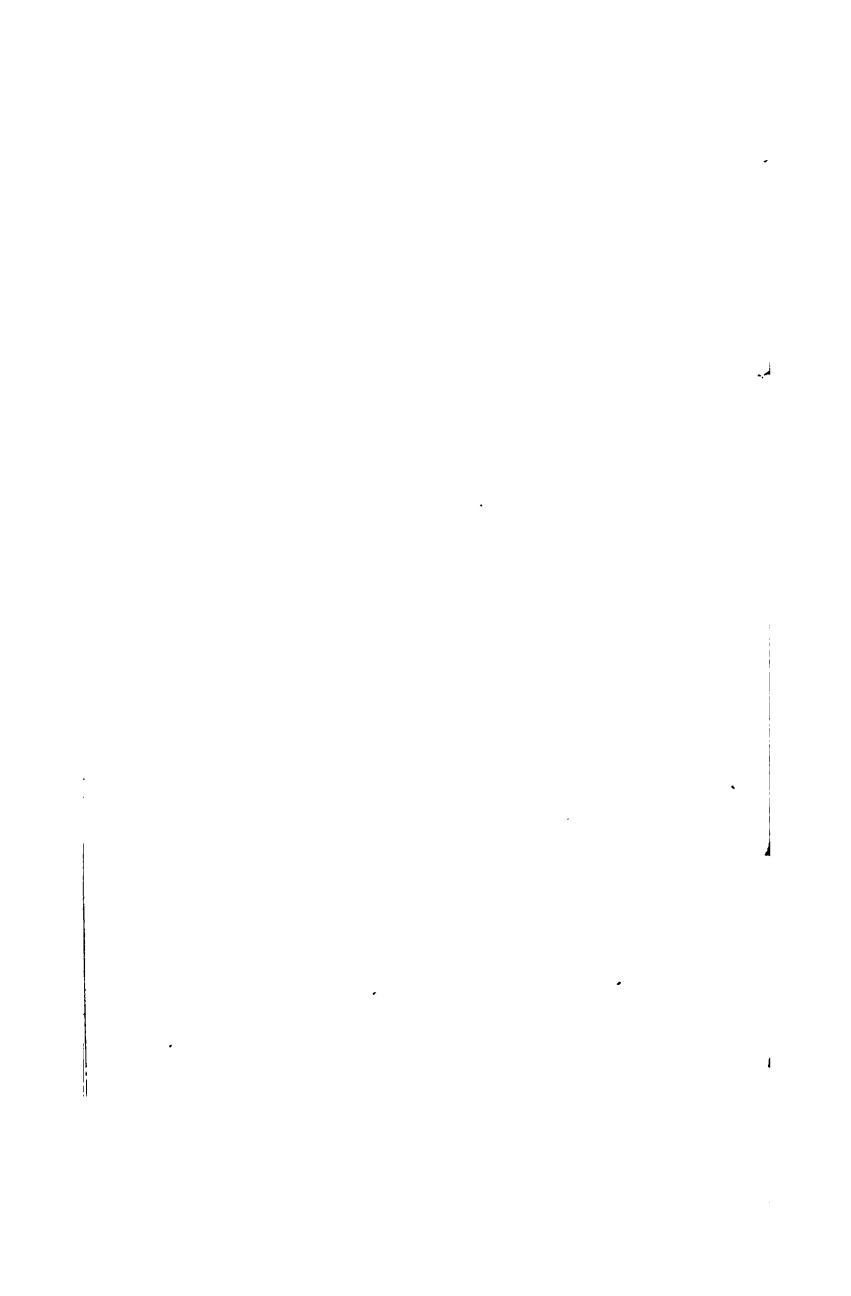
BOOK VII.

SIMMIAS OF RHODES	300.
LEONIDAS OF TARENTUM	280.
ANTIPATER OF SIDON	106.
ARCHIAS	61.
ANTIPHILUS	}	.	.	.	A.D.
LUCILLIUS					
LEONIDAS OF ALEXANDRIA					
MELEAGER					
OPPIAN	170.
MELINNO	200.
PALLADAS	415.
NONNUS	}	.	.	.	500.
MUSÆUS					
MARIANUS					
PAUL THE SILENTIARY	530.

The dates of the remaining Epigrammatists contained in this book are unknown.

CHISWICK PRESS :—C. WHITTINGHAM, TOOKS COURT,
CHANCERY LANE.

October, 1875.

PUBLISHED BY
MESSRS. DEIGHTON, BELL, AND CO.
CAMBRIDGE,
Agents to the University,
AND
GEORGE BELL AND SONS,
YORK STREET, COVENT GARDEN, LONDON.

Cambridge School and College Text Books,

*A Series of Elementary Treatises adapted for the Use of
Students in the Universities, Schools, and Candidates
for the Public Examinations. Uniformly printed in
Foolscap 8vo.*

ELEMENTS OF ALGEBRA. By the Rev. C. ELSEE,
M.A., Mathematical Master at Rugby. *Second Edition.* 4s.

ARITHMETIC. By the Rev. C. ELSEE, M.A., late
Fellow of St John's College, Cambridge, Mathematical
Master at Rugby. Fifth Edition. 3s. 6d.

ARITHMETIC for the use of Schools and Colleges.
By A. WRIGLEY, M.A., St John's College. 3s. 6d.

ARITHMETIC. A Progressive Course of Examples
in Arithmetic, with Answers. By J. WATSON, M.A.,
Corpus Christi College, Cambridge, formerly Senior
Mathematical Master of the Ordnance School, Carshalton.
Third Edition. 2s. 6d.

PLANE ASTRONOMY. For the Use of Colleges and
Schools. By P. T. MAIN, M.A., Fellow of St John's
College. *Second Edition.* 4s.

[Continued.]

2. SCHOOL AND COLLEGE TEXT BOOKS—*Continued*

CONIC SECTIONS, treated Geometrically. By W. H. BESANT, M.A., late Fellow of St John's College. 4s. 6d.

DYNAMICS. By H. GOODWIN, D.D., BP. OF CARLISLE. Second Edition. 3s.

ANALYTICAL GEOMETRY for Schools and Beginners. By T. G. VIVYAN, Fellow of Gonville and Caius College, and Mathematical Master of Charterhouse. Third Edition, revised.

HYDROSTATICS. By W. H. BESANT, M.A. Sixth Edition. 4s.

MENSURATION. By B. T. MOORE, M.A., Fellow of Pembroke College. With numerous Examples. 5s.

NEWTON'S PRINCIPIA: first three Sections with Appendix, and the Ninth and Eleventh Sections. By J. H. EVANS, M.A., St John's College. The Fifth Edition edited by P. T. MAIN, Fellow of St John's College. 4s.

GEOMETRICAL OPTICS. By W. S. ALDIS, M.A., Trinity College. 3s. 6d.

STATICS. By H. GOODWIN, D.D., BP. OF CARLISLE. Second Edition. 3s.

ELEMENTARY TRIGONOMETRY. By T. P. HUDSON, M.A., Fellow of Trinity College. 3s. 6d.

COMPANION TO THE GREEK TESTAMENT. Designed for the Use of Theological Students and the Upper Forms in Schools: By A. C. BARRETT, A.M., Caius College. Third Edition, revised and enlarged. Fcap. 8vo. 5s.

AN HISTORICAL AND EXPLANATORY TREATISE ON THE BOOK OF COMMON PRAYER. By W. G. HUMPHRY, B.D. Fifth Edition, revised. Fcap. 8vo. 4s. 6d.

MUSIC. By H. C. BANISTER, Professor of Harmony and Composition at the Royal Academy of Music. Fourth Edition, revised. 5s.

OTHERS IN PREPARATION.

Cambridge Greek and Latin Texts.

THESE texts are those of the "*Bibliotheca Classica*" and "*Grammar-School Classics*." These editions have taken their place amongst scholars as valuable contributions to the Classical Literature of this country, and are admitted to be good examples of the judicious and practical nature of English scholarship; and as the editors have formed their texts from a careful examination of the best editions extant, it is believed that no texts better for general use can be found.

NOVUM TESTAMENTUM Graecum, Textus Stephanici, 1550. Accedunt variae lectiones editionum Bezae, Elzeviri, Lachmanni, Tischendorfii, Tregellesii. Curante F. H. SCRIVENER, A.M. 4s. 6d.

An Edition with wide margins, price 7s. 6d.

AESCHYLUS, ex novissima recensione F. A. PALEY, A.M. Price 3s.

CAESAR DE BELLO GALLICO, recensuit G. LONG, A.M. 2s.

CICERO DE SENECTUTE ET DE AMICITIA ET EPISTOLAE SELECTAE, recensuit G. LONG, A.M. 1s. 6d.

CICERONIS ORATIONES. Vol. I. Recensuit G. LONG, A.M. 3s. 6d.

EURIPIDES, ex recensione F. A. PALEY, A.M. Vol. I. 3s. 6d. Vol. II. 3s. 6d. Vol. III. 3s. 6d.

HERODOTUS, recensuit J. W. BLAKESLEY, S.T.B. 2 Vols. 3s. 6d. each Vol.

HOMERI ILIAS. Lib. I.—XII.: ex novissima recensione F. A. PALEY, A.M. 2s. 6d.

HORATIUS, ex recensione A. J. MACLEANE, A.M. Price 2s. 6d.

JUVENALIS ET PERSIUS, ex recensione A. J. MACLEANE, A.M. 1s. 6d.

LUCRETIUS, recognovit H. A. J. MUNRO, A.M. 2s. 6d.

SALLUSTI CATILINA ET JUGURTHA, ex recensione G. LONG, A.M. 1s. 6d.

TERENTIUS, relegit et emendavit WILHELM WAGNER, Ph. D. 3s.

THUCYDIDES, recensuit J. G. DONALDSON, S.T.P. 2 Vols. 3s. 6d. each Vol.

VERGILIUS, ex recensione J. CONINGTON, A.M. 3s. 6d.

XENOPHONTIS EXPEDITIO CYRI, recensuit J. F. MACMICHAEL, A.B. 2s. 6d.

CAMBRIDGE TEXTS, WITH NOTES, FOR MIDDLE AND LOWER FORMS.

A Series of the Greek and Latin Authors, with English Notes at the end and Introduction. Published in a handy form at a low price.

The Texts will be mainly those of the "Bibliotheca Classica," and the "Grammar School Classics," and the Notes will be by eminent Scholars. Fcp. 8vo. 1s. 6d. each.

ALCÆSTIS OF EURIPIDES. By F. A. PALEY, M.A.

PROMETHEUS VINCTUS OF ÆSCHYLUS. By F. A. PALEY, M.A.

MEDEA OF EURIPIDES. By F. A. PALEY, M.A.

[Preparing.]

SELECTIONS FROM OVID. By the Rev. A. J. MACLEANE, M.A., Trinity College, Cambridge, Head Master of King Edward's Grammar School, Bath.

* * Others in preparation.

PUBLIC SCHOOL SERIES OF CLASSICAL AUTHORS.

A Series of Classical Texts, annotated by well-known Scholars, with a special view to the requirements of Upper Forms in Public Schools, or of University Students. Small 8vo.

ARISTOPHANES. THE PAX. By F. A. PALEY, M.A.
4s. 6d.

CICERO.—THE LETTERS OF CICERO TO ATTICUS.
Book I. With Notes, and an Essay on the Character of the Writer. Edited by A. PRETOR, M.A., late of Trinity College, Fellow of St Catharine's College, Cambridge. 4s. 6d.

DEMOSTHENES.—THE ORATION AGAINST THE LAW OF LEPTINES. With English Notes and a Translation of Wolf's Prolegomena. By B. W. BEATSON, M.A., late Fellow of Pembroke College. 6s.

DEMOSTHENES.—DE FALSA LEGATIONE. Fourth Edition, carefully revised. By R. SHILLETO, M.A., Fellow of St Peter's College, Cambridge. 6s.

PLATO.—THE APOLOGY OF SOCRATES AND CRITO.
With Notes, Critical and Exegetical. By W. WAGNER,
Ph.D. 4s. 6d.

PLATO.—THE PHÆDO. With Notes and an Ana-
lysis. By W. WAGNER, Ph.D. 5s. 6d.

PLATO.—THE PROTAGORAS. The Greek Text.
Revised. With an Analysis and English Notes. By
W. WATTE, M.A., Fellow of King's College, Cam-
bridge, and Assistant-Master at Eton. Second Edition.
4s. 6d.

PLAUTUS.—TRINUMMUS. With Notes, Critical and
Exegetical. By WILHELM WAGNER, Ph.D. 4s. 6d. A
New and Revised Edition in the Press.

TERENCE. With Notes, Critical and Explanatory.
By WILHELM WAGNER, Ph.D. 10s. 6d.

THEOCRITUS. With Short Critical and Explana-
tory Latin Notes. By F. A. PALRY, M.A. Second
Edition, corrected and enlarged, and containing the
newly-discovered Idyll. 4s. 6d.

ARITHMETIC AND ALGEBRA.

Arithmetic. By the Rev. C. ELSEE, M.A., Mathe-
matical Master at Rugby. Fifth Edition. Fcap. 8vo. 3s. 6d.

Elements of Algebra. By the Rev. C. ELSEE, M.A.
New Edition, enlarged. Fcap. 8vo. 4s.

Arithmetic for the use of Schools and Colleges.
By A. WRIGLEY, M.A., Professor of Mathematics in the late Royal
Military College, Addiscombe. 3s. 6d.

Principles and Practice of Arithmetic. By the Rev.
J. HIND. Ninth Edition, with Questions, 4s. 6d.

. KEY, with Questions for Examination. Second Edition. 5s.

A Progressive Course of Examples in Arithmetic.
With Answers. By the Rev. JAMES WATSON, M.A., of Corpus
Christi College, Cambridge, and formerly Senior Mathematical Master
of the Ordnance School, Carshalton. *Third Edition.* Fcp. 8vo. 2s. 6d.

Elements of Algebra. By the Rev. J. HIND. Sixth
Edition, revised. 640 pp. 8vo. 10s. 6d.

Pelicotetics, or the Science of Quantity. An Ele-
mentary Treatise on Algebra and its Groundwork Arithmetic. By
ARCHIBALD SANDEMAN, M.A. 8vo. 20s.

TRIGONOMETRY.

The Shrewsbury Trigonometry : a step to the study of a more complete Treatise for beginners and Junior classes in public Schools. By J. C. P. ALDOUS, Senior Mathematical Master, Shrewsbury School. 2s.

Trigonometry required for the Additional Subjects for Honours at the Previous Examination, according to the new scheme sanctioned by the Senate June 1865. By J. M^cDOWELL, M.A., Pembroke College. Crown 8vo. 3s. 6d.

Elementary Trigonometry. By T. P. HUDSON, M.A., Fellow of Trinity College. 3s. 6d.

Elements of Plane and Spherical Trigonometry. By the Rev. J. HIND. Fifth Edition. 12mo. 6s.

Solutions of the Trigonometrical Problems proposed at St John's College, Cambridge, from 1829 to 1846. By THOMAS GASKIN, M.A., late Fellow and Tutor of Jesus College, Cambridge. 8vo. 9s.

MECHANICS AND HYDROSTATICS.

Mechanics required for the Additional Subjects for Honours at the Previous Examination, and for the Ordinary B.A. Degree. By J. M^cDOWELL, M.A., Pembroke College. Crown 8vo. 3s. 6d.

Elementary Hydrostatics. By W. H. BESANT, M.A., late Fellow of St John's College. Fcp. 8vo. Sixth Edition. 4s.

Elementary Hydrostatics for Junior Students. By B. POTTER, M.A., late Fellow of Queens' College, Cambridge, Professor of Natural Philosophy and Astronomy in University College, London. 7s. 6d.

Mechanical Euclid. Containing the Elements of Mechanics and Hydrostatics. By the late W. WHKWEILL, D.D. Fifth Edition. 5s.

Elementary Statics. By H. GOODWIN, D.D., Bishop of Carlisle. Fcp. 8vo, cloth. Second Edition. 3s.

Elementary Dynamics. By H. GOODWIN, D.D., Bishop of Carlisle. Fcp. 8vo, cloth. Second Edition. 3s.

A Treatise on Statics. By the Rev. S. EARNSHAW, M.A. Fourth Edition. 8vo. 10s.

Problems in illustration of the Principles of Theoretical Mechanics. By W. WALTON, M.A. Second Edition. 8vo. 18s.

Treatise on the Motion of a Single Particle and of two Particles acting on one another. By A. SANDEMAN. 8vo. 8s. 6d.

Of Motion. An Elementary Treatise. By the Rev. J. R. LUNN, M.A., late Fellow and Lady Sadleir's Lecturer of St John's College. 8vo. 7s. 6d.

An Elementary Treatise on Mechanics. For the use of Junior University Students. By RICHARD POTTER, A.M., F.C.P.S., late Fellow of Queens' College, Cambridge. *Fourth Edition, revised.* 8s. 6d.

A Treatise on Hydromechanics. By W. H. BESANT, M.A. 8vo. *Third Edition, in the Press.*

Problems in illustration of the Principles of Theoretical Hydrostatics and Hydrodynamics. By W. WALTON, M.A. 8vo. 10s. 6d.

Collection of Elementary Problems in Statics and Dynamics. Designed for Candidates for Honours, first three days. By W. WALTON, M.A. 8vo. 10s. 6d.

GEOMETRY, CONIC SECTIONS, &c.

Exercises on Euclid and in Modern Geometry, containing Applications of the Principles and Processes of Modern Pure Geometry. By J. MCDOWELL, M.A., F.R.S., Pembroke College. pp. xxxi, 800. Crown 8vo. 8s. 6d.

The Geometry of Conics. *Second Edition revised and enlarged.* By C. TAYLOR, M.A., Fellow of St John's College. Crown 8vo. 4s. 6d.

Pages 80 to 112 to complete the first edition may be had separately, price 1s.

Text Book of Geometry. By T. S. ALDIS, M.A., Trinity College, Cambridge. Small 8vo. 4s. 6d. Part I. Angles—Parallels—Triangles—Equivalent Figures—Circles. 2s. 6d. Part II. Proportion. 2s. Sold separately.

The object of the work is to present the subject simply and concisely, leaving illustration and explanation to the Teacher, whose freedom textbooks too often hamper. Without a Teacher however this work will possibly be found no harder to master than others.

As far as practicable, exercises, largely numerical, are given on the different Theorems, that the pupil may learn at once the value and use of what he studies.

Hypothetical constructions are throughout employed. Important Theorems are proved in more than one way, lest the pupil rest in words rather than things. Problems are regarded chiefly as exercises on the Theorems.

Short Appendices are added on the Analysis of Reasoning and the Application of Arithmetic and Algebra to Geometry.

8 MATHEMATICAL TEXT BOOKS PUBLISHED BY

Elementary Analytical Geometry for Schools and Beginners. By T. G. VVYAN, Fellow of Gonville and Caius College, and Mathematical Master of Charterhouse. Third Edition, revised. *Immediately.*

Trilinear Co-ordinates, and other methods of *Modern Analytical Geometry* of Two Dimensions. By the Rev. W. ALLEN WHITWORTH, M.A., Professor of Mathematics in Queen's College, Liverpool, and late Scholar of St John's College, Cambridge. 8vo. 16s.

An Introduction to Plane Co-ordinate Geometry. By W. P. TURNBULL, M.A., Fellow of Trinity College. 8vo. 12s.

Geometrical Conic Sections. By W. H. BESANT, M.A., late Fellow of St John's College. Fcap. 8vo. 4s. 6d.

Conic Sections. Their principal Properties proved Geometrically. By the late W. WHEWELL, D.D., Master of Trinity. Third Edition. 8vo. 2s. 6d.

The Geometrical Construction of a Conic Section. By the Rev. T. GASKIN. 8vo. 8s.

The Solutions of Geometrical Problems, chiefly in Plane Co-ordinate Geometry, proposed at St John's College, from Dec. 1830 to Dec 1846, with an Appendix containing several General Properties of Curves of the Second Degree. By THOMAS GASKIN, late Fellow and Tutor of Jesus College. 8vo. 12s.

Problems in illustration of the Principles of Plane Co-ordinate Geometry. By W. WALTON, M.A. 8vo. 16s.

A Treatise on the Application of Analysis to SOLID Geometry. By D. F. GREGORY, M.A. and W. WALTON, M.A. Second Edition. 8vo. 12s.

Elementary Treatise on Solid Geometry. By W. S. ALDIS, M.A. *Second Edition, revised.* 8vo. 8s.

DIFFERENTIAL AND INTEGRAL CALCULUS.

An Elementary Treatise on the Differential Calculus. By W. H. MILLER, M.A. Third Edition. 8vo. 6s.

Treatise on the Differential Calculus. By W. WALTON, M.A. 8vo. 10s. 6d.

ASTRONOMY.

An Introduction to Plane Astronomy. For the Use of Colleges and Schools. By P. T. MAIN, M.A., Fellow of St John's College. Second Edition, with additions. 4s.

Practical and Spherical Astronomy for the use chiefly of Students in the Universities. By the Rev. R. MAIN, M.A., Radcliffe Observer, Oxford. 8vo. 14s.

Elementary Chapters on Astronomy from the "Astronomie Physique" of Biot. By H. GOODWIN, D.D. Bishop of Carlisle. 8vo. 3s. 6d.

An Elementary Treatise on Elliptic Functions. By A. CAYLEY, Sadlerian Professor of Mathematics in the University of Cambridge. [In the Press.]

Notes on the Principles of Pure and Applied Calculation; and Applications of Mathematical Principles to Theories of the Physical Forces. By the Rev. J. CHALLIS, M.A., F.R.S., Plumian Professor of Astronomy and Experimental Philosophy in the University of Cambridge, and Fellow of Trinity College. 8vo. 15s.

An Essay on the Mathematical Principles of Physics, with reference to the Study of Physical Science by Candidates for Mathematical Honours in the University of Cambridge. By the Rev. JAMES CHALLIS, M.A., F.R.S., Plumian Professor of Astronomy and Experimental Philosophy in the University of Cambridge, and Fellow of Trinity College. 8vo. 5s.

Choice and Chance. By WILLIAM ALLEN WHITWORTH, M.A., Fellow of St John's. Second Edition, enlarged. Crown 8vo. 6s.

A Chapter on Fresnel's Theory of Double Refraction. By W. S. ALDIS, M.A. 8vo. 2s.

Notes on Roulettes and Glissettes. By W. H. BESANT, M.A., Lecturer and late Fellow of St John's College, Cambridge. 8vo. 3s. 6d.

A Treatise on Dynamics of a Particle. By W. H. BESANT. [Preparing.]

Elementary Course of Mathematics. Designed principally for Students of the University of Cambridge. By H. GOODWIN, D.D., Bishop of Carlisle. Sixth Edition, revised and enlarged by P. T. MAIN, M.A., Fellow of St John's College, Cambridge. 8vo. 16s.

Mensuration. By B. T. MOORE, Fellow of Pembroke College. With numerous Examples. Fcap. 8vo. 5s.

10 DEIGHTON, BELL AND CO.'S PUBLICATIONS.

Newton's Principia : first three Sections with Appendix, and the Ninth and Eleventh Sections By J. H. EVANS, M.A. St John's College. Edited by P. T. MAIN, M.A. Fcap. 8vo. 4s.

Problems and Examples, adapted to the "Elementary Course of Mathematics." By H. GOODWIN, D.D., Bishop of Carlisle. Third Edition, revised, with Additional Examples in Conic Sections and Newton. By THOMAS G. VIVYAN, M.A., Fellow of Gonville and Caius College. 8vo. 5s.

Solutions of Goodwin's Collection of Problems and Examples. By W. W. HUTT, M.A., late Fellow of Gonville and Caius College. Third Edition, revised and enlarged. By the Rev. T. G. VIVYAN, M.A. 8vo. 9s.

Collection of Examples and Problems in Arithmetic, Algebra, Geometry, Logarithms, Trigonometry, Conic Sections, Mechanics, &c. with Answers and Occasional Hints. By the Rev. A. WRIGLEY. Sixth Edition. 8vo. 8s. 6d.

A Companion to Wrigley's Collection of Examples and Problems, being Illustrations of Mathematical Processes and Methods of Solution. By J. PLATTS, Esq., and the Rev. A. WRIGLEY, M.A. 8vo. 12s.

Series of Figures Illustrative of Geometrical Optics. From SCHELLBACH. By the Rev. W. B. HOPKINS. Plates. Folio. 10s. 6d.

A Treatise on Crystallography. By W. H. MILLER, M.A. 8vo. 7s. 6d.

A Tract on Crystallography, designed for Students in the University. By W. H. MILLER, M.A. Professor of Mineralogy in the University of Cambridge. 8vo. 5s.

Geometrical Optics. By W. S. ALDIS, M.A., Trinity College. Fcap. 8vo. 3s. 6d.

An Elementary Treatise on Optics. Part I. Containing all the requisite propositions carried to first Approximations; with the construction of Optical Instruments. For the use of Junior University Students. By RICHARD POTTER, A.M., F.C.P.S., late Fellow of Queens' College, Cambridge. Third Edition, revised. 9s. 6d.

Physical Optics, Part II. The Corpuscular Theory of Light discussed Mathematically. By RICHARD POTTER, M.A. Late Fellow of Queens' College, Cambridge, Professor of Natural Philosophy and Astronomy in University College, London. 7s. 6d.

The Greek Testament: with a critically revised Text; a Digest of Various Readings; Marginal References to Verbal and Idiomatic Usage; Prolegomena; and a Critical and Exegetical Com-

DEIGHTON, BELL AND CO.'S PUBLICATIONS. 11

mentary. For the use of Theological Students and Ministers. By the late HENRY ALFORD, D.D. Dean of Canterbury.

Vol. I. Sixth Edition, containing the Four Gospels. 11. 8s.

Vol. II. Sixth Edition, containing the Acts of the Apostles, the Epistles to the Romans and Corinthians. 11. 4s.

Vol. III. Fifth Edition, containing the Epistles to the Galatians, Ephesians, Philippians, Colossians, Thessalonians,—to Timothy, Titus and Philemon. 18s.

Vol. IV. Part I. Fourth Edition, containing the Epistle to the Hebrews, and the Catholic Epistle of St James and St Peter. 18s.

Vol. IV. Part II. Fourth Edition, containing the Epistles of St John and St Jude, and the Revelation. 14s.

Vol. IV. Complete. 11. 12s.

Codex Bezae Cantabrigiensis. Edited with Prolegomena, Notes, and Facsimiles. By F. H. SCRIVENER, M.A. Small 4to. 26s.

Companion to the Greek Testament. Designed for the use of Theological Students and the Upper Forms in Schools. By A. C. BARRETT, M.A., Caius College. Third Edition, revised and enlarged. Fcap. 8vo. 6s.

Butler's Three Sermons on Human Nature, and Dissertation on Virtue. Edited by the late W. WHEWELL, D.D. With a Preface and a Syllabus of the Work. Third Edition. Fcap. 8vo. 2s. 6d.

An Historical and Explanatory Treatise on the Book of Common Prayer. By W. G. HUMPHRY, B.D. Fifth Edition, revised and enlarged. Fcap. 8vo. 4s. 6d.

Annotations on the Acts of the Apostles. Original and selected. Designed principally for the use of Candidates for the Ordinary B.A. Degree, Students for Holy Orders, &c., with College and Senate-House Examination Papers. By the Rev. T. B. MASKEW, M.A. Second Edition, enlarged. 12mo. 5s.

Hints for some Improvements in the Authorised Version of the New Testament. By the late J. SCHOLEFIELD, M.A. Fourth Edition. Fcap. 8vo. 4s.

A Plain Introduction to the Criticism of the New Testament. With 40 facsimiles from Ancient Manuscripts. For the use of Biblical Students. Containing also a Chapter on the Egyptian Versions, contributed by Canon Lightfoot, D.D. By F. H. SCRIVENER, M.A., LL.D. Trinity College, Cambridge. Second Edition, thoroughly revised and enlarged. 8vo. 16s.

The Apology of Tertullian. With English Notes and a Preface, intended as an Introduction to the Study of Patristical and Ecclesiastical Latinity. By H. A. WOODHAM, LL.D. Second Edition. 8vo. 8s. 6d.

12 CLASSICAL BOOKS PUBLISHED BY

Æschylus. Translated into English Prose, by
F. A. PALEY, M.A., Editor of the Greek Text. Second Edition,
revised and corrected. 8vo. 7s. 6d.

Ætna. Revised, emended, and explained, by
H. A. J. MUNRO, M.A., Fellow of Trinity College, Cambridge.
8vo. 8s. 6d.

Aristophanis Comoediæ superstites cum deperditarum fragmentis, additis argumentis, adnotatione critica, metrorum descriptione, onomastico et lexico. By the Rev. HUBERT HOLDEN, LL.D., late Fellow of Trinity College, Cambridge, Head Master of Ipswich School, and Classical Examiner to the University of London. Third Edition.

Vol. I. containing the text expurgated with summaries and critical notes, also the fragments, 18s.

The plays sold separately: *Acharnenses*, 2s. *Equites*, 1s. 6d. *Nubes*, 1s. 6d. *Vespæ*, 2s. *Pax*, 1s. 6d. *Aves*, 2s. *Lysistrata et Thesmophoriazusæ*, 3s. *Ranae*, 2s. *Ecclesiazusæ et Plutus*, 3s.

Vol. II. *Onomasticon Aristophanæum* continens indicem geographicum et historicum, 6s. 6d. (*all published*).

Six Lectures Introductory to the Philosophical Writings of Cicero. With some Explanatory Notes on the subject-matter of the *Academica* and *De Finibus*. By T. W. LEVIN, M.A., St Catharine's College, Inter-Collegiate Lecturer on Logic and Moral Philosophy. 8vo. 7s. 6d.

Euripides. Fabulæ Quatuor, scilicet, Hippolytus
Coronifer, Alcestis, Iphigenia in Aulide, Iphigenia in Tauris. Ad fidem Manuscriptorum ac veterum Editionum emendavit et Annotationibus instruxit J. H. MONK, S.T.P. Editio nova. 8vo. 12s.

Separately—*Hippolytus*, 8vo, cloth, 6s.; *Alcestis*, 8vo, sewed, 4s. 6d.

Lucretius. With a literal Translation and Notes
Critical and Explanatory, by the Rev. H. A. J. MUNRO, M.A., Fellow of Trinity College, Cambridge. Third Edition, revised throughout. 3 Vols. 8vo. Vol. I. Text, 16s. Vol. II. Translation, 6s. May be had separately.

Plato. The Gorgias, literally translated, with an
Introductory Essay, containing a Summary of the Argument. By
E. M. COPE, M.A. Fellow of Trinity College, Cambridge. 8vo. 7s.

Plato. The Philebus. Translated with short Ex-
planatory Notes. By F. A. PALEY, M.A. Crown 8vo. 4s.

Plato. The Theætetus. Translated with Ex-
planatory Notes. By F. A. PALEY, M.A. Crown 8vo. 4s.

Plautus. Aulularia. With Notes, Critical and
Exegetical, and an Introduction on the Plautian Metres and Prosody.
By W. WAGNER, Ph. D. 8vo. 9s.

Plautus, the Works of, with English Notes, Critical and Exegetical. By W. WAGNER, Ph. D. In separate Plays.
Preparing.

Propertius. Verse-Translations from Book V. With a Revised Latin Text, and Brief English Notes. By F. A. PALEY, M.A. Editor of Propertius, Ovid's Fasti, &c. Fcp. 8vo. 3s.

Quintilian. The Tenth Book. Latin Text, with Introduction, Analysis and Commentary. By JOHN E. B. MAYOR, M.A., Fellow of St John's College, Cambridge. 10s.

Sophocles. Trachinæ. With Notes and Prolegomena. By ALFRED PRETOR, M.A., Fellow of St Catharine's College, Cambridge. *Preparing.*

Sophocles. Studia Sophoclea. Part I. being a Critical Examination of Professor Lewis Campbell's Edition of Sophocles. By B. H. KENNEDY, D.D., Regius Professor of Greek in the University of Cambridge. 6s.

Theocritus. Translated into English Verse by C. S. CALVERLEY, late Fellow of Christ's College, Cambridge. 7s. 6d.

Thucydides. The History of the Peloponnesian War by Thucydides. With Notes and a careful Collation of the two Cambridge Manuscripts and of the Aldine and Juntine Editions. By RICHARD SHILLETO, M.A. Fellow of Peterhouse. Book I. 8vo. 6s. 6d.

A Complete Greek Grammar. For the use of Students. By the late J. W. DONALDSON, D.D. Third Edition, considerably enlarged. 8vo. 16s.

Written with constant reference to the latest and most esteemed of Greek Grammars used on the Continent.

A Complete Latin Grammar. For the use of Students. By the late J. W. DONALDSON, D.D. Third Edition, considerably enlarged. 8vo. 14s.

Designed to serve as a convenient hand-book for those students who wish to acquire the habit of writing Latin; and with this view it is furnished with an Antibarbarus, with a full discussion of the most important synonyms, and with a variety of information not generally contained in works of this description.

Varronianus. A Critical and Historical Introduction to the Ethnography of Ancient Italy, and to the Philological Study of the Latin Language. By the late J. W. DONALDSON, D.D. Third Edition, revised and considerably enlarged. 8vo. 16s.

Exercises on Latin Accidence, by John E. B. MAYOR, M.A., Fellow of St John's College. Second Edition. Crown 8vo. 1s. 6d.

14 DEIGHTON, BELL AND CO.'S PUBLICATIONS.

Exercises on Latin Syntax, by J. E. B. Mayor.
3 Parts, 6d. each.

Translations into Greek and Latin Verse. By
R. C. JEBB, Fellow of Trinity College and Public Orator in the University of Cambridge. Small 4to. 10s. 6d.

Classical Scholarship and Classical Learning considered with especial reference to Competitive Tests and University Teaching. A Practical Essay on Liberal Education. By the late J. W. DONALDSON, D.D. Crown 8vo. 6s.

Translations into Greek and Latin Verse. By
R. C. JEBB. 4to, cloth gilt, 10s. 6d.

Translations into English and Latin. By C. S. CALVERLEY, late Fellow of Christ's College, Cambridge. Small 8vo. 7s. 6d.

Foliorum Silvula. Part the first. Being Passages for Translation into Latin Elegiac and Heroic Verse. Edited with Notes by the Rev. HUBERT HOLDEN, LL.D., Head Master of Ipswich School, late Fellow of Trinity College, Cambridge, Classical Examiner in the University of London. Sixth Edition. Post 8vo. 7s. 6d.

Foliorum Silvula. Part the second. Being Select Passages for Translation into Latin Lyric and Comic Iambic Verse. Arranged and edited by the Rev. Dr HOLDEN. Third Edition. Post 8vo. 6s.

Foliorum Silvula. Part the third. Being Select Passages for Translation into Greek Verse. Edited with Notes by the Rev. Dr HOLDEN. Third Edition. Post 8vo. 8s.

Folia Silvulæ, sive Eclogæ Poetarum Anglicorum in Latinum et Græcum conversæ quas disposuit HUBERTUS HOLDEN, LL.D. Volumen Prius. Continens Fasciculos I. II. Post 8vo. 10s. 6d. Volumen Alterum continens Fasciculos III. IV. 12s.

Foliorum Centuriæ. Being Select Passages for Translation into Latin and Greek Prose. Arranged and edited by the Rev. Dr HOLDEN. Fifth Edition. Post 8vo. 8s.

Greek Verse Composition, for the use of Public Schools and Private Students. Being a revised edition of the Greek Verses of Shrewsbury School. By the Rev. GEORGE PRESTON, Fellow of Magdalene College, Cambridge. Small 8vo. 4s. 6d.

DEIGHTON, BELL AND CO.'S PUBLICATIONS. 15

Sertum Carthusianum Floribus trium Sæculorum
Contextum. Cura GULIELMI HAIG BROWN, Scholæ Carthusianæ
Archididascali. 8vo. 14s.

Mysæ Etonenses sive Carminum Etonæ Conditio-
rum Delecta. Series Nova, Tomus I-vos Complectens. 8vo. 15s. Edidit
RICARDUS OKES, S.T.P., Coll. Regal. apud Cantabrigienses Præpo-
situs. Vol. II., to complete Sets, may be had separately, price 6s.

A few Remarks on the Pronunciation of Latin,
with a Postscript. By H. A. J. MUNRO, Fellow of Trinity College. 1s.

Accidence Papers set in the Previous Examination,
December, 1866. 12mo. 6d.

Cambridge Examination Papers, 1859. Being a
Supplement to the Cambridge University Calendar. 12mo. 2s. 6d.

Containing the various Examination Papers for the Year. With Lists
of Ordinary Degrees, and of those who have passed the Previous and
Theological Examinations.

*The Examination Papers of 1856, 1857 and 8, 2s. 6d. each,
may still be had.*

A Manual of the Roman Civil Law, arranged
according to the Syllabus of Dr HALLIFAX. By G. LEAPING-
WELL, LL.D. Designed for the use of Students in the Universities and
Inns of Court. 8vo. 12s.

The Mathematical and other Writings of ROBERT
LESLIE ELLIS, M.A., late Fellow of Trinity College, Cambridge.
Edited by WILLIAM WALTON, M.A., Trinity College, with a
Biographical Memoir by H. GOODWIN, D.D., Bishop of Carlisle.
8vo. 16s.

Lectures on the History of Moral Philosophy in
England. By the late Rev. W. WHEWELL, D.D., formerly Master
of Trinity College, Cambridge. New and Improved Edition, with
Additional Lectures. Crown 8vo. 8s.

*The Additional Lectures are printed separately in Octavo for the conve-
nience of those who have purchased the former Edition. Price 3s. 6d.*

A Concise Grammar of the Arabic Language. Re-
vised by SHEIKH ALI NADY EL BARRANY. By the late W. J.
BEAMONT, M.A., Fellow of Trinity College, Cambridge, and Incum-
bent of St Michael's, Cambridge, sometime Principal of the English
College, Jerusalem. Price 7s.

A Syriac Grammar. By G. PHILLIPS, D.D.,
President of Queens' College. Third Edition, revised and enlarged,
8vo. 7s. 6d.

Sketch of a Course of English Reading, with Speci-
mens of Examination Papers intended as a guide to Students. By the
Rev J. RAWSON LUMBY, B.D., Fellow of St Catharine's College, Cam-
bridge. 1s.

Now ready, New Edition enlarged, Fcp. 8vo. 6s. 6d.

The Student's Guide to the University of Cambridge.

Revised and partly re-written.

Contents.

- INTRODUCTION, by the Rev. R. B. SOMERSET, M.A.
UNIVERSITY EXPENSES, by the Rev. H. LATHAM, M.A.
THE MATHEMATICAL TRIPOS, by W. H. BESANT, M.A.
THE CLASSICAL TRIPOS, by the Rev. R. BURN, M.A.
THE MORAL SCIENCES TRIPOS, by the Rev. J. B. PEARSON, M.A.
THE NATURAL SCIENCES TRIPOS, by G. D. LIVEING, M.A.,
Professor of Chemistry.
ON THE STUDY OF LAW, by E. C. CLARK, Regius Professor of Laws.
DEGREES IN MEDICINE AND SURGERY, by G. M. HUMPHRY, M.D. Professor of Anatomy.
ON PREPARATION FOR THE THEOLOGICAL EXAMINATIONS, by B. F. WESTCOTT, Regius Professor of Divinity.
THE ORDINARY (OR POLL) DEGREE, by the Rev. J. R. LUMBY, B.D.
UNIVERSITY LOCAL EXAMINATIONS, by the Rev. G. F. BROWNE, M.A.
THE ORIENTAL TRIPOSES, by E. H. PALMER, M.A.,
Lord Almoner's Professor of Arabic.
THE HISTORICAL TRIPOS, by B. E. HAMMOND, M.A.
NON-COLLEGIATE STUDENTS, by the Rev. R. B. SOMERSET, M.A.
DETAILED ACCOUNT OF THE SEVERAL COLLEGES.

GRADUATI CANTABRIGIENSES: sive Catalogus exhibens nomina eorum Quos ab anno Academico Admissionum MDCCC usque ad decimum diem Octobris MDCCCLXXII gradu quocunque ornavit Academia Cantabrigiensis, e libris subscriptionum desumptus. Cura HENRICI RICHARDS LUARD, A.M., Coll. Sæ. Trin. Socii atque Academiæ Registrarii. 8vo. 10s.

150

1.
M.A.

B.

L.

M.

M.

S.

L.

